

Cuộc Chiến Giành Hồng Nhan Đại Hán (Nữ Tướng Quân Đầu Trí Cùng Tam Vương Gia)

Contents

Cuộc Chiến Giành Hồng Nhan Đại Hán (Nữ Tướng Quân Đầu Trí Cùng Tam Vương Gia)	4
1. Chương 1: Lời Nguyên Tai Hại Đến Từ Thái Lan	4
2. Chương 2: Xuyên Không Cổ	5
3. Chương 3: Rơi Xuống Chiến Trường Đại Hán	7
4. Chương 4: Doanh Trại Quân Đội Ở Một Thế Giới Khác?	8
5. Chương 5: Chư Thần Ơi, Mau Cứu Con Với!	10
6. Chương 6: Nam Nhân Có Bàn Tay Đẹp	11
7. Chương 7: Trêu Chọc Tôi, Tôi Sẽ Đánh Các Anh!	13
8. Chương 8: Mông Nở Hoa	15
9. Chương 9: Ba Lần Thay Nước Tắm	16
10. Chương 10: Chạy Trốn Đụng Phải Hai Con Sói	18
11. Chương 11: Con Gái Tốt Không Chịu Thiệt Trước Mắt	19
12. Chương 12: Vương Gia Muốn Chém Đầu Thất Thất	20
13. Chương 13: Tam Vương Gia Anh Dừng Thiện Chiến	22
14. Chương 14: Thất Thất Được Tự Do	23
15. Chương 15: Sao Tôi Lại Trở Nên Xấu Xí Như Vậy?	25
16. Chương 16: Thất Thất Dẫn Sấm Sét	26
17. Chương 17: Áo Giáp Của Tam Vương Gia	29
18. Chương 18: Ý Định Mới Xuyên Không Về Nhà	30
19. Chương 19: Tôi Muốn Đi Đánh Giặc	32
20. Chương 20: Vương Gia Tính Tình Quái Lạ	33
21. Chương 21: Phân Biệt Giới Tính	35
22. Chương 22: Bom Dầu Cá	36
23. Chương 23: Thất Thất Nhếch Nhác	37
24. Chương 24: Xà Phòng Siêu Cấp Giặt Quần Áo	39
25. Chương 25: Là Nam Nhân Hay Là Nữ Nhân	40
26. Chương 26: Uy Thất Thất Với Rock And Roll	41
27. Chương 27: Thất Tướng Quân	42
28. Chương 28: Hóa Ra Tên Ma Lem Là Nữ Nhân	43
29. Chương 29: Làm Tướng Quân Đến Nỗi Ghiền Rồi	44
30. Chương 30: Chuyện Lớn Rùm Beng Rồi	46
31. Chương 31: Tôi Là Hữu Tướng Quân	47
32. Chương 32: Tôi Có Vũ Khí Bí Mật	48
33. Chương 33: Từ Trên Trời Rơi Xuống Mưa Hoa	50
34. Chương 34: Giúp Người Hút Độc Ra Ngoài	51
35. Chương 35: Thể Xác Và Tinh Thần Bị Giày Vò	52
36. Chương 36: Tóm Được Nhược Điểm Của Tam Vương Gia	52
37. Chương 37: Đại Hán Thiên Tử Ban Hôn Xú Nữ	54
38. Chương 38: Chúc Mừng Vương Gia, Chúc Mừng Vương Gia!	55

39. Chương 39: So Với Uy Lực Của Bom Dầu Cá Còn Lợi Hại Hơn	56
40. Chương 40: Hoàng Mệnh Không Thể Trái	57
41. Chương 41: Không Có Lựa Chọn Thứ Ba	59
42. Chương 42: Ấy Giờ Không Chạy Còn Đợi Đến Lúc Nào	59
43. Chương 43: Nam Nhi Khí Thế Thua Trong Tay Nữ Nhân Xấu Xí	60
44. Chương 44: Một Tia Cảm Động Trong Lòng	62
45. Chương 45: Sa Mạc Khuynh Tình	63
46. Chương 46: Chiếm Tiệm Nghi Còn Ra Về	63
47. Chương 47: Côn Điện Phòng Sói Dữ	63
48. Chương 48: Tiểu Phú Bà Bạc Triệu Giắt Dây Eo	64
49. Chương 49: Cóc Mà Đòi Ăn Thịt Thiên Nga	65
50. Chương 50: Vương Phi Thực Dã Man	67
51. Chương 51: Chúng Ta Cùng Thảo Bản Hiệp Nghi	68
52. Chương 52: Hai Yêu Cầu Của Thất Thất	70
53. Chương 53: Vương Gia Không Phải Mẫu Người Mà Ta Thích!	70
54. Chương 54: Đại Sắc Lang. Con Cóc	71
55. Chương 55: Vương Phi Của Ngài Có Lễ Nghi Rồi!	71
56. Chương 56: Người Nhất Định Là Vương Phi Của Ta	72
57. Chương 57: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	72
58. Chương 58: Lạc Hồng	72
59. Chương 59: Xấu Nữ Như Thế Mê Hoặc Lòng Người	72
60. Chương 60: Ngô Giám Quân Kiểm Tra Lạc Hồng	72
61. Chương 61: Lưu Đại Thúc?	72
62. Chương 62: Lần Đầu Đùa Giỡn Ngô Giám Quân	73
63. Chương 63: Sa Mạc Hắc Tóc Xà	75
64. Chương 64: Nụ Hôn Nhẹ Tựa Long Hồng	76
65. Chương 65: Đêm Mông Giấu Đi	76
66. Chương 66: Lần Hai Đùa Giỡn Ngô Giám Quân	77
67. Chương 67: Ngô Trung Nghĩa Sợ Hãi Ngắt Đi!	78
68. Chương 68: Dương Dương Tự Đắc	79
69. Chương 69: Xấu Nữ Khiến Người Ta Sợ Hãi	79
70. Chương 70: Lần Ba Đùa Giỡn Ngô Giám Quân	81
71. Chương 71: Phụ Quân Thống Soái	82
72. Chương 72: Ngàn Vạn Lần Đứng Đánh Mông	82
73. Chương 73: Một Ngày Một Đêm	84
74. Chương 74: Tai Hại Chết Người	84
75. Chương 75: Cảnh Sắc Mê Hoặc	84
76. Chương 76: Nhiệt Tình Khiêu Gợi, Vô Hạn Mi Hoặc	84
77. Chương 77: Tình Thế Bất Buộc	84
78. Chương 78: Cắn Vào Áo Giáp	84
79. Chương 79: Tàn Dư Quân Hung Nô Trên Sa Mạc	85
80. Chương 80: Liều Chết Chiến Đấu	86
81. Chương 81: Đồng Quy Vụ Tận	87
82. Chương 82: Bất Đắc Dĩ Õa Khóc	87
83. Chương 83: Lưu Lạc Bói Toán Sư	89
84. Chương 84: Bói Toán Sư Tiên Đoán	89
85. Chương 85: Lòng Hấn Bổng Trở Nền Bằng Giá	89
86. Chương 86: Tuyệt Không Từ Bỏ	90
87. Chương 87: Bói Toán Sư Trao Đổi Điều Kiện	91
88. Chương 88: Là Tiểu Bảo Bối Hay Là Yêu Tinh Phiền Phức	93
89. Chương 89: Khải Hoàn Hồi Trường An	93
90. Chương 90: Xấu Phi Vào Phủ	93
91. Chương 91: Ninh Vân Nhi Đánh Đàn	93
92. Chương 92: Làm Vương Phi Cũng Không Tệ	93

93. Chương 93: Vương Gia Chê Ta Xấu	93
94. Chương 94: Vương Phi Phải Chăng Mang Thai Rồi?	93
95. Chương 95: Có Phần Lãnh Phí Giường Lớn	93
96. Chương 96: Khiêu Chiến Tôn Nghiêm Của Hắc	93
97. Chương 97: Nữ Nhân Nghịch Ngợm Khó Mà Quản Chế	93
98. Chương 98: Ta Phải Khiến Người Hoàn Toàn Tử Bỏ Ý Định Này	93
99. Chương 99: Xấu Phi Hoá Mỹ Nhân	93
100. Chương 100: Mỹ Nhân Khoả Thân	93
101. Chương 101: Vịt Trời Bất Ngờ Hoá Phượng Hoàng	93
102. Chương 102: Nữ Bá Vương Đường Phố Trường An	93
103. Chương 103: Đêm Tình Bạo Ngực	96
104. Chương 104: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (1)	96
105. Chương 105: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (2)	96
106. Chương 106: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (3)	96
107. Chương 107: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (4)	100
108. Chương 108: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (5)	103
109. Chương 109: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (6)	106
110. Chương 110: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (7)	109
111. Chương 111: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (8)	112
112. Chương 112: Xuân Dục (1)	115
113. Chương 113: Xuân Dục (2)	118
114. Chương 114: Khăn Che Mặt Mê Người (1)	121
115. Chương 115: Khăn Che Mặt Mê Người (2)	125
116. Chương 116: Khăn Che Mặt Mê Người (3)	125
117. Chương 117: Khăn Che Mặt Mê Người (4)	125
118. Chương 118: Nghi Ngờ: Ban Hôn Xấu Nữ	125
119. Chương 119: Trộm Lòng Của Nàng (1)	125
120. Chương 120: Trộm Lòng Của Nàng (2)	125
121. Chương 121: Trộm Lòng Của Nàng (3)	125
122. Chương 122: Đại Náo Hoàng Cung	125
123. Chương 123: Đại Náo Hoàng Cung (2)	125
124. Chương 124: Đại Náo Hoàng Cung (3)	125
125. Chương 125: Giam Cầm Chân Tình (1)	125
126. Chương 126: Giam Cầm Chân Tình (2)	125
127. Chương 127: Giam Cầm Chân Tình (3)	125
128. Chương 128: Nhầm Giường (1)	125
129. Chương 129: Nhầm Giường (2)	125
130. Chương 130: Nhầm Giường (3)	125
131. Chương 131: Nhầm Giường (4)	125
132. Chương 132: Nhầm Giường (5)	125
133. Chương 133: Nhầm Giường (6)	125
134. Chương 134: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (1)	125
135. Chương 135: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (2)	125
136. Chương 136: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (3)	125
137. Chương 137: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (4)	125
138. Chương 138: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (5)	125
139. Chương 139: Phản Chiến Vì Yêu (1)	125
140. Chương 140: Phản Chiến Vì Yêu (2)	125
141. Chương 141	125
142. Chương 142: Thất Thất Đến Từ Tương Lai	125
143. Chương 143: Ông Chủ Thất Tắc Giai Nhân	125
144. Chương 144: Quan Tài Trống Không	125
145. Chương 145: Cãi Tử Hoàn Sinh	125
146. Chương 146: Mèo Và Chuột	125

147. Chương 147: Vị Thượng Khách Trăm Mối Tương Tư	125
148. Chương 148: Vương Gia? Tướng Công?	125
149. Chương 149: Sát Khí	125
150. Chương 150: Ấp Ủ Tâm Sự	125
151. Chương 151: Lời Thỉnh Cầu	125
152. Chương 152: Bật Vô Âm Tín	125
153. Chương 153: Hiệp Nghị Bán Minh	129
154. Chương 154: Rượu Độc	132
155. Chương 155: Dối Trên Lừa Dưới	135
156. Chương 156: Sự Kiện Quan Tài Trống	138
157. Chương 157: Thiện Ác Ất Báo	138

Cuộc Chiến Giành Hồng Nhan Đại Hán (Nữ Tướng Quân Đấu Trí Cùng Tam Vương Gia)

Giới thiệu

Nếu bạn muốn đọc bộ truyện nào có đấu trí giữa các nhân vật, có lẽ bạn đã tìm đúng rồi, tuy nhiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-gianh-hong-nhan-dai-han-nu-tuong-quan-dau-tri-cung-tam-vuong-gia>

1. Chương 1: Lời Nguyên Tai Hại Đến Từ Thái Lan

Nữ thừa kế duy nhất đồng tài sản kếch xù của Uy Thị, Uy Thất Thất 17 tuổi vẫn luôn có một giấc mộng ngọt ngào nhưng cũng không kém phần hãi hùng.

Hãi hùng vì: trong mộng có vô số sâu bọ màu vàng lúc nhúc bò về phía cô, leo lên cơ thể cô, cắn khuôn mặt cô rồi chui vào da thịt cô, khiến cô đau đớn không sao chịu nổi....

Ngọt ngào vì: có một chàng trai vóc người cao lớn đột nhiên xuất hiện, ôm lấy cô, sau đó bọn họ quấn quýt si mê trên sa mạc mênh mông hoang vắng, những cái vuốt ve âu yếm, lẫn những nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng, cùng với cơn sóng tình cuộn trào mãnh liệt.....

Hãi hùng, ngọt ngào không ngừng đan xen, khiến mỗi lần trước lúc đi ngủ, cô vừa lo lắng lại vừa chờ mong, Thất Thất không biết nó có ý nghĩa gì, song đó chính là một lời nguyên tai hại đến từ Thái Lan...

.....

Ở Thôn “Hạ Giáng Đầu” nổi tiếng Thái Lan, bà lão Thảo Quỷ đã ngoài 60 tuổi nghênh đón một người phụ nữ Trung Quốc hơn 50 tuổi có mái tóc dài dày vẻ quyền rũ.

Trong bộ dụng cụ có một đàn sâu độc màu vàng đương ngộ nguậy khiến người ta buồn nôn kinh tởm, bà lão Thảo Quý gấp một con sâu độc ra, vươn tay về phía người phụ nữ tóc dài ăn mặc quyền rũ đứng bên cạnh.

“Con sâu này, có thể sử dụng những thứ bên mình để hấp thu năng lượng vũ trụ, làm vậy việc mới thành. Bà Uy, máu cô gái kia mà tôi cần, đã mang đến chưa?”

“Ồ trong này!” Người phụ nữ thần bí lấy một chiếc lọ nhỏ ra đưa cho bà lão Thảo Quý, bà lão Thảo Quý liếc nhìn lọ nhỏ, bật cười nham hiểm.

“Không tính sai đâu, đưa đi rồi đừng hòng quay về được!”

“Đưa đi xa một chút, tôi rất hận con bé đó! Hãy biến tất cả may mắn của nó thành bất hạnh, tốt nhất là đến thời đại chiến tranh liên miên!”

Bà lão Thảo Quý liếc nhìn người phụ nữ kia “Năm mươi vạn có mang đến không?”

“Mang đến rồi. Bà lão Thảo Quý, tôi không muốn để nó được sống thoải mái ở thời đại kia, có biện pháp nào làm thêm một đạo cổ không?”

“Có rất nhiều cổ. Đối với một cô gái mà nói, đau khổ nhất là việc gì?”

Người phụ nữ kia dăm chiêu suy tư xoa mặt, bỗng nở nụ cười tà ác “Dung mạo.....”

“Thêm năm mươi vạn nữa!” Bà lão Thảo Quý chìa tay ra.

“Tôi sẽ đưa cho bà, chỉ cần bà làm thật tốt!”

Người phụ nữ kia nhìn đám sâu độc lúc nhúc trong bộ dụng cụ, không an tâm hỏi: “Loại sâu độc này sẽ không chết giữa chừng để nó có cơ hội quay về đây chứ?”

Bà lão Thảo Quý nhỏ ngậm nước miếng bôi vẽ trên mặt đất đầy kinh tởm: “Không đâu, nhưng dung mạo cổ có cách phá giải!”

Người phụ nữ kia nghe thế liền gấp gáp “Có cách phá giải?”

“Đúng, nếu không may có người yêu cô ta, và cô ta trao đêm đầu tiên của mình cho người đó thì dung mạo cổ sẽ được hoá giải hoàn toàn!”

“Ha ha! Một người con gái không có dung mạo thì làm sao có người yêu nó chứ, đúng là người điên nằm mộng!” Người phụ nữ kia rút một phong bì tiền dày cộp từ trong túi da “Hãy dùng cả hai loại cổ đó! Tôi muốn nó vĩnh viễn biến mất khỏi đây, cũng phải sống trong đau khổ nữa.....”

Người phụ nữ kia dán mắt nhìn hai con sâu độc gồm ghiếc trong bộ dụng cụ, không khỏi cười lớn trong lòng, Uy Thất Thất, nếu có trách thì trách mày là người thừa kế duy nhất của Uy gia, tao chỉ là mẹ kế của mày mà thôi, tao phải giành lại quyền lực cho con gái tao...

2. Chương 2: Xuyên Không Cổ

Họ tên: Uy Thất Thất

Tuổi: vừa tròn 17 tuổi

Ngoại hình: tóc ngắn, cao 1m69, thích mặc áo phông, quần jean, đi giày sneakers đế cao, thích có nhiều tạo hình phong cách...

Nghề nghiệp: học sinh năm thứ ba trường trung học nữ sinh Huyền Đức

Tính cách: hoạt bát hiếu động, mạnh mẽ thiện chiến, thích bênh vực kẻ yếu.

Sở trường: giỏi Tán Đả (*), từng nhiều lần đoạt giải quán quân Tán Đả, thích rock and roll.

(*) Tán Đả (Tán thủ, đối kháng): một nội dung của bộ môn Wushu

Thân phận: nữ thừa kế duy nhất của tập đoàn Uy Thị, “chị cả” của trường Huyền Đức.

Châm ngôn cửa miệng: Xưa có hiệp nữ, nay có Uy Thất Thất.

.....

“Đừng xem nữa, Uy Thất Thất đến kìa...”

Phía ngoài cổng trường nữ sinh Huyền Đức, có vài nam sinh vội giấu bản giới thiệu văn tắt về Uy Thất Thất trong tay ra sau lưng, chen lấn xô đẩy nhau, biểu cảm khát khao mong ngóng trông về phía cổng trường.

Hơn chục nữ sinh cười nói vui vẻ bước ra khỏi vườn trường, dẫn đầu là một cô gái đáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, nước da trắng ngần, đôi mắt to tròn long lanh tươi cười như hoa, chiếc mũi cân đối, đôi môi đỏ mọng, vừa nhìn đã khiến cho người ta yêu thích.

Đó chính là Uy Thất Thất, “chị cả” của trường Huyền Đức, duyên dáng yêu kiều, được hầu hết học sinh trong trường sùng bái, đương là thời điểm tan trường cùng bạn học.

“Thất Thất, lại có người mến mộ kìa...” Phía sau có cô bạn đẩy Uy Thất Thất một cái. Ánh mắt Thất Thất lập tức cảnh giác nhìn về phía những nam sinh đó, mấy cậu kia liền kẻ đẩy người huých né tránh.

Thất Thất bĩu môi bật cười “Nhát gan như chuột nhắt, ngay cả dũng khí lại đây chào hỏi cũng không có, đừng để ý đến bọn họ nữa!”

Xa xa, một chiếc Chrysler Limousine sang trọng chạy tới, bác tài xế tầm tuổi trung niên xuống xe, cung kính mở cửa xe, Thất Thất vẫy tay chào tạm biệt bạn bè, rồi chui nhanh vào xe, chiếc xe từ từ rời đi.

Uy Thất Thất nhàn nhã ngồi trong xe, buồn chán bật đầu máy video lên, xem phim hài Mr Bean, ăn bắp rang bơ trong tay, cô duỗi thẳng đôi chân thon dài cho đỡ mỏi, vừa xem vừa cười khúc khích.

Người tài xế nhìn Uy Thất Thất qua kính chiếu hậu, là con gái của một gia đình giàu có nên vô ưu vô lo, lại là người thừa kế duy nhất khối tài sản khổng lồ, nhất định ăn sung mặc sướng, cả đời phú quý.

Khi Uy Thất Thất đang xem hăng say nhất, thì chiếc xe đột nhiên ngừng lại. Thất Thất lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước với vẻ kỳ lạ, đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên dừng lại?

Bác tài giờ hai tay lên che đầu, lớn tiếng thét “Sao lại có nhiều sâu bọ màu vàng thế này? Trời ơi, trên xe toàn là sâu bọ!”

“Gì cơ?” Uy Thất Thất vội mở cửa xe, đương định xuống xe, đột nhiên cảm thấy chóng mặt dữ dội, nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ ong ong bên tai, gương mặt bắt đầu đau đớn tái tê. Cô ôm chặt lấy mặt, cảm giác như có vô số sâu bọ đang chích cô. Trước mắt Thất Thất xuất hiện ảo giác, có một con sâu màu vàng to đùng, đang bò về phía cô.

“Chú Ngôn, chú Ngôn!”

Bác tài nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Thất Thất, bắt chập những con sâu bọ kia, vội vàng chạy về phía cô, nhưng đã quá muộn rồi, ông trông thấy Uy Thất Thất bị bao phủ trong quang sáng màu đỏ, cơ thể như những hạt cát bụi bị gió cuốn đi, chậm chậm tan biến, cuối cùng chớp mắt một cái thì không thấy đâu nữa...

Bác tài giật mình mở to hai mắt, quả thực không dám tin vào mắt mình, ông ra sức dụi dụi mắt, rồi chăm chú nhìn kỹ lại. Ghế ngồi phía sau xe vẫn đang chiếu hài kịch Mr Bean, không thấy bóng dáng Uy Thất Thất nữa, ông nhất thời sửng sờ...

3. Chương 3: Rơi Xuống Chiến Trường Đại Hán

Uy Thất Thất cảm giác những con sâu bọ gớm ghiếc kia biến mất trong nháy mắt, trước mặt cô bỗng sáng bừng, vì thế mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, sao thế nhỉ, sao bỗng dưng xuất hiện ảo giác đáng sợ như vậy? Có thể mấy ngày qua tập trung tham gia thi đấu Tấn Đả, nên có hơi mệt nhọc, nhớ lại những thủ hạ bại tướng dưới tay mình, cô vô cùng phấn chấn.

Song... Hiện tại Uy Thất Thất không phấn chấn nổi nữa, cô phát hiện mình đang đứng giữa một bãi đất hoang vu, đằng xa bụi bay mù mịt, hình như có rất nhiều ngựa đang phi như bay đến đây.

Trời ơi, rầm rộ như vậy, không lẽ nơi này đang quay phim, chú Ngôn đâu rồi? Xe của cô đâu? Uy Thất Thất nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ bụi cát tung bay, hoàn toàn không có thứ gì hết.

Xa xa có một đoàn người phi ngựa tới ngày càng gần, Uy Thất Thất trợn mắt nhìn, đây quả là thiên binh thần tướng, lẽ nào là ảo ảnh, cô nghe thấy vó ngựa đạp trên mặt đất phát ra tiếng vang ầm ầm, không thể nào là ảo ảnh được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như không trốn đi, phỏng chừng sẽ biến thành oan hồn dưới vó ngựa.

Thất Thất nhanh chóng chạy tới chỗ gò núi bên cạnh, hy vọng bọn họ hãy chạy qua đây nhanh đi, trong đầu cô có vô số tưởng tượng, duy nhất không biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì. Song cô dám khẳng định một việc, chờ lát nữa về nhà, nhất định sẽ phê bình chú Ngôn nghiêm khắc, bỏ mặc cô một mình rồi chạy đâu mất.

Nhưng Uy Thất Thất bị cảnh tượng nguy nga trước mắt dọa hết hồn, hàng ngàn hàng vạn kỵ binh mặc áo giáp, dừng lại ngay phía trước gò núi, những chú ngựa cao lớn uy mãnh, đoàn người đó xem ra ai cũng dũng mãnh vô địch, còn làm giống y như thật, không biết bộ phim mới nào sắp công chiếu đây.

“Bắt lấy tên lính quân địch!” Một vị tướng lĩnh cầm đầu khua bội kiếm trong tay, chỉ vào Uy Thất Thất trên gò núi.

Binh lính quân địch? Uy Thất Thất nổi nóng nhìn vị tướng lĩnh kia, cô cũng không phải diễn viên quần chúng, không có lý gì phải phối hợp diễn xuất với bọn họ.

Nhưng không chờ cô kịp phản ứng, đã bị vài binh lính bắt giữ, lưỡi đao kề ngay sát cổ, dưới ánh mặt trời lưỡi đao trông sắc bén vô cùng, không giống như là nói giỡn.

“Đừng quá đáng nha! Các anh làm gì thế... Này, này...” Uy Thất Thất cẩn thận dè dặt nhìn thanh đao trên cổ, dùng tay khẽ đẩy lưỡi đao kia ra “Lầm rồi, tôi là Uy Thất Thất.”

“Câm miệng! Ta xem ngươi nhất định là gián điệp của Hung Nô, nếu không tại sao lại không mặc áo giáp, còn chạy ra chiến trường!” Một binh lính xách Uy Thất Thất lên, lôi xuống cồn cát.

“Dò la quân tình, trở về giao cho Tam vương gia xử lý!”

“Tên tiểu tử xấu xí như vậy, chỉ bằng giết một đao cho gọn!” Viên phó tướng nhảy xuống ngựa, khinh thường liếc nhìn Uy Thất Thất.

Uy Thất Thất cảm giác tình hình có phần không ổn, đây giống như không phải đang đóng phim, sao chân thật quá vậy, nhưng rốt cuộc là thế nào, cô sợ đến nỗi sắp bật khóc, chú Ngôn đâu, xe cô đâu, cô muốn rời khỏi nơi này.

Uy Thất Thất lựa đúng thời cơ lúc viên phó tướng kia lơ lửng phòng bị, tung một cước, đá ngã một binh lính, cướp ngay con ngựa bên cạnh, nhảy lên lưng ngựa, cô vốn dĩ không biết cưỡi ngựa, nhưng với tình thế này cô đành bất chấp, Uy Thất Thất ôm chặt lấy cổ con ngựa, gắng sức cầm dây cương, ngựa lao đi vun vút.

“Mau bắt lấy hắn!” Tên tướng lĩnh cảm tức quá, viên phó tướng cũng thấy rất mất mặt, sao lại để tên tiểu tử gây yếu như thế, dễ dàng cướp được ngựa, bỏ chạy mất tiêu rồi.

Viên phó tướng liền nhảy lên lưng ngựa, mang theo vài binh lính, đuổi sát đằng sau.

Uy Thất Thất nhắm mắt lại, lao đi như điên, trong đầu không ngừng tự hỏi, rốt cuộc cô đang ở nơi nào, sao có nhiều người điên như vậy, con sâu kia nhất định có vấn đề, những kẻ dã man đó sẽ giết cô thật sao.

Đột nhiên con ngựa dừng lại, Uy Thất Thất hoảng sợ mở choàng mắt ra, cả người cô bay về phía trước, con ngựa xúi quẩy, sao trông thấy hổ to lại không hí lên một tiếng cảnh báo, khiến cô té ngã xuống hố đất, bùn dính khắp mặt khắp miệng.

Uy Thất Thất ngã thối điên bát đảo, không dễ gì bò dậy nổi, nghe thấy trên miệng hổ truyền đến một tràng cười khoái trá.

“Còn có tên ngốc như vậy, cười ngựa không nhìn đường, ha ha!”

“Này, các anh làm vậy là phạm pháp đấy?” Uy Thất Thất hướng về phía bọn họ lớn tiếng quát.

“Vương pháp! Ha ha, Tam vương gia của chúng ta chính là vương pháp, lát nữa kẻ gian tế như ngươi bị áp giải về, sẽ biết thế nào là vương pháp!”

“Lũ khốn này!” Uy Thất Thất tức giận mắng chửi, nhưng ngấm lại, cứ hao phí sức như vậy cũng không phải là biện pháp hay, trước tiên sẽ giải thích lại lần nữa, phải làm rõ xem đây là chỗ khỉ nào, sao cô lại tới đây, xe của cô biến đâu mất rồi?

“Kéo hần lên đi!” Viên phó tướng ra lệnh cho binh lính kéo Uy Thất Thất lên.

Vì đề phòng Uy Thất Thất lại chạy trốn lần nữa, tên tướng lĩnh cầm đầu sai người lấy dây thừng trói chặt Thất Thất, thê thảm nhất chính là, Uy Thất Thất bị ném vào trong xe tù, đội quân phi ngựa khí thế ngút trời rời khỏi vùng đất hoang vắng này.

Uy Thất Thất nhìn cát bụi cuộn bay mù mịt, và cảnh tượng đổ nát thê lương xung quanh, tâm trí bỗng trở nên mờ ảo khó bề tưởng tượng nổi...

4. Chương 4: Doanh Trại Quân Đội Ở Một Thế Giới Khác?

Đội quân đi rất lâu, cuối cùng cũng đến đích, khắp nơi đều là lều trại đóng quân, Uy Thất Thất lúc này mới hiểu được, cô đã tới một thế giới khác.

Đây là một doanh trại quân đội, mấy tên lính lôi lôi kéo kéo đẩy mạnh cô vào sau một cánh cửa sắt, bên trong có rất nhiều tù nhân, người nào cũng nhếch nhếch ngả nghiêng xiêu vẹo, còn cả mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Uy Thất Thất vốn quen với cuộc sống nhung lụa, sao có thể chịu nổi cảnh này, cô bịt mũi ngồi xổm sang một bên.

Một binh lính ngồi cạnh trông có vẻ lớn hơn Uy Thất Thất, sáp lại gần cô hỏi “Tiểu huynh đệ, xem ra không giống người Hung Nô, sao lại bị bắt vào đây vậy?”

“Hung..... Hung Nô?” Uy Thất Thất kinh ngạc nhìn hắn, những người trong ngục này là người Hung Nô sao? Trong lịch sử, Hung Nô là một quốc gia được thành lập từ các bộ lạc hung hãn, cuối cùng bị Đại Hán tiêu diệt, lẽ nào cô đang ở triều Hán? Uy Thất Thất vội kéo tên binh lính trẻ tuổi kia.

“Anh nói? Hiện nay đang đánh trận với Hung Nô, vậy nơi này là...”

“Doanh trại Đại Hán, doanh trại của Tam vương gia Lưu Trọng Thiên.”

Uy Thất Thất lập tức thất thần ngồi xuống đất, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên? Doanh trại Đại Hán? Trời ơi, chú Ngôn lái xe đưa cô đến triều Đại Hán, cô xuyên qua thời gian, đi tới thời cổ đại xa lắc xa lơ, cô không dám tin, nhìn binh lính trẻ tuổi kia.

“Anh không bịa chuyện lừa tôi đấy chứ? Cũng không phải đang nói giỡn chứ?”

“Ngươi nói cái gì? Bịa chuyện? Ta hiện tại cũng bị bắt rồi, đâu có tâm tình nói giỡn với ngươi, không biết khi nào sẽ bị chém đầu...”

Uy Thất Thất giật nảy mình, chém, chém đầu, cô vừa mới tròn 17 tuổi, còn chưa học xong trung học, sống vẫn chưa đủ lâu, cô cũng không muốn chết, vì thế cô kích động đứng lên, lớn tiếng hét ra phía ngoài song sắt.

“Ê, mở cửa, các anh lầm rồi, tôi là Uy Thất Thất – nữ sinh trường trung học Huyền Đức, mau thả tôi ra, tôi muốn về nhà!”

Bên ngoài hoàn toàn chẳng có ai để ý đến cô, Uy Thất Thất sốt ruột vô cùng, vẫn không ngừng la hét.

“Tôi là Uy Thất Thất, không phải là người ở thời đại này, tôi đến nhầm nơi rồi.” Đến nhầm nơi? Uy Thất Thất cảm thấy thật nực cười, cô còn chẳng biết mình đến đây bằng cách nào, bằng hai chân sao?

“Có ai không? Mau thả tôi ra, tôi muốn rời khỏi chỗ quái quỷ này! Tôi không phải người Hung Nô!”

“Lũ khốn kiếp! Lũ rùa rụt đầu!”

“Lưu Trọng Thiên, mau ra đây cho tôi, thả tôi ra!”

Uy Thất Thất liên tục gào thét, người lính trẻ tuổi kia tái xanh mặt, lập tức kéo cô lại, nhỏ giọng nói “Người điên rồi, tên của Tam vương gia người cũng dám gọi, người không sợ bọn chúng chém đầu người sao!”

“Không có vương pháp sao? Dựa vào đâu đòi chém đầu tôi, tôi không phải người Hung Nô! Hơn nữa, tên của tổng thống cũng có thể gọi tùy thích, Lưu Trọng Thiên thì đặc biệt hơn sao? Chẳng phải cũng chỉ là cát bụi trong lịch sử thôi ư!”

Người lính trẻ tuổi chẳng còn cách nào khác, cảm thấy tốt hơn hết nên tránh xa tên điên này một chút, nếu không mình cũng chung số phận xui xẻo.

Quả nhiên, cánh cửa sắt được mở ra, vài tên lính phần nộ tiến vào “Các người không muốn sống nữa có phải không, kẻ nào dám gọi tên vương gia thế!”

“Là tôi, mau thả tôi ra!”

“Ái chà, cũng lợi hại gớm nhỉ, không muốn sống nữa có phải không!”

Một binh lính túm tóc Uy Thất Thất lôi ra ngoài, nhưng tóc cô quá ngắn, binh lính kia bị trượt tay, Uy Thất Thất thừa cơ co cẳng bỏ chạy.

“Bắt lấy hắn, tiểu tử thôi!”

Uy Thất Thất dù gì cũng đã luyện qua Tán Đả, không như những cô gái yếu đuối thông thường, cô nhìn khắp tứ phía, nhanh như chớp bỏ chạy vào trong doanh trại. Đám binh lính lớn tiếng hò hét, truy đuổi sát ngay sau, hai tên lính trước mặt lập tức nổi lên cảnh giác, cũng xông lên trước.

Hồng bét, Uy Thất Thất có chút hoảng hốt, phía sau có truy binh, đằng trước lại bị chặn đường, làm thế nào bây giờ? Cô thoáng trông thấy một lều trại bên tay phải, bất chấp hết thấy, không chút do dự liền chui vào đó, vừa mới chui vào, thì có hai tên lính đi tới, đứng canh trước cửa lều, may thật, xem ra vừa đúng lúc đổi gác.

“Có thấy tên tiểu tử tóc ngắn cùn chạy qua đây không?”

“Không thấy! Nơi này rất an toàn!”

“Phải chú ý canh phòng nghiêm ngặt, nếu có sơ suất gì, cẩn thận cái đầu các người đấy!”

“Vâng!”

5. Chương 5: Chư Thần Ơi, Mau Cứu Con Với!

Uy Thất Thất thở phào một hơi, mẹ ời, thật xui xẻo, không biết tại sao lại chạy đến Đại Hán, có cách nào để quay về không? Cái nơi chết tiệt này, cô không muốn nán lại chút nào, không có đường sá rộng rãi, không có đô thị hiện đại tuyệt đẹp, quan trọng nhất là không có xe và bác tài xế, hài kịch Mr Bean, rồi internet, trời ơi, cuộc sống như vậy làm sao sống nổi đây!

Uy Thất Thất liếc nhìn quần áo trên người, đây là vật kỷ niệm duy nhất về cuộc sống tốt đẹp trong quá khứ của cô, chỉ có bộ quần áo này, đôi giày thể thao dưới chân, còn cả chiếc túi sách cô đang đeo sau lưng...

“Chư thần ời, mau cứu con với, đưa con trở về nhà đi! Con là ‘chị cả’ của trường nữ sinh Huyền Đức, là nữ thừa kế của tập đoàn tài chính Uy Thị!” Uy Thất Thất nhỏ giọng cầu khẩn.

“Kẻ nào? Kẻ nào đương ở đây?”

Uy Thất Thất nghe thấy trong lều trại có người, lập tức trong lòng kinh sợ, đột nhiên cảm thấy sau gáy có tiếng gió lùa, có người túm lấy cổ áo cô, lôi sang đó, tiếp theo cô bị người đó dùng cánh tay kẹp chặt cổ. Đó là một cánh tay trần trụi cứng cáp, ướm sừng còn dính đầy bọt nước. Uy Thất Thất ngoảnh lại nhìn, trông thấy một chàng trai vừa mới tắm xong, trên người không một mảnh vải che thân...

Thất Thất lập tức nhìn sang chỗ khác, nhất thời mặt đỏ tía tai, song không dám lớn tiếng hét lên, sợ binh lính bên ngoài nghe thấy được, mình sẽ gặp phiền toái, nhưng đằng sau lại là một chàng trai đang loã lồ a.

Cô đưa lưng về phía chàng trai kia, bị ôm chặt như vậy, quần áo mỏng manh, không ngăn được sức mạnh từ thân thể hần truyền đến. Uy Thất Thất càng ra sức trốn tránh, lại càng bị siết mạnh trong lòng người đó.

“Người là ai, sao lại xông vào đại bản doanh? Định ám sát bổn vương sao?” Giọng nói của người đó vang lên bên tai, trầm thấp đầy nam tính, Thất Thất liên tưởng đến các nhân vật nam chính trong phim truyền hình, giọng nói thường êm ái như vậy, thật muốn nhìn xem dung mạo người đó.

“Sao không nói tiếng nào, chỉ cần cánh tay ta dùng chút lực, thì có thể bẻ gãy cổ người...”

“Đừng, đừng, thả tôi ra, tôi không phải thích khách, tôi bị bắt nhầm đến đây, tôi chỉ muốn về nhà!”

“Về nhà?”

“Đúng vậy, tôi rất nhớ nhà!”

“Người thật không phải thích khách?” Người đó tỏ vẻ không tin Thất Thất, đôi tay bắt đầu sờ soạng trên người cô. Thất Thất lập tức thẹn thùng giãy dụa, đường đường là nữ thừa kế của Uy gia, vậy mà lại có người dám chọc ghẹo cô như thế, chỉ cần một câu nói của cô, là có thể lấy mạng của hắn...

Khi tay người kia lần mò tới eo cô, Uy Thất Thất thực sự không nhịn nổi nữa, cô túm lấy cánh tay người đó, nhanh như gió tung cú móc Tấn Đả, đánh về phía cằm người kia.

Thông thường trong tình huống này, người khác nhất định sẽ bị đánh bật ngửa ra sau, nhưng người kia chỉ cần nghiêng mình một chút, né đầu, liền không bị ngã xuống. Uy Thất Thất định ra thêm đòn gió xoáy nữa, nhưng chân cô chưa kịp đá, cả người đã bị bế ngang lên, mặt đối mặt với người đó.

Chàng trai này có thân hình cao lớn, búi tóc vắn cao, dáng vẻ như cây ngọc trước gió, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo vô cùng anh tuấn, có mị lực mê hoặc con người ta. Đôi mắt hắn tràn đầy vẻ phẫn nộ, dường như có thể ăn tươi nuốt sống Uy Thất Thất, lại nhìn về phía người hắn lần nữa, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, Thất Thất lập tức xấu hổ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Chàng trai kia liền điểm huyệt đạo Uy Thất Thất, ném cô sang một bên, sau đó bước nhanh ra sau tấm bình phong, vội vàng mặc y phục vào.

Chàng trai kia lại đi tới bên cạnh Thất Thất, ngồi xổm xuống, nâng cầm cô lên, xem xét kỹ lưỡng, cảm thấy tên tội phạm trước mặt này ăn mặc quá dị, dáng vẻ hết sức cổ quái, xem ra vẫn còn là một đứa trẻ, gây yếu trở xương, lại nhìn về phía gương mặt cô, hắn không khỏi nhú mày, trên mặt cậu bé này ngổn ngang lỗ chỗ những chấm màu vàng, giống như có sâu bọ định cư trên đó, bộ dáng xấu xí vô cùng.

6. Chương 6: Nam Nhân Có Bàn Tay Đẹp

Thất Thất cảm tức mở mắt ra, trợn trừng nhìn chàng trai trước mặt, chàng trai kia lập tức nghi hoặc nhìn cô, phát hiện cậu bé xấu xí này, lại có một đôi mắt trong veo ngời sáng, khiến người ta mê hồn lạc phách, không khỏi có chút thất thần.

“Trên người người không có vũ khí, rốt cuộc người là ai?” Hấn nhìn Thất Thất với ánh mắt nghi ngờ.

“Tôi đã nói là bị bắt nhầm mà, mau thả tôi ra!” Thất Thất bây giờ đã tin rồi, cố đại thực sự có công phu điểm huyết, cô vừa được trải nghiệm qua, thật lợi hại a.

“Người biết võ công?”

“Đó là Tán Đả!” Thất Thất nói xong liền thấy hối hận, tốt nhất không nên nói quá nhiều chuyện của mình, bằng không những người ở đây sẽ cho rằng đầu óc cô có vấn đề.

“Tướng quân của ta vừa bẩm báo, hôm nay bắt được một gian tế Hung Nô, theo như miêu tả ngoại hình, chắc hẳn là người nhĩ!”

“Tôi không phải gian tế Hung Nô!” Thất Thất tức giận, nổi nóng gào lên, rốt cuộc chuyện này là thế nào, cô không thể chịu tội như vậy, gian tế chính là gián điệp, đều không phải người tốt đẹp gì.

Có điều tiếng hét của cô đã làm kinh động đến lính gác bên ngoài, phía ngoài lều trại náo động một hồi, viên phó tướng cầm đầu dẫn theo binh lính nhanh chóng xông vào.

“Tam vương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy, ban này có một tên gian tế Hung Nô đã chạy khỏi nhà giam!”

Hấn vừa dứt lời, liếc mắt thấy Thất Thất đang ngồi trên đất “Vương gia, chính là hắn!”

Phó tướng kinh hãi vội quỳ xuống “Vương gia tha tội! Chúng thần lập tức áp giải hắn đi!”

Hấn vung tay lên, những binh lính kia lập tức xông tới kéo Thất Thất ra ngoài.

Thất Thất bị điểm huyết đạo, toàn thân vô lực, tưởng tượng đến những cảnh trong phim truyền hình, bị lôi ra ngoài như vậy, sẽ không bị chém đầu chứ, cô còn chưa đến 18 tuổi, chết như vậy chẳng phải thiệt thòi sao?

“Khoan đã, tôi không phải gian tế Hung Nô, có thể nghe tôi giải thích được không, tôi học trường nữ sinh Huyền Đức!” Thất Thất cuống cuống nói buột miệng.

“Chờ một chút!” Chàng trai được gọi là Vương gia đó ngăn đám binh lính lại, sau đó ngồi ngay ngắn xuống ghế bọc da hổ nằm giữa đại bản doanh.

“Người nói đi, người là ai, tại sao lại xuất hiện trên chiến trường Hung Nô? Còn ăn mặc quái dị thế kia nữa?”

Thất Thất suy nghĩ một chút, không thể lại nói sự thật nữa, chỉ cần có thể tránh được kiếp nạn này, làm thế nào cũng được, sau đó sẽ nghĩ cách rời khỏi Đại Hấn, Vương gia, Hung Nô, Đại Hấn quái gì đó, hết thấy cô chẳng quan tâm.

“Chuyện là thế này, tôi và chú tôi là những kẻ buôn bán nhỏ, trong lúc ra ngoài chú tôi không may bị người Hung Nô bắt đi, tôi không biết đi nơi nào để cứu ông ấy, nghe người ta nói, nơi này đang đánh giặc Hung Nô, liền chạy đến đây để cứu chú, kết quả vô tình lại bị các anh bắt, tôi cũng không phải gian tế mà! Các anh xem bộ dáng tôi gầy yếu như vậy, đâu giống người Hung Nô chứ.”

Thất Thất nhìn thoáng qua chàng trai đang ngồi uy nghiêm ngay ngắn trong đại bản doanh, giả bộ đáng thương, oan ức nói “Vương gia, ngài vừa rồi cũng đã lục soát qua, trên người tôi chẳng có thứ gì hết mà!”

“Tam vương gia, không thể tin tên tiểu tử này, ở trên chiến trường, hắn cướp lấy ngựa, thiếu chút nữa chạy trốn mất!” Phó tướng không an tâm nói.

“Ê, các anh đòi chém đòi giết, chẳng lẽ tôi đứng im chờ chết à, giết heo, heo còn biết chạy, huống chi là người...” Thất Thất liếc hần một cái, giọng nói ngày càng nhỏ dần.

“Giết heo?” Ánh mắt sắc bén của Vương gia chăm chú nhìn Thất Thất “Ta tin người không phải là gian tặc! Nhưng tạm thời không thể thả người được.”

“Tại sao?”

“Hiện tại đương là thời buổi chiến tranh loạn lạc bao vây tiêu diệt Hung Nô, quân ta thiếu người, người tay chân nhanh nhẹn, hãy ở lại đốc sức đi!”

“Ở lại?” Thất Thất suy tư đôi chút, cũng đúng a, cho dù rời khỏi đây, cô biết đi đâu chứ? Chiến tranh loạn lạc như vậy, nếu bị Hung Nô tóm, chẳng phải càng thêm thảm hơn ư.

“Cảm ơn Vương gia, ngài có thể giải trừ huyết đạo cho tôi được không? Khó chịu lắm!” Thất Thất không thể động đậy, ngã xuống đất, hết sức khó chịu.

“Vương gia!” Phó tướng cố gắng can ngăn, nhưng không dám kháng lệnh, rút bội kiếm ra, bất cứ lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng đoạt mạng Uy Thất Thất.

Tam vương gia bước tới trước mặt Thất Thất giải trừ huyết đạo cho cô, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Người tên là gì?”

“Uy Thất Thất, đúng rồi, tên ngài là Lưu Trọng Thiên phải không?” Thất Thất không do dự hỏi.

Viên phó tướng đứng bên cạnh lập tức nổi giận “To gan, dám gọi thẳng tên húy của Vương gia, phải chăng người chán sống rồi?”

“Đặt tên không phải để cho người khác gọi sao?” Thất Thất đứng lên, hất cằm, không hề yếu thế nhìn viên phó tướng.

“Sau này gọi ta là Vương gia, bằng không coi chừng cái đầu người đấy!”

Tam vương gia lạnh lùng ngồi trở lại trên ghế “Người hãy làm tiểu tốt dưới trướng Lưu phó tướng đi!”

“Không được!” Thất Thất trừng lớn mắt, cô sẽ không đi theo cái gã hung dữ kia đâu, xem hành động vừa rồi của hắn, giống như định một kiếm kết liễu cô, đi theo hắn, nói không chừng chưa kịp trở về, đã toi đời rồi.

“Người dám chống lại quân lệnh?” Lưu phó tướng tiến lên trước một bước, dọa Thất Thất lùi về phía sau ba bước.

“Không phải thế... Phải biết dùng người đúng chỗ, lấy thừa bù thiếu chứ? Ngài hung dữ như vậy làm gì?” Thất Thất ngụy biện.

“Dùng người đúng chỗ?” Tam vương gia nhíu mày “Vậy người cho rằng người có thể làm được việc gì?”

“Tôi biết rất nhiều việc, nhất thời chưa thể nói rõ ngay được!” Thất Thất gãi gãi đầu, thực ra cô cũng không biết mình có thể làm được việc gì, từ nhỏ đã quen có người cơm bưng nước rót, cô chỉ toàn phá phách nghịch ngợm thôi...

“Ở lại đại bản doanh của ta, để ta xem người làm được việc gì, đúng lúc ta đang thiếu một thị vệ tùy thân!”

“Được, được!” Thất Thất nhận ngay “Tôi có thể bảo vệ ngài!”

Lưu phó tướng đứng bên cạnh khinh thường nói “Vương gia mà cần người bảo vệ? Xem bộ dáng người ốm yếu thế kia, nếu không phải mặt mày gớm ghiếc, thì chẳng khác nào nữ nhi cả!”

Thất Thất lập tức sờ soạng gương mặt mình, mới phát hiện trên mặt có rất nhiều vết sẹo lồi, cô hoài nghi nhìn viên phó tướng kia “Tôi xấu lắm sao?”

“Quả thực xấu như ma lem!”

“Thôi được rồi, ta còn công văn cần phê duyệt, các người lui xuống hết đi!” Tam vương gia ngăn không cho bọn họ tiếp tục cãi lộn, sau đó hướng về phía Thất Thất nói “Giúp ta mài mực!”

Lưu phó tướng dẫn theo binh lính lui ra ngoài, Thất Thất bước tới trước bàn của Tam vương gia, mài mực? Trước đây đã được xem trên TV, hôm nay rốt cuộc cũng nhìn thấy hàng thật.

Thất Thất vừa mài mực vừa tán thưởng chiếc nghiên mực này, thầm nghĩ bụng, đây đúng là kỳ trân dị bảo hiếm có, ông nội luôn thích sưu tầm đồ cổ, đoán là chẳng có cái nào sánh nổi với vật quý báu này a, nếu cầm về cho ông nội, nhất định ông sẽ vui lắm đây.

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên đương chuyên tâm phê duyệt công văn, bất giác dời tầm mắt sang đôi tay đang mài mực của Thất Thất, có phần nghi ngờ.

“Tay người không giống kẻ từng trải qua cuộc sống buôn bán, mười ngón tay mịn màng trắng như tuyết, lúc này người nói dối?”

Thất Thất chưa kịp phản ứng, đã bị Tam vương gia bắt lấy tay, bàn tay Vương gia rất to lớn, cũng rất khỏe, hấn cầm tay Thất Thất ở trong lòng bàn tay, ngắm nghía tỉ mỉ tường tận, xem ra đúng là đôi tay của nữ nhân, hơn nữa còn là tay của nữ nhi khuê các?

Tam vương gia gặp qua không ít nữ nhân, nhưng không một ai có bàn tay đẹp như Thất Thất, một nam nhân sao lại có bàn tay đẹp như vậy

7. Chương 7: Trêu Chọc Tôi, Tôi Sẽ Đánh Các Anh!

Thất Thất lúng túng giải thích “Thực ra, là, là do từ nhỏ cơ thể tôi vốn yếu ớt lại lắm bệnh, ngài xem, đến bây giờ tôi cũng vẫn gầy yếu như vậy, cho nên không phải làm việc mấy.”

“Thật sao?” Lưu Trọng Thiên buông tay cô ra, hấn chẳng hề tin lời Thất Thất nói, đương nhiên cũng không cho rằng cô là gian tế, cô là một người rất quái lạ, đôi mắt sáng ngời ấy, khiến Tam vương gia tràn đầy nghi hoặc.

“Không cần mài mực nữa, đi sửa soạn giường đệm đi! Lát nữa ta sẽ nghỉ ngơi!”

Thất Thất vâng lời, đi ra sau tấm bình phong có thêu hình hoa sen, trông thấy một cái giường rắn chắc, thì ra vương gia ngủ trên chiếc giường như vậy, Thất Thất ấn một cái, cứng thật đấy, so với chiếc giường mềm mại rộng rãi của mình, đúng là một trời một vực, có lẽ giường của hoàng đế cũng chỉ đến mức này thôi.

“Nhìn gì đó?”

Tiếng nói của Tam vương gia đột nhiên vang lên phía sau cô, Thất Thất sợ hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cô vội xoay người lại, chỉ vào cái giường.

“Như vậy được chưa?”

“Được rồi! Cởi áo giúp ta!” Tam vương gia đứng trước mặt Thất Thất.

Thất Thất nhất thời ngượng chín mặt, đương định nổi đóa, đột nhiên nhớ ra mình chỉ là một tên tiểu tốt, là thị vệ tùy thân của Tam vương gia, không còn là Uy Thất Thất hô phong hoán vũ nữa, phải nhẫn nại, nếu không chẳng còn mạng mà quay về.

Thất Thất chậm chậm cởi y phục cho Tam vương gia, cúi thấp đầu xuống, ánh mắt hướng sang nơi khác, không dám nhìn vào gương mặt anh tuấn kia, tim đập thình thịch, ngoại trừ ông nội và ba cô ra, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một nam nhân khác như vậy.

“Người nhần nhần nhó nhó thế kia, tới khi nào mới cởi xong, xéo đi! Tự ta làm được rồi!” Lưu Trọng Thiên hất tay cô ra, sau đó chỉ chỉ vào đồng chăn đệm trải dưới đất phía ngoài bình phong “Người ngủ ở đó! Để ban đêm ta dễ sai bảo!”

“Tôi ngủ dưới đất!” Thất Thất tỏ vẻ kháng nghị, quả thực không dám tin.

“Không ngủ dưới đất, người ngủ ở đâu?”

Thất Thất chỉ về phía giường của Tam vương gia “Tôi ngủ ở đây, ngài ngủ dưới đất!”

Lần đầu tiên Tam vương gia bắt gặp người to gan như vậy, dám bảo một vương gia như hắn ngủ dưới đất, xem ra Uy Thất Thất này chán sống rồi, cô đã chọc giận Tam vương gia rồi.

“Lá gan người cũng không nhỏ nhỉ, dám ngủ trên giường của vương gia?” Lưu Trọng Thiên nắm lấy cằm Thất Thất, cô đau đến nỗi không thốt nên lời, ánh mắt phẫn nộ nhìn Lưu Trọng Thiên chăm chăm, cái giường tệ như vậy, nếu không phải không có sự lựa chọn tốt hơn, cô cũng chẳng thèm đếm xỉa đến nó.

Thất Thất cảm giác hai chân mình đứng trên không, cả người bị Lưu Trọng Thiên nhắc bổng lên, hắn bước nhanh ra phía ngoài bình phong, ném Thất Thất vào đồng chăn đệm trải dưới đất “Xem ra ta phải căn dặn Lưu phó tướng dạy dỗ người cho thật tốt.”

Vừa nhắc đến Lưu phó tướng, Thất Thất lập tức thay đổi thái độ “Không cần, vương gia, nơi này cũng rất thoải mái, ngài đi nghỉ đi.”

“Nếu người còn làm càn nữa, ta sẽ chém đầu người!” Tam vương gia lạnh lùng nhìn cô, sau đó xoay người đi ra sau tấm bình phong.

Uy Thất Thất cảm giác nằm dưới đất vô cùng khó chịu, tâm trạng đầy bất bình, nhưng có lẽ vì quá mệt mỏi, lặn qua lặn lại một hồi, cô ngủ thiếp đi. Trời vừa sáng, Tam vương gia đã ra ngoài.

Uy Thất Thất đi ra khỏi đại bản doanh, vươn vai duỗi người cho đỡ mỏi, cô tràn đầy hiếu kỳ với doanh trại Đại Hán ngay trước mắt này, chiến tranh ở thời hiện đại đều sử dụng súng ống bom đạn, nơi này nhìn lạc hậu như vậy, nếu cho bọn họ thật nhiều đạn dược, có khi cuộc chiến này sẽ bớt được khó khăn gian khổ.

Cô đương đi loanh quanh khắp nơi, đột nhiên nghe thấy phía trước ầm ỉ một hồi, Uy Thất Thất thích nhất là tham gia góp vui, lập tức qua đó, phát hiện đằng trước có một cái hồ bùn to tròn, sáu bảy binh lính đứng vây quanh hồ, kẻ huých người đẩy, không biết là đang làm gì?

Thất Thất vừa qua đó, một tên lính trong số đó liếc mắt ra hiệu với những người khác, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Uy Thất Thất.

“Tên ma lem, người lại đây!”

Uy Thất Thất biết đám binh lính kia nhất định tìm cô gây phiền phức, vì thế bèn xoay người bỏ đi, nhưng mấy tên lính đầu chịu để yên cho cô đi như vậy, chúng lôi tay lôi chân kéo cô đến trước miệng hồ.

“Xuống dưới đó, lấy binh khí lên cho tao!”

Thất Thất nhìn xuống hồ, phát hiện vô số cây thương, cây giáo nằm rải rác trong hồ đất lầy lội, cô nhíu mày nói “Binh khí của các anh rơi xuống đó, tại sao không tự mình lấy lên?”

“Ái chà, tên ma lem như người còn dám cãi lại, bảo người nhặt lên, người hãy ngoan ngoãn làm đi...” Một binh lính nhắm trúng mông Thất Thất đá một phát, Uy Thất Thất không hề chuẩn bị tâm lý, cả người lao về phía trước rơi xuống hồ.

Lần này còn thảm hại hơn nhiều so với khi ngã ngựa hôm trước, bùn dính bết khắp người, hơi thối nồng nặc, Uy Thất Thất đứng lên, cô nổi giận thực sự rồi.

“Cút đi, bọn chó! Muốn binh khí... phải không?”

Cô nhặt cây thương cây giáo lên, chẳng những không ném lên cho bọn họ, trái lại còn ném ra chỗ hồ bùn sâu hơn, trong chốc lát cây thương cây giáo đã bị bùn lầy vùi lấp, Thất Thất lau bùn dính trên mặt, hùng hùng hổ hổ trèo lên.

“Tiểu tử thôi, dám ném thương của tao, các huynh đệ hãy dạy cho hắn một bài học!”

Mấy tên lính bỏ nhào về phía Thất Thất, cô linh hoạt tránh né được, sử dụng võ công Tán Đả sở trường, trái một quyền, phải một cước, trong chốc lát đã đánh hạ mấy gã kia té lăn ra đất.

Thất Thất hăng máu giẫm lên mông một tên lính “Còn dám không?”

“Không dám nữa...”

“Sau này biết điều chút, tôi tên là Uy Thất Thất, nhớ kỹ đấy!”

“Nhớ rồi ...” Đám binh lính kia ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất, hoàn toàn không dám đứng lên, sợ Thất Thất lại cho vài quả dấm, đừng xem thường kẻ gầy gò ốm yếu, quyền cước lại rất mạnh mẽ a.

Đột nhiên một binh lính lóp ngóp bò dậy, lảo đảo chạy ra ngoài, còn dấm chạy, Thất Thất bực tức nhấc chân, đuổi theo sau, túm lấy cánh tay tên lính đó, muốn dùng một chiêu Tán Đả đơn giản, cổ quật ngã hẳn ra đằng sau.

Cánh tay Uy Thất Thất đương định dùng sức, liền bị ai đó xách cổ áo lên, có người vịn cánh tay cô, ấn cô ngã xuống đất.

“Ai, dám đánh lên tôi!” Thất Thất quát lớn, khi cô quay đầu nhìn ra phía sau, phát hiện gương mặt lạnh lùng của Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, chết tiệt, Tam vương gia đến lúc nào vậy, Thất Thất giãy dụa hai cái, nhưng xem ra không ăn thua, đành từ bỏ.

8. Chương 8: Mông Nở Hoa

Tên lính kia run rẩy núp sau lưng Tam vương gia, chỉ vào Uy Thất Thất nói.

“Vương gia, tên tiểu tử này đã đánh bọn thuộc hạ! Ngài nhìn mọi người xem, bị thương không nhẹ!”

Tam vương gia lửa giận bùng bùng nhìn Thất Thất, sau đó nói với Lưu phó tướng đứng phía sau “Nói cho hắn biết, đánh nhau trong quân ngũ sẽ bị trừng phạt thế nào.”

Lưu phó tướng đột nhiên nắm bắt cơ hội, không khỏi vênh váo tự đắc ngồi xuống trước mặt Thất Thất “Đánh nhau trong quân ngũ, nhẹ thì bị phạt hai mươi quân trượng, nặng thì xử tử ngay tại chỗ!”

“Đánh hắn hai mươi quân trượng!” Tam vương gia lạnh lùng lên tiếng, sau đó giao Thất Thất cho Lưu phó tướng, xoay người sải bước rời khỏi chỗ đó.

Thất Thất tưởng mình nghe lầm, hai mươi quân trượng, chẳng phải là muốn đánh chết cô sao, đây là đạo lý gì vậy, chứ thần ơi, hãy mau giáng một tia sấm sét, đưa cô trở về đi.

Thất Thất bị đưa đến thao trường, đã có rất nhiều binh lính chờ sẵn ở đó xem náo nhiệt, khi cô trông thấy cây quân trượng thô ráp, thiếu chút nữa đã ngất xỉu, đánh gậy này lên người, thế nào mông cũng nở hoa...

Lưu phó tướng đi tới trước mặt Thất Thất “Đừng tưởng rằng Vương gia giữ người lại bên người thì có thể hống hách, sao nào? Cũng phải chịu đòn thôi, trong quân đội, kỷ luật rất nghiêm, Vương gia ghét nhất là nội chiến!”

“Đồ khốn! Ngài dám đánh tôi, sau này ngài sống không được yên đâu!”

“Còn già mồm, đánh cho ta!”

Phó tướng vừa ra lệnh, hai binh lính hung hăng cầm quân trượng đi tới, chính là những tên vừa nãy bị cô đánh cho bầm dập, không còn hi vọng chúng nương tay đâu.

“Đợi đã!” Thất Thất ôm lấy mông, nở nụ cười với Lưu phó tướng “Đánh thật sao?”

“Hỏi thừa, quân lệnh như sơn! Đánh cho ta!” Lưu phó tướng hét lớn một tiếng.

Cái mông Uy Thất Thất trong chớp mắt bỗng nở hoa.

Uy Thất Thất bị đánh hai mươi quân trượng, đám binh lính kia đứng vây quanh đó, bật cười ha hả ngay trên đầu cô, Thất Thất cảm nhận được bị phun nước miếng xuống đầu, từ nhỏ đến lớn, ai dám đánh Uy Thất Thất chứ, chỉ có cô đánh người khác mà thôi.

“Cút ngay!” Thất Thất hét lớn “Chờ tôi bình phục, các anh sẽ gặp xui xẻo! Đánh cho các anh răng rụng đầy đất!”

Đám binh lính kia ngó nghiêng nhìn nhau một lượt, sợ sau khi cô khỏe lại sẽ tới tính sổ, nên vội vàng tản đi.

Thất Thất nằm sấp trên mặt đất ở thao trường rất lâu, cô sao chịu đựng nổi chuyện này, ức muốn chết, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cuối cùng không còn cách nào, đành phải khập khà khập khiễng quay về đại bản doanh, cô muốn tìm tên vương gia ngu ngốc kia đấu lý, ai cho hắn cái quyền tùy tiện đánh người, chuyện đó không thể trách phạt một mình cô được, đám binh lính kia cũng mắc lỗi mà, chẳng lẽ bị ăn hiếp thì không được phản kháng sao?

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên trông thấy Uy Thất Thất bước vào đại bản doanh, trên gương mặt xấu xí lộ vẻ phẫn nộ, biết trong lòng cô không phục, bèn bỏ quyển sách xuống “Lần sau còn dám gây rối trong quân đội, sẽ đánh ngươi bốn mươi quân trượng!”

“Vì sao không đánh bọn chúng, bọn chúng ăn hiếp tôi!”

“Còn già mồm, ta xem tình hình lúc đó không giống như lời ngươi nói!”

“Lần sau để tôi bắt gặp, sẽ đánh chết bọn chúng, cho bọn chúng đi mà cáo trạng!”

“Nếu vậy lần sau ta sẽ sai người trực tiếp chém đầu ngươi!”

“Hừ! Dù sao trong doanh trại ngài là thống soái, ngài chính là vương pháp! Ngài thích nói sao mà chẳng được!” Thất Thất đi về phía đồng chăn đệm dưới đất, không dám ngồi, đành phải nằm sấp xuống, trong miệng vẫn lầm bầm không biết đang nói cái gì.

“Sau này phải nghiêm chỉnh phục tùng quân lệnh, không được gây rối trong doanh trại!” Lưu Trọng Thiên lạnh giọng nói.

Thất Thất nằm sấp trên chăn đệm, hai tay ôm lấy đầu, quy củ chết tiệt, có liên quan gì đến cô chứ, cô là Uy Thất Thất, không phải binh lính quân đội, phải nhanh chóng trở về mới được.

Tam vương gia không nghe thấy tiếng Thất Thất phản kháng nữa, nghi hoặc bước tới, thấy cô chống hông lên, thở hổn hển nằm gục chỗ đó, xem ra bị đánh rất nghiêm trọng “Đợi chút, ta đi gọi quân y bôi thuốc cho ngươi!”

“Không cần!” Thất Thất nghiêng đầu “Chỗ ấy bị thương không có gì đáng kể, không cần ngài quan tâm!”

Tam vương gia cười khẩy một tiếng, gương mặt anh tuấn bỗng trở nên nghiêm túc hẳn lên “Không có gì đáng kể? Rất tốt, lát nữa đổ đầy nước vào bồn tắm cho ta, ta muốn tắm rửa! Nước phải ấm vừa tầm... Còn nữa” Tam vương gia cốc đầu Thất Thất một cái “Ngươi hãy tắm gội sạch sẽ trước, rồi xách nước về cho ta!”

Uy Thất Thất nổi nóng quay phắt đầu đi, cái tiết nghĩ rằng kèn kẹt, hông bị đánh thành ra như vậy còn phải xách nước tắm cho hắn. Con gái tập đoàn Uy Thị giàu có, lưu lạc tới nơi này trở thành tôi tớ cho tên vương gia xấu xa, cô nén giận đứng lên, hiện giờ đang trong phạm vi thế lực của Lưu Trọng Thiên, cô phải nhẫn nhịn.

9. Chương 9: Ba Lần Thay Nước Tắm

Uy Thất Thất ra tới bờ sông, phát hiện nguồn nước nơi đây trong vắt, thật muốn nhảy xuống tắm rửa sạch sẽ, song cô cũng biết, chỉ có thể nghĩ trong đầu mà thôi, nơi này đông nam nhân, vô cùng bất tiện, vì thế cô dùng thùng gỗ múc nước, lau người từng chút một.

“Ê, Uy Thất Thất, sao không nhảy xuống tắm đi!” Lưu phó tướng dẫn theo vài binh lính đi tới, một gã trong số đó gào lên.

“Nhất định là hông nở hoa, không thể tắm được, ha ha...” Một gã khác hòa vào chế giễu cô.

“Đúng rồi, đúng rồi!”

Thất Thất cố nén cơn giận, đứng bên bờ sông, xách nửa thùng nước quay lên bờ, một binh sĩ đi tới, liếc nhìn qua thùng nước.

“Đánh người khỏe lắm mà, xách nước chỉ được có nửa thùng, giống hệt nữ nhân!”

“Nếu là nữ nhân thì nguy to, bộ dáng thế kia nhất định sẽ không gả đi được, ha ha!”

Thất Thất bỏ thùng gỗ xuống, giẫm chân lên thùng gỗ, ánh mắt lạnh giá nhìn đám binh lính kia lần Lưu phó tướng, nếu chúng còn tiếp tục nói nữa, Thất Thất tuyệt đối không sợ lính thêm hai mươi quân trưởng đâu.

“Đủ rồi, đừng gây chuyện nữa, đi!” Lưu phó tướng cảm thấy bọn lính có phần quá trớn, sợ bọn họ lại gây rối, ngộ nhờ Uy Thất Thất bị kích động, xông lên đánh bọn họ một trận toí bời, nếu bị phạt tiếp, cái mông kia nhất định sẽ nát nhừ.

Lưu phó tướng dẫn binh lính bỏ đi, Thất Thất đá thùng gỗ bay ra xa, nước văng tung tóe khắp nơi, đáng ghét, lẽ ra phải đánh bọn chúng cho hả dạ chứ, có lẽ tại cô e sợ những lời Lưu Trọng Thiên nói, không giống như dọa nạt người ta.

Thất Thất đi tới đi lui ra ra vào vào mấy lần, mặt nhợt nhạt mồ hôi, gục xuống bên cạnh bồn tắm, thở hổn hển, cô bực bội nhìn tên Tam vương gia đang ngồi trước thư án đọc sách, nghi ngờ nam nhân kia phải chăng là dạng đầu gỗ, dùng từ “máu lạnh vô tình” để hình dung có vẻ coi trọng hần, dùng từ “không có nhân tính” có lẽ thích hợp hơn.

“Xong rồi, độ ẩm vừa tầm!” Thất Thất cảm giác lưng mình đã sắp gãy đôi, khắp khả khắp khiêng lết tới chỗ ngủ dưới đất, đương định nằm sấp xuống, nghe thấy phía ngoài đại bản doanh có tiếng bước chân, một lão tướng quân tiến vào.

“Vương gia, về chuyện tập kích doanh trại Hung Nô đêm nay, thần nghĩ ngài tốt hơn hết không nên đi!”

“Ta đã quyết rồi!”

“Vương gia!” Lão tướng quân có vẻ không yên tâm, vẫn khẩn cầu.

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên bước tới giữa đại bản doanh, không biết nói chuyện gì với lão tướng quân, rồi hai người đi ra ngoài.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tam vương gia trở lại, hần đi thẳng tới bên bồn tắm sau tắm bình phong, sờ thử nước, nhú mày.

“Thay nước đi, lạnh rồi!” Dứt lời tới trước thư án tiếp tục xem sách.

Thất Thất tức tối nhìn cái tên đáng ghét kia, nửa canh giờ sau mới trở về, thì nước sôi cũng nguội rồi, xem ra, làm vương gia thật sướng, động chút là có thể hô phong hoán vũ, quyền lực vô biên, còn oai phong hơn nhiều so với người thừa kế tài sản kếch xù như Uy Thất Thất cô.

Uy Thất Thất bò dậy, liếc mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, ngoài đọc sách, đánh giấc ra, không biết hần còn có thể làm gì, chắc trong cuộc sống chỉ như thằng khờ ngu ngốc, cái đồ bị thịt.

Có điều nước vẫn phải thay, khi Uy Thất Thất xách thùng nước cuối cùng vào, quả thực không còn sức nữa, đầu đầy mồ hôi, thiếu chút nữa nằm bò ra đất, gắng sức dầm vào thùng gỗ, cố ý muốn cho Tam vương gia biết cô không vui lẫn tức giận bội phần.

Tam vương gia tới bên cạnh bồn tắm, kiểm tra nước, song hần vừa nhắc tay ra khỏi bồn tắm, một binh lính đã chạy vào “Bẩm Vương gia, có chuyện cấp báo, Trì tướng quân đang chờ trong doanh trại!”

Tam Vương gia nhú mày, vội vàng rời khỏi đại bản doanh, Uy Thất Thất đau khổ bước đến trước bồn tắm, chết tiệt, lát nữa trở về sẽ không bắt cô đi thay nước nữa chứ.

Quả nhiên, sau đó một binh lính chạy vào đại bản doanh “Uy Thất Thất, Vương gia căn dặn, nửa canh giờ sau hãy thay nước đi, ngài ấy quay về sẽ tắm rửa ngay!”

Thất Thất cúi tiết nhìn chăm chăm về phía thư án, giống như trông thấy Lưu Trọng Thiên đang ngồi ở đó cười khẩy, vì sao phải nhử nhin hần, Thất Thất giậm chân, nhìn bồn nước trong veo kia, đi đi lại lại nhiều lần như vậy không phải việc dễ dàng, phải chăng tên Lưu Trọng Thiên này tinh thần có vấn đề?

Sau nửa canh giờ, Thất Thất lại đi thay nước, nhưng phía ngoài đại bản doanh vẫn yên ắng, Tam vương gia căn bản chưa về, Lưu Trọng Thiên, tên khốn này, Thất Thất nổi khùng thật rồi.

Cánh tay cô mỗi nhừ run rẩy, ngay đến cái thùng gỗ rỗng cũng chẳng xách nổi, hướng hồ lại thay nước, tưởng tượng sau khi Tam vương gia Lưu Trọng Thiên trở về, chạm tay vào nước, chắc chắn sẽ nói với cô “Thay đi!”

Thất Thất không thể nhẫn nhịn nữa, cô quyết định tháo chạy, không muốn ở lại doanh trại chết tiệt này. Cuộc sống như vậy cô không chịu nổi dù chỉ một ngày, sau khi nghĩ thông, cô đeo túi sách lên lưng, sờ soạng cái mông, Vương gia thối, Vương gia chết bầm, dám đánh mông cô, còn bắt cô thay nước tắm tới mấy lần, nếu cho cô quay trở lại xã hội văn minh, rồi có cơ hội về đây lần nữa, cô nhất định phải mang đại bác đến bắn cho hần nổ tan xác.

10. Chương 10: Chạy Trốn Đụng Phải Hai Con Sói

Thất Thất nhanh nhẹn băng qua đại bản doanh, đến chỗ nào cũng khôn khéo tránh được lính tuần tra, trời không phụ người có lòng, tuy rằng mông còn đau ê ẩm, cô vẫn hết sức vui mừng vì đã thoát khỏi phạm vi thể lực của Lưu Trọng Thiên.

Sắc trời đã tối đen, nơi này tối đến mức chẳng có đèn đường, bước thấp bước cao, phải trông theo ánh trăng mờ mờ mịt mịt, nhưng đêm hôm khuya khoắt, xung quanh hết sức tĩnh mịch, âm u đáng sợ.

Thất Thất cảm giác đằng sau tán lá cây vang lên tiếng sột soạt, không khỏi nổi da gà, không lẽ có quỷ à?

Cô không dám động đậy nữa, cảm giác có thứ gì đó chậm chậm đến gần cô, Uy Thất Thất biết lá gan mình không nhỏ, nhưng ở nơi hoang vắng thế này, chẳng có nổi một bóng người, nói không sợ hãi là giả, lá gan của cô đã sắp vỡ vụn ra rồi.

Uy Thất Thất cuối cùng cũng có được dũng khí, quay đầu lại, cô trông thấy một đôi mắt xanh biếc, đó là một con sói, nếu là người, cô còn có gan tỷ thí, nhưng đằng này lại là một con sói dữ dằn, Uy Thất Thất mất hết can đảm, cô bắt đầu hối hận, khi rời khỏi doanh trại vì sao không mang theo vũ khí, dù gì cũng tốt hơn việc tay không tác sát.

Con sói ngồi xổm xuống, neho mắt lại, tựa như đang chờ đợi gì đó, chưa đầy một lát, lại có một đôi mắt xanh biếc khác xuất hiện, hóa ra nó đang đợi bạn đến chia nhau con mồi là cô, tưởng tượng lát nữa thôi mình sẽ bị ăn sạch chỉ còn tro bụi xương cốt, bất giác cô rùng mình một cái.

Uy Thất Thất sao lại xui xẻo như vậy, chạy đến Đại Hán làm mồi cho sói, sót lại đồng xương trắng nằm rải rác ở nơi hoang vắng này, chẳng ai ngờ được người thừa kế của Uy Thị lại có kết cục bi đát thế!

“Đừng tới đây, tao không có thịt đâu!” Thất Thất nhát gan lắm bầm.

Hai con sói kia đứng lên, tru réo gầm một tiếng, sẽ không phải là cầu nguyện trước bữa tối đó chứ, Thất Thất cảm thấy chân đã mềm nhũn, có khi bọn chúng đói quá đến cả xương cốt cũng không chừa lại.

Thất Thất khiếp sợ không khỏi liên tục lùi lại, con sói đằng trước tiến đến, con còn lại phía sau cũng xông lên, đột nhiên một con sói nhảy vọt lên, lao như bay về phía Thất Thất. Cô sợ hãi ù té bỏ chạy, không may đâm sầm vào một người, đúng là trời không diệt Thất Thất a, cô nhất thời phấn khởi vô cùng, không nghĩ ngợi nhiều, quay người lại ôm người kia, bấm chặt lấy người đó...

“Có sói, có sói, cứu mạng a!” Thất Thất vùi mặt vào trước ngực người đó, nhắm chặt hai mắt lại.

Người kia đối mặt với con sói đang nhào tới, không rảnh để ý tới Thất Thất đang quẩn trên người mình, đành phải vừa ôm cô, vừa rút bội kiếm ra nghênh chiến với con sói hung dữ kia.

Thất Thất cảm giác hơi nóng trên cổ, có thứ gì đó dinh dính bắn lên người, tiếp theo là tiếng ngã xuống của vật nặng, người kia ôm lấy cô, lui về phía sau, Uy Thất Thất kinh ngạc mở mắt ra, ngoảnh lại nhìn, phát hiện một con sói đã chết, con còn lại trông thấy đồng loại bị giết, càng dữ tợn bổ nhào tới.

Người kia gắng sức đẩy Thất Thất ra, hy vọng cô đừng làm hấn vướng víu, Thất Thất đầu chịu buông ra, ôm chặt lấy cổ người đó, toàn thân run cầm cập.

Người nọ thở dài, để mặc Thất Thất ôm như vậy, phi thân nhảy vọt lên, Uy Thất Thất cảm giác ánh kiếm lóe sáng trong không trung, con sói kia ục một tiếng ngã vật xuống đất.

“Chết rồi? Sói chết rồi?” Thất Thất quay đầu lại, trông thấy con sói kia giãy dựa trên mặt đất mấy cái rồi bất động, lúc này mới yên lòng.

“Buông tay, mau buông ra!” Người nọ kéo tay Thất Thất ra, Uy Thất Thất bị buộc rời ra khỏi người đó.

Thất Thất mượn ánh trăng nhìn kỹ lại, toàn thân chấn động, là Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, hấn có đôi mắt sáng giống con sói kia, đang nhìn cô với vẻ phẫn nộ, Thất Thất nhất thời ngồi phịch xuống đất, sau đó nhảy dựng lên như lò xo “Đau chết mất, chết tiệt.”

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên thu bội kiếm về, đi về phía Uy Thất Thất, Lưu phó tướng dẫn binh lính đuổi theo sau, khi bọn họ trông thấy Uy Thất Thất, lập tức trợn trừng mắt.

“Tìm được rồi, Vương gia, hấn quả nhiên là gian tế, ngay từ đầu thần đã không nhìn lầm mà!”

“Gì cơ? Gian tế?” Uy Thất Thất mơ hồ, sao cô lại trở thành gian tế rồi, chẳng phải chỉ chạy trốn thôi sao? Lẽ nào chạy trốn cũng là gian tế à?

Tam vương gia lạnh lùng nhìn Uy Thất Thất “Áp giải về doanh trại, sau đó thẩm vấn!”

“Này! Tôi không phải là gian tế...”

Đâu có ai chịu nghe cô nói, Thất Thất lại bị bắt trở về doanh trại, lần này là bị trói gô cổ, cũng không biết bị tên khốn nào đá một phát vào mông, cô đau đến nỗi mồ hôi đầm đìa.

“Quỳ xuống!” Lưu phó tướng ra sức ấn cô xuống, Thất Thất bị ấn chặt xuống đất.

Trong lòng Uy Thất Thất thầm mắng chửi, tên cầu quan Lưu phó tướng, chờ cô tự do rồi, cô sẽ giẫm nát hấn dưới chân, để hấn liếm giày cho Uy Thất Thất.

11. Chương 11: Con Gái Tốt Không Chịu Thiệt Trước Mắt

“Bản đồ tuyến đường hành quân ở đâu?” Lưu phó tướng lại đá cô một cái.

“Bản đồ tuyến đường hành quân nào?” Thất Thất lửa giận bùng bùng nói “Tôi nói cho ngài biết một lần nữa, tôi không phải gian tế, lũ khốn các anh!”

“Còn cãi bướng, Vương gia, có khi phải dùng đại hình với hấn!”

Tam vương gia nhíu mày, đứng lên bước qua đó, Thất Thất có thể nhìn thấy đôi giày màu đen của hấn đang đi về phía mình, sau đó nghe thấy giọng nói Tam vương gia vang lên trên đầu mình “Vừa mất bản đồ tuyến đường hành quân xong, lại không thấy bóng dáng người đâu, đừng nói với ta, người nhất thời nảy ra ý định muốn rời khỏi doanh trại!”

“Đúng! Tôi không muốn ở lại nơi này, vừa bị đánh đòn vừa phải hầu hạ ngài, Uy Thất Thất tôi vì sao phải chịu đựng thế chứ!”

“Lựa chọn ban đêm rời đi?”

“Thì sao? Rồi đi lúc nào cũng phải thông báo cho ngài biết sao?”

Tam vương gia tức đến nổi lông mày dựng ngược cả lên, phát tay áo trở về trước thư án, nghiêm nghị nói “Đánh cho ta! Đánh đến khi hấn chịu khai mới thôi!”

“Vâng!”

Hai binh lính cầm quân trượng tiến đến, Thất Thất nhất thời sợ hãi toát mồ hôi lạnh, xem ra Tam vương gia muốn đánh cô thật rồi, con gái tốt không chịu thiệt trước mặt “Tôi nói, tôi nói, tôi đã lấy bản đồ gì đó của các anh...”

Thì ra vụ oan giá hoạ là như thế này đây, Uy Thất Thất thực sự được lĩnh giáo rồi, chỉ cần thoát qua khỏi cửa ải này đã rồi tính tiếp, gì thì gì cũng không thể lại chịu đòn thêm nữa.

“Người phải chăng là gian tế Hung Nô?” Tiếng Tam vương gia lạnh giá khác thường, cũng rất phần nộ, dường như cảm thấy Uy Thất Thất vẫn đang che giấu thân phận thực sự, hấn nghi ngờ đáng về gầy yếu đáng thương của cô.

“Tôi không phải gian tế Hung Nô, việc lấy bản đồ, không thể chứng minh tôi là gian tế!” Thất Thất chẳng rõ tại sao mình không tránh khỏi có liên quan đến gian tế.

Lưu phó tướng túm lấy dây thừng đang trói gô Thất Thất “Bản đồ đâu? Có phải ở trong người người không?” Dứt lời vươn tay về phía người cô lục lọi.

Thất Thất sợ hấn động tay đông chân bậy bạ, lập tức cao giọng nói “Vứt rồi, vứt trên đường đi rồi!”

“Vứt trên đường đi rồi? Vứt chỗ nào?” Lưu phó tướng tra hỏi sát sao.

“Sói, chỗ con sói ý, tôi đã ném đi rồi!”

Tam vương gia lạnh lùng ra lệnh “Cử binh lính đi tìm ngay bây giờ, trói Uy Thất Thất lên cọc gỗ!”

Thất Thất ngẩng đầu lên, cảm tức nhìn về phía Tam vương gia, phát hiện hấn máu lạnh vô tình chỉ mãi mê lau chùi bội kiếm, hoàn toàn chẳng thèm ngó ngang tới kẻ vô danh tiểu tốt như Uy Thất Thất, sống chết của cô chỉ dựa vào một câu nói của hấn.

Lúc này Tam vương gia cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt phần nộ của Uy Thất Thất, hấn nheo mắt lại, khiến Thất Thất liên tưởng đến con sói dữ dần kia, không khỏi rung mình một cái.

Uy Thất Thất bị lôi ra ngoài, trói lên cọc gỗ giữa doanh trại, cô biết chỗ đó hoàn toàn chẳng có bản đồ quái quỷ kia, lát nữa thôi chắc chắn bọn họ sẽ đến truy hỏi cô, phải ứng phó thế nào đây, nếu trả lời không tốt, tên Vương gia biến thái kia nhất định sẽ chém đầu cô, giống như đã chém con sói đó.

12. Chương 12: Vương Gia Muốn Chém Đầu Thất Thất

Quả nhiên chưa đầy nửa canh giờ, Uy Thất Thất thấy có người cầm bó đuốc bước về phía cô, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên lạnh lùng đi đằng trước, Lưu phó tướng theo sau cùng với vài binh lính tùy thân.

Binh lính đặt một cái ghế trước cọc gỗ, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên ngồi thẳng người, Lưu phó tướng đi tới trước mặt Vương gia, thấp giọng nói “Vương gia, xử lý tên tiểu tử này thế nào đây, chỉ bằng cứ giết hấn đi! Không thể giữ tên gian tế này lại trong doanh trại được.”

Uy Thất Thất lập tức thanh minh “Đừng nói vậy, phán người ta có tội phải đưa ra được chứng cứ, chứng cứ đâu?”

“Chứng cứ?” Lưu phó tướng nổi nóng bước tới trước mặt Thất Thất “Người nửa đêm nửa hôm trốn khỏi doanh trại, bản đồ hành quân liền biến mất, người không phải gian tế, lẽ nào ta là gian tế?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn ở lại doanh trại của các anh, sao có thể trở thành gian tế được!”

“Mạnh miệng đấy!” Lưu phó tướng quay người trở lại chỗ Vương gia “Vương gia, không cho hấn nể chút cực hình, hấn sẽ không nhận tội đâu, thần nghĩ hấn nhất định có nội ứng, bằng không bản đồ hành quân sao có thể không cánh mà bay? Chi bằng sai người đánh hấn mấy roi, có khi chưa đến vài cái đã thú nhận rồi!”

Uy Thất Thất nghe thấy Lưu phó tướng nói như vậy, biết lần này thực sự toi rồi, roi? Lại nghĩ ra chiêu này, Uy Thất Thất lo lắng ngược nhìn Tam vương gia, ngàn vạn lần đừng đồng ý nha, chỉ cần hấn mở miệng, đoán chừng sẽ thi hành lệnh.

Tam vương gia đương định nói, một binh lính bỗng chạy tới, khê bẩm báo chuyện gì đó với Tam vương gia, Tam vương gia lập tức đứng lên, chẳng nói câu nào đã rời đi theo binh lính kia.

Lưu phó tướng thấy Tam vương gia đi rồi, cười khẩy “Ta căm ghét nhất quân Hung Nô, mà người lại chính là gian tế Hung Nô!” Hấn nói xong liền giơ roi lên.

Thất Thất trừng mắt nhìn “Này, Vương gia còn chưa lên tiếng, ngài dám dùng hình phạt riêng sao!”

“Vương gia sẽ chẳng để ý đến việc ta đánh một tên gian tế Hung Nô đâu!”

“Nếu ngài dám đánh tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho ngài đâu!”

“Chết đến nơi rồi còn đòi uy hiếp ta!”

Lưu phó tướng giơ roi lên, đương định quất xuống, một binh lính vội vã chạy tới “Vương gia có lệnh, cỡi trời cho Uy Thất Thất, đưa về đại bản doanh của Vương gia!”

Lưu phó tướng quăng cây roi đi, túm lấy cổ áo binh lính “Người không nghe lắm chứ?”

“Là chính miệng Vương gia nói!”

“Chuyện gì vậy nhỉ!” Lưu phó tướng sai người cỡi trời cho Thất Thất, dẫn cô đến đại bản doanh của vương gia.

Trong đại bản doanh, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên đã sớm ngồi chờ ở đó, trông thấy Thất Thất bị lôi vào, bỗng lộ vẻ áy náy “Dù hấn đến chỗ đóng chân đệm dưới đất, cầm ít thuốc chữa thương qua đây!”

“Vương gia...” Lưu phó tướng bắt gặp ánh mắt sắc bén của Lưu Trọng Thiên, lập tức ngậm miệng, bực bội thả Thất Thất xuống chỗ nằm nghỉ, dẫn binh lính lui ra ngoài.

Một lát sau binh lính mang thuốc chữa thương đến, Tam vương gia ra lệnh cho binh lính kia “Bôi ít thuốc lên vết thương cho Uy Thất Thất!”

Thất Thất nghe thế, cổ nhện đau, đứng bật dậy “Tôi tự làm được, đưa thuốc cho tôi!” Dứt lời bước đến chỗ binh lính kia, giật lấy thuốc, nhìn Tam vương gia với vẻ kỳ lạ, chẳng rõ hấn lại phát bệnh thần kinh gì nữa, cô quay về chỗ nằm của mình.

Binh lính kia vừa lui xuống, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên liền qua đó “Người không cảm thấy lạ ư, vì sao đột nhiên thả người ra?”

“Phải, rất kỳ lạ, có điều lười hỏi!”

“Đã bắt được gian tế thực sự rồi, và tìm được cả bản đồ hành quân nữa.” Hấn ngồi xuống trước mặt Thất Thất “Vì sao người lại bịa chuyện nói người đã lấy bản đồ hành quân.”

“Không nói như thế, ngài sẽ sai người cầm quân trượng đánh tôi, lẽ nào để mặc cho bọn họ đánh nát móng tôi sao?”

Lưu Trọng Thiên đột nhiên phá lên cười, dọa Thất Thất nhảy dựng lên, không biết hấn lại định hành hạ cô kiểu gì đây. “Qua đây, ta xem xem, vết thương có nặng không?” Nói xong liền vươn tay ra.

“Tránh ra!” Uy Thất Thất hất tay hấn ra, hốt hoảng tránh né hấn.

“Người không để binh lính bôi thuốc cho người, chắc là định bảo bổn vương đích thân chăm sóc người chứ gì, Lưu Trọng Thiên ta thưởng phạt phân minh, lần này đã trách oan người, nên làm thế!” Dứt lời hấn đoạt

lấy thuốc chữa thương trong tay Thất Thất, rồi ôm lấy Thất Thất “Người chính là người đầu tiên được bốn vương bồi thuốc cho đấy!”

“Khoan, Tam vương gia, đừng làm bừa!” Thất Thất cố đẩy Tam Vương gia ra, nghĩ đến cảnh hân sẽ làm thật... Nhất thời cực kỳ xấu hổ phần nộ, đường đường là Uy Thất Thất lại bị người ta vô lễ thế sao?

13. Chương 13: Tam Vương Gia Anh Dũng Thiện Chiến

Uy Thất Thất chẳng nề nang gì, ngay cả vương gia cũng sẽ đánh, một quả đấm lao thẳng về phía mũi vương gia, chuyện này đã chọc giận Tam vương gia, hân dễ như trở bàn tay bắt được nắm đấm của Thất Thất, ra sức kéo, Thất Thất thu người về không được, liền nhào vào lòng Tam vương gia.

Tam vương gia cảm giác cơ thể Thất Thất mềm mại khác thường, giống như đang ôm nữ nhân vậy, trong lòng thoáng rung động, có hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đã tràn đầy bức bối, hân đẩy Thất Thất ra, ném thuốc chữa thương cho cô.

“Nhanh bình phục chút, không lâu nữa sẽ xuất chinh!”

Thất Thất cầm lấy thuốc chữa thương, quơ quơ nắm đấm về phía Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, rồi nghĩ bụng tốt hơn hết nên hạ xuống “Tôi muốn rời khỏi đây!”

“Đây là doanh trại, đâu phải trò đùa, nói đến là đến, nói đi là đi!”

“Nhưng mà, tôi không phải là binh lính!” Thất Thất trợn đôi mắt đẹp lên.

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên né tránh ánh mắt của cô, lặng lẽ trở lại trước thư án, cười khẩy.

“Người định ra ngoài làm mồi cho sói sao?”

Một câu nói này của Lưu Trọng Thiên đã khiến Uy Thất Thất á khẩu, đúng thế, nơi đây đã không còn là thế giới của Uy Thất Thất, sau khi ra ngoài có thể sẽ gặp vô vàn nguy hiểm, cũng khó lòng bảo đảm tính mạng, không biết cuộc sống kiểu này đến khi nào mới chấm dứt đây, thật hy vọng đó chỉ là một chuyến du lịch đường dài.

Uy Thất Thất gắng gượng xúc thuốc trị thương lên móng, sau đó nằm sấp xuống suy tư, nhất định phải có cách gì đó để cô xuyên qua thời gian một lần nữa, trở về thế giới của mình, nhưng cách đó là gì nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui, liền ngủ thiếp đi mất.

Nhưng mộng đẹp của cô chưa được bao lâu, bỗng có tiếng ầm ĩ náo loạn một hồi, đã đánh thức cô dậy, lại làm sao vậy? Cô bò dậy, phát hiện Lưu Trọng Thiên đang đứng giữa đại bản doanh, người mặc áo giáp, tay cầm bội kiếm, oai phong lẫm liệt đứng ở chỗ đó, khoảnh khắc ấy, Uy Thất Thất ngẩng ra nhìn, Tam vương gia thật anh tuấn.

“Đi, đi đâu đó?” Thất Thất vội bước tới.

“Tập kích doanh trại Hung Nô!”

“Ngài cũng đi à?” Thất Thất ngạc nhiên hỏi.

“Ta đến nơi này cũng không phải để hưởng thụ!” Hân lảng lạng liếc nhìn Uy Thất Thất, bước nhanh đi ra ngoài, Thất Thất cũng lê lét theo sau ra ngoài đại bản doanh, phát hiện bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, Lưu Trọng Thiên cười trên lưng ngựa, bóng dáng hân như dài thêm ra dưới ánh đuốc, không ngờ lại có Vương gia uy vũ đến như vậy.

“Lưu phó tướng hãy ở lại, Vương tướng quân sẽ đi cùng ta! Chú ý trông coi doanh trại, đề phòng quân Hung Nô đánh lén!”

“Vâng, Vương gia!” Lưu phó tướng lễ độ cung kính đứng sang một bên.

Lưu Trọng Thiên thúc nhẹ hai chân, con ngựa lập tức lao đi, đội ngũ theo sau cũng khuất hẳn phía ngoài doanh trại.

Thất Thất bị đánh thức lúc nửa đêm, chẳng còn tâm tình ngủ nữa, đêm hôm tập kích doanh trại Hung Nô, nhất định rất thú vị, lần sau cũng phải xin đi theo cùng mới được, có điều xem thái độ của Lưu Trọng Thiên, cũng biết, hẳn hoàn toàn không xem trọng cô.

Uy Thất Thất ra khỏi đại bản doanh, ngẩng đầu ngắm sao trên trời, e rằng những ngôi sao có thể nhìn thấy lúc này đã sớm tàn lụi ở hiện đại rồi, cũng như Đại Hán, chẳng phải sau đó cũng sẽ bị thay bằng Đại Tống ư, dòng chảy lịch sử không thể nào ngăn cản được, cho dù Lưu Trọng Thiên anh dũng thiện chiến đến đâu.

“Người tốt nhất chớ có đi lại khắp nơi!” Lưu phó tướng dẫn theo một đội binh lính tuần tra, ngang qua đại bản doanh, nổi nóng răn dạy.

“Tôi hiện giờ không phải là phạm nhân cũng không phải gian tế, tôi là thị vệ tùy thân của Vương gia!”

“Tùy thân, Vương gia thương hại người thôi, gầy còm ốm yếu thế kia, có thể làm được gì chứ?”

“Ngài nói ai?” Thất Thất nổi đóa.

“Mông không đau nữa à? Mới có sức ăn nói như vậy?”

Không chờ Thất Thất nổi đóa, Lưu phó tướng đã dẫn binh lính bỏ đi rồi, gầy còm ốm yếu á? Tỷ thí thử xem, còn chưa biết ai thua đâu, không cho đi lại khắp nơi, hẳn có quyền định đoạt chắc, tốt nhất chớ nên đi một mình, coi chừng cô sẽ lộ da hắc.

Thất Thất vừa đi vừa suy tư, đột nhiên cảm thấy có một bóng đen vụt qua trước mắt, tên áo đen đó nhanh chóng chạy về phía trước, làm cô hoa cả mắt.

Cô cố nén vết thương ở mông, gấp rút đuổi theo sau, tên này lén la lén lút lần mò gì đó ở lều trại lân cận, binh lính đi tuần tra tới trước lều trại, người kia nhanh chóng núp đi, thấy không có ai phát hiện ra mình, hẳn tiếp tục gói ghém vật gì đó trong tay.

Thất Thất lách mình về phía trước, túm được cổ áo sau của hắn “Ê, làm gì đấy?”

Người nọ giật mình, liền quăng ngay mảnh vải vừa mới châm lửa về hướng lều trại, thì ra hắn muốn đốt lều trại.

14. Chương 14: Thất Thất Được Tự Do

Thất Thất chân động, nếu mảnh vải kia rơi xuống lều trại, sẽ bùng cháy lên, muốn dập lửa e cũng khó, Thất Thất không nghĩ ngợi nhiều, liền phi thân nhào về phía trước, bắt lấy ngọn lửa pháp phối trong không trung, vội vàng ném xuống đất, cũng may tốc độ nhanh, bằng không tay cô đã bị bỏng rồi.

Ánh lửa đã kinh động đến binh lính tuần tra, sau một hồi náo loạn, đám binh lính tuần tra đều ào ào chạy tới, lớn tiếng hò hét.

Gã áo đen kia thấy đã hỏng việc, phi thân mất hút trong bóng đêm, động tác nhanh nhẹn, khó mà theo kịp, đám binh lính trông thấy bóng người nọ, gào thét truy đuổi theo...

“Tốc độ các anh thế này cũng đòi đuổi theo sao?” Thất Thất dập tắt lửa trên mặt đất, khinh thường nhìn đám binh lính.

Lưu phó tướng thở hổn hển mới chạy đến nơi “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Có người muốn phóng hỏa đốt lều trại của ngài!” Uy Thất Thất nhìn Lưu phó tướng, có mỗi một lều trại mà thôi, làm gì phải khẩn trương như vậy.

“Phóng hỏa!” Lưu phó tướng căng thẳng nhìn về phía lều trại.

“Khỏi cần nhìn, tôi đã dập lửa rồi.”

“Uy Thất Thất!” Lưu phó tướng đột nhiên quỳ xuống trước mặt Uy Thất Thất “Hãy nhận của Lưu mỗ một lạy!”

Thất Thất thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật không ngờ nha “Đứng lên đi, làm gì vậy? Tôi không nhận nổi đâu!”

“Đây là kho lương thực của quân ta, nếu bị thiêu hủy, đợt xuất chinh này sẽ thất bại hoàn toàn, Tam vương gia và chúng ta không tránh khỏi bị liên lụy!”

“Tôi không hiểu, thiêu hủy rồi có thể vận chuyển lại mà!”

“Đâu có đơn giản như vậy, một lần cung ứng phải hai tháng sau mới đến, tới lúc đó, quân lính khôn đói, lương thực thiếu thốn, còn đánh trận được sao?”

Thất Thất hiểu ngay ra, quên mất, giao thông thời này bất tiện, không có tàu hỏa và máy bay.

“Vậy ngài cũng đâu cần hành đại lễ với tôi như vậy!”

“Uy huynh đệ có điều không biết, lần xuất chinh này, Tam Vương gia có mang theo sứ mệnh, Tam vương gia anh dũng thiện chiến, có dũng có mưu, tiên hoàng hết mực yêu mến, sau khi tiên hoàng băng hà, bởi vì Tam vương gia lập được nhiều chiến công, đức cao vọng trọng, cho nên có người đặt điều nói, Tam vương gia muốn mưu quyền soán vị, Hoàng thượng vẫn luôn canh cánh trong lòng, mới phái Tam vương gia thân chinh nắm giữ ấn soái, đánh giặc Hung Nô! Nếu chuyến này bại trận, nhất định bọn gian thần sẽ cấu kết gièm pha, hết sức bất lợi cho Vương gia!”

“Thế cũng đâu cần làm vậy, mau đứng lên!” Thất Thất vẫn muốn tìm cơ hội giáo huấn hần một chút, nhưng thấy bộ dạng hần thế này, trái lại không được thoải mái lắm.

Lưu phó tướng được Thất Thất kéo đứng lên, hần hổ thẹn nói “Ta thiếu chút nữa xem cậu là gian tế rồi, hóa ra tiểu huynh đệ đại nhân đại nghĩa như vậy, Lưu mỗ cảm thấy rất hổ thẹn!”

“Ngài đừng khách khí như vậy! Chỉ cần ngài không xem tôi là gian tế nữa là được rồi!” Thất Thất phấn khởi hẳn lên, chỉ cần Lưu phó tướng không tìm cớ gây phiền hà là thoải mái lắm rồi.

“Cậu cũng coi như là ân nhân của Lưu Duẩn ta, có việc gì cần giúp cứ nói!”

“Thật không!”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Cho tôi một ít dây kim loại! Càng mỏng càng tốt!” Thất Thất rất biết lợi dụng cơ hội, chỉ cần có thể trở lại xã hội hiện đại, cô không tiếc bất cứ giá nào.

“Không có, dây thép mỏng được không?”

“Được!”

“Ta sẽ sớm tìm về cho cậu!”

Lưu phó tướng quan sát sắc trời “Không biết Vương gia bên ấy ra sao rồi?”

“Tập kích doanh trại Hung Nô vào ban đêm, phải chăng rất thú vị?” Thất Thất hiếu kỳ hỏi.

“Đây là đánh giặc, không phải trò đùa, có nguy hiểm đến tính mạng đấy, đúng là trẻ ranh!” Lưu phó tướng than thở, vẻ mặt hết sức lo lắng cho Lưu Trọng Thiên, thật chẳng ngờ, tên Vương gia máu lạnh ấy lại được lòng quân sâu sắc.

Lưu phó tướng không yên tâm về doanh trại, lại dẫn binh lính đi tuần tra tiếp.

Thất Thất ngược nhìn bầu trời đầy sao, cảm thấy “chị cả” trường trung học nữ sinh Huyền Đức ở lại đây căn bản không có đất dụng võ, Thất Thất ủ rũ trở về đại bản doanh, nằm sấp xuống ổ đệm dưới đất, chỗ ngủ này thật chẳng thoải mái tẹo nào, ánh mắt cô liếc về phía chiếc giường sau tấm bình phong, bỏ không đây có phần lãng phí a!

Thất Thất hạ quyết tâm, đi ra sau bức bình phong, nằm ghé xuống giường, mặc dù không dễ chịu mấy, có điều vẫn tốt chán so với ngủ dưới đất, cô vợ lấy cái chăn ấm áp, cơn buồn ngủ ập đến, chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Khi Thất Thất thức giấc trời đã sáng tỏ, cô trở mình bò dậy, phát hiện Lưu Trọng Thiên đã về rồi, hẩn ngồi trước thư án, cầm bội kiếm trong tay, lau chùi vết máu dính trên kiếm, đôi mắt đỏ au, hình như cả đêm qua không ngủ.

“Ngài, ngài trở về lúc nào vậy!”

“Vừa về!” Lưu Trọng Thiên ngáp một cái, bỏ quyển sách xuống, nhìn Thất Thất “Ai cho phép người ngủ trên giường của ta?”

“Bỏ không như vậy tiếc quá, ngủ dưới đất lại không thoải mái! Vậy, bây giờ trả lại cho ngài!” Thất Thất nhảy xuống giường, lúng túng đứng trên mặt đất.

“Xem biểu hiện tốt của người hôm qua, ta sẽ không trách tội người!”

“Tội, hôm qua?” Thất Thất nhớ lại chuyện kia, nhất định là Lưu phó tướng đã bấm báo rồi, xem ra trải qua việc lần này, cô đã trở thành người tự do đáng để mọi người tín nhiệm.

15. Chương 15: Sao Tôi Lại Trở Nên Xấu Xí Như Vậy?

Lưu Trọng Thiên trông thấy dáng vẻ vui mừng của cô, vết sẹo màu vàng trên gương mặt chẳng ăn nhập gì với đôi mắt cô, bất giác nổi lên nghi hoặc, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, hỏi một câu “Mặt người phải chẳng từng bị thương?”

“Bị thương?” Thất Thất sờ thoáng qua gương mặt, vẫn có rất nhiều vết sẹo lồi, hẩn không nhắc, thì Thất Thất đã quên khuấy mất, cô đi vòng quanh đại bản doanh, giống như đang tìm thứ gì đó, hỏi với vẻ kỳ lạ “Có gương không?”

“Gương là cái gì?”

“Gương ý, ờ, quên mất, gương đồng!” Thất Thất nhớ ra, hiện giờ đang ở Đại Hán, lấy đâu ra gương.

“Nơi này không có nữ nhân, muốn gương đồng làm gì?” Lưu Trọng Thiên thu bội kiếm về.

Không có nữ nhân, vậy cô được xem là gì? Nam nhân à? Đúng rồi, bọn họ vẫn luôn xem cô là nam nhân? Bộ dáng Uy Thất Thất vẫn như xưa mà, hay là vì mái tóc ngắn? Cho nên bọn họ nhầm cô là nam nhân? Nhưng nam nhân ở đây đều để tóc dài mà...

Thất Thất đột nhiên nghĩ tới túi sách của mình, bên trong hẳn phải có một chiếc gương trang điểm nhỏ! Cô đi tìm túi sách, cuối cùng cũng tìm thấy cái gương, ha ha, tốt quá, chưa đánh mất, nhưng khi thấy mình trong gương...

Một tiếng hét chói tai vang lên, khiến Tam vương gia Lưu Trọng Thiên hoảng hồn, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền qua đó xem, phát hiện Thất Thất ngồi thừ người ra, trong tay cầm một vật nhỏ tròn tròn.

“Sao thế?” Lưu Trọng Thiên nghi hoặc hỏi.

Thất Thất dời tầm mắt sang phía Lưu Trọng Thiên, tỏ vẻ đáng thương nói “Sao tôi lại trở nên xấu xí như vậy?” Thoáng chốc nước mắt tuôn rơi lăn dài trên gò má cô.

“Nam tử hán, xấu đẹp có làm sao đâu, ta còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm! Lại còn khóc nhè, sao giống nữ nhân vậy!” Lưu Trọng Thiên bất giác vươn tay ra, lau nước mắt cho cô “Được rồi, ta không muốn nhìn thấy bên cạnh ta có một bình lính khóc nhè!”

Thất Thất ràn rụa nước mắt ngược nhìn Lưu Trọng Thiên “Ngài có bộ dạng như tôi thử xem, có khi ngài còn khóc dữ dội hơn tôi đấy!”

Lưu Trọng Thiên dở khóc dở cười trước câu nói của cô, dung mạo con người là do cha mẹ ban tặng, từ nhỏ đã thế, vì sao đến bây giờ mới bị thương như vậy...

Thất Thất biết không thể nói rõ với hắn, cuống cuống đem giấu gương đi, định đi ra ngoài hít thở bầu không khí, Lưu Trọng Thiên nhìn cô với vẻ quái lạ, bắt lấy tay cô “Uy Thất Thất, người giấu gì đó?”

“Không giấu gì mà!”

“Mang ra đây!” Lưu Trọng Thiên siết chặt cổ tay cô, giật cái túi sách của cô, Thất Thất sao có thể đưa gương cho hắn chứ, nếu để hắn thấy, nhất định sẽ hoài nghi, cô chỉ mong mau mau quay về thôi, không muốn chuốc lấy phiền toái nữa.

Lưu Trọng Thiên rất khỏe, người cũng cao lớn cường tráng, Thất Thất thoát không khỏi hắn, lại sợ hắn thực sự cướp mất gương, cơ thể liền che chắn túi sách cẩn thận, Lưu Trọng Thiên càng thêm hoài nghi món đồ trong túi cô, sẽ không giấu giấu giếm giếm thứ gì chứ ?

Uy Thất Thất nôn nóng sốt ruột, giơ chân quét về phía Tam vương gia, Lưu Trọng Thiên không ngờ Thất Thất lại dám đánh lén hắn, bị đá trúng bắp chân, đứng không vững nhào người về phía trước, Uy Thất Thất không kịp né tránh, bị đè xuống dưới đất, môi Tam vương gia phủ lên cánh môi Thất Thất, hương vị ngọt ngào ngập tràn trong miệng, Lưu Trọng Thiên cảm giác khí huyết cuộn cuộn, khi nhìn thẳng vào mắt Thất Thất, nhất thời mê mẩn.

Thất Thất cảm tức đẩy hắn ra, Lưu Trọng Thiên ngượng ngùng dời môi đi, bước nhanh ra sau bức bình phong.

Thất Thất sững sờ khẽ vuốt làn môi, đây chính là nụ hôn đầu tiên của Uy Thất Thất cô, vậy mà lại trao cho cái tên vương gia thối tha máu lạnh vô tình dã man kia, cô gắng sức lau miệng, xem như chuyện kia chưa từng xảy ra, đeo túi sách lên vai, chạy vụt ra ngoài, đúng lúc đâm sầm vào Lưu phó tướng đang tiến vào.

“Sao thế?” Lưu phó tướng đỡ lấy cô.

“Vương gia ức hiếp tôi, cướp đồ của tôi!” Thất Thất trốn sau lưng Lưu phó tướng, lén nhìn Lưu Trọng Thiên.

Lưu Trọng Thiên lấy lại tinh thần, lập tức vòng trở về ngồi ngay ngắn xuống thư án, ánh mắt không nhìn về phía Thất Thất nữa, mình làm sao vậy, đó chỉ là một tên tiểu tử xấu xí, sao lại xem hắn như là nữ nhân, thậm chí còn định hôn hắn, chẳng lẽ muốn nữ nhân, muốn đến phát điên rồi, Lưu Trọng Thiên vẫn luôn giữ mình là một chính nhân quân tử, lẽ nào đã bắt đầu nhớ nhung nữ nhân rồi.

Lưu Trọng Thiên ép buộc bản thân mình dời tầm mắt về cuốn sách, nhưng có phần không kìm lòng được, bất giác lại nhìn về phía Thất Thất, vì sao cánh môi ấy lại mềm mại như vậy? Đường đường là Tam vương gia Đại Hán, chẳng lẽ đã nảy sinh hứng thú với đôi môi nam nhân?

16. Chương 16: Thất Thất Dẫn Sấm Sét

“Uy huynh đệ, dây thép cậu cần, chỗ này đủ chưa?”

“Đủ rồi!” Uy Thất Thất phấn khởi nhận lấy, chỗ dây thép này không biết có dẫn sấm sét được hay không, chẳng phải trong rất nhiều bộ phim truyền hình đã nói, xuất hiện xuyên không thường là do khối năng lượng mạnh tạo thành, năng lượng sấm sét hẳn đủ lớn rồi, tốt nhất đừng có đánh chết mình là được.

“Có nó rồi, tôi sẽ không cần ở đây chịu khổ, cũng chẳng còn dính dáng tới các anh nữa!” Thất Thất chạy nhanh ra ngoài, Lưu phó tướng nghĩ ngợi đôi chút liền đuổi theo, tên tiểu tử xấu xí này, định dùng chỗ dây thép đó làm gì?

Thất Thất cầm dây thép ra khỏi đại bản doanh, tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc trông thấy một cây cổ thụ xì cứng cáp trên bãi cỏ ngoài doanh trại, chính là nó, cô lấy dây thép ra, trèo lên cây, có thể quấn dây thép lên các tán cây.

“Làm vậy có tác dụng gì?” Lưu phó tướng ngẩng đầu nhìn cô.

“Dẫn sấm sét!” Thất Thất leo trèo trên cây, hưng phấn giải thích.

“Làm vậy có thể dẫn sấm sét sao? Nhưng dẫn sấm sét làm cái gì?”

“Ngài không hiểu đâu, tôi muốn về nhà!” Thất Thất quấn dây thép từ

trên cây xuống đến tận rễ cây, sau đó nhảy xuống dưới, phúi phúi bụi bặm trên tay, chẳng mấy để ý đến tóc tai bù xù, nhìn cây cổ thụ tràn trề hy vọng.

“Hy vọng ông trời phù hộ con thành công, từ đâu tới đây sẽ về lại đúng nơi đó! Kính lạy!”

Lưu phó tướng quan sát Thất Thất một lượt từ trên xuống dưới, bộ dáng cô cũng thật quái lạ, đặc biệt là đôi giày kia, trông rất trang nhã “Giày của cậu đẹp thật đấy!”

“Đương nhiên, là hàng hiệu đó!” Thất Thất hài lòng thở phào một cái “Chờ khi có giông bão, tất cả sẽ OK.”

“OK?” Lưu phó tướng càng thêm mơ hồ.

“Đến lúc đó ngài sẽ biết, tôi về trước đây, ngộ nhờ Vương gia tàn bạo kia có gì cản dận không tìm thấy người, sẽ lại nổi đóa!” Thất Thất lê bước trở về đại bản doanh.

Lưu Trọng Thiên cũng vừa đi thị sát bên ngoài về, do cả đêm không ngủ nên có chút mệt mỏi, hần cởi áo khoác ra, nằm xuống giường “Thất Thất, qua đây, đắp bốp chân cho bổn vương!”

“Đắp chân?” Thất Thất nhú mày, sai cô hầu hạ cả việc này sao? Cô không tình nguyện đi tới đó, ngồi xuống bên mép giường, nhẹ nhàng vung nắm tay lên đắp.

“Tay người thật mềm mại, nếu không phải đã biết, ta sẽ xem người là nữ nhân mất...” Lưu Trọng Thiên trở mình từ từ hưởng thụ.

Thất Thất không dám dừng lại, vẫn nhẹ nhàng đắp bốp, đến khi nghe thấy tiếng Lưu Trọng Thiên ngáy, có vẻ như đã ngủ say rồi, vội vã đứng dậy, rón ra rón rén định rời đi, lại bị bàn tay to lớn của Lưu Trọng Thiên túm lấy cánh tay “Tiếp tục đắp!”

Thất Thất có chút phiền muộn, chẳng phải đã ngủ rồi sao? Có tiếng ngáy mà vẫn phát hiện ra được mình rời đi, phải đắp đến khi nào đây, Thất Thất lại nhẹ nhàng đắp bốp, có hơi mệt, công việc nhàm chán này cứ duy trì như vậy, dần dần cơn buồn ngủ ập đến, cũng không biết đã qua bao lâu, cô gục lên chân Lưu Trọng Thiên ngủ.

Lưu Trọng Thiên là người rất tỉnh ngủ, có bất kỳ động tĩnh nhỏ nào ngay lập tức sẽ tỉnh lại, cho dù phải đánh trận với Hung Nô, liên tục mấy ngày không ngủ, chỉ cần ngủ khoảng một canh giờ, cũng có thể tỉnh táo trở lại.

Trái lại hôm nay phá lệ ngủ một giấc dài, chờ khi hần tỉnh lại, trời đã tối rồi, hần ngồi dậy, phát hiện Thất Thất gục lên chân hần, đang ôm lấy bắp chân hần ngủ say sưa.

Hần khe khẽ rút chân ra, định lay Uy Thất Thất dậy, song thấy cô ngủ ngon như vậy, lại có chút không nỡ, đành bế Thất Thất lên trên giường, giãn gân cốt đôi chút, hôm nay sao thế nhỉ, sao lại ngủ say như vậy, ngủ tận mấy canh giờ, người cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

Xem ra nếu muốn có một giấc ngủ ngon, phải nhờ Uy Thất Thất đắp chân ới được.

Uy Thất Thất giật mình tỉnh giấc bởi có tiếng sấm, cô cảnh giác ngồi bật dậy, phát hiện ngoài đại bản doanh, sấm sét đùng đùng, đúng là ông trời đã giúp cô, bây giờ phải mau chóng chạy tới chỗ cây cổ thụ kia.

Thất Thất nhảy xuống giường, chạy ra phía ngoài, Lưu Trọng Thiên liền kéo cô lại “Mưa to gió lớn thế này, người muốn đi đâu?”

“Tôi muốn ra ngoài! Mau buông ra!” Thất Thất nôn nóng nhìn sầm chớp bên ngoài, ra sức đánh vào tay Lưu Trọng Thiên “Chết tiệt, mau buông ra, bằng không sầm sét qua đi sẽ không còn cơ hội!”

“Nói cho rõ ràng, ta sẽ để người ra ngoài!”

“Được, nói cho ngài biết, tôi muốn dẫn sầm sét xuống!”

“Tại sao?” Lưu Trọng Thiên ngạc nhiên “Người có thể dẫn sầm sét?”

“Không thể bằng một câu nói giải thích rõ cho ngài được, tôi nhất định phải ra ngoài!” Thất Thất cau tiết nhìn Lưu Trọng Thiên, thấy vương gia hoàn toàn không có ý định buông tay, thời gian cấp bách, thực sự không còn cách nào khác, hung hăng cắn vào tay hắn!

Lưu Trọng Thiên cảm giác tay đau dữ dội, vội vàng buông tay ra, Thất Thất quay người chạy ra ngoài đại bản doanh, Lưu Trọng Thiên đau chịu tha cho cô, xoay tay nhắc bổng cô lên, kẹp ở dưới nách, để phòng cô lại cắn người, hắn liền siết chặt cầm cô.

“Dám cắn bổn vương?”

“Ai bảo ngài ngăn cản tôi! Vương gia khôn kiếp.”

“Còn dám mắng bổn vương!” Lưu Trọng Thiên vung tay lên, tát vào mông Thất Thất một cái, quả là đau càng thêm đau.

“Vương gia thối, Vương gia xấu xa!” Thất Thất đã sắp bật khóc tới nơi.

Lưu Trọng Thiên vốn dĩ đánh rất nhẹ, nghe thấy cô mắng như vậy, càng giận dữ hơn, bèn giơ bàn tay lên cao, đương định tát cái thứ hai, phía ngoài đại bản doanh, vang lên một tiếng sầm rền, đột nhiên bầu trời đêm y như ban ngày, đình tai nhức óc.

Thất Thất bức tức đấm đá Lưu Trọng Thiên, xong rồi, nhất định là hết sầm sét rồi, Lưu Trọng Thiên giật mình buông Thất Thất ra, đi ra phía ngoài cửa đại bản doanh, trông ra doanh trại, bên ngoài sáng rõ như ban ngày, trong chớp mắt lại tối đen như mực, đúng là một kỳ tích.

Một lát sau, Lưu phó tướng vội vã tiến vào, quỳ xuống trước mặt Tam vương gia.

“Bẩm báo Vương gia, doanh trại vừa mới phát hiện có quân Hung Nô!”

“Mau triệu tập binh lính, chuẩn bị nghênh chiến!” Lưu Trọng Thiên nhíu mày.

“Không cần ạ, đại đa số đã chết cả rồi, chỉ có vài tên thoát được!”

Lưu Trọng Thiên có chút kinh ngạc trước câu nói của phó tướng, nhanh như vậy đã bị đánh bại rồi? Lưu phó tướng nhìn thoáng qua Thất Thất, nhỏ giọng nói thầm với Vương gia.

“Bọn chúng ẩn núp cạnh rừng cây, đã bị đóng dây thép mắc trên cây cổ thụ của Uy huynh đệ dẫn sầm sét xuống đánh chết! Binh lính canh phòng nói, trông thấy một quả cầu lửa lớn từ trên trời giáng xuống, sau đó ánh lửa ngợp trời, đợi đến khi chạy qua đó xem, phát hiện hơn chục thi thể quân Hung Nô! Đều là nhờ vào cây của Uy huynh đệ!”

“Cây của tôi!” Thất Thất nổi nóng bước đến trước mặt Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên đang nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

“Đều tại ngài ngăn cản tôi, cái cây đó tôi chuẩn bị ình dùng mà! Ai thêm đánh chết bọn Hung Nô chứ!” Thất Thất uất ức muốn chết, hi vọng trở về lại tiêu tan rồi.

“Người muốn bị sét đánh chết sao?” Lưu Trọng Thiên túm lấy tay cô, tức tối xách cô vào trong đại bản doanh.

Lưu phó tướng gãi gãi đầu, không biết Thất Thất đang làm gì nữa, cảm thấy Vương gia cũng có phản kích động quá mức, tốt hơn hết rời khỏi đây thôi, lảng lạng lui ra ngoài!

Thất Thất bị ném lên tấm thảm cạnh thư án, Lưu Trọng Thiên nhướn ày, túm mái tóc ngắn cũn của Thất Thất “Tại sao người biết dẫn sầm sét? Người rốt cuộc là ai?”

“Dù sao cũng không trở về được, ngài cứ giết tôi đi!” Thất Thất trừng mắt nhìn Tam vương gia, không biết lấy đâu ra dũng khí, nắm vạt áo Lưu Trọng Thiên, ra sức dấm túi bụi, thề phải liều mạng với hắn.

17. Chương 17: Ảo Giác Của Tam Vương Gia

Lưu Trọng Thiên chẳng chuẩn bị gì, lập tức bị té ngã xuống đất, Thất Thất cười trên người hắn, thẳng tay giáng đòn xuống! Lưu Trọng Thiên không ngờ Thất Thất lại hung hãn như vậy, còn dám đánh lên Vương gia! Trong đôi mắt căm phẫn của cô ngập tràn lửa giận, song rất mê hoặc người.

Lưu Trọng Thiên đành phải điểm huyết đạo của cô, Thất Thất nhũn người té xuống, ánh mắt vẫn căm phẫn nhìn hắn chằm chằm.

“Thôi, bát nháo đủ rồi, cả doanh trại này chỉ có người dám xấc xược với bốn vương như thế!”

“Vương gia xấu xa, Vương gia thối, ngài nên xuống địa ngục đi!” Thất Thất càng nghĩ càng bực, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Lưu Trọng Thiên nhất thời không có biện pháp nào, tại sao một nam nhân lớn chừng này rồi động một tí lại khóc nhè nhỉ! Giống hệt nữ nhân.

“Ta sẽ giải huyết đạo cho ngươi, nhưng ngươi không được phép như vậy nữa!” Lưu Trọng Thiên thực sự không chịu nổi bộ dạng này của Thất Thất, đành giải huyết đạo cho cô, Thất Thất quả nhiên ngoan ngoãn ngồi trên đất, chẳng để ý xem móng còn đau hay không, đau lòng khóc nức nở.

“Ngươi không được dẫn sấm sét nữa, rất nguy hiểm, lần này đánh chết quân Hung Nô, nhưng lần sau có thể sẽ là quân Đại Hán ta!”

“Hừ, cái đó vốn để cho bản thân tôi dùng mà!”

“Ngươi muốn chết?”

“Không phải muốn chết, là muốn sống, nói ngài cũng không hiểu đâu!”

Thất Thất cũng không biện bạch nữa, chạy về chỗ ổ đệm của mình, cô tiếc hùi hụi vì đã không thể xuyên qua thành công, bắt đầu nhẩm tính, ngoài biện pháp này ra còn cách nào khác có thể đưa cô trở về không? Tạm thời nghĩ nát óc chưa ra.

Ngày hôm sau, Thất Thất bị đánh thức từ sáng sớm tinh mơ, cô thấy Lưu Trọng Thiên đã ăn mặc chỉnh tề rồi, chẳng lẽ lại muốn đi đánh giặc.

“Thất Thất, mau sửa soạn đi, chúng ta xuất chinh sa mạc, đêm nay phải cắm trại trong sa mạc!”

“Tới sa mạc?” Thất Thất phần chấn tinh thần hẳn lên, xem ra, cô muốn đi chơi sa mạc, tạm thời chưa quay về được, ở Đại Hán xem sa mạc cổ đại cũng không tệ a.

“Chớ vui mừng như vậy, là đi đánh trận, không phải là đi du ngoạn! Còn nữa, thay y phục đi!” Lưu Trọng Thiên ném cho cô một bộ y phục của binh lính.

“Ngay bây giờ?” Thất Thất nhận lấy bộ y phục đó.

“Phải, không còn thời gian nữa, mau lên!” Lưu Trọng Thiên bắt đầu chỉnh lại đai lưng vừa rộng thùng thình vừa dày cộp.

Thất Thất cầm y phục, hết sức gượng gạo “Ngài có thể tránh đi một lát được không!”

“Tránh đi? Ngươi là nữ nhân à? Còn ngượng nghịu nỗi gì, mau lên, đây là quân lệnh! Làm chậm trễ hành trình, sẽ lấy đầu ngươi đấy!”

“Lợi hại gớm nhỉ?” Thất Thất ngán ngẩm nhìn hắn, cầm y phục chạy ra sau bức bình phong, nhanh chóng thay y phục.

Lưu Trọng Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, đúng là con nít, giữa nam nhân với nhau có gì phải xấu hổ, hấn ngẩng đầu nhìn về phía tầm bình phong, bắt giác ngẩn người, ánh nắng chiếu rọi nơi bình phong, lộ ra bóng hình thấp thoáng, lung linh diễm lệ, duyên dáng yêu kiều, cánh tay mảnh dẻ, eo thon... Đó căn bản là một nữ nhân, trong lòng Lưu Trọng Thiên chấn động, sải bước về phía bình phong, hấn muốn loại bỏ nghi ngờ của mình.

Thất Thất nghe thấy tiếng bước chân, hoảng hốt lo sợ, mặc y phục vào với tốc độ nhanh nhất có thể, khi Lưu Trọng Thiên tiến vào sau bình phong, cô đã mặc xong y phục binh lính rồi, sau đó nhìn Lưu Trọng Thiên cười ha ha “Có hơi rộng chút!”

“Ồ!” Lưu Trọng Thiên lập tức lắc đầu một cái, lui ra ngoài, mình làm sao vậy? Sao lúc nào cũng xem Thất Thất là nữ nhân, ngoại trừ đôi mắt kia ra, rốt cuộc còn điểm gì thu hút tầm mắt hấn nữa, điên rồi, lẽ nào thực sự cần nữ nhân, đến nỗi xuất hiện ảo giác?

18. Chương 18: Ý Định Mới Xuyên Không Về Nhà

Thuốc chữa thương thật công hiệu, vết thương ở mông Thất Thất đã đỡ hơn nhiều rồi, bằng không lần hành quân này sẽ không thể cưỡi ngựa được, có điều mông vẫn còn hơi đau đôi chút.

Thất Thất chưa quen ngồi trên lưng ngựa, chỉ muốn ngồi xe ngựa thôi, nhưng trong xe ngựa đã nhét đầy vật dụng, đâu còn chỗ cho cô nữa, hành quân vào buổi sáng dưới ánh nắng chói chang, Thất Thất đã kiệt sức rồi, dần dần rút lại phía sau đội ngũ.

Lưu Trọng Thiên cưỡi ngựa quay trở lại, mũ sắt lẫn áo giáp của hấn lấp lánh ánh bạc dưới tiết trời oi ả, tôn lên vẻ oai phong anh tuấn, hấn đi tới trước mặt Thất Thất, cho ngựa đi chậm lại, Thất Thất chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện với hấn, mông đau muốn chết, eo đã sắp gãy đôi rồi.

“Người không biết cưỡi ngựa?”

“Nếu biết cưỡi ngựa, tôi đã sớm ra chiến trường giết địch rồi!” Thất Thất oán hận nhìn hấn.

“Ta sẽ dạy người!” Lưu Trọng Thiên phi ngựa đến bên cạnh Thất Thất, đột nhiên vươn tay ra phát một cái vào lưng cô.

“Cưỡi ngựa ở tư thế này sẽ thấy mệt, còn cả mông người nữa...” Lưu Trọng Thiên tét một cái vào mông cô “Dịch lên!”

“Này, ngài đừng có lúc nào cũng đánh mông tôi!” Thất Thất có chút nổi cáu.

“Chớ bực dọc, tư thế này của người, nếu ngựa chạy nhanh, người sẽ bị ngã đấy!” Hấn cười đùa “Nắm chặt dây cương, tư thế đó, đúng rồi, tốt, hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa.”

Thất Thất làm theo lời hấn nói, ngựa bắt đầu phóng nhanh, Thất Thất cực kỳ hoảng sợ, ngoảnh lại nhìn Lưu Trọng Thiên, vẻ mặt như đang cầu cứu, may mà Lưu Trọng Thiên đã đuổi theo kịp, cô mới yên tâm, hai người nhanh chóng sánh vai cùng nhau.

“Cưỡi thế này, còn cảm thấy mệt không?”

Thất Thất thử cảm nhận giấy lát, rồi cười hân hoan “Nếu ở trường trung học nữ sinh có mở lớp dạy cưỡi ngựa, tôi đâu cần phải khổ sở thế này.”

“Cái gì?” Lưu Trọng Thiên kinh ngạc nhìn cô “Người từng đi học sao?”

“Ồ! Đúng vậy, biết vài con chữ!” Thất Thất tự biết lại lỗ miệng rồi, đành tránh mặt Lưu Trọng Thiên, lao nhanh về phía trước.

Khi trời sắp tối, đại quân dừng lại ven sa mạc, Lưu Trọng Thiên hạ lệnh cho binh lính dựng trại đóng quân, bọn họ sẽ nghỉ lại đây một khoảng thời gian, nơi này cách Hung Nô rất gần rồi.

Uy Thất Thất cũng bận bịu góp sức cùng đại quân, luôn tay luôn chân chạy tới chạy lui, nhìn chung sắp xếp ổn thoả rồi, cô mệt lử ngã xuống ổ đệm dưới đất, cô vẫn phải nằm ngủ ở chỗ đó, đi cả ngày trời, toàn thân bốc mùi, nếu có thể tắm rửa một chút thì tốt biết mấy, nhưng đó là chuyện tuyệt đối không thể được.

“Thất Thất, đến đây, kỳ lưng cho ta!” Vọng ra tiếng gọi của Lưu Trọng Thiên từ đằng sau tấm bình phong.

“Kỳ lưng?” Thất Thất nhảy dựng lên, kỳ lưng cho hần, hần, hần tắm rửa ở đó từ lúc nào, có lẽ do ban này quá mệt, cô đã không chú ý đến khi vào đại bản doanh.

“Làm gì lễ mễ thế?”

“Tối đây... Vương gia của tôi!” Thất Thất đi ra sau bức bình phong, đứng sau lưng Lưu Trọng Thiên, hai cánh tay Lưu Trọng Thiên khoát ngoài bồn tắm, lộ ra tấm lưng trần rộng lớn cường tráng, hần đưa chiếc khăn đang vắt trên vai cho Thất Thất “Kỳ đi, cả ngày nay, mệt thật đấy!”

Một mình hần mệt sao? Thất Thất cũng thấy mệt nha, vương gia đúng là vương gia, chỉ biết hưởng thụ, không quan tâm đến cảm nhận của người khác, Thất Thất cầm lấy chiếc khăn, từ từ kỳ cọ.

“Tốt lắm, xoa bóp bả vai giúp ta!” Lưu Trọng Thiên căn dặn.

“Xoa bóp?” Thất Thất nhìn chiếc khăn trong tay, thật muốn ném nó lên đầu hần, sau đó chìm hần xuống nước, để hần tha hồ hưởng thụ, có điều, cô vẫn chưa quên thân phận mình, cô chỉ là một tiểu tốt, tiểu tốt phải nghe theo quân lệnh, nếu không rất dễ bị rơi đầu, vì thế cô tức giận ném cái khăn đi, đặt tay lên vai Lưu Trọng Thiên, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Tay người xoa bóp dễ chịu thật, đánh giặc xong, ta muốn mang người về phủ đệ của ta, sau này sẽ hầu hạ ta cả đời!”

“Mơ tưởng hảo huyền...” Thất Thất lẩm bẩm.

“Người nói gì cơ?” Lưu Trọng Thiên quay đầu lại, nhìn Thất Thất với vẻ quái lạ.

“Tôi nói, việc đó rất tuyệt!” Thất Thất gượng cười một cái, Lưu Trọng Thiên đã nghe thấy lời cô nói ban này, bất giác mỉm cười, không ai có thể không nghe theo hần, bao gồm cả tên tiểu tử này.

Lưu Trọng Thiên thở dài một hơi, hai tay duỗi ra, đột nhiên đứng dậy, đương định quay người lại, dọa Thất Thất lập tức nhắm tịt hai mắt, xoay người bỏ chạy, Lưu Trọng Thiên vốn định sai Thất Thất lau khô người giúp hần, khi hần quay người lại, phát hiện không thấy bóng cô đâu, sao trong phút chốc đã biến mất tiêu rồi.

“Uy Thất Thất, Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên gọi một hồi, chẳng thấy có động tĩnh gì, đành cầm lấy khăn, tự mình lau khô người, mặc y phục vào xong, bước ra khỏi bình phong, phát hiện Uy Thất Thất cuộn tròn trong ổ đệm dưới đất, trùm cả đầu, đáng vẻ như bị ai đó hù dọa.

“Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên kéo chăn trên đầu Thất Thất ra, phát hiện cô gắng hết sức nhắm mắt lại, hai má đỏ ửng, bộ dáng hết sức khôi hài “Đúng là một quái nhân!”

Lưu Trọng Thiên ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài “Ta ra ngoài thị sát, một canh giờ sau mới trở về, nhớ sửa sang giường chiếu cho ta!”

Đoán chừng hần đã đi, Thất Thất nhảy dựng lên, đi ra sau bức bình phong, phát hiện nước vẫn còn trong chưa dùng hết, cô ngửi thử người mình, hôi chết mất, nhưng kiên quyết không chịu tắm rửa, chỉ dùng nước lau qua người chút, cô bèn nhân lúc Tam vương gia ra ngoài, tẩy rửa cho sạch sẽ, không ngờ đến thật đúng là bồn tắm massage sang trọng thoải mái a.

Khi Thất Thất sửa soạn giường chiếu cho Lưu Trọng Thiên, bỗng chìm vào suy tư, hần phải có cách gì đó để trở về, cô xuyên qua thời không đến chiến trường Hung Nô, vậy thì nếu cô muốn trở về được, hần phải quay lại chiến trường kia rồi.

19. Chương 19: Tôi Muốn Đi Đánh Giặc

Đúng, không thể ở lại đây phục dịch tên vương gia chết bầm đó, ngày mai cô sẽ xin làm thuộc hạ của Lưu phó tướng, đi đánh giặc, không biết chừng trên chiến trường hỗn loạn, cô có thể quay trở về được? Ý định này không tồi! Tâm tình Thất Thất tốt lên đôi chút.

Một canh giờ sau, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên trở lại đại bản doanh, hẳn đương định thay y phục đi nghỉ, Thất Thất liền chạy tới, nhìn Lưu Trọng Thiên cười hì hì “Vương gia, có chuyện này, tôi muốn thương lượng với ngài một chút!”

“Chuyện gì? Nói đi!” Lưu Trọng Thiên ngồi thẳng người, nhìn biểu cảm trên gương mặt Thất Thất, ắt hẳn chuyện cô muốn nói sẽ khiến mình không vui.

“Ngày mai tôi muốn sang dưới trướng Lưu phó tướng, tôi muốn đi đánh giặc!”

“Người á!” Lưu Trọng Thiên quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới “Người nên ăn uống bồi bổ thêm cho cường tráng hơn, trước mắt cứ ở lại đây hầu hạ ta cho tốt, chuyện giết địch khỏi cần người can dự!”

“Này! Lưu Trọng Thiên, ngài đừng quá đáng, ai thích hầu hạ ngài chứ!”

“Người còn dám gọi thẳng tên ta!” Lưu Trọng Thiên kéo cô qua chỗ mình, ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trên người cô, nhất thời có hơi ngỡ ngàng, lập tức buông tay ra, đành nuốt mấy câu răn dạy định quả mắng xuống bụng “Đi ngủ đi! Chuyện đánh giặc chờ bàn đến nữa!”

Lưu Trọng Thiên cởi áo ngoài ra, nằm xuống, trong lòng bắt đầu thấy mâu thuẫn, vì sao khi nghe Thất Thất nói muốn đi đánh giặc, lại không cam lòng như vậy, Lưu Trọng Thiên không sao lý giải được, chỉ muốn bảo vệ cô, sợ cô bị tổn thương, hẳn coi Thất Thất là nữ nhân rồi ư?

Lưu Trọng Thiên đột nhiên ngồi dậy, lẽ nào hẳn đã nảy sinh hứng thú với một tiểu binh lính 17 tuổi.

Hắn rời giường, đi tới giữa đại bản doanh, ánh mắt không nhìn được liếc về phía Uy Thất Thất, cô nằm nghiêng mình nơi đó, hoạt bát đáng yêu, ngay cả tư thế ngủ cũng hấp dẫn hẳn, Lưu Trọng Thiên vỗ một cái vào đầu mình, Tam vương gia lạnh lùng biến đâu mất rồi, hẳn liền đưa ra quyết định, ngày mai sẽ chiếu theo nguyện vọng của Thất Thất, cho cô tới chỗ Lưu phó tướng, không trông thấy cô nữa có lẽ sẽ tốt hơn...

Thất Thất rốt cuộc cũng rời khỏi đại bản doanh, cô muốn tham gia vào chiến dịch tiêu diệt quân Hung Nô, đồng thời cô cũng phát hiện ra một chuyện, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên dường như có phần lạnh lùng hà khắc hơn, hầu như không nhìn cô trực diện nữa, mặc xác hẳn, chỉ cần có thể trở lại xã hội văn minh hiện đại, điều đó quan trọng hơn tất cả chuyện khác.

Lần đầu tiên mặc áo giáp binh lính Thất Thất cực kỳ phấn khích, tuy bộ áo giáp này không oai phong bằng bộ của Tam vương gia, song cũng không đến nỗi tệ.

“Cậu quá gầy đấy, cỡ nhỏ nhất cũng không vừa với cậu!”

“Dần dần tôi sẽ cường tráng mà!” Thất Thất hân hoan, múa may quay cuồng.

Lưu phó tướng tán thưởng nhìn Uy Thất Thất “Công phu của cậu cũng thật đặc biệt, không biết liệu có phải chỉ là đang khoa chân múa tay không?”

Thất Thất nghe những lời Lưu phó tướng nói xong, nhú mày vẻ mất hứng “Sao nào, muốn so tài tỷ thí thì không?”

“Ta sợ sẽ làm gãy tay chân cậu mất!” Lưu phó tướng quan sát cánh tay mảnh khảnh của Thất Thất, sao một nam nhân lại có bộ dáng mảnh dẻ như vậy nhỉ?

“Coi thường tôi?” Uy Thất Thất vung nắm đấm tấn công Lưu phó tướng.

“Là cậu chủ động nhé, đừng trách ta không khách khí!”

Hai người đánh qua đánh lại.

Lưu Trọng Thiên và Trì tướng quân đứng cách thao trường không xa, quan sát việc huấn luyện binh lính trong thao trường, Trì tướng quân chỉ về phía đó, đột nhiên mỉm cười.

“Tên tiểu tử binh lính kia, rất có dũng khí, dám tỷ thí với Lưu phó tướng!”

Lưu Trọng Thiên dời tầm mắt về phía Trì tướng quân chỉ, không khỏi nhíu mày, kia chẳng phải là Uy Thất Thất sao? Mặc bộ áo giáp không vừa người, càng lộ rõ vẻ gầy gò, có cảm giác mong manh yếu ớt, sao cô vừa đến thao trường, đã bắt đầu gây chuyện rồi.

Khi bọn họ phát hiện Lưu phó tướng dần dần lép vế, tất cả đều lấp bắp kinh hãi.

“Tiểu tử ấy có loại công phu gì vậy? Thân hình sao linh hoạt thế?” Trì tướng quân nghi hoặc nói.

Lưu Trọng Thiên lặng lẽ chăm chú nhìn Uy Thất Thất, trong lòng càng nổi lên nghi vấn, đến khi Uy Thất Thất quật ngã Lưu phó tướng trên thao trường, tiếp đó phấn khích nhảy dựng lên, tựa như chú chim én nhỏ, vui mừng nhảy nhót.

Uy Thất Thất kéo Lưu phó tướng dậy “Thế nào? Sau này đừng xem thường những người gầy yếu, tôi rất khỏe đó!”

“Nhìn không ra đấy!” Lưu phó tướng phũ phàng đánh trên người, ôm lấy bả vai Uy Thất Thất, cô nhanh như cắt, né tránh cánh tay hắn, vọt đến trước mặt Lưu phó tướng.

“Đừng lôi kéo thân mật, ôm ôm ấp ấp, tôi không quen, hơn nữa còn rất ghét!”

“Đều là nam nhân, cậu nhìn cậu xem, rõ thật, được! Thế này đi, lần xuất chinh tới, ta cho cậu dẫn dắt một tiểu đội, xem thử năng lực của cậu đã!”

“OK, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!”

“OK, có nghĩa là gì?” Lưu phó tướng gãi gãi đầu.

“Nghĩa là tốt, được đấy, ổn đó!”

“Ồ! Cậu cũng lắm chuyện thật đấy!” Lưu phó tướng bật cười.

Thất Thất cao hứng lộn nhào người ra sau, dọa Lưu phó tướng giật thót, thân hình tiểu tử này cũng dẻo dai thật.

Trì tướng quân đứng quan sát từ xa không kìm lòng được “Thần muốn đi xem xem, tiểu tử này bản lĩnh không nhỏ đâu, tương lai nhất định là một nhân tài!”

“Đừng vội, chờ thêm chút nữa!” Lưu Trọng Thiên ngăn ông lại, thực ra Lưu Trọng Thiên còn thấy kinh ngạc hơn Trì tướng quân nhiều, có lẽ trong tương lai chiến đấu tiêu diệt quân Hung Nô, thực sự không thể thiếu Uy Thất Thất.

Thất Thất vui vẻ liên tục nhào qua lộn lại, đám binh lính phía sau nhiệt liệt cổ vũ, cô vô cùng hưng phấn, chợt cảm thấy làm binh lính thú vị hơn rất nhiều so với việc phải hầu hạ vương gia, bất giác bật cười khanh khách.

20. Chương 20: Vương Gia Tính Tình Quái Lạ

Trận chiến đầu tiên trên sa mạc đã bắt đầu, Uy Thất Thất dẫn theo một tiểu đội xuất chinh, cô liều mạng truy đuổi quân địch, bọn chúng nghe tin đã sợ mất mật, chưa từng thấy qua tên tiểu tướng nào không muốn sống như vậy.

Thực ra Uy Thất Thất không có mục đích khác, chỉ muốn lúc xung trận, tốt nhất có thể xuyên không trở về xã hội văn minh hiện đại. Song cô lại phải thất vọng rồi, sau khi thắng trận khai hoàn trở về, không tồn thất binh lính nào, con người cô vẫn ở lại trong doanh trại Đại hán.

Uy Thất Thất đứng trên thao trường, nhìn đám binh lính reo hò mừng chiến thắng, trong lòng không có cảm xúc gì, vì sao, ông trời đang lừa gạt cô sao? Sao chẳng có lấy một chút phản ứng, trời quang mây tạnh thế kia, ngay cả một tia sấm sét cũng không có.

Trì tướng quân không thể chờ đợi thêm nữa, ông muốn đích thân đi gặp tiểu tử vừa gầy yếu vừa xấu xí kia, chẳng những vô công cao cường, lại còn thông minh cơ trí, không dùng quả là lãng phí.

Thất Thất bị gọi vào lều trại của tướng quân, cô quan sát vị lão tướng quân tuổi ngoài ngũ tuần trước mặt, tướng tượng ở trong xã hội hiện đại, chỉ ít ông cũng phải là một bậc thầy lão luyện, nhưng ánh mắt ông nhìn Thất Thất, khiến người ta rất không thoải mái, nửa dò xét nửa ngờ vực.

“Người chính là Uy Thất Thất, sao gầy yếu như vậy!”

“Báo cáo tướng quân, tôi ăn ít, tuổi còn nhỏ, cho nên dáng người cũng nhỏ con! Có điều tôi rất khỏe!”

“Ha ha!” Trì tướng quân thấy Uy Thất Thất tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất có dũng khí.

“Lưu Duẫn là Tả phó tướng, ta thăng cấp cho người làm Hữu phó tướng!”

“Hữu phó tướng?” Thất Thất phấn khởi nhìn Trì tướng quân “Ngài nói thật chứ, thăng cấp cho tôi làm phó tướng, giống như Lưu phó tướng đó sao!”

“Trong quân đội không có chuyện nói đùa! Người còn ít tuổi, nhưng thông minh hơn người, trận vừa rồi lập được không ít công lao, lát nữa đi gặp Vương gia, chúng ta phải bàn xem bước tiếp theo nên đối phó với Hung Nô thế nào.”

Lần này Uy Thất Thất không còn mang thân phận tiểu tốt xuất hiện trong đại bản doanh của Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua Uy Thất Thất, cảm thấy những ngày qua dầm mưa dãi nắng, cô đen đi nhiều, cũng xấu xí hơn trước, duy chỉ có đôi mắt kia vẫn giữ nguyên được vẻ quyến rũ mê người.

Trì tướng quân đứng dậy lễ độ cung kính nói “Vương gia, hiện nay chúng ta đã tới sa mạc rồi, tình thế không thuận lợi lắm, quân Hung Nô giỏi đánh trận trên sa mạc, theo thám tử mật báo, quân Hung Nô có khả năng sẽ ồ ạt tấn công chúng ta, binh mã chúng ta nếu nghênh chiến, có thể sẽ bị tổn thất!”

“Nếu xuống ngựa đo đấu kiếm, quân Hung Nô bạo ngược kia tuyệt đối không phải là đối thủ của người Hán, Trì tướng quân nói rất có lý, sa mạc là tử huyệt của chúng ta!” Sắc mặt Lưu Trọng Thiên vô cùng nghiêm túc “Chúng ta phải đối mặt với Hữu Hiền Vương và Đại Thiên Vu của Hung Nô, càng nên chú ý cẩn thận!”

“Ý của vương gia chỉ phải.”

“Phải để quân lính chúng ta thích ứng với việc chiến đấu trên sa mạc, cho nên mới ban đầu nhất định phải phòng thủ, không được để tổn thất một binh lính nào!” Lưu Trọng Thiên kiên định nói.

“Việc này có chút khó khăn! Sa mạc rộng thênh thang không có chướng ngại gì, không dễ phòng thủ!”

“Tôi có cách!” Thất Thất đột nhiên lên tiếng.

“Hử?” Trì tướng quân nhìn về phía Thất Thất, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên cũng nhìn Thất Thất với vẻ nghi ngờ, cô có cách gì hay chứ, một viên Hữu phó tướng 17 tuổi!

“Chúng ta hãy thiết lập bức tường che chắn!”

“Bức tường che chắn?”

“Có bức tường che chắn này, chỉ cần bọn chúng ném mùi một lần, tôi đoán chắc có đánh chết bọn chúng cũng không dám tới nữa!”

Lưu Trọng Thiên coi khinh đứng lên “Đây là chuyện sống còn, há có thể đem ra đùa giỡn!”

“Đùa giỡn quái gì chứ, không tin tôi sao? Tam vương gia, ngài đừng xem thường người khác như vậy!” Thất Thất nhìn hần không chút yếu thế.

Trì tướng quân lập tức kéo Thất Thất lại, ra hiệu cho cô không được quá trớn, Thất Thất bỏ ngoài tai “Ngày mai tôi sẽ làm một thí nghiệm! Cho các ngài xem xem! Sẽ biết phương pháp của tôi lợi hại thế nào!”

“Được, ngày mai ta sẽ chờ xem người làm thế nào thuyết phục được ta!” Lưu Trọng Thiên lãnh đạm nhìn cô.

21. Chương 21: Phân Biệt Giới Tính

Uy Thất Thất nhìn tên vương gia đáng ghét kia, trong lòng thực sự không phục, cô nhất định phải thành công, nếu không chẳng phải sẽ bị hắt xem thường ư.

“Hôm nay chỉ bàn đến đây thôi, mọi người lui xuống trước đi! Uy Thất Thất ở lại!” Lưu Trọng Thiên mặt mày không chút biểu cảm nói.

Trì tướng quân và Lưu phó tướng đứng dậy rời khỏi đại bản doanh, Uy Thất Thất nhìn Lưu Trọng Thiên với vẻ quái lạ, không biết hắn giữ mình lại có chuyện đặc biệt gì sao?

“Đắm chân giúp ta, ta muốn có một buổi tối nghỉ ngơi thoải mái!” Dứt lời, Lưu Trọng Thiên ngã người xuống giường nằm.

“Tôi hiện giờ không còn là tiểu tốt của ngài nữa, sao lại sai tôi đắm chân!” Thất Thất kháng nghị.

“Vậy ngươi có đắm hay không?”

“Đắm...” Thất Thất âm ức ngồi xuống, đắm nhất gừng.

“Ta thấy ngươi rất thích tranh đấu hiếu thắng!” Lưu Trọng Thiên đột nhiên mở miệng.

“Thế thì đã sao, tôi trước giờ không muốn bại dưới tay ai cả!”

“Ngươi sẽ chuốc bực lên người đấy! Ngày mai nếu thí nghiệm thất bại, hãy trở lại làm thị vệ tùy thân bên cạnh ta, hàng ngày đắm chân cho ta!”

Thất Thất cảm thấy những lời Tam vương gia nói nghe thật chối tai, vì thế bèn gia tăng lực trên đôi tay, vô cùng bực dọc, Lưu Trọng Thiên bất giác khê bật cười.

“Ngươi thật giống nữ nhân...”

Tay Thất Thất thoáng run run, kỳ thực cô chính là nữ nhân mà, không biết nếu trong doanh trại Đại Hán có nữ nhân, bị phát hiện sẽ thế nào nhỉ?

“Vương gia... Trong doanh trại Đại Hán không cho nữ nhân làm binh lính, tham gia giết địch ư?”

“Đương nhiên không cho phép rồi, nếu có, ta sẽ chém đầu cô ta!”

Thất Thất bị hù dọa, tay đắm loạn cả lên “Thế, thế một nữ nhân cũng không được sao? Tỷ như có trường hợp đặc biệt nào đó chẳng hạn!”

“Đương nhiên có thể có, gia quyến của tướng quân hoặc vương gia có thể đến doanh trại, chỉ cần không tham dự chiến sự là được!”

“Phân biệt giới tính!” Thất Thất nổi nóng vùng mạnh nắm tay, hung hăng đắm xuống.

Lưu Trọng Thiên ném đòn đau, ngồi bật dậy, túm lấy cổ áo Thất Thất, gần như xách cô lên “Phải chăng muốn ta hạ lệnh chém đầu ngươi, ngươi mới chịu ngoan ngoãn hầu hạ ta!”

“Vậy hạ lệnh, chém tôi đi, dù sao tôi cũng không thể trở về nhà được!” Thất Thất trừng mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, đôi mắt diễm lệ ấy lúc này đang phóng ra lửa.

Lưu Trọng Thiên tưởng tượng, nếu trên mặt Thất Thất không có những vết sẹo lỗi màu vàng kia, với ngũ quan đó, hẳn phải là một nam nhân tướng mạo khôi ngô, đôi mắt kia long lanh tròn xoe vừa có sắc vừa có thần, mê hoặc lòng người, nghĩ đến đây, Lưu Trọng Thiên buông Thất Thất ra, lửa giận bùng bùng.

“Ra ngoài!” Lưu Trọng Thiên xoay người, lạnh lùng nói.

Một chốc đòi giết, một chốc lại đuổi, đúng là một vương gia tính tình quái đản, Thất Thất đứng lên, vội vàng rời khỏi đại bản doanh.

Do điều kiện hành quân gian khổ, Thất Thất phải ở chen chúc cùng mọi người, đầu đầu cũng ngửi thấy mùi hôi chân, nhớ lại cuộc sống giàu sang phú quý trước kia, Thất Thất phiền muộn vô hạn, cô cúi tiết bò dậy, chui ra khỏi lều trại, ngồi tựa phía ngoài căn lều, ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Cô dường như trông thấy ông nội mình, mỗi khi gặp Thất Thất, ông đều rất vui, miệng luôn nở nụ cười hiền từ, tựa như trên đời này không có cô bé nào đáng yêu hơn cháu gái ông. Bởi vì ba năm trước cha cô tái hôn, ông nội liền đem hết số tài sản của ông sang đứng tên Thất Thất, đó gần như là toàn bộ tài sản của Uy Thị.

Cha Thất Thất cưới một người phụ nữ trung niên rất xinh đẹp, bà ấy còn dẫn theo một cô con gái nhỏ hơn Thất Thất hai tuổi, từ khi biết ông nội chia tài sản cho Thất Thất, vẫn luôn canh cánh trong lòng, thậm chí ngay cả cha cô cũng nghi ngờ quyết định của ông nội. Giờ đây, họ khỏi phải phiền não vì khối tài sản ấy nữa, cô đã không còn thuộc về thời đại kia, cô từ một cô gái ưu tú toàn năng biến thành một người dân thường Đại Hán với hai bàn tay trắng, thậm chí còn không có dung mạo.

Thất Thất ngẩng ngốc nhìn những vì sao kia, hy vọng có thể bay lên trời, ngắm nghía thật kỹ cái thế giới này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dần dà ngủ gà ngủ gật, bất tri bất giác thiếp đi.

22. Chương 22: Bom Dầu Cá

Ngày hôm sau, Tam vương gia Lưu Trọng Thiên cùng Trì tướng quân đều đã an tọa trên ghế phía trước sa mạc, bọn họ tới quan sát thí nghiệm bức tường che chắn của Thất Thất, Lưu Trọng Thiên nheo mắt lại, nhìn Thất Thất đương bận rộn, không biết cô sẽ mang đến tình sự ngạc nhiên thú vị nào đây.

Thất Thất dặn binh lính làm ít dầu cá tinh luyện, đựng trong hũ, đậy chặt nắp hũ, sau đó dùng bột pháo hoa, chế tạo một ngòi nổ khá dài.

Thất Thất chôn cái hũ kia giữa sa mạc mịt mù cát bụi, sau đó lạnh lợi lớn tiếng hô.

“Tất cả mau tránh ra!”

Trong lòng Thất Thất tràn trề tự tin, thứ này trước đây cô đã cùng bạn bè trung học chơi qua nhiều rồi, có một lần thiếu chút nữa đã gây cháy nổ một nhà kho, may mà ông nội ra mặt giải quyết giúp cô, không ngờ bây giờ lại dùng đến.

Tất cả mọi người đều tránh đi, Thất Thất cẩn thận tiến lại gần, giơ bó đuốc lên, châm ngòi nổ, rồi chạy thật nhanh ra ngoài, chết tiệt, cô mới kịp chạy được vài bước, phát hiện ngòi nổ kia quá ngắn, tiếp đó một tiếng nổ lớn vang lên, bụi cát bay tứ tung, dầu cá bắn tung tóe, ánh lửa ngợp trời, một vùng sa mạc rộng lớn chìm trong biển lửa.

Lưu Trọng Thiên đột nhiên đứng bật dậy, trước mặt toàn là khói đen lẫn bụi cát, không thấy bóng dáng Thất Thất đâu cả, hần sải bước tiến về phía trước, trong lòng hoảng hốt vô cùng, Uy Thất Thất sẽ không bị nổ tan xác chứ?

Bỗng có tiếng ho khù khụ, Uy Thất Thất bước ra khỏi đám khói dày đặc, gương mặt đen sì, cao giọng mắng “Quý tha ma bắt, sặc chết tôi rồi, làm ăn kiểu gì vậy, chưa chi đã nổ, thiếu chút nữa nổ banh xác tôi rồi!”

Lưu Trọng Thiên thở phào nhẹ nhõm, rồi trở về chỗ ngồi, trấn tĩnh lại tinh thần, ban nãy hần có hơi thất thố.

“Đây quả là kỳ tích!” Trì tướng quân đứng lên, vỗ tay hoan hô, tiếp đó toàn bộ đám binh lính đều phấn khích reo hò.

Thất Thất lạnh lẽo bước tới trước mặt Lưu Trọng Thiên “Vương gia, nếu chúng ta làm hơn chục cái hũ như vậy chôn dưới sa mạc, thì khi đại quân Hung Nô đột kích, chúng ta chỉ cần châm ngòi nổ là xong, song chuyện châm ngòi nổ có gặp chút trục trặc, hôm nay thiếu chút nữa nổ bay tôi rồi, ha ha!”

Thất Thất lau qua mặt, mồ hôi lẫn bụi bắn hòa vào nhau, hằn in mấy vết đen trên mặt, trông rất buồn cười. Lưu Trọng Thiên lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác, nếu nhìn thêm nữa, hẳn sẽ không thể nhịn cười được, hẳn nổi tiếng là người nghiêm túc, đâu thể ở trước mặt quân lính bị tên tiểu tử này chọc cười chứ.

“Ha ha! Thất Thất, cậu nhìn cậu kìa!” Lưu phó tướng phá lên cười “Mau đi tắm rửa đi, bằng không mọi người sẽ bị dọa chết mất!”

“Hử?” Thất Thất sờ thoáng qua mặt, lại nhìn xuống tay mình, lập tức hiểu ngay ra, cười mắc cỡ.

“Mọi chuyện nghe theo Uy phó tướng sắp xếp!” Lưu Trọng Thiên lớn tiếng tuyên bố, sau đó đứng dậy, đi tới trước mặt Thất Thất thấp giọng nói.

“Người thành công rồi, có điều, đừng ngủ ngoài lều trại như tối qua nữa, rất dễ sinh bệnh, nếu không quen sống chen chúc với mọi người, có thể tối đại bản doanh của ta!” Dứt lời xoay người mang theo binh lính tùy tùng rời khỏi đó.

Thất Thất kinh ngạc nhìn hẳn, sao hẳn biết mình ngủ ngoài lều vậy, lẽ nào nửa đêm hẳn ra chỗ đó ư?

Tam vương gia vừa mới đi, đám binh lính liền vây xung quanh, nhắc nhở Thất Thất lên, lớn tiếng reo hò, gần như đã coi cô là anh hùng.

“Uy phó tướng đã vất vả rồi, người lại bản thể kia, chi bằng chúng ta lột sạch rồi tẩy rửa kỹ càng cho cậu ấy, mọi người thấy thế nào?”

“Được!”

Uy Thất Thất sau khi nghe xong, sợ toát cả mồ hôi, vội nhảy xuống đất, xoay người bỏ chạy, mấy cái tên này, xem cô là nam nhân thật, nếu bị lột sạch rồi, vậy chẳng phải sẽ không còn mặt mũi nào gặp người khác ư.

23. Chương 23: Thất Thất Nhếch Nhác

Đám binh lính cho rằng Thất Thất nói giỡn với bọn họ, càng thêm hăng say, đuổi theo phía sau, lớn tiếng la hét.

“Lột Uy phó tướng, mọi người hãy tẩy rửa sạch sẽ cho cậu ấy, ân cần một chút!”

“Đừng, đừng!” Uy Thất Thất hoảng hốt lo sợ, gia tăng tốc độ dưới chân, chạy nhanh về doanh trại, chạy một mạch tới phía trước đại bản doanh của Lưu Trọng Thiên, không chút do dự liền chui vào trong, đoán chừng ở trong đại bản doanh này, bọn họ không dám vào đây đâu.

Những binh lính đó vừa thấy Thất Thất chui vào đại bản doanh của Vương gia, đều dừng bước lại, quay sang nhìn nhau, rồi hậm hực bỏ đi, chẳng ai dám động đến vị Vương gia này, nếu như không muốn bị rơi đầu.

Lưu Trọng Thiên trông thấy Uy Thất Thất thở hổn hển chạy vào, trên mặt & cổ lấm lem vết nước đen, bộ dáng hết sức nhếch nhác, hai tay ôm lấy đầu gối, miệng há hốc, có vẻ chạy rất cực nhọc.

Hắn lập tức đứng lên, nhìn cô với vẻ kỳ lạ, tiểu tử này hành động không suy nghĩ, ngang nhiên dám xông vào đại bản doanh của hắn như vậy, cả doanh trại này cũng chỉ có mình cô dám thế thôi.

Thất Thất thật lâu sau mới ổn định hơi thở, sau đó chỉ ra phía ngoài đại bản doanh “Đám binh lính của ngài điên cả rồi, muốn...” Cô ngưng ngưng liếc nhìn Lưu Trọng Thiên “Những lời ngài nói ban nãy với tôi, còn tính không?”

“Là sao?”

“Là việc tôi có thể đến đại bản doanh của ngài ngủ đó!”

Lưu Trọng Thiên khẽ gật đầu, Uy Thất Thất phần khích nhảy dựng lên “Thật tốt quá, ngài không biết đám binh lính đó, bàn chân hôi rình, bốc mùi khiến tôi không ngủ được, so ra thì, ổ đệm nơi này vẫn còn tốt chán!”

Uy Thất Thất hết nhìn tay lại nhìn y phục, ban này bị dầu đen và bùn cát oanh tạc, may mà cũng chưa đến mức quá thảm hại, bèn cười hì hì tiến tới trước mặt Lưu Trọng Thiên “Vương gia, tôi có một việc thỉnh cầu?”

“Nói!” Lưu Trọng Thiên ngồi xuống.

“Tôi có thể tắm rửa ở chỗ ngài không?”

“Chỗ của ta chỉ ột mình ta tắm rửa, binh lính tắm ngoài bờ sông!” Lưu Trọng Thiên lẳng lặng nói.

“Ê! Lưu Trọng Thiên, đừng ích kỷ như vậy chứ!”

Lông mày Lưu Trọng Thiên lập tức dựng ngược cả lên “Nói cho người biết, không được gọi tên ta, gọi ta là Vương gia!”

“Lưu Trọng Thiên!” Thất Thất bước tới trước mặt hắn, sáp mặt lại gần, gương mặt đen đúa, bộ dáng càng thêm mắc cười.

“Người tự đi ra ngoài, hay là để ta xách cổ người ra ngoài!” Lưu Trọng Thiên đặt quyển sách trong tay xuống, xách cổ áo Thất Thất, Uy Thất Thất thấy hắn nổi giận thật rồi, lập tức hạ giọng nhún nhường.

“Vương gia, ngài không thể nói mà không giữ lời, ngài nói tôi có thể vào đây, không tắm thì không tắm, dù sao tôi cũng không đi ra bờ sông, cứ để hôi thối vậy! Đến lúc đó đừng trách trong đại bản doanh của ngài có mùi lạ nha.”

Lưu Trọng Thiên buông cô ra, chỉ chỉ vào bồn tắm “Tắm xong, phải rửa ráy sạch sẽ đấy!”

“Vâng! Vương gia!” Thất Thất vui mừng chạy tới chỗ bồn tắm, sau đó đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, lại quay trở lại, nhìn Lưu Trọng Thiên.

“Vương gia, hôm nay sao ngài không ra ngoài dạo quanh, tuần tra đôi chút!”

“Không cần, Trì tướng quân sẽ đi tuần tra!”

“Thế không ra ngoài hít thở không khí chẳng hạn?”

“Vừa mới về.”

“Ồ, ngài không đi xem binh lính chuẩn bị bom dầu cá tới đâu rồi sao?”

Lưu Trọng Thiên có hơi cáu tiết “Người rót cuộc muốn nói cái gì? Lo tắm rửa đi!”

Thất Thất cười gượng “Tôi không quen có người khác nhìn tôi tắm!”

“Thật phiền phức, không nói sớm!” Lưu Trọng Thiên đứng lên “Ta đi tuần tra, một canh giờ sau quay về! Tắm nhanh lên đây!”

“Cám ơn, Vương gia.....” Thất Thất khom mình, sau đó bật cười khanh khách.

Uy Thất Thất tới Đại Hán triều đáng ghét này, lần đầu tiên được tắm rửa thoải mái, thay chiếc áo phong và quần jean đã giặt sạch sẽ, nhẹ nhàng xỏ đôi sneakers vào, trong lòng bất giác cảm thán, có thể đôi giày này sẽ chẳng còn cơ hội đi nữa, hy vọng trước khi trở về, nó đừng hư mất thì tốt.

Biết đâu một ngày nào đó sấm sét giữa trời quang, cô mở choàng mắt ra phát hiện mình đã quay về, ngồi trong chiếc xe hơi dài, trước mặt còn chiếu bộ phim hài Mr Bean, tưởng tượng nếu trở về thật, sẽ nhớ nhung nơi này biết bao, còn cả vị Tam Vương gia lạnh lùng kia nữa.

24. Chương 24: Xà Phòng Siêu Cấp Giặt Quần Áo

Lưu Trọng Thiên đi vào, thấy Uy Thất Thất ăn mặc chỉnh tề, biết cô đã tắm rửa sạch sẽ “Tại sao lại ăn mặc quá đản như vậy?”

“Tôi lại cảm thấy ngài ăn mặc quá đản đó!” Thất Thất bước tới, sờ soạng đai lưng Lưu Trọng Thiên “Nếu ngài mặc quần jean nhất định sẽ rất đẹp trai!”

“Láo xược!” Lưu Trọng Thiên túm lấy tay cô, có chút nổi nóng, lập tức hất mạnh ra “Sau này đừng động tay động chân với bổn vương!”

“Đúng là một cái tên cáu kỉnh!” Dứt lời, Thất Thất ngồi trong đại bản doanh bắt đầu việc giặt quần áo.

Lưu Trọng Thiên đương định tới chỗ thư án, nghe thấy có tiếng động, hiếu kỳ quay trở lại, liếc nhìn Uy Thất Thất “Sau này ta khỏi cần sai quân lính tới đại bản doanh của ta gom quần áo nữa, người sẽ phụ trách việc giặt giũ!”

“Ngài nói cái gì?” Thất Thất đứng lên, chưa kịp phản ứng, Lưu Trọng Thiên đã xách mấy bộ quần áo ra, ném trước mặt Uy Thất Thất.

“Giặt cho sạch sẽ!”

“Này! Lưu Trọng Thiên!”

“Gọi ta là Vương gia!” Lưu Trọng Thiên khê mỉm cười, trở lại thư án tiếp tục xem sách, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Thất Thất.

Uy Thất Thất vừa giặt vừa cảm tức nhìn ra ngoài đại bản doanh, rõ thật là, muốn tìm một chỗ thanh tĩnh để nghỉ ngơi, ai dè phải chịu lằng nhặng thế này, trở thành tôi tớ giặt quần áo cho tên Tam Vương gia chết bầm đó, chứ thần ơi, ngài phải chẳng tính sai rồi, sao lại dày một người thừa kế gia sản kén thù thành kẻ sa cơ thất thế, nhìn đồng quần áo trong tay, nếu có bánh xà phòng thì thật tốt, hoặc nếu có người hầu trong nhà ở nơi này cũng được.

Nhìn đồng quần áo trong tay, sao giặt mãi không sạch nhỉ, Uy Thất Thất đứng lên, chạy ra khỏi đại bản doanh, tìm bếp trưởng xin ít kiềm với mỡ lợn, một hồi đổ qua đổ lại, tăng thêm nhiệt, bỏ thêm muối ăn, bếp trưởng nhìn cô khó hiểu, không biết cô đang làm cái quái gì?

“Thành công rồi, xà phòng!” Thất Thất nhảy dựng lên.

Bếp trưởng nhìn khối tròn, rắn, màu vàng trong tay Thất Thất, nghi hoặc hỏi “Uy tướng quân, đây là?”

“Xà phòng!” Dứt lời Thất Thất phấn khích chạy ra ngoài.

Thất Thất trở lại đại bản doanh khí thế ngút trời bắt đầu giặt quần áo, Lưu Trọng Thiên tới đó xem, phát hiện trong chậu gỗ toàn là bọt màu trắng, Uy Thất Thất vừa giặt vừa ca hát, không khỏi nhíu mày.

“Đó là thứ gì?”

“Ồ! Xà phòng, ha ha!” Thất Thất đứng dậy, giơ quần áo lên “Vương gia, sạch nha!”

Lưu Trọng Thiên thờ ơ liếc nhìn cô, rồi nhìn bánh xà phòng màu vàng bên cạnh cô, có hơi nghi ngờ, tại sao Uy Thất Thất này xử sự kỳ lạ như vậy, hần gắm nghĩa bộ quần áo cô giơ ra.

“Từ nay về sau người sẽ giặt quần áo cho toàn quân!”

“Gì, gì cơ?” Thất Thất bị hù dọa tới nỗi nói lắp.

“Nếu không muốn phải giặt toàn bộ, hãy đưa bánh xà phòng kia của người cho binh lính phụ trách việc giặt quần áo đi!”

Uy Thất Thất lập tức hiểu ra, hóa ra là thế, không vấn đề gì, ngay cả cách làm cũng có thể dạy cho bọn họ, cô lập tức kéo tên Vương gia đương định ra ngoài kia lại “Vay quần áo của ngài, tôi cũng không cần giặt nữa đúng không, ngài xem tay tôi này!” Nói xong chìa đôi tay mình ra.

Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên phát hiện đôi tay kia mảnh dẻ trắng trẻo mịn màng khác thường, ngượng ngùng dời ánh mắt đi “Ừ!”

“OK, No problem!”

Lưu Trọng Thiên chẳng hiểu cô nói cái gì, đúng là một người cổ quái, tâm trạng rối bời đi ra ngoài.

25. Chương 25: Là Nam Nhân Hay Là Nữ Nhân

Từ sau khi Uy Thất Thất phát minh ra xà phòng, binh lính doanh trại vô cùng yêu thích, giặt quần áo, tắm rửa, quả là một thứ không tệ, dùng rất thoải mái tiện lợi.

Thất Thất còn thu nhặt một ít hoa tươi, giã nhỏ trộn lẫn vào giữa bánh xà phòng ùi hương dễ chịu, khắp nơi phổ biến dùng bánh xà phòng thơm để tắm gội. Đương nhiên cũng có điều kiện, chính là để người khác hầu hạ cô, rất nhiều binh lính đã trở thành nô bộc của cô, vây quanh cô thành vòng tròn. Cuộc sống của cô trong doanh trại dường như còn ung dung tự tại hơn cả Vương gia, y như một tiểu vương gia vậy.

Trong đại bản doanh Lưu Trọng Thiên ngồi nghịch bánh xà phòng thơm, bất giác rơi vào trầm tư, Uy Thất Thất này vừa lanh lợi, lại có chút tinh nghịch đáng yêu, hẳn bỏ xà phòng xuống, bước ra khỏi đại bản doanh, bắt tri bắt giác đi tới bờ sông nhỏ phía sau doanh trại, trông thấy Uy Thất Thất đang nô đùa với sáu, bảy binh lính đằng xa, Lưu phó tướng cũng tham gia cùng bọn họ, trên mặt đất đặt một chiếc thùng gỗ, phía trên có một ống sắt nhỏ mảnh.

“Lưu phó tướng mau bịt lại, mau bịt lại!” Thất Thất đập tay gào to.

Lưu phó tướng cố gắng giơ cánh tay lên chặn, ống dẫn ở trên cao phun nước xối xả ra ngoài, mấy binh lính ở phía dưới hứng trọn mưa nước, bọn họ túm luôn lấy Thất Thất, nước bắn khắp người cô.

Thất Thất lập tức giãy dụa vùng thoát, hoảng hốt né tránh bọn họ, chạy về phía Lưu Trọng Thiên, y phục cô đã ướt đầm, dính sát lên người, lộ ra vóc dáng thon thả điệu đà, bay nhảy nhẹ nhàng như chim én, Lưu Trọng Thiên tựa như trông thấy một nữ nhân bị ướt như chuột lột.

Lưu Trọng Thiên ngăn cô lại, ánh mắt quét về phía bộ ngực cô. Thất Thất lập tức ngồi xổm xuống đất, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, mắt đầu, rơi đầu, thế là cô bèn cố tình giả bộ đau đớn “Ai ui! Đau bụng quá, đau chết mất!” Sau đó cô khom lưng, chạy chậm lại, biến mất trong tầm mắt Lưu Trọng Thiên.

Thiếu chút nữa toi đời, Uy Thất Thất nguyên rửa, sao ông trời vẫn chưa có động tĩnh gì, rốt cuộc phải làm sao mới có thể xuyên không trở về. Nếu Lưu Trọng Thiên biết Thất Thất là nữ nhân, trong cơn giận dữ, rút bảo kiếm ra, xuyệt xuyệt, đầu Thất Thất liền rơi xuống.

Thất Thất sờ thoáng qua đầu mình, suýt nữa bật khóc, thật nhớ ông nội, nhớ cha, nhớ chiếc xe sang trọng, nhớ Internet, nhớ chiếc giường rộng rãi, nhớ cái bồn tắm lớn, và cảm giác được hầu hết học sinh trong trường sùng bái...

“Bức tường che chắn chuẩn bị ra sao rồi? Ta thấy người mấy ngày qua có phần ung dung quá mức!” Tam Vương gia cất giọng nói.

Thất Thất lập tức quay lưng lại “Ngày mai là xong rồi, quân Hung Nô nhất định sẽ bị nổ banh xác!”

Lưu Trọng Thiên hiện tại cảm thấy Thất Thất có chất giọng dễ nghe, bóng lưng, cổ, cánh tay, ngón tay kia, tại sao ở con người cô lại toát lên sức hút mê hồn, chẳng lẽ sâu thẳm trong trái tim Lưu Trọng Thiên đã coi cô là nữ nhân rồi sao?

Lưu Trọng Thiên mang theo tâm trạng nghi hoặc, nhất thời không tài nào ngủ được, thấy Thất Thất nằm ngủ say sưa trên đất, có hơi xao xuyến, tự hỏi cô rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân?

26. Chương 26: Uy Thất Thất Với Rock And Roll

Sáng sớm hôm sau, Uy Thất Thất đích thân chỉ huy binh lính, sắp đặt bom dầu cá đầu vào đây, Thất Thất ngẩng nhìn sa mạc mênh mông, chỉ cần đại quân Hung Nô dám cả gan xâm phạm, sẽ cho bọn chúng chầu trời.

Quả nhiên bức tường bom dầu cá đã giáng cho quân Hung Nô một đòn chí mạng, đợt tấn công này của binh lính Hung Nô, gần một phần ba số quân tử trận, từ đằng xa nhìn lại, trên sa mạc bốc khói dày đặc tứ phía, ánh lửa ngút trời, biển lửa bao quanh tới mấy dặm, có cảm giác như lọt thỏm vào nơi nóng như thiêu như đốt.

Bom dầu cá không giống với đạn pháo được phát minh sau này ở thời nhà Hán, bản thân nó sau khi nổ tung xong, dầu cá sẽ bắn tóe ra tiếp tục bốc cháy, nên khi dầu cá dính lên người binh lính Hung Nô, cho dù không bị bom oanh tạc, cũng khó thoát khỏi cái chết vì lửa thiêu.

Có thể nói sau khi nổ bay, còn không ngừng phải chịu đau đớn giày vò, Hung Nô gần như mất đi đội quân tinh nhuệ, đám Hung Nô còn lại nghe tin liền chạy mất mật, nếu còn tới xâm phạm nữa, chừng cũng phải rất lâu sau.

Lưu Trọng Thiên đứng trong đại bản doanh, có thể cảm nhận cơn địa chấn rung chuyển dữ dội kia, phóng tầm mắt nhìn theo, khó mà tin nổi chiến trường nghi ngút khói dày đặc, trong niềm vui, xen lẫn vẻ lo âu, không biết lần này, Uy Thất Thất có kịp chạy đi không, sẽ không bị nổ tan xác chứ?

Đương suy tư, Uy Thất Thất đã dẫn theo hơn chục binh lính chạy về, khuôn mặt cô đen sì, khóe cằm đoán cũng biết, lại chưa kịp chạy đi rồi.

“Quý tha ma bắt! Khốn kiếp, ngòi nổ chết tiệt, sặc chết mất!” Uy Thất Thất nổi đóa kêu gào.

Tiếng hô vang khắp cả doanh trại, mọi người cảm thấy trận đánh này quá tuyệt vời, Uy Thất Thất đúng là một người phi phàm, đừng xem thường kẻ ít tuổi, gầy yếu, và có phần xấu xí, nói về mưu kế, quả thực tài trí hơn người!

“Hôm nay, khao thưởng ba quân, thoải mái chè chén!” Lưu Trọng Thiên biết Thất Thất bình yên vô sự, tâm tình cũng thoáng và cởi mở hơn.

Đám binh lính reo hò một hồi, dường như đã lâu lắm rồi bọn họ không vui vẻ thế này, quân số vẹn nguyên, trong khi quân địch đại bại tháo chạy, thật hả lòng hả dạ!

Uy Thất Thất cảm giác trong miệng toàn khói bụi, cô chui vào đại bản doanh, sai người chuẩn bị chu đáo nước tắm, rồi ngâm mình trong nước, bỗng thấy mát lạnh dễ chịu hơn nhiều, nhân lúc tinh thần mọi người còn đang hưng phấn, Thất Thất nhanh chóng thay sang quần jean và áo phông, mặc quần áo của mình là thoải mái nhất, áo giáp vừa dài vừa rộng, vừa dày vừa nặng, khiến eo cô sắp gãy đôi rồi.

Khi Uy Thất Thất ra khỏi đại bản doanh, phát hiện cảnh tượng bên ngoài choáng ngợp, không biết tự lúc nào đã đốt lửa trại, bày đầy rượu ngon cùng cao lương mỹ vị trên bàn.

Thất Thất cười hân hoan, xem ra cuộc sống thế này cũng không có gì là không tốt, náo nhiệt tưng bừng, uống rượu xơi thịt thỏa thuê, đến Đại Hán, cô đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Thất Thất được bố trí ngồi bên cạnh Lưu Trọng Thiên, trước mặt bày thịt bò và rượu ngon, Lưu Trọng Thiên nhìn thoáng qua Thất Thất, hình như Uy Thất Thất này rất thích ăn mặc quái dị, chỉ cần không đi đánh giặc, cô chắc chắn sẽ mặc trang phục này, quần jean bó sát, đã giặt sạch sẽ, áo rộng thùng thình phủ tới mông, nhìn cô càng thêm gầy gò.

Song Lưu Trọng Thiên phải thừa nhận, trang phục kiểu này của Uy Thất Thất có nét thi vị riêng, tôn lên vẻ rạng rỡ tươi tắn trên gương mặt xấu xí của cô, nói chính xác ra, có đôi chút cảm giác rung động lòng người.

Mọi người đều đến chúc mừng Uy Thất Thất và Vương gia, yến tiệc linh đình, đám binh lính biểu diễn các tiết mục trước lửa trại.

“Mời Uy phó tướng biểu diễn một tiết mục ọi người xem có được không!” Quân lính gào hét, có vẻ như bọn họ đã rất thân quen với Uy Thất Thất.

Uy Thất Thất không khách khí đứng lên “Được, mọi người thích nghe tôi ca hát hay là nhảy múa?”

“Vừa ca vừa múa!” Đám binh lính bật cười ha hả.

“Được!” Thất Thất không cảm thấy ngỡ ngàng một chút nào, cô là tài nữ ở trường trung học, hát hay múa giỏi, chuyện nhỏ này không làm khó cô được, cô cầm lấy cục xương thịt trên bàn đã bị cô gặm sạch, nhảy ra sân bãi, cô giơ cao khúc xương lên – giả như cái microphone, hơi cúi đầu xuống dưới, tư thế mạnh mẽ, kết hợp hữu hình giữa phong cách cowboy cùng sneakers, đám binh lính không ngừng huýt sáo, cổ vũ cuồng nhiệt cho cô.

“Sau đây ngôi sao nhạc rock and roll Uy Thất Thất sẽ trình diễn Who Will Dance On The Floor In The Round kết hợp cả nhảy nữa.” Dứt lời hát cao đầu, mái tóc ngắn bay bay, vô cùng duyên dáng.

Toàn quân lặng ngắt như tờ, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Uy Thất Thất, mãi đến khi Uy Thất Thất cất giọng hát ca khúc rock and roll đó, không một ai không kinh hãi, cô quả thực tràn đầy sức sống, bước nhảy nhẹ nhàng, âm thanh sống động, vòng eo mảnh dẻ, có điều vũ điệu kia của cô, chẳng ai biết tới, táo bạo cuồng nhiệt, khiến người ta tim đập liên hồi.

27. Chương 27: Thất Tướng Quân

Có mấy binh lính không nhịn được nhảy vào trong sân bãi, vây quanh Uy Thất Thất thành vòng tròn, nâng chén rượu, trầm trồ khen ngợi!

Ánh mắt Lưu Trọng Thiên chăm chú nhìn Uy Thất Thất, hần cảm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, trong lòng trào dâng xúc cảm dạt dào, Uy Thất Thất đang nhảy múa cạnh lửa trại, bóng hình ấy cứ như một giấc mộng quấn quanh trong đầu hần, cô thật có sức mê hoặc.....

Uy Thất Thất hát xong ca khúc đó, liền quẳng khúc xương đi, phần khởi nhảy dựng lên, sau đó vui vẻ chạy trở về chỗ ngồi, khát quá bèn bưng chén rượu lên uống, cảm giác cay xè khiến cô phun ngay ra một ngụm, lắc đầu lè lưỡi, vẻ mặt thống khổ nhìn Lưu Trọng Thiên “Đó là gì vậy?”

“Rượu!”

“Cay chết mất, khó uống quá, tôi muốn uống nước!”

Cô tìm khắp bốn phía, sắc mặt tái mét, sao rượu Đại Hán lại khó uống như vậy, cứu mạng a, trong miệng sắp bốc cháy tới nơi rồi.

Lưu Trọng Thiên cảm thấy Uy Thất Thất hết sức khô hài, mới có một tí rượu đã khiến cô trở nên thảm thương như vậy, biểu hiện chẳng khác gì tiểu nữ nhân, hần đưa một cốc nước cho Uy Thất Thất “Nước đây! Uống đi!”

Thất Thất nghe loáng thoáng, hình như là nước, há miệng uống ừng ực, còn chưa kịp thở ra hơi, Lưu phó tướng đã tới rồi.

“Uy phó tướng! Ta mời cậu một chén, ta thực sự khâm phục cậu!” Lưu phó tướng nhắc chén rượu lắc la lắc lư, vừa nhìn đã biết là uống nhiều rồi.

“Không uống, khó uống lắm!” Thất Thất bịt mũi.

“Nam nhân đâu thể không uống rượu, uống, không uống, ta sẽ chuốc cho cậu!”

Lưu phó tướng tiến lên, nắm lấy cằm Uy Thất Thất “Đừng có xử sự như một tiểu cô nương thế!”

Dứt lời, thực sự chuốc rượu cho Uy Thất Thất, đám binh lính lớn tiếng cười vang.

“Đúng rồi, nam nhân là phải như vậy!” Lưu phó tướng quay mặt về phía toàn thể binh lính, lớn tiếng hô “Uy phó tướng đã lập được công lao lớn, giúp chúng ta tránh được việc phải bỏ mạng, đồng thời đánh lui đại quân Hung Nô, phải chăng nên khen thưởng!”

“Phải!”

“Uy phó tướng! Mau nói với Vương gia, cậu muốn được ban thưởng thứ gì, chức quan hay là mỹ nhân?”

Do bị chuốc rượu, mặt mũi Thất Thất đỏ bừng đến nỗi thở không ra hơi, hồi lâu sau mới hít thở thông, không ngừng ho khan, nói không nên lời, khóe mắt rưng rưng lệ, Lưu phó tướng lớn tiếng hô vang.

“Uy phó tướng còn nhỏ tuổi, không thông hiểu chuyện nữ nhân, nên chọn chức quan có phải không?”

“Phải!” Đám binh lính reo hò một hồi.

Uy Thất Thất tuy rằng không thốt ra lời, nhưng có thể nghe thấy, cô cảm thấy hiện giờ mọi thứ dường như tốt đẹp, không muốn đề cập đến chuyện này, khỏi mất đầu oan, cô vội đưa tay kéo y phục Lưu phó tướng, nhưng Lưu phó tướng hoàn toàn phớt lờ cô.

Lưu phó tướng bước tới trước mặt Vương gia, quỳ xuống “Vương gia, Uy phó tướng đã cứu doanh trại chúng ta bao lần, nên được sắc phong, xin Vương gia hạ lệnh!”

Lưu Trọng Thiên vốn cũng định khen thưởng Uy Thất Thất, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được thưởng gì cho xứng, Lưu phó tướng đã đề xuất như vậy, nên luận công ban thưởng, thế là Lưu Trọng Thiên bèn đứng lên.

“Uy phó tướng còn nhỏ tuổi, cần thêm nhiều thời gian để tôi luyện, cho nên tạm thời phong làm phụ tá Hữu tướng quân!”

“Hay! Thất tướng quân, Thất tướng quân.....” Mọi người tâm phục khẩu phục, đồng thanh hô vang “Thất tướng quân” – tên đó cũng thật dễ nghe.

“Người có hài lòng không?” Lưu Trọng Thiên ngồi xuống, khẽ hỏi Uy Thất Thất.

Thất Thất cảm giác trong cổ họng nóng bỏng rát, hốc mắt lại ngân ngấn lệ, Lưu Trọng Thiên phá lên cười “Không cần xúc động, đó là phần thưởng xứng đáng với người, nếu không phải vì người mới 17 tuổi, ta sẽ phong người là tướng quân chính thống thực sự.”

Xúc động? Uy Thất Thất tuyệt không cảm thấy xúc động, trái lại tràn đầy sợ hãi, hình như trông thấy Lưu Trọng Thiên đã rút bội kiếm ra, giơ lên cao cao...

28. Chương 28: Hóa Ra Tên Ma Lem Là Nữ Nhân

Uy Thất Thất cực kỳ căng thẳng, chuyện lớn rùm beng rồi, dù sao chẳng nữa cô cũng là nữ nhân, bèn giơ tay lên định kháng nghị, nhưng loại rượu kia quá mạnh, cô vừa mới đứng lên, đã lão đã lão đảo té lăn quay, say tới mức mê man bất tỉnh, vì cú ngã này, kháng nghị bất thành, cô danh chính ngôn thuận trở thành Thất tướng quân trong doanh trại.

Uy Thất Thất được Lưu Trọng Thiên bế về đại bản doanh, do tình hình chiến sự đã xoay chuyển, Lưu Trọng Thiên cũng uống không ít, có hơi thấy chóng mặt, không biết vì sao, xem vũ điệu rock and roll sôi động nóng bỏng của Uy Thất Thất, khiến hần sục sôi nhiệt huyết, hần ôm lấy Thất Thất, không chút do dự trực tiếp đặt Thất Thất lên giường mình, nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay nhỏ bé trắng ngần của Uy Thất Thất.

Lưu Trọng Thiên càng tiếp xúc với da thịt Thất Thất, thì càng khó không chế lòng mình, tự nhiên lại nảy sinh ý nghĩ không an phận, hần bực tức buông tay Uy Thất Thất ra, hung hăng đắm xuống giường một cái, xoay người rời đi.

Lưu Trọng Thiên ra khỏi đại bản doanh, ngắm sao trên trời, bắt giác cảm thán, chẳng lẽ Lưu Trọng Thiên hẳn thực sự cần nữ nhân sao?

Hắn nhớ tới Ninh Vân Nhi hiện đang ở phủ đệ mình, nàng chờ mình khai hoàn sẽ thành thân, một nữ nhân xinh đẹp dịu dàng như làn nước trong xanh, mỗi khi nhìn Ninh Vân Nhi, đều cảm nhận được vẻ đoan trang thùy mị trong con người nàng, đó mới là nữ nhân, còn người đang nằm trên giường mình, hẳn là một nam nhân, chẳng lẽ Lưu Trọng Thiên điên rồi sao?

Còn cả hoàng phi Hàn Vũ si tình, sủng phi của Hoàng Thượng, vẫn luôn có ý yêu thương nhưng nhớ hắn, bởi vậy Hoàng thượng thiếu chút nữa đã một kiếm giết hắn, cho nên oán hận thâm thù giữa huynh đệ bọn họ cũng ngày càng nhiều, đó chính là lý do khiến hắn thà lựa chọn viễn chinh, chứ không muốn ở lại phủ đệ.

Nếu Uy Thất Thất là nữ nhân thật, so với những nữ nhân diễm lệ kia, quả thực chênh lệch muôn phần, tại sao mình lại sinh ra ảo giác với hắn nhỉ, Lưu Trọng Thiên là một Vương gia, đường đường nam nhi, bao nhiêu khó khăn gian khổ đều chẳng sợ hãi, tại sao lại bất lực trước một Uy Thất Thất nhỏ bé, hơn nữa hắn còn là một nam nhân.

Lưu Trọng Thiên nghe thấy có tiếng động trong đại bản doanh, lập tức sai bước trở vào, Uy Thất Thất trước giờ chưa từng uống rượu mạnh như vậy, không tránh khỏi nôn mửa dữ dội, ới cả lên y phục và mọi chỗ trên giường.

Lưu Trọng Thiên nổi nóng nhìn cô, sớm biết tửu lượng thể này, không nên để hắn uống loại rượu mạnh, Lưu Trọng Thiên đỡ Uy Thất Thất dậy, tháo tấm đệm dơ bẩn dưới người cô ra, bắt đắ dĩ ném xuống đất.

Hắn phát hiện y phục của Uy Thất Thất cũng bẩn không kém, không khỏi cáu tiết, cái tên này, lẽ nào để Vương gia hầu hạ hắn sao? Một tay Lưu Trọng Thiên ôm lấy cô, tay kia nhanh chóng cởi áo cô xuống, sau đó tức tối quăng nó ra ngoài, khi hắn quay đầu lại nhìn Uy Thất Thất, liền sợ ngây người.....

Dựa vào trong lòng hắn là một nữ nhân... Cổ trắng như tuyết, áo quây màu trắng quấn chặt quanh ngực, vòng eo thon gọn, cánh tay và ngón tay trắng trẻo gợi cảm, Lưu Trọng Thiên nhanh chóng đặt Thất Thất xuống, kéo chăn đắp lên người cô, bối rối xoay người đi tới trước thư án, không sao bình tĩnh trở lại được, Thất Thất lại là nữ nhân thật...

Hoang đường, quả là hoang đường, Lưu Trọng Thiên vừa mới phong cô là phụ tá Hữu tướng quân, nếu để doanh trại và triều đình biết chuyện cô là nữ nhân, nhất định sẽ gặp họa sát thân, Uy Thất Thất chắc chắn khó thoát khỏi cái chết ! Việc sắc phong này, đã đẩy một nữ nhân lên đầu ngọn sóng, trở thành cừu con chờ làm thịt.

Song việc Uy Thất Thất là nữ nhân, cũng khiến cho Lưu Trọng Thiên vui mừng đôi chút, hóa ra những xúc cảm của mình không phải không có lý do, mọi hoài nghi đều đã có đáp án, nhưng hắn nên xử lý nữ nhân phiền phức này thế nào đây, để hắn là Thất tướng quân liệu có ổn?

Lưu Trọng Thiên bắt đắ dĩ quay trở về, nhặt y phục dưới đất lên, nhìn Uy Thất Thất, phải mặc lại cho cô như cũ, bí mật này chỉ có mình hắn biết thôi, tất cả mọi thứ phải giữ nguyên hiện trạng, hơn nữa, không thể để Thất Thất biết, hắn đã biết cô là thân nữ nhi rồi, bằng không giữa bọn họ sẽ hết sức khó xử.

Lưu Trọng Thiên vén chăn lên, khi tay hắn chạm vào Uy Thất Thất, bỗng cuộn trào một loại dục vọng mãnh liệt, khó có thể chế ngự nổi, hắn không cầm lòng được đặt tay lên phần da thịt trần trụi của Thất Thất, nhẹ nhàng vuốt ve, bên người Lưu Trọng Thiên không phải không có nữ nhân, nhưng có nước da trắng mịn thế này, thì chưa từng thấy qua.

Uy Thất Thất nóng bức vươn cánh tay ra, khoác lên cổ Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên như bị điện giật đứng bật dậy, cầm lấy y phục, mặc vội lên người Uy Thất Thất, rồi bước nhanh ra khỏi đại bản doanh.

29. Chương 29: Làm Tướng Quân Đến Nỗi Ghiên Rồi

Lưu Trọng Thiên biết mình đã phạm phải một sai sót lớn nhất từ trước đến nay, hắn đã biến một nữ nhân thành tướng quân, có điều Uy Thất Thất này đúng là nữ tướng quân trời sinh, khi vào sa mạc huấn luyện, nữ nhân này dẫn theo binh lính hùng dũng xông pha, hoàn toàn không sợ trời, không sợ đất.

Lưu Trọng Thiên quay người nhìn đại bản doanh, không biết bí mật này có thể giấu được trong bao lâu, chắc phải xem cái mạng Tam Vương Gia của hắn có thể giữ được tới chừng nào, một nữ nhân xấu xí, thậm chí có thể dùng từ “cực...cực...cực xấu xí” để hình dung.

Nếu không may sau này có người phát hiện ra cô ta là nữ nhân, cũng không phải không có cách cứu, cưới cô ta là xong, nghĩ đến đây, Lưu Trọng Thiên lắc đầu lia lịa, chắc chắn không thể nào, đường đường là Tam vương gia lại đi cưới một nữ nhân xấu xí, chẳng phải trở thành trò cười cho Đại Hán sao, lẽ nào nữ nhân trong thiên hạ này đều chết hết rồi ư? Cho nên, tốt nhất là phải giấu nhem đi, chờ khi chiến sự kết thúc, lập tức để cô ta rời đi.

Tiến hành huấn luyện trên sa mạc vẫn đang trong giai đoạn gian khổ, đám binh lính cũng dần dần thích nghi rồi. Khi Lưu Trọng Thiên đến thao trường, thấy Uy Thất Thất mặt mày hớn hờ giảng giải gì đó với đám binh lính, Lưu Trọng Thiên liền chặn một tên lính đương vội vã chạy ngang qua đó.

“Thất tướng quân đang nói gì vậy?”

“Đang giới thiệu cho bọn thuộc hạ cách sinh tồn trên sa mạc, trong điều kiện khắc nghiệt làm thế nào để tự bảo vệ mình, Thất tướng quân biết nhiều chuyện thật đấy!” Dứt lời, binh lính nôn nóng lao đi.

“Cách sinh tồn trên sa mạc?” Lưu Trọng Thiên tới đó, lòng tràn đầy nghi hoặc, chen vào giữa đám binh lính lắng nghe.

Uy Thất Thất lớn tiếng giải thích “Việc sinh tồn trên sa mạc phụ thuộc vào 3 nhân tố tác động qua lại với nhau: nhiệt độ xung quanh, hoạt động có liên quan tới lượng nước uống và mức dự trữ nước, không nên đối chọi với sa mạc mà phải thích ứng với nó, nếu chẳng may bị lạc đường, phải chú ý mấy điểm sau đây...”

Thất Thất vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lưu Trọng Thiên, lập tức cứng họng, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên.

Lưu Trọng Thiên cười tỏ ý khen ngợi “Nói tiếp đi, rất hay!”

Uy Thất Thất ngại ngùng, làm mặt quỷ với Lưu Trọng Thiên, tươi cười tiếp tục giảng giải.

“Sau khi lạc đường, cần phải nghỉ đêm đi. Cây xương rồng thường chứa lượng nước dồi dào nhất, chỉ cần vặt một ít là có thể uống được khá khá, hãy ráng sức đi tìm nguồn nước. Ngoài ra, do nguyên lý khúc xạ ánh sáng trong sa mạc, có thể gây ra ảo ảnh, đây chính là ảo giác, vì vậy đợi sau khi mặt trời lặn hãy nhìn lại lần nữa, nếu vẫn còn đó nghĩa là có thật, thông thường ảo ảnh sẽ duy trì trong vài canh giờ rồi biến mất...”

Sau khi Uy Thất Thất nói xong, tất cả mọi người đều vỗ tay, Thất Thất xua tay một cái “Thôi giải tán, quay về nghỉ ngơi, buổi chiều chúng ta tiếp tục nói về việc thích ứng với sa mạc.”

“Xem ra người định dẫn binh lính tiến vào sa mạc tấn công Hung Nô?” Lưu Trọng Thiên nhìn Thất Thất với vẻ tán thưởng, tại sao cô lại biết nhiều như vậy, một nữ nhân xấu xí bí ẩn.

“Đúng! Tôi muốn tiến vào sa mạc, chắc chắn sẽ rất hào hứng, và thú vị, giống như đi thám hiểm vậy!”

“Ta thấy người được làm tướng quân đến nỗi ghiền rồi đấy!” Lưu Trọng Thiên cười khẩy một cái “Lần này chúng ta tiến công ồ ạt, ta hi vọng người hãy ở lại đây, không cần vào sa mạc!”

“Tại sao?” Thất Thất trợn trừng mắt, không ai thạo việc đóng quân sa mạc hơn cô, những bài học sinh tồn trong các chuyến dã ngoại, rốt cuộc cũng tìm được đất dụng võ, dựa vào đâu không cho cô đi, hơn nữa hiện giờ cô đã là tướng lĩnh rồi, phụ tá Hữu tướng quân, không lẽ chỉ là hư danh thôi sao?

“Ta đã mắc một sai lầm, cho nên ta sẽ không để người đi, chiến trường rất nguy hiểm!”

Lưu Trọng Thiên né tránh ánh nhìn của cô, sải bước quay về, Thất Thất không phục đuổi theo sau.

“Nguy hiểm, ai đi cũng nguy hiểm, tôi không sợ!”

Lưu Trọng Thiên không thềm để ý đến cô, Thất Thất cứ bám nhằng nhẵng theo hắn vào đại bản doanh, thấy Lưu Trọng Thiên im lặng như tờ, cuối cùng không nhịn được nữa “Lưu Trọng Thiên!”

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên đột nhiên quay người lại, túm lấy cổ áo Thất Thất “Nếu người muốn chết, bây giờ ta sẽ cho người được toại nguyện!”

“Tại sao? Tôi không muốn chết!”

“Nam nhân còn không chịu nổi ở sa mạc, huống hồ người lại là...” Lưu Trọng Thiên ảo não buông Thất Thất ra, quay người đi, trở vào trong đại bản doanh, không nói thêm lời nào nữa.

“Ê! Chờ đã!”

30. Chương 30: Chuyện Lớn Rùm Beng Rồi

Thất Thất leo đèo bám theo sau, Lưu Trọng Thiên đi rất nhanh, Thất Thất chỉ còn cách lê gót theo sát phía sau suốt dọc đường đi, mãi đến khi vào đại bản doanh của Vương gia, Lưu Trọng Thiên mới dừng lại “Ta rất hối hận vì đã phong người làm phụ tá Hữu tướng quân, cái đuôi của người hiện giờ đã vểnh lên trời rồi!”

“Trong quân ngũ không thể nói chơi được, tôi cũng không phạm lỗi gì, bởi vậy có hối hận cũng vô ích, tôi phải đi sa mạc!”

“Ta là Vương gia, mọi chuyện ở đây do ta định đoạt, không cho phép người bất nháo! Tốt nhất đừng có mắc lỗi gì, bằng không ta sẽ bãi miễn chức tướng quân của người!” Lưu Trọng Thiên ngồi thẳng người xuống, chỉ vào bả vai “Xoa bóp một chút cho ta!”

Thất Thất trợn trừng mắt, tức giận nói “Không đời nào!”

“Người nói cái gì?”

“Tôi nói tôi không muốn hầu hạ ngài! Vương gia đáng ghét!”

Thất Thất lửa giận bùng bùng, chạy ra khỏi đại bản doanh, chẳng thèm ngoảnh lại.

Lưu Trọng Thiên tức tối trông theo bóng dáng Thất Thất, nữ nhân này tính tình rõ thật quái lạ, có điều hẳn sẽ không cho phép cô đi sa mạc, là nam nhân đại trượng phu tuyệt đối không thể để một nữ nhân xông pha trận mạc, nữ nhân nhất thiết phải được nam nhân bảo vệ.

Một binh lính vội vã chạy vào “Bẩm báo Vương gia, Ngô giám quân đến rồi!”

“Giám quân?” Lưu Trọng Thiên đứng dậy, xem ra hoàng huynh lại gây khó dễ với hắn đây, cử Ngô Trung Nghĩa đến làm giám quân, hoàng huynh thừa biết người Tam Vương gia không ưa nhất chính là Ngô Trung Nghĩa, song vẫn phái hắn ta đến giám sát mình, xem ra cuộc chiến giữa Lưu Trọng Thiên và Hoàng thượng sẽ không vì chiến tranh với Hung Nô mà ngưng lại.

“Đang ở đâu?”

“Đã vào doanh trại rồi!”

Tam Vương gia cười lạnh, ngồi thẳng người, cầm sách lên đọc, dáng vẻ ngạo mạn thanh cao, đường đường là Tam Vương gia mà phải sợ Ngô Trung Nghĩa hay sao.

“Ngô giám quân đến!” Binh lính phía ngoài lều lớn tiếng thông báo.

Ngô Trung Nghĩa dẫn theo tùy tùng bước vào, cười ha hả “Tam Vương gia, Ngô Trung Nghĩa đến bái kiến ngài.”

“Ngô Trung Nghĩa, hoàng huynh sai người tới đây thật đúng lúc!” Lưu Trọng Thiên nhìn xoáy Ngô Trung Nghĩa bằng ánh mắt sắc bén, Ngô Trung Nghĩa nghi hoặc sờ đầu, nghe đồn Tam Vương gia rất khó đối phó, hiện tại đã được lĩnh giáo rồi, hắn nói câu đó có ý gì nhỉ?

Lưu Trọng Thiên bỏ sách xuống “Ngày mai tiến quân vào sa mạc, Ngô giám quân có cơ hội tốt rồi, có thể cùng bốn vương kè vai chiến đấu trên sa mạc.”

Ngô Trung Nghĩa gãi đầu, vào sa mạc? Khác nào tự tìm đến cái chết? Liền lập tức cười giả lả “Tam Vương gia, ngài nói giỡn rồi, thần chỉ là một quan văn, đi sa mạc chẳng phải sẽ liên lụy mọi người sao?”

“Ngô giám quân sợ bị biến thành cái xác khô sa mạc à?”

“Tam... Tam Vương gia...” Ngô Trung Nghĩa lắp ba lắp bắp, sao vừa mới đến đã bị bắt tòng quân, đưa tay lau mồ hôi.

“Người có muốn đi ta cũng không cho người đi, ta đâu rồi hơi đi để ý kẻ không phận sự.” Lưu Trọng Thiên muốn cười ngoác miệng, hoàng huynh sao không phải một viên quan võ đến đây, nhất định là rất coi trọng tên Ngô Trung Nghĩa gian xảo này, cho nên cố tình hoành hành hấn ta, đối phó với loại tiểu nhân thế này, Lưu Trọng Thiên trước giờ không nường tay.

“Vậy thì tốt quá.” Ngô Trung Nghĩa cười gượng một cái “Vương gia chiến đấu với Hung Nô, liên tục báo tin thắng trận, hoàng thượng vô cùng phấn khởi, đặc biệt phái thần mang theo lương thực cùng 100 hũ rượu ngon đến đây, khao thưởng ba quân!”

Ngô Trung Nghĩa đang nói với vẻ vênh váo tự đắc, bỗng Thất Thất mồ hôi mồ kê nhễ nhại xông vào, khi phát hiện Ngô Trung Nghĩa ở trong đại bản doanh, vội nuốt những lời đang định nói xuống bụng, tên này là ai vậy? Trông cứ như người từ trên trời rơi xuống.

“Vị này là?” Ngô Trung Nghĩa quan sát một lượt từ trên xuống dưới, hình như không quen biết, hấn thấy Thất Thất mặc bộ áo giáp của tướng quân, tuổi còn trẻ, tướng mạo xấu xí, nhất thời hoài nghi.

“Tôi là Uy Thất Thất, mới được phong phụ tá Hữu tướng quân!” Thất Thất chủ động báo cáo tên và chức quan, bộ dáng khinh khỉnh.

Lưu Trọng Thiên phiền não day day trán, xem ra chuyện Thất Thất làm tướng quân, đã không thể giấu diếm được nữa rồi, sự việc càng ngày càng rùm beng, ngộ nhờ truyền đến tai hoàng thượng, biết cô là nữ nhân, sẽ có một đồng chuyện phải giải quyết đây.

“Thì ra đây là tân tướng quân, sao không nghe Vương gia nhắc đến nhỉ, chuyện quan trọng như vậy, lẽ ra nên bẩm báo với hoàng thượng mới phải, khi khai hoàn, sẽ luận công ban thưởng!” Ngô Trung Nghĩa ra vẻ hiên ngang lắm liệ.

Lưu Trọng Thiên trừng mắt nhìn Uy Thất Thất, Thất Thất không hiểu tại sao Tam Vương gia lại có thái độ như vậy, mình đã phạm lỗi gì chẳng, vì thế cô bèn cúi đầu lẳng lui xuống.

31. Chương 31: Tôi Là Hữu Tướng Quân

Ngày hôm sau, đội quân chỉnh trang chờ lệnh xuất phát, Lưu Trọng Thiên không thấy bóng dáng Uy Thất Thất đâu, cảm thấy rất kỳ lạ, lẽ nào đã biết sợ rồi, nữ nhân đúng là nữ nhân, trời sinh tính nhát gan mà.

Do phải tiến vào sa mạc, cho nên không thể cưỡi ngựa được, Lưu Trọng Thiên cũng đã lựa chọn một bộ áo giáp nhẹ nhàng, hấn sải bước đi vào trong hàng ngũ quan sát kỹ lưỡng đám binh lính sắp tiến vào sa mạc. Đột nhiên trông thấy một tên lính cứ cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt hấn, Lưu Trọng Thiên vừa nhìn cái dáng người thấp bé đó, liền biết ngay Thất Thất lại tới gây rối nữa rồi.

“Ra đây!” Lưu Trọng Thiên đi tới.

Thất Thất cau mày, bước ra, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Trọng Thiên với vẻ không phục “Tôi nhất định phải đi! Tôi là Hữu tướng quân.”

“Lập tức rời khỏi đây, bằng không ta sẽ sai người bắt ngươi quay về!” Lưu Trọng Thiên khề nói bên tai cô.

Thất Thất dẫu môi lên “Có phải ngài thực sự không định mang tôi theo?”

“Phải!”

“Được, vậy mọi người cứ đi đường của mọi người, tự tôi sẽ vào sa mạc sau!”

“Không được, vậy càng nguy hiểm hơn!” Lưu Trọng Thiên nhíu mày.

“Mang tôi theo?”

“Uy Thất Thất!”

“Mang tôi theo, hay là tôi tự đi một mình?” Uy Thất Thất không yếu thế nhìn Lưu Trọng Thiên, thầm đoán hẳn nhất định sẽ không để mình một thân một mình tiến vào sa mạc. Về mặt Lưu Trọng Thiên phát cáu, đã nói đến thế rồi, thật hết cách.

“Xuất phát!” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng quay người đi, lớn tiếng ra lệnh, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Uy Thất Thất che miệng cười, vỗ vỗ túi nước trên người, hết sức phấn khởi xuất phát cùng đội ngũ.

Hành quân trên sa mạc rất gian khổ, Uy Thất Thất giờ mới biết, quả nhiên không phải chuyện đùa. Nắng nóng gay gắt, khát không chịu được, cô uống nước không ngừng, túi nước đeo bên hông nhanh chóng vơi đi, cũng may cô dự trữ nhiều nước. Nhưng cứ đi như vậy hoài sẽ mệt chết mất, còn bao lâu nữa mới đến nơi, nếu có phi cơ trực thăng thì tốt biết mấy, vèo cái là đến nơi, chẳng cần phải lết từng bước một thế này.

Vì sao không nghỉ ngơi chút, cái tên Tam Vương gia chết tiệt kia, nắng nóng thế này mệt chết đi được?

“Sao rồi? Bảo người ở lại đại bản doanh, người cứ đòi đi theo, bây giờ chịu không nổi rồi đúng không?” Lưu Trọng Thiên đi tới bên cạnh cô, đáng vẻ cũng rất mệt mỏi.

“Nghỉ ngơi một chút đi! Vương gia, nắng này độc hại lắm!” Thất Thất bĩu môi, lấy tay che mặt.

“Không được, chúng ta phải đến nơi theo đúng thời gian đã định, bằng không một khi tin tức lộ ra, chúng ta sẽ gặp bất lợi trong sa mạc!”

“Cứ đi thế này, rất nhiều binh lính sẽ bị cảm nắng.”

“Không còn cách nào khác, trước lúc trời tối nhất định phải đến được doanh trại Hung Nô!” Lưu Trọng Thiên lau mồ hôi trên mặt, sờ thử bên hông, nước uống đã hết từ lúc nào, không khỏi nhíu mày, xem ra trong mấy canh giờ tới hẳn phải nhịn khát.

“Cho ngài nè!” Thất Thất tháo một túi nước xuống đưa cho hẳn.

“Của người đâu?”

“Tôi có rất nhiều!” Thất Thất hưng phấn xoay người đi, Lưu Trọng Thiên phát hiện bên hông cô treo đầy nước, có khi tới doanh trại Hung Nô rồi cũng chưa uống hết, lẽ nào cô ta không cảm thấy nặng sao? Chẳng trách lúc đi đường, khốn khổ như vậy!

“Đưa hết đây, ta cầm cho, khi nào muốn uống nước cứ bảo ta!” Lưu Trọng Thiên đưa tay tháo túi nước của Thất Thất xuống, đeo vào bên hông mình.

Uy Thất Thất kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên, hẳn trở nên tốt bụng từ khi nào vậy, tự nhiên gánh bớt nặng nhọc giúp cô, song đúng là, không có túi nước nặng trĩu, cảm giác thật là đã, Thất Thất thấy đi đường nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chẳng còn mệt nữa.

32. Chương 32: Tôi Có Vũ Khí Bí Mật

Hành quân hai ngày, cuối cùng cũng đến được vùng lân cận doanh trại Hung Nô lúc xế chiều, Thất Thất núp sau cồn cát, ngẩng đầu nhìn, doanh trại Hung Nô rất rộng lớn, lửa trại bập bùng, đâu đâu cũng thấy người Hung Nô, xem ra không phải họ không có sự chuẩn bị, không biết cuộc đối đầu lần này có nắm chắc phần thắng hay không.

“Trời tối, ta sẽ dẫn binh lính xông lên, Thất tướng quân yểm trợ phía sau!” Lưu Trọng Thiên cất lời nói.

Thất Thất quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt quan tâm của Lưu Trọng Thiên, liền tránh đi, tiếp tục nhìn về phía trước.

“Ngài là Vương gia, không thể có chuyện gì được, để tôi đi! Hơn nữa, tôi có vũ khí bí mật!”

“Ta là người nắm quyền ở đây!”

“Chân ở trên người tôi, ngài không ngăn được!”

“Người làm vậy là chống lại quân lệnh!”

“Vậy hãy chém đầu tôi đi, ngay bây giờ?” Uy Thất Thất nhào người lên cồn cát, cổ ý rướn cao đầu, không tin Lưu Trọng Thiên dám giết cô ngay lúc này.

“Uy Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên nổi giận dè đầu cô xuống, ra sức ấn mạnh, khuôn mặt Thất Thất thoáng chốc bị vùi vào trong cát, chờ khi cô ngẩng đầu lên, Lưu Trọng Thiên đã bỏ đi, chết tiệt, cát dính đầy mặt đầy miệng Thất Thất, cô tức tối phủi cát trên mặt, nhìn ra phía sau, Lưu Trọng Thiên nói gì đó với Trì tướng quân, nhất định là đang dặn dò nhiệm vụ, lại không có phần của cô rồi.

Thất Thất lén chạy tới, khẩn cầu nói “Dùng vũ khí bí mật của tôi trước đi!”

“Vũ khí bí mật?” Trì tướng quân và Lưu Trọng Thiên đều sửng sốt.

Thất Thất lấy một vật kỳ lạ màu đen lớn cỡ bàn tay từ trên người xuống “Tôi thấy quân Hung Nô đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu chúng ta cứ kiên quyết xông lên như thế sẽ bị tổn thất, trước tiên hãy dùng cái này thiêu trụi bọn chúng, nhân lúc hỗn loạn sẽ tấn công! Cho nên Vương gia hãy ở lại đây, tôi dẫn người lên trước!”

Trì tướng quân lo lắng nhìn Thất Thất, hoài nghi nói “Người có chắc không? Nếu thất bại, ở gần như vậy, mạng người cũng không còn đâu!”

“Tôi không tiếc mạng sống, sống chết có số! Chết rồi biết đâu có thể xuất hiện kỳ tích!” Thất Thất nủi tiếc nói, nếu như chết trên sa trường, liệu có thể lập tức thực hiện xuyên qua không nhỉ, đưa thi thể mình về xã hội văn minh, phủi phủi, tốt nhất là còn sống quay trở về.

“Người có chắc không?” Trì tướng quân có phần không tin tưởng, nếu thất bại, sẽ mất đi cơ hội, đồng thời có thể bị Hung Nô phản công.

“Chắc chắn 100%, lần trước chẳng phải cũng thành công sao? Lẽ nào lão tướng quân không tin tưởng tôi!”

“Đương nhiên không phải rồi!” Trì tướng quân khẽ gật đầu, hết sức khen ngợi dũng khí của Thất Thất, làm tướng quân, nên giống như Uy Thất Thất vậy, dũng cảm xông pha, cho nên mới nói, ông đã tìm được một tướng quân xuất sắc rồi.

Thất Thất vui mừng định xoay người định đi, liền bị Lưu Trọng Thiên túm lấy cổ tay.

“Hãy để binh lính đi!”

“Đương nhiên phải cần binh lính rồi, có hơn 100 người, một mình tôi không phóng nổi!”

“Ý ta nói, người đừng đi!” Lưu Trọng Thiên thương tiếc ôm Thất Thất vào lòng, cả người Uy Thất Thất đã ở trong vòng tay Lưu Trọng Thiên.

Trong lòng Uy Thất Thất thoáng rung động, bỗng đỏ mặt, giọng nói của Lưu Trọng Thiên êm dịu lạ thường, hầu như không giống với Tam Vương gia lạnh lùng mọi khi nữa.

“Ta không yên tâm!”

“Tôi phải đi, đây là thời cơ rất quan trọng...” Thất Thất cúi thấp đầu xuống.

“Thất Thất, ta không muốn người xảy ra chuyện...”

“Nếu như tôi chết, biết đâu sẽ được giải thoát!”

“Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên ôm chặt lấy cô “An toàn trở về nhé, nếu nửa canh giờ nữa không trở lại, ta sẽ đi tìm người!”

“Vương gia...” Thất Thất kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên, khi trông thấy ánh mắt hần ngập tràn vẻ lo âu, vội vã tháo chạy “Uy Thất Thất tôi mệnh lớn lắm, không dễ chết vậy đâu!”

33. Chương 33: Từ Trên Trời Rơi Xuống Mưa Hoa

Uy Thất Thất rời khỏi chỗ Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên, lòng dạ rối bời, sao Vương gia bỗng nhiên quan tâm cô như vậy, còn ôm chặt lấy cô, sẽ không có yêu thích đặc biệt gì đó chứ.... Ai nha, Thất Thất cảm thấy nổi da gà khắp người, Vương gia này tính tình thật quái lạ, sẽ không phải dạng đồng tính luyến ái đâu chứ.

Uy Thất Thất tập hợp một trăm binh lính vây thành vòng tròn, bắt đầu tiến hành theo mưu đồ bí mật đã bàn.

Sắc trời ngày một tối dần, Thất Thất dẫn binh lính lặng lẽ nấp dưới cồn cát, doanh trại Hung Nô vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, tiếng nói chuyện ồn ào, Uy Thất Thất đột nhiên giơ tay lên, kêu binh lính dừng lại, sức nhớ trong lịch sử đã từng ghi lại rằng, quân Hung Nô giỏi về ẩn nấp sa mạc, vì có loại chiến thuật này, đã khiến quân đội Đại Hán chịu không ít tổn thất!

Doanh trại Hung Nô rất yên ắng, tình cảnh này, lẽ nào ngồi chờ quân địch tới xâm phạm, cho nên nhất định có mai phục, nếu quả thực là mai phục ẩn nấp trong sa mạc, đến gần hơn chút nữa, mạng nhỏ sẽ không giữ được.

Thất Thất thử tính toán tầm bắn, khoảng cách này chắc được rồi, cô căn dặn các binh lính nằm sấp xuống, sau đó hô vang “Phóng!”

Theo sau tiếng lệnh đó, ngọn lửa bùng lên, trên bầu trời xuất hiện vô số những viên đạn pháo mĩ lệ, bay vèo vèo về phía doanh trại Hung Nô, lực phản chấn của đạn pháo rất lớn, tốc độ nhanh hiếm thấy, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Đạn pháo rơi xuống đâu, nơi ấy liền nổ tung tứ phía, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, doanh trại Hung Nô hỗn loạn, kinh hãi trước trận mưa hoa từ trên trời rơi xuống, đợt mưa hoa dữ dội ấy đã để lại hậu quả nặng nề.

Uy Thất Thất cười phá lên “Tốp thứ hai chuẩn bị! Phóng!”

Đạn pháo của tốp thứ hai bay lên, nhanh chóng lao về phía doanh trại Hung Nô, Thất Thất biết cô đã thành công rồi, bất giác phấn khởi nhảy dựng lên, vỗ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo mạn bị đạn pháo trên trời chiếu sáng, đồng thời cũng để lộ ra vị trí của cô, cát chảy cuồn cuộn, ập tới.

Lưu Trọng Thiên kinh ngạc nhìn bầu trời, quả là mưa hoa rãng khắp trời, Uy Thất Thất nữ nhân này, hần đã không thể ngăn cản cô, trên chiến trường Hung Nô hần đã bắt được một nữ tướng quân, một nữ nhân thần kỳ chỉ mới 17 tuổi.

Lưu Trọng Thiên vung bội kiếm trong tay, binh lính Đại Hán xông lên, hùng dũng oai phong, tựa như một trận phong ba bão táp trên sa mạc.

Uy Thất Thất cảm giác trước mặt cát bụi cuồn bay, không xong rồi, cô đã đoán trúng thật “Mau rút, lập tức lui về phía sau!” Cô không muốn những binh lính kia vô cớ mất mạng oan.

Hóa ra, cát chảy cuồn cuộn kia là của quân Hung Nô nhằm vào cô, tên tiểu tướng ốm yếu đã chỉ huy cơn mưa đạn pháo. Thất Thất cảm giác cát phả tới tấp vào mặt, bội kiếm trong tay cô bay ra ngoài, trước mặt lóe sáng ánh kim, ngực phải đau dữ dội, người cũng ngã về phía sau.

Uy Thất Thất biết lần này cô xong thật rồi, hi vọng có thể trông thấy quang sáng ngũ sắc kia, đưa cô rời khỏi chiến trường, lao đi như bay, song không có quang sáng nào bao phủ lấy cô, cũng chẳng có xuyên không, cô ngã vào trong lòng một người, bắt gặp ánh mắt quan tâm của Lưu Trọng Thiên, sau đó trước mặt bỗng tối om, chẳng còn biết gì nữa.

Lưu Trọng Thiên mãi miết đánh lui quân Hung Nô xông tới không ngừng, người trong lòng đã hôn mê bất tỉnh rồi. Doanh trại Hung Nô hỗn loạn một phen, tiếng kêu thất thanh vang vọng nơi nơi, quân đội Đại Hán rất nhanh đã chiếm đóng doanh trại Hung Nô! Trận đánh vừa rồi đã giành được thắng lợi.

Lưu Trọng Thiên bước nhanh ôm Thất Thất vào lều trại Hung Nô, đặt cô nằm lên giường, khi phát hiện trên ngực Thất Thất có vết máu đỏ tươi, đã ướt đầm cả vạt áo, trong lòng hắn không khỏi xót xa, việc cấp bách bây giờ, là phải cầm máu, bằng không Uy Thất Thất sẽ không giữ được mạng.

Vì cứu Thất Thất, hắn chẳng nghĩ ngợi nhiều, tuy rằng nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng hắn không thể khoanh tay ngồi nhìn cô chết được. Hắn xé bỏ vạt áo trước của Thất Thất, trong nháy mắt bộ ngực sữa trắng như tuyết lộ ra, Lưu Trọng Thiên có cảm giác nghẹt thở, hắn lập tức nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó trấn tĩnh tinh thần, mở mắt ra.

“Thất Thất, không phải ta cố ý mạo phạm, thực sự không còn cách nào khác! Người nhất định không thể có chuyện!”

Khi Lưu Trọng Thiên trông thấy rõ vết thương, sắc mặt tái nhợt hẳn đi, toát mồ hôi lạnh, trên đao có độc, vùng da thịt quanh vết thương đã chuyển sang màu xanh nhạt, xem ra quân Hung Nô muốn dồn cô vào chỗ chết.

34. Chương 34: Giúp Người Hút Độc Ra Ngoài

Lúc này phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lưu Trọng Thiên vội lấy tấm thảm phủ lên người Thất Thất, ngoảnh lại thì thấy Trì tướng quân đương bọn bệ lo âu.

“Vương gia, Thất tướng quân thế nào rồi?”

“Bị trúng độc!”

“Chà, phải làm sao đây, tuy thần đã lệnh cho dời doanh trại về đây, nhưng quân y giỏi lắm cũng phải hai ngày sau mới đến nơi! Tính mạng Thất tướng quân sẽ không nguy hiểm chứ?” Trì tướng quân bực tức siết chặt nắm tay, mặc dù đại thắng, nhưng nếu mất đi Uy Thất Thất, bọn họ sẽ phải chịu tổn thất nghiêm trọng.

“Ta sẽ không để Thất Thất chết đâu!” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng nói, hắn dời tầm mắt sang người cô, bất luận thế nào, hắn cũng phải cứu sống Uy Thất Thất.

“Để thần xem vết thương của Thất tướng quân!” Trì tướng quân bước tới, Lưu Trọng Thiên lập tức ngăn ông lại, vẻ mặt có chút căng thẳng.

“Ta đã xem qua rồi, hay là lão tướng quân ra ngoài xem xét việc bố trí quân đội, vừa mới đóng quân ở đây, chắc chắn sẽ có rất nhiều việc cần thu xếp, bên ngoài đành nhờ cậy lão tướng quân rồi, không có chuyện gì thì đừng cho người vào đây quấy rầy Thất tướng quân!”

Trì tướng quân biết dù mình có xem cũng chẳng giúp được gì, đành tuân lệnh lui ra ngoài.

Lưu Trọng Thiên vén cái chăn trên người Thất Thất lên, cúi xuống quan sát tỉ mỉ vết thương, nhất định phải hút máu độc ra ngoài, nếu không chất độc sẽ lan ra, hết cách cứu chữa rồi.

“Ta sẽ hút máu độc ra cho người, nếu người không lên tiếng, ta xem như người đồng ý...”

Thất Thất đã hôn mê rồi, đầu thế mở miệng nói được, Lưu Trọng Thiên cúi người xuống, khi môi chạm vào làn da trước ngực Thất Thất, cảm giác khí huyết trong cơ thể trào dâng, hắn nhắm chặt mắt lại, sợ bản thân suy nghĩ lung tung. Khi hút xong ngụm máu độc đầu tiên, hắn mở mắt ra, nhìn thấy bộ ngực sữa đầy đặn của Thất Thất, xem chút nữa nuốt luôn ngụm máu độc xuống bụng.

Lưu Trọng Thiên có phần cảm tức tâm trạng mình, trong lúc này cần phải giữ bình tĩnh, sao chỉ toàn nghĩ tới chuyện nam nữ. Uy Thất Thất xấu xí như vậy, không thể nào hấp dẫn hắn được, chẳng lẽ bị ngon lửa

sắc dục trước mắt mê muội đến mức không sao kiềm chế nổi. Uy Thất Thất kia ngoại trừ vóc dáng hoàn mỹ ra, còn điểm gì chứ?

Lưu Trọng Thiên cảm giác miệng mình đã tê liệt, mãi đến khi lượng máu hút ra ngoài chuyển sang màu đỏ tươi, mới thở phào nhẹ nhõm, hẩn lấy nước sạch lau rửa vết thương, bôi thuốc rồi băng bó lại, nhẹ nhàng đắp thảm cho Thất Thất, nhưng trong lòng vẫn khó bình tĩnh trở lại.

Lúc trời gần sáng, Lưu Trọng Thiên nghe thấy tiếng Thất Thất rên rỉ, liền từ trên bàn chạy ngay sang đó, trán Thất Thất đầm mồ hôi, hai má đỏ ửng, dường như rất khó chịu.

“Thất Thất, người sao vậy?” Lưu Trọng Thiên vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ lên trán Thất Thất, không khỏi lo lắng, Uy Thất Thất đang sốt, nhất định là do vết thương bị nhiễm trùng, phải cho uống thuốc, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lưu Trọng Thiên chạy nhanh tới cửa đại bản doanh, kêu binh lính đến, lệnh cho hẩn bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra thảo dược hạ sốt giải nhiệt ở doanh trại Hung Nô!

Một lát sau, tên lính nhể nhại mồ hôi chạy vào, do doanh trại Hung Nô bị cháy, nên chẳng còn sót lại thứ gì, chỉ tìm được một ít thảo dược giải nhiệt, sai người giã nhuyễn ra rồi đưa tới.

Lưu Trọng Thiên đuổi tên lính ra ngoài, nhìn qua thảo dược có thể chữa thương kia, đi tới trước mặt Thất Thất, nhẹ nhàng đắp lên vết thương, còn đâu chỉ có thể phó mặc cho số phận, hy vọng quân y Đại Hán mau chóng tới đây.

Lưu Trọng Thiên ôm lấy Thất Thất, để cô ngã vào trong lòng mình, bao năm chinh chiến bên ngoài, không chút sợ sệt, đây là lần đầu tiên hẩn thấy sợ, hẩn sợ Uy Thất Thất sẽ chết, có loại cảm giác trống trải, quận đau xé lòng, lẽ nào hẩn đã động lòng với nữ nhân xấu xí mới 17 tuổi đầu?

35. Chương 35: Thử Xác Và Tinh Thần Bị Giày Vò

36. Chương 36: Tóm Được Nhược Điểm Của Tam Vương Gia

Quân y gắng quan sát vết thương của Thất Thất, kê ra đơn thuốc, sau đó lấy thảo dược từ trong hòm thuốc nhỏ ra, giao cho Vương gia tùy cơ xoay sở để bảo toàn mệnh cho Thất tướng quân. Thật vất vả khi xem xong rồi, nhìn ánh mắt cảnh cáo của Tam Vương gia, mồ hôi lạnh chảy ròng trên mặt quân y, ngã lộn nhào ra khỏi lều trại.

Quân y đương cảm thán cho thân mình vì sao lại xui xẻo như thế, đây chính là hiểu rõ tình hình mà không báo sẽ có tội lớn a, ngộ nhờ bị ai phát hiện Thất tướng quân là nữ nhân, hẩn cũng chẳng được sung sướng gì, chẳng qua cũng may có Vương gia đảm bảo, trong lòng mới có thể kiên định đôi chút. Hẩn vừa bước chân ra đại tướng đã bị giám quân Ngô Trung Nghĩa lôi mang đi.

Ngô Trung Nghĩa ngồi ở ghế tựa, cười tủm tỉm nhìn quân y.

“Vì sao Tam Vương gia lại thần bí như vậy? Người đã thấy những gì?”

“Không, không có, chỉ là Thất tướng quân bị thương, không muốn cho người khác quấy rầy!”

“Không đúng, theo ta được biết, liên tục trong vài ngày, Tam Vương gia đều không ra khỏi đại tướng, chỉ là một tên Thất tướng quân, sao có thể khiến Vương gia để ý tới vậy chứ? Thậm chí ngay cả những người khác tới thăm cũng không được ư?”

“Tiểu nhân, thực sự không biết là tại sao? Bên trong chỉ có Thất tướng quân!” Quân y dối lòng nói, ánh mắt hoảng loạn, Ngô Trung Nghĩa giả hoạt vừa liếc nhìn là đã biết ngay, quân y này dám thay Tam Vương gia lén giấu kín việc gì.

Ngô Trung Nghĩa bực tức đứng lên “Người có biết ta thay mặt cho ai không? Chính là đương kim Hoàng Thượng, Đại Hán thiên tử, giấu diếm ta chính là khi quân phạm thượng! Phải tru di cửu tộc”

Quân y vừa nghe xong, mồ hôi liền chảy xuống, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ “A, Ngô đại nhân, van cầu người, ta thực sự không thể nói a, Tam Vương gia sẽ giết ta.”

“Người nói xem, ta mang người hồi kinh, hơn nữa nếu quả thực là đại sự chấn động nào đó, người còn có thể lập công, không cần đi theo quân doanh chạy tới chạy lui, trực tiếp được phong ngự y, vào hoàng cung!” Ngô Trung Nghĩa đe dọa thêm cả dụ dỗ, quả nhiên vô cùng hiệu quả.

Quân y hạ quyết tâm, dù sao cũng không thể đổi đầu với Hoàng Thượng a, vì thế nhỏ giọng nói với Ngô Trung Nghĩa “Thất tướng quân là nữ nhân!”

“A!” Ngô Trung Nghĩa kinh ngạc, nữ nhân? Một nữ nhân xấu xí? Phong làm phụ tá hữu tướng quân Đại Hán, Tam Vương gia điên rồi sao? Nếu bí mật này mang báo cho vạn tuế gia, không biết sẽ chấn động tới mức nào đây, chuyện này Hoàng Thượng có thể khai thác được!

Ngô Trung Nghĩa tưởng tượng ra, Hoàng Thượng nhất định sẽ giết Thất tướng quân, sau đó giận cá chém thớt sang Tam Vương gia, buộc tội hấn phạm thượng khi quân, ha ha, cơ hội này Hoàng Thượng há có thể bỏ qua.....

Ngô Trung Nghĩa cho rằng, hấn tới sa mạc lần này quả là không uổng phí, hấn rốt cuộc đã tóm được nhược điểm của Tam Vương gia, chứa chấp một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân vô cùng xấu.

Trải qua một đêm ngủ say, buổi trưa ngày hôm sau, Thất Thất đã tỉnh lại, cô mệt mỏi mở mắt ra, trông thấy Lưu Trọng Thiên đang lo lắng nhìn cô, cô gắng gượng mỉm cười một chút.

“Màn đạn pháo như mưa của ta có tốt hay không?”

“Có.....” Lưu Trọng Thiên nắm tay cô, ai dám nói không tốt chứ, hầu như là hoàn mỹ.

Thất Thất thử nâng cánh tay lên, nhưng cảm thấy rất đau, cô lập tức nhìn nhìn về phía trước ngực, phần trên cơ thể gần như để trần, ngay tức khắc mặt đỏ tía tai, cố hết sức trốn vào trong giường. Bởi vì cánh tay vừa dùng sức, vết thương bắt đầu rách toạc nhói đau.

“Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên ôm lấy cô “Ta đã biết người là nữ nhân.....” (Sò: thiên vị quá, ta cũng đang bị cảm nè, Thiên ca ko ôm ta là sao hả??? có ai thương tôi ko??? xỉu tới nơi rùi nè)

“Vương gia.....” Thất Thất lo sợ biến sắc, nhưng một chút sức lực cũng không có.

“Không nên cử động, vết thương sẽ nhiễm trùng.”

“Ta phải rời đi..... Vương gia!” Thất Thất cảm thấy xuất hiện triệu chứng hư thoát [hạ đường huyết do mất máu, mất nước], không còn đủ sức nữa, liền ngã vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, nhưng vẫn hoảng hốt chưa lấy lại được bình tĩnh mà nhìn Lưu Trọng Thiên, hấn sẽ không lập tức muốn chém đầu Thất Thất chứ.

“Không được để lộ ra, nếu truyền ra ngoài, mạng của người sẽ không giữ được.”

Lưu Trọng Thiên an ủi cô, sau đó để cô thoải mái nằm trên tấm thảm.

Lúc này một binh lính ở bên ngoài bình phong chạy vào bẩm báo “Bẩm Vương gia, Ngô giám quân bởi vì có việc gấp, đã hồi kinh rồi, phái nô tài tới thông báo một tiếng!”

“Biết rồi!” Lưu Trọng Thiên sửa sang lại y phục một chút, tên Ngô Trung Nghĩa đó có đi hay không ai thêm quan tâm, hấn ở lại quân doanh chỉ tổ vướng chân vướng tay, một tên tiểu nhân phách lối vô dụng.

37. Chương 37: Đại Hán Thiên Tử Ban Hôn Xú Nữ

Đại Hán thiên tử đứng ở trên hoàng thành, hướng phía tây nam nhìn lại, Tam vương gia anh tuấn siêu phàm, người chuyên tốt không làm, lại cố tình chứa chấp một nữ nhân, còn phong cho cô ta làm phụ tá hữu tướng quân, này chẳng phải tự chui đầu vào rọ sao?

Đại Hán thiên tử mỉm cười, chuyển hướng về phía Ngô Trung Nghĩa.

“Nữ nhân kia quả thực vô cùng xấu xí?”

“Vạn tuế gia, quả thực chính là nữ nhân xấu nhất thiên hạ!” Ngô Trung Nghĩa kính cẩn lễ phép nói.

“Ha ha.....” Hoàng Thượng cười nghiêng ngả,

“Vạn tuế gia, có nên giết nữ nhân đó hay không, sau đó.....”

“Không!” Đại Hán thiên tử lớn tiếng nói “Ta muốn cho Lưu Trọng Thiên cưới nàng, lấy nữ nhân xấu nhất thiên hạ làm phi! Lập tức soạn thảo thánh chỉ, Đại Hán thiên tử sẽ vì Tam đệ mà ban hôn.”

“Hoàng Thượng, ý ngài là.....”

“Lưu Trọng Thiên tự nhận là tiêu sái phong lưu, dũng mãnh thiện chiến, trí tuệ hơn người, từ sau khi phụ hoàng băng hà, đám loạn thần tặc tử ủng hộ hần vẫn ngăm gây rối loạn, lần nào hần cũng chiếm thế thượng phong, lần này ta sẽ khiến hần phải lấy một vương phi xấu xí, để người trong thiên hạ tha hồ nhạo báng!”

“Hoàng Thượng quả nhiên inh! Thần tự thấy hổ thẹn!”

“Ha ha ha! Tam đệ! Đừng trách hoàng huynh vô tình, là do người bức ta vào đường cùng! Đây là có nợ thì phải trả thôi!”

Đại Hán thiên tử thực sự muốn trông thấy nữ tử cực xấu này, cô ta có chút gì đó thần bí, liên tiếp lập được nhiều chiến công, cũng hi vọng có thể bắt gặp vẻ mặt ủ rũ của Lưu Trọng Thiên, thật hả lòng hả dạ biết bao. (Pig: đồ điên, dở hơi, sau này nhớ lấy lời người nói nhé, ân hận thì đã muộn)

Hơn một tháng sau, thần sắc của Uy Thất Thất đã trở lại như xưa, xuất hiện ở trên thao trường quân doanh. Trước mặt là quân doanh trong sa mạc cao vút, rất chi hùng vĩ, bị bệnh mất một tháng, đây là lần đầu tiên có dịp quan sát tỉ mỉ quân doanh của Hung Nô. Hôm nay ở sa mạc, ngày mai có thể sẽ tấn công sào huyệt của Hung Nô, triệt để loại bỏ quân Hung Nô theo như trong lịch sử.

Lưu phó tướng cung kính đi tới “Thất tướng quân, xem ra vết thương dường như đã khá hơn nhiều a!”

“Sao người cũng giống với mọi người gọi ta là Thất tướng quân, kêu ta là Thất Thất thôi!”

“Bây giờ không giống như trước, Thất tướng quân đã là tướng quân của tại hạ rồi.”

Bỗng chốc Thất Thất xoay người lại vỗ vỗ hần “Ta vẫn là Uy Thất Thất, có gì khác biệt đâu, hơn nữa sớm muộn gì ta cũng muốn rời đi, chức tướng quân sẽ không làm lâu đâu!”

Lưu phó tướng thấy Thất Thất hiền hoà như thế, phần nào cũng nhẹ nhõm hơn “Đi tới chỗ nào thì cũng là tướng quân của Đại Hán!”

“Tướng quân Đại Hán?” Thất Thất thở dài.

Cô biết dù nói thế nào thì Lưu phó tướng cũng không hiểu. Cô muốn đi tới chỗ không có Đại Hán, chỉ có đô thị sầm uất và hưởng thụ cuộc sống hiện đại vô tận, còn thời kì của Đại Hán chỉ có thể đọc ở trong sách lịch sử.

Lưu phó tướng vừa muốn nói điều gì đó, thì một binh lính chạy tới “Thất tướng quân, Vương gia bảo người quay về đại trướng!”

Thật là, mới đi ra ngoài được một lát, đã phải trở về, Thất Thất cảm thấy lần ngã bệnh này gần như bị tên vương gia kia hạn chế tự do, cô vội vàng trở lại đại trướng, phát hiện trên thư án của Lưu Trọng Thiên đã để một chén được.

“Uống đi!” Vương gia ra lệnh.

“Không uống, đắng lắm, ta đã khá hơn rồi!”

Lưu Trọng Thiên đột nhiên đứng lên “Lập tức uống, nếu không ta sẽ rót vào miệng ngươi!”

“Lưu Trọng Thiên, đừng tưởng rằng ngươi giúp ta che giấu việc ta là nữ nhân.....” Không đợi cô nói xong, Lưu Trọng Thiên liền bịt kín miệng cô lại, kéo cô tới phía sau bình phong, bực tức nhìn nữ nhân không biết lợi hại này.

“Thanh âm ngươi lớn như vậy, lẽ nào mong toàn bộ mọi người trong quân doanh biết sao? Nếu muốn rơi đầu thì hãy nói thẳng, ta lập tức giúp ngươi đạt mục đích!”

Thất Thất thiếu chút nữa quên mất, nơi này là quân doanh của Đại Hán, nói chuyện cần vô cùng cẩn thận mới phải, lập tức ngậm miệng lại, Lưu Trọng Thiên lúc này mới buông cô ra.

38. Chương 38: Chúc Mừng Vương Gia, Chúc Mừng Vương Gia!

Thất Thất ngoan ngoãn bước tới, cau mày uống thuốc, sau đó vươn đầu lưỡi ra, thuốc này thật đúng là đắng a, nếu không phải vì chữa bệnh, có đánh chết cô cũng không uống.

“Sau này không cho phép trở lại chiến trường!” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng nói.

“Tại sao?”

“Ngươi trong lòng hiểu rõ!”

“Không rõ lắm!”

“Uy Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên bực tức đứng lên, nếu là trước kia, hẳn nhất định phải trừng phạt Uy Thất Thất không biết trời cao đất rộng này, nhưng từ sau khi biết cô là nữ nhân, cơn tức của Lưu Trọng Thiên liền ít đi rất nhiều. (Sò: dấu hiệu đầu tiên của chứng sợ vợ, nhưng mà kute ghê á)

Thất Thất vút bát xuống, nổi giận đùng đùng ra ngoài đại trường, Vương gia chết tiệt tự mình là đúng, nếu cứ suốt ngày ăn không ngồi rồi như vậy ở Đại Hán để làm gì chứ.

Cô tràn đầy tâm sự bước ra ngoài quân doanh, đi dạo trong sa mạc rộng lớn, vuốt những lọn tóc đã mọc dài quá vai. Nếu thực sự không trở về được, sẽ phải để tóc dài sao cho giống với những nam nhân khác ở đây: búi tóc, mặc áo choàng dài, liệu có giống Tam Vương gia anh tuấn như vậy hay không, song Thất Thất mãi mãi cũng không thể giống Vương gia khôi ngô, cao lớn.

Chẳng lẽ ở Đại Hán, cô cả đời phải cải trang nam nhân sao? Mặc y phục nam nhân, cùng nam nhân ở chung một chỗ, xông pha nơi chiến trường, dùng mảnh giết địch. Thế nhưng cô là nữ nhân a, còn cả khuôn mặt này, làm sao cô có thể quay về cuộc sống bình thường như trước đây?

Thất Thất nhìn nhìn trời, ông trời nhất định là điên mất rồi, đưa cô tới chỗ xui xẻo này, lại còn trở nên xấu như vậy. Hiện tại nam không ra nam, nữ không ra nữ, một bộ dáng xấu xí khó coi, ai sẽ thích, sẽ yêu chứ, hóa ra ước mơ tình yêu, phóng chùng cũng chẳng còn hy vọng, cuộc sống của Uy Thất Thất mười bảy tuổi hóa thành một màu đen trắng.

Thất Thất gỡ bộ áo giáp trên người xuống, an ủi chính mình, sẽ không có chuyện gì đâu, ít nhất cô có thể làm một gã tướng quân dũng mãnh, có lẽ chỉ một năm, hai năm, là cô có thể quay lại với cuộc sống bình thường, sống nhất định phải có hi vọng.

Lưu Trọng Thiên cũng cảm thấy có chút phiền lòng, đi ra thao trường quan sát việc huấn luyện đám binh lính. Ánh mắt hắn như tìm tòi thứ gì đó rất lâu, cũng không trông thấy Uy Thất Thất vốn giận dỗi bỏ đi lúc này đâu cả, nữ nhân xấu xí này, sao lại tùy hứng như thế, Lưu Trọng Thiên đối với cô thật là có chút bó tay.

Lưu Trọng Thiên vừa ngồi xuống ghế ở thao trường, thì từ xa thấy một chiếc xe ngựa tiến vào quân doanh, theo sau là vài cấm vệ quân Đại Hán cưỡi ngựa, không cần đoán cũng biết ai đã trở lại, chính là tên Ngô giám quân đáng ghét.

Quả nhiên Ngô Trung Nghĩa nhắc mình che lên, nhảy khỏi xe, cái tên đó ánh mắt rất tinh ranh, liếc nhìn thì đã trông thấy Tam Vương gia ở ngay cạnh thao trường, dọc đường liền chạy chậm lại.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia!”

Lưu Trọng Thiên nhìn bộ dáng hần thật gian trá giảo hoạt, trong lòng liền cảm thấy vô cùng khó chịu, không hiểu lý sự trong lời nói của hần từ đâu mà đến, vì thế lạnh lùng đáp lại.

“Chẳng hay Ngô giám quân đi đường vất vả, nên có phần nói năng lộn xộn, bốn vương ở tiền tuyến đánh giặc, tại sao lại có lý sự?”

“Lý sự đương nhiên là do ta mang đến!”

Tiếng nói vừa dứt, Ngô Trung Nghĩa lấy thánh chỉ ra, cung kính đứng trước mặt Tam Vương gia “Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên tiếp chỉ!”

Lưu Trọng Thiên một lòng hoài nghi, về mặt Ngô Trung Nghĩa kia dường như muốn nói..... Nội dung thánh chỉ nhất định có vấn đề, Lưu Trọng Thiên trong lòng tuy có nghi ngờ, cũng chỉ có thể cung kính quỳ trên mặt đất, phía sau thao trường binh lính cũng đều quỳ xuống, không biết Hoàng Thượng lại có thánh chỉ muốn truyền đạt lệnh gì thế.

Ngô Trung Nghĩa về mặt đầy ý cười, trong lòng âm thầm đắc ý, Lưu Trọng Thiên a, Lưu Trọng Thiên, người dù cho có bản lĩnh, có cơ trí, cũng không phải là đối thủ của Hoàng Thượng a, một chiêu này của Hoàng Thượng thực sự tuyệt a, ngay sau đó ngữ khí lên cao tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên, vì Đại Hán trường kỳ chiến sự bôn ba, càng vất vả công lao càng lớn, trong thâm tâm trẫm, biết rằng, công lao tiêu diệt Hung Nô không thể không tính đến hữu tướng quân Uy Thất Thất. Nàng thân lại là nữ nhi, cùng Tam Vương gia tâm đầu ý hợp, trẫm cảm thấy vui mừng sâu sắc, phong Uy Thất Thất là Vương phi của Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên, thành hôn ngay trong ngày, khâm thủ!”

39. Chương 39: So Với Uy Lực Của Bom Dầu Cá Còn Lợi Hơn

Ngô Trung Nghĩa đọc thánh chỉ xong, toàn bộ thao trường lặng ngắt như tờ, rõ ràng đang là ban ngày vậy mà lại tĩnh lặng tới mức đáng sợ. Sau khi đọc xong, Ngô Trung Nghĩa đắc ý nhìn về phía Lưu Trọng Thiên, lúc chạm phải ánh mắt băng giá, cảm phẫn của Lưu Trọng Thiên, thì có phần sợ hãi, hoảng hốt thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, hần nhanh chóng lấy lại cân bằng, giọng nói trong vắt.

“Tam vương gia, Tam vương gia, tiếp chỉ a!”

Lưu Trọng Thiên đứng lên, mặt không chút thay đổi tiếp nhận thánh chỉ, đột nhiên túm lấy áo Ngô Trung Nghĩa “Sao Hoàng Thượng biết được Uy Thất Thất là thân nữ nhi?”

“Vương gia, việc tại sao Hoàng Thượng biết được không còn quan trọng nữa, quan trọng là ngài không thể kháng chỉ. Hoặc là chém đầu Uy Thất Thất, phán ngài cái tội kháng chỉ, hoặc là vào một ngày gần đây sẽ cùng Uy Thất Thất thành hôn, Hoàng Thượng có thể chờ tin tốt lành từ ngài chứ?” Ngô Trung Nghĩa lại bắt đầu nổi lên đắc ý.

“Đốn mặt!” Lưu Trọng Thiên buông Ngô Trung Nghĩa ra, cầm lấy thánh chỉ, bước đi nhanh chóng, không quay đầu lại.

Đám binh lính trong thao trường đều ngơ ngác nhìn nhau, hóa ra Thất tướng quân mà bọn họ vẫn luôn tôn sùng, lại là một nữ nhân. Nhưng sao lại có nữ nhân xấu tới mức như thế chứ, quả thực chính là vô cùng

xấu, hơn nữa xú nữ đã ngay tức khắc bay lên thành phượng hoàng, trở thành vương phi của Tam vương gia tiêu sái, thực sự là chuyện khó tin a.

Lưu Duẫn phó tướng cảm thấy vô cùng khó hiểu, sững sờ đứng nguyên tại chỗ hơn mười phút. Lúc sau bỗng nhiên như hiểu được điều gì đó, vỗ vào đầu một cái, chẳng trách cô không chịu ở chung một chỗ với mọi người, cùng nhau tắm rửa, đã trưởng thành rồi mà người lại gầy yếu tong teo, vòng eo thì thon gọn, đôi tay thì mảnh mai, hóa ra là một nữ nhân a!

Hắn thấy đám binh lính đều không chịu luyện tập, còn đương mải thì thầm bàn luận với nhau, vì thế hét lớn một tiếng “Huấn luyện!”

Đám binh lính lập tức ngậm chặt miệng, nhưng toàn bộ mọi người trong thao trường không cách nào bình tĩnh trở lại, đây quả thực là một thông tin đặc biệt lớn [SO HOT], so với uy lực của bom dầu cá còn lợi hại hơn.

Uy Thất Thất buồn chán về tới doanh trại, bước đi uể oải khoan thai. Song, cô phát hiện có điểm gì đó quái lạ, rất nhiều binh lính đều hiếu kỳ nhìn về phía cô, khi cô hất ánh mắt qua đó thì, những người kia đều muốn né tránh ánh nhìn, làm cái trò gì vậy?

Thất Thất giả bộ không phát hiện ra chuyện đó, cố gắng đi thật tự nhiên, bỗng nhiên xoay người lại tóm được một binh lính đang rình coi cô, giật lấy cổ áo hắn kéo đến phía trước mặt mình.

“Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người đều lạ lùng như vậy? Nhìn ta làm cái gì, ta xinh đẹp lắm sao?”

“Thất, Thất tướng quân!” Binh lính bối rối cúi thấp đầu xuống.

“Không nói chứ gì, xem ta giáo huấn người thế nào!” Thất Thất nổi nóng giơ tay lên, binh lính kia nhăn nhó né tránh.

Lưu phó tướng Lưu Duẫn đi tới, giải vây giúp binh lính kia. Thất Thất đã tóm được mục tiêu lớn hơn, bắt đầu làm phiền Lưu Duẫn, bất luận thế nào cũng không để hắn rời đi.

“Nói cho ta biết, phải chăng có chuyện tốt nào đó?”

“Là chuyện tốt.....” Thanh âm Lưu Duẫn rất nhỏ.

“Chuyện tốt gì? Mau nói cho ta biết a, sao cứ vòng vo mãi thế?”

“Người sắp được làm Vương phi!” Thanh âm Lưu Duẫn đột nhiên phóng to, hai chữ Vương phi vừa mới thốt ra, Thất Thất liền giật nảy người, cho rằng bản thân mình đã nghe lầm.

“Ai? Ai sắp được làm Vương phi?”

“Đừng giấu nữa, trên dưới toàn quân đều biết ngươi là nữ nhân, hơn nữa Hoàng Thượng đã hạ chỉ ban hôn rồi, Vương gia chúng ta quả thực xui xẻo.....”

“Vương gia, ngươi nói rõ xem nào!” Thất Thất thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tới Đại Hán còn xảy ra chuyện mới mẻ này sao, ban hôn? Tưởng đang đóng phim chắc?

“Là Hoàng thượng đem ngươi gả cho Tam vương gia, các ngươi phải phụng chỉ thành hôn!”

“Không thể nào!” Thất Thất túm lấy một nắm rơm rạ cũng như cả tóc mình, sững sờ đứng ở nơi đó.

40. Chương 40: Hoàng Mệnh Không Thể Trái

“Ngô giám quân vừa mới mới đọc xong thánh chỉ, toàn doanh trại mọi người đều đã biết, còn có thể giả được hay sao?” Lưu Duẫn ngoài miệng nói xong, trong lòng thực cảm thấy buồn thay cho Vương gia. Tam

Vương gia anh tuấn tiêu sái như vậy sao có thể lấy nữ nhân xấu xí thế này, nhìn khuôn mặt kia của cô khiến người khác phải sợ hãi, Hoàng Thượng đang làm cái trò gì vậy?

“Tên khốn khiếp! Tam Vương gia chắc chắn sẽ không đồng ý!” Thất Thất lớn tiếng kháng nghị, nếu gả cho người ở Đại Hán thì cuộc đời cô thực sự coi như xong, Uy Thất Thất ở hiện đại gả cho Vương gia ở cổ đại, nhất định không thể được.

“Đó là thánh chỉ, người cho là trò đùa sao?” Lưu Duẩn cảm thấy Thất Thất có phần quá ngây thơ, hoàng mệnh không thể trái a, hôn sự là điều bắt buộc, Uy Thất Thất chỉ có thể chiếu theo thánh chỉ cùng Vương gia tôn kính của bọn họ thành thân thôi.

Uy Thất Thất đứng nguyên một chỗ, thấy cái gì cũng không rõ ràng, tại sao lại xuất hiện loại cục diện này, cô suy tư trong chốc lát, vẫn cảm thấy hết sức phiền muộn, cô muốn tìm Vương gia để phân xử, thế là nhanh chóng chạy về phía đại trưởng.

Uy Thất Thất lỗ mãng đẩy rèm đại trưởng ra, không chút suy nghĩ đã bước vào trong, phát hiện bên trong không những chỉ có Vương gia mà cả Trì tướng quân và Ngô Trung Nghĩa cũng ở đó, xem ra Lưu Duẩn nói không sai chút nào.

Lưu Trọng Thiên ngồi trước thư án, lòng đầy phiền muộn, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Uy Thất Thất, trên khuôn mặt kia có một lớp màu vàng đầy gợn ghê tởm bao phủ, không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ mình thực sự phải kết hôn với nữ nhân xấu xí này sao?

“Này! Lưu Trọng Thiên!” Thanh âm Thất Thất thật lớn, khiến cho Trì tướng quân cùng Ngô Trung Nghĩa càng thêm phần hoảng sợ, bọn họ vô cùng kinh ngạc, Uy Thất Thất sao dám làm càn như thế, gọi thẳng tên húy của Tam Vương gia.

Lưu Trọng Thiên bắt đầu nhìn cô, thật không biết phải nói với Thất Thất thế nào. Nếu lấy cô về, không chỉ ở vấn đề dung mạo mà còn cả việc cô chẳng có khuôn phép gì cả, tựa như một nữ nhân hoang dã không bị trói buộc bởi các quy tắc. (Pig: ý ca nói Thất muội là người rừng đó hả *chớp chớp*)

“Người trông mắt nhìn ta làm gì?” Thất Thất nhìn Lưu Trọng Thiên “Lưu phó tướng nói Hoàng Thượng ban hôn là có ý gì?”

Không đợi Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên mở miệng, Ngô Trung Nghĩa mỉm cười tiến lên phía trước “Đây là Vương phi tương lai sao.....”

“Vương phi vớ vẩn gì chứ, ta là Uy Thất Thất!” Uy Thất Thất trong lòng đầy tức giận, vừa nghe thấy hai chữ Vương phi liền phát hỏa, bước lên phía trước, hung dữ tóm lấy cổ áo trên y phục của Ngô Trung Nghĩa, cũng như kéo thắt lưng hắn lôi đến chỗ bình phong.”

“Có phải người truyền thánh chỉ không! Quay về báo cho tên cầu Hoàng Thượng kia, thánh chỉ của hắn ở trước mặt ta không có hiệu lực!”

Ngô Trung Nghĩa bị hù dọa xong, từ trước đến nay chưa từng gặp một nữ nhân nào ngang ngược như vậy, Uy Thất Thất chẳng những xấu xí, còn thô lỗ, lại dám nhục mạ Hoàng Thượng.

“Người, người dám kháng chỉ, còn nhục mạ Hoàng Thượng, phải tru di cửu tộc!”

“Cửu tộc?” Thất Thất nở nụ cười “Người hãy nói với tên cầu Hoàng Thượng kia rằng, nếu hắn có thể tìm được người nhà của ta, đừng nói gả cho Tam Vương gia, ngay cả gả cho hắn, ta cũng sẵn lòng!” (Sò: hoàng thượng chẳng sướng quá ý chứ, tiếc là sau này hắn mới nhận ra)

“Gả, gả ai..... Cứu mạng a, Tam Vương gia!” Ngô Trung Nghĩa khiếp sợ tới nỗi không dám nói tiếp nữa.

Lời nói của Thất Thất cũng khiến Trì tướng quân cảm thấy sợ hãi, nữ nhân xấu xí này muốn tạo phản sao? Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy mà cũng dám thốt ra.

Lưu Trọng Thiên cảm thấy Thất Thất có phần náo loạn quá mức, liền bước tới, cầm lấy cổ tay Thất Thất, gỡ ra khỏi Ngô Trung Nghĩa, sợ rằng cô sẽ tiếp tục đánh người gây thương tích cho cái tên kia.

Ngô Trung Nghĩa được giải thoát, bị dọa tới mức toàn thân run cầm cập, bèn trốn phía sau Trì tướng quân, nói cái gì cũng không chịu đi ra. Uy Thất Thất này vô cùng đáng sợ, vừa xấu vừa hung dữ, song hắn phải

nhấn nhẹn, lúc này xem ra Tam Vương gia thực sự rất khổ sở, đây mà là nữ nhân sao? Căn bản chính là một quỷ dạ xoa.

Thất Thất vẫn không chịu yếu thế, đẩy Lưu Trọng Thiên ra “Để ta đánh chết tên khốn khiếp này! Dám hãm hại ta!”

“Sao vậy, để người làm Vương phi của ta, ủy khuất cho người sao?” Lưu Trọng Thiên có chút phát hỏa.

“Đương nhiên!” Thất Thất trừng mắt Lưu Trọng Thiên, lớn tiếng kháng nghị.

“Ta mới mười bảy tuổi, chưa đủ tuổi theo luật định, hơn nữa ta hoàn toàn không muốn gả cho người!”

“Vậy người hãy chờ rơi đầu, hoàng mệnh không thể trái!”

41. Chương 41: Không Có Lựa Chọn Thứ Ba

42. Chương 42: Ấy Giờ Không Chạy Còn Đợi Đến Lúc Nào

Nữ thừa kế duy nhất đồng tài sản kếch xù của Uy Thị, Uy Thất Thất 17 tuổi vẫn luôn có một giấc mộng ngọt ngào nhưng cũng không kém phần hãi hùng.

Hãi hùng vì: trong mộng có vô số sâu bọ màu vàng lúc nhúc bò về phía cô, leo lên cơ thể cô, cắn khuôn mặt cô rồi chui vào da thịt cô, khiến cô đau đớn không sao chịu nổi....

“Diện mạo này của người, khiến ta khó lòng mà có ý nghĩ gì đó đối với người, cho nên người cứ việc yên tâm.” Lưu Trọng Thiên nhìn nhìn y phục của Thất Thất “Sau này phải ăn mặc như một nữ nhân, nếu không thì chẳng ai phân biệt nổi nam hay nữ.”

“Như một nữ nhân?” Thất Thất châm biếm nói “Người cho rằng nếu ta mặc trang phục yếu điệu và sắc sỡ vào, phối lên khuôn mặt này của ta, liệu sẽ trở nên xinh đẹp sao? Ta sợ rằng hù chết người!”

Lưu Trọng Thiên nhìn mặt Thất Thất, tưởng tượng tới việc cô mặc y phục nữ nhân, có lẽ thực sự đó là một đại họa, vì thế thở dài, buông cô ra, bước nhanh ra ngoài đại trường.

Xuất giá ư, Uy Thất Thất nhìn về phía bóng dáng Tam Vương gia cười khẩy, sao có thể chứ, nếu gả cho người ở Đại Hán, thế thì chắc chắn sẽ không trở về được, cô nhìn nhìn chiếc túi xách, lại nhìn tới quần jean bên cạnh, hừ, bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào đây.

Uy Thất Thất nhanh chóng thay quần phục, mặc quần bò và áo phông vào, lại mang theo cả nước và thức ăn, lần này cô thề rằng sẽ rời khỏi quân doanh Đại Hán, vĩnh viễn cũng không trở lại, chỉ cần có cơ hội, cô nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào được trở về cuộc sống trước đây.

Uy Thất Thất ra khỏi đại trường, nhanh chóng đi về hướng phía ngoài doanh trại, nhất định phải rời khỏi nơi này trước khi Lưu Trọng Thiên phát hiện ra.

“Thất tướng quân, người đi đâu đó?” Lưu Duẫn thấy Thất Thất ăn mặc kỳ lạ, nữ nhân xấu xí này sắp phải làm Vương phi, tại sao còn muốn đi ra ngoài?

“Ồ, Vương gia có nhiệm vụ muốn ta ra ngoài hoàn thành, sẽ trở về nhanh thôi!” Thất Thất bèn nói dối.

“Nhiệm vụ, vào lúc này sao?” Lưu Duẫn có chút nghi hoặc nhìn bóng dáng Uy Thất Thất, sắp sửa thành thân rồi, còn phải ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa lại một thân một mình?

Uy Thất Thất rời khỏi quân doanh của Lưu Trọng Thiên, trong lòng thực sự có chút không ổn, nếu không phải bị dồn ép tới bước đường cùng, Thất Thất tuyệt đối sẽ không bí quá hoá liều, dù sao quân doanh cũng là nơi duy nhất cô có thể tạm thời nương thân, nhưng mà vì hạnh phúc của cả đời quan trọng hơn tất cả, nhất định đành phải lựa chọn thế.

May mà trước đây đã được học trong khóa dã ngoại sinh tồn, cô mang theo một chiếc la bàn, bằng không sa mạc lớn như vậy, cô một thân một mình thực sự rất dễ bị lạc mất, cô lấy la bàn trong túi sách ra, chờ đến khi thấy kim màu vàng chỉ hướng nào thì mới tiếp tục đi.

Lưu Trọng Thiên đi tuần một vòng quanh doanh trại, đang định trở về đại trường. Lưu Duẫn tràn đầy nghi hoặc suy tư, thiếu chút nữa va vào Tam Vương gia.

“Sao người lại giống như người mất hồn thế!” Lưu Trọng Thiên lớn tiếng trách mắng, trong quân doanh phải giữ cho tinh thần minh mẫn, hẳn cực kỳ không thích loại trạng thái hồn bay phách lạc.

“Vương gia!” Lưu Duẫn lập tức đứng thẳng người, tư thế nghiêm trang.

“Người lòng đầy tâm tư, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Vương gia, Lưu Duẫn thấy có hơi kỳ lạ, chẳng phải Uy Thất Thất ngày mai sẽ cùng Vương gia thành thân sao? Sao ngài còn phái cô ấy ra ngoài doanh trại?”

“Ra ngoài doanh trại? Thất Thất rời doanh trại? Từ lúc nào?” Lưu Trọng Thiên lập tức nhướn mày.

“Được một lát rồi, cô ấy nói ngài phái cô ấy đi ra ngoài hoàn thành một nhiệm vụ nào đó.”

“Uy Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên lo âu nhìn Lưu Duẫn “Cô ta đi về hướng nào?”

“Vào sâu trong đất Đại Hán, Vương gia, có điều gì không đúng sao.....”

“Cô ta định chạy trốn! Ta đi trước tìm nàng, người dẫn theo vài binh lính và mang thêm nước, đuổi theo sau, nếu trời tối mà không tìm thấy chúng ta, hãy lập tức trở về doanh trại.”

“Nhưng, Vương gia.....”

Không đợi Lưu Duẫn nói xong, Lưu Trọng Thiên bay nhanh về hướng ngoài doanh trại đuổi theo, vẻ mặt hần đầy tức giận, Uy Thất Thất lại dám đào hôn. Lưu Trọng Thiên dù sao cũng được coi là tướng mạo đường đường, tuần tú lịch sự, Đại Hán Tam Vương gia được vạn người chú ý, bao nhiêu nữ nhân ao ước trở thành phi tử của hắn, vậy mà nay một nữ nhân xấu xí như Uy Thất Thất, lại bởi vì e ngại thành thân với mình, mà chạy trốn? Quả thực đây là việc khó tin.

Ngọt ngào vì: có một chàng trai vóc người cao lớn đột nhiên xuất hiện, ôm lấy cô, sau đó bọn họ quần quýt si mê trên sa mạc mênh mông hoang vắng, những cái vuốt ve âu yếm, lẫn những nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng, cùng với cơn sóng tình cuộn trào mãnh liệt.....

43. Chương 43: Nam Nhi Khí Thế Thua Trong Tay Nữ Nhân Xấu Xí

Lưu Trọng Thiên đuổi theo hướng về Đại Hán rất lâu, ánh nắng chói chang, vô cùng khát nước, hắn tưởng rằng có thể nhanh chóng tìm được Uy Thất Thất trở về, cho nên chẳng chuẩn bị nước, mà đã trực tiếp rời doanh trại, xem ra có phần coi thường nữ nhân này rồi, mất nhiều thời gian đuổi theo như vậy cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Không biết binh lính phía sau phải mất bao lâu thời gian mới có thể đuổi kịp, thời tiết nóng bức thế này không có nước uống, nhưng chuyện phiền toái nhất chính là không biết còn có thể kiên trì trong bao lâu? Nhưng bất luận thế nào hắn cũng muốn đem Uy Thất Thất trở về.

Nữ nhân xấu xí chết tiệt này không biết đã chạy nơi nào, Lưu Trọng Thiên bực tức nhìn sa mạc mênh mông, chỉ là một nữ nhân xấu xí mà thôi, sao có thể khiến hắn phiền muộn trong lòng như thế? Uy Thất Thất chạy trốn chẳng phải rất tốt sao, Hoàng Thượng cũng chẳng thể nào trách tội hắn được, Vương phi chạy còn thành thân nỗi gì?

Lưu Trọng Thiên tuy rằng tự an ủi mình như thế, nhưng trong lòng hẳn không sao bình tĩnh được, ánh mặt trời thiêu đốt như vậy, Uy Thất Thất chỉ một thân một mình rời khỏi sa mạc sao? Sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ, sa mạc hoang vắng rộng lớn, ngộ nhờ lạc đường rồi, chẳng phải sẽ mất mạng sao.

Lưu Trọng Thiên càng nghĩ càng sốt ruột, hẳn tiếp tục đi về phía có ánh nắng chói chang, bởi vì tìm kiếm khắp nơi nên có chút mất phương hướng, sa mạc mênh mông, mọi hướng gần như đều giống nhau, chỉ cần xoay mình một cái sẽ mất đi phương hướng.

Bỗng nhiên một trận cuồng phong ập tới, cát vàng đầy trời bay tới tấp hất vào mặt, Lưu Trọng Thiên ôm lấy đầu né tránh cát vàng, chờ bão cát qua đi, hẳn mới đứng lên, nhìn sa mạc mờ mịt, bị lạc mất phương hướng rồi.

Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên không còn phân biệt được phương hướng, hẳn tuyệt vọng nhìn sa mạc nóng hầm hập, đáy lòng vẫn không ngừng kêu gào, Uy Thất Thất, xấu nữ chết tiệt này, rốt cuộc đang ở nơi nào? Lần này đường đường nam nhi khí thế lại thua trong tay một nữ nhân.

Không khí trong sa mạc nóng bỏng, quả thực khiến người ta có cảm giác tựa như bị luộc chín, Lưu Trọng Thiên biết hiện tại mấu chốt là nước, hẳn cần nước, phải tìm được nước mới có thể kiên trì đi tiếp.

Uy Thất Thất đi được một đoạn đường, cảm thấy ban ngày thực sự là rất dài, tìm một tòa cồn cát – chỗ có bóng râm ngồi xuống, lấy nước ra uống một ngụm, cô phóng tầm mắt nhìn quanh, phía trước sa mạc vô biên vô hạn giống một biển cát vàng, ánh mặt trời chiếu vào trên bề mặt, có muôn vàn tia sáng rực rỡ lấp lánh, cồn cát liên tục nhấp nhô tựa như biển cuộn sóng.

Chỉ cần ngồi đợi cho tới trời tối, thế nào cũng mát mẻ đôi chút, dùng la bàn này, Thất Thất có thể rời khỏi sa mạc thuận lợi, cô sửa sang lại tóc tai bị bão cát thổi bay loạn, tự do thoải mái vừa ca vừa hát. Lưu Trọng Thiên phỏng chừng lúc này cũng phát hiện ra, không thấy cô đâu, thật buồn cười biết bao, thành thân ư? Đúng là mơ tưởng hão huyền.

Uy Thất Thất ca hát một hồi, thì phát hiện xa xa có mấy bóng người, bước đi hơi loạng choạng, tìm kiếm thứ gì đó trên sa mạc. Thất Thất vội đứng dậy, quan sát tỉ mỉ, mấy người đó lại chính là binh lính Đại Hán, sao bọn họ tới nơi này, không phải là đi tìm cô chứ?

Thất Thất có chút phát hỏa, sa mạc lớn như vậy, bọn họ đi tìm ngộ nhờ bị lạc phương hướng, chẳng phải rất nguy hiểm sao, không được, những binh lính này dù sao cũng đã từng cùng cô kề vai chiến đấu, không thể cứ như vậy nhìn họ vì cô đi tìm chỗ chết.

Uy Thất Thất nghiêng mình ra ngoài cồn cát, bực tức nhìn binh lính Đại Hán xa xa, lớn tiếng hô.

“Này! Mau mau quay về! Nơi này rất nguy hiểm!”

“Thất tướng quân!” Lưu Duẫn nghe thấy thanh âm của Thất Thất, theo tiếng nhìn lại, thấy bóng dáng nhỏ bé gầy gò của Uy Thất Thất giữa sa mạc, liền vui mừng dẫn đám binh lính chạy tới.

Uy Thất Thất lớn tiếng trách mắng “Ta lấy thân phận Thất tướng quân, ra lệnh cho các người mau chóng trở về!”

“Nhưng mà, Thất tướng quân cũng phải theo bọn ta quay về, bằng không thì chúng ta không có cách nào phụng mệnh trở về a!” Lưu Duẫn vốn có ý không chịu đi.

“Ta sẽ không quay về cùng các người, ta vốn không thuộc về Đại Hán, ta muốn về nhà!”

Lưu Duẫn bỗng chốc vỗ vai Thất Thất “Sắp trở thành Vương phi, được như vậy, người quả là có phúc a, Vương gia chúng ta chính là Vương gia anh tuấn nổi tiếng ở Đại Hán a!”

“Ta không quan tâm, ta không muốn làm Vương phi!” (Pig: kia, có nàng nào muốn thay Thất muội làm vương phi thì nhào zô)

44. Chương 44: Một Tia Cảm Động Trong Lòng

“Thất tướng quân của ta, nữ nhân sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, Vương gia có thể tiếp nhận người, đừng nên cố chấp!”

Lưu Duẫn nhìn nhìn phía sau Thất Thất, vò đầu bứt tai, bỗng dưng nhíu mày.

“Vương gia đâu?”

“Vương gia tất nhiên ở quán doanh rồi.” Thất Thất tức giận nói “Mau mau về đi, bằng không thì theo ta cùng rời khỏi sa mạc!”

Thất Thất nói xong lại trở về chỗ cồn cát có bóng râm, ngồi xuống, Lưu Duẫn không thấy Vương gia đâu, có chút sốt ruột, bước tới kéo tay Thất Thất nói “Thất tướng quân, người biết không? Tam Vương gia tự mình ra ngoài tìm người, hơn nữa lúc hắn đi rất vội vàng, trên người không mang theo nước.”

Uy Thất Thất vừa nghe, lập tức giật mình, sững sờ nhìn Lưu Duẫn, hồi lâu không có phản ứng gì cả, chẳng lẽ Lưu Trọng Thiên điên rồi sao? Không mang theo nước mà tiến vào sa mạc tìm cô, chẳng khác nào tự tìm đường chết sao? Vì thế lo lắng hỏi “Vương gia đi bao lâu rồi?”

“Hơn ba canh giờ rồi, thời tiết nóng nực như vậy... Nếu Vương gia xảy ra chuyện gì, người thực sự trở thành tội nhân của Đại Hán.” Lưu Duẫn nói không nổi nữa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Uy Thất Thất nghe nói Lưu Trọng Thiên tự mình tiến vào sa mạc, kiếm tìm cô thì trong lòng bỗng có một tia cảm động không sao kể xiết. Cuộc sống ở Đại Hán này cô không có người thân, vậy mà được một người quan tâm như thế, bất kể Lưu Trọng Thiên xuất phát từ loại mục đích nào, trong lòng Thất Thất thầm cảm kích hắn.

Uy Thất Thất lo âu nhìn sa mạc rộng lớn, cái tên kia, sao lại không mang theo nước mà đi ra ngoài chứ? Một chút dầu óc cũng không có, hắn cho rằng sa mạc nơi nơi đều có thể tìm được nước sao? Nhiệm vụ cấp bách hiện nay, chính là tìm được Vương gia. Nếu hắn chẳng may chết trong sa mạc, Uy Thất Thất dù cho có quay về xã hội hiện đại văn minh, tâm trạng cũng không được khuây khỏa, vì thế, cô hạ quyết tâm, xoay người trở lại.

“Chúng ta chia nhau ra tìm!”

“Vâng, Thất tướng quân, người mang theo hai binh lính!” Lưu Duẫn không ngờ tới tìm được người này rồi, lại thất lạc mất người kia.

“Khỏi cần, trước khi trời tối nếu không tìm thấy, các người hãy nghỉ ngơi tại chỗ, không cần để ý tới ta, ta có la bàn thì sẽ không bị lạc đâu”

“Thất tướng quân.....” Lưu Duẫn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, dẫn binh lính trở về, hy vọng trên đường trở về có thể tìm được Tam Vương gia của bọn họ

Uy Thất Thất bất chấp ánh mặt trời chói chang như thiêu như đốt, bước từng bước khó nhọc trên lớp cát vàng dày, dưới chân có cảm giác tựa như bốc cháy tới nơi. Thất Thất càng ngày càng lo lắng cho Tam Vương gia, hắn không có nước, thời tiết lại nóng nực như vậy, nếu trong vòng 3 ngày không tìm ra hắn, nhất định sẽ không giữ được sinh mạng.

Tam Vương gia chết tiệt, tại sao còn đi tìm cô, một nữ nhân xấu xí chạy mất chẳng phải rất tốt sao? Chẳng lẽ hắn thực sự bằng lòng cưới xấu nữ làm Vương phi sao?

Thất Thất nhìn ánh nắng oi bức trên bầu trời, vừa buồn vừa khóc nức nở, nếu tìm không ra cái tên kia, thực sự khó mà toàn mệnh, ngàn vạn lần đừng chết a, Lưu Trọng Thiên, Thất Thất càng lo lắng lại càng bồn chồn, cuối cùng không kìm được lớn tiếng khóc vang.

Nếu tìm không thấy Tam Vương gia, Uy Thất Thất cũng không định rời khỏi sa mạc này, Lưu Trọng Thiên đã vì cô, chẳng màng nguy hiểm tiến vào sa mạc. Thất Thất không có lý do gì bỏ mặc hắn, hướng về phía Tam Vương gia đã đi tìm cô, chết cũng đáng, cho dù có sống sót ở lại Đại Hán, cũng chẳng để làm gì.

Trời dần dần tối, Uy Thất Thất có chút tuyệt vọng, chạy tìm mắt bao lâu như thế, khiến cô gần như bước không nổi. Cô khẽ nhìn túi nước đeo ở bên hông, cổ nén cơn khát, không thể uống nữa, cô phải cố sức giảm thiểu lượng tiêu hao nước, nếu không đợi tới khi tìm được Tam Vương gia, sẽ không còn đủ nước, như vậy càng khó khăn hơn.

45. Chương 45: Sa Mạc Khuynh Tình

46. Chương 46: Chiếm Tiệm Nghi Còn Ra Về

47. Chương 47: Côn Điện Phòng Sói Dữ

Lưu Trọng Thiên mắt nhìn kỹ khuôn mặt đầy vết sẹo màu vàng của Thất Thất cùng với vẻ ngượng ngùng kia, có lẽ trong thâm tâm, hẳn thực sự hy vọng bộ dạng của cô có thể xinh đẹp động lòng người, nhưng mà Uy Thất Thất cực kỳ xấu xí, đằng sau vẻ xấu xí ấy lại có thứ gì đó mơ hồ thu hút hẳn, không hiểu sao, khiến hẳn thiếu chút nữa ngay tại khoảnh khắc đó muốn chiếm nữ nhân này.

Lưu Trọng Thiên bắt đầu đánh giá Uy Thất Thất tỉ mỉ, nữ nhân này không bao lâu sau sẽ trở thành Vương phi của hắn. Ngũ quan của cô không chê vào đâu được, chỉ có da thịt lại không giống cổ và cánh tay trắng ngần mịn màng, đôi mắt lấp lánh, lông mi thật dài, cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu, đôi môi đỏ mọng, bởi vì vừa rồi hôn mãnh liệt, có chút sưng tấy, lại càng thêm mê người, khiến người ta không nhin được còn muốn hôn môi tiếp. (Sò: sư huynh của ta, huynh tốt nghiệp loại giỏi khoa kiểm chế fải hok, có bí kíp j truyền uội với hí hí hí)

Lưu Trọng Thiên buông Uy Thất Thất ra, ép buộc bản thân không nhìn cô nữa, nhưng mà trong lòng không ngừng suy tư, nếu cô có dung mạo xinh đẹp, phỏng chừng Lưu Trọng Thiên sẽ khó có thể khống chế mình.

Có lẽ số mệnh của Lưu Trọng Thiên nhất định phải lấy nữ nhân xấu xí này, ngoại trừ Hàn Vũ hiện đang ở thâm cung, từng khiến hắn rơi vào trạng thái xao động, vô số những nữ tử xinh đẹp khác, hẳn đều không có ý định lập làm phi. Giờ đây lại bị xấu nữ này lấp vào chỗ trống, trở thành Vương phi của hắn, quả thực là sự chế nhạo tới cực độ, chẳng trách hoàng huynh nhân cơ hội này không tha.

“Sao người Hung Nô vẫn chưa đi?” Thất Thất cắt ngang mạch suy nghĩ của Lưu Trọng Thiên.

“Bọn họ xuất hiện ở chỗ này nhất định là có nguyên nhân!” Lưu Trọng Thiên có chút nghi hoặc, nơi này cách chỗ quân doanh Đại Hán khá gần, chẳng lẽ bọn họ có mưu đồ gây rối gì đó?

“Bọn họ chưa đi, chúng ta chẳng phải cũng không đi được ư?”

“Lát nữa ta đi tới thủ tiêu bọn chúng, bọn chúng tổng cộng chỉ có ba, bốn người! Có thể đối phó!”

Lưu Trọng Thiên đương định đứng lên, Thất Thất liền kéo hắn lại “Ta cũng đi, thêm ta sẽ chắc ăn hơn!”

“Không được, mình ta là đủ rồi!”

“Coi chừng có mai phục, người Hung Nô lần trước đánh úp ta, trốn ở trong cát. Nếu đi thì cùng đi, bằng không người đừng hòng đi!” Thất Thất bám chặt lấy Lưu Trọng Thiên.

“Uy Thất Thất, người thực là..... Mau buông tay!” (Pig: a, đảo chiều rồi, lúc trc’ Thiên ca đòi nắm tay thì Thất muội lại đánh, bi h xem ai đang cầm tay ai kia)

“Không buông, cùng đi!” Thất Thất không hề tỏ ra yếu thế nhìn Lưu Trọng Thiên, cô lại không phải là nữ nhân bình thường, cô là Thất tướng quân.

“Từ khi biết ngươi là nữ nhân, người càng lúc càng giống nữ nhân!” Lưu Trọng Thiên nắm lấy tay Thất Thất “Vậy cùng đi, người ở đằng sau ta!”

“Được rồi!”

Từ trong túi sách Thất Thất lấy ra một cây gậy nhỏ màu đen, cầm trong tay, Lưu Trọng Thiên lập tức nhún mày.

“Đây là cái gì?”

“Côn điện phòng sói dữ, còn có rất nhiều điện!”

“Có tác dụng gì?” Lưu Trọng Thiên khó hiểu hỏi.

“Chờ tí sẽ biết thôi, nếu sau này người dám chạm vào ta nữa, ta sẽ dùng nó để đối phó với người!”

Lưu Trọng Thiên nhìn nhìn cây gậy nhỏ kia, không nhịn được cười, cái đó chỉ để tiểu cô nương chơi đùa thôi. Hắn rút bội kiếm trên người ra, phi thân nhảy ra ngoài, mũi kiếm mang theo tiếng gió, đâm thẳng về phía một tên Hung Nô.

Uy Thất Thất đã thấy Lưu Trọng Thiên đánh nhau với Hung Nô, thì hiểu ra rằng hắn căn bản không định mang cô theo, Vương gia thối, theo chủ nghĩa nam tử hán đại trượng phu, dám coi thường bản lĩnh của Uy Thất Thất.

Lưu Trọng Thiên rất nhanh đánh ngã một tên Hung Nô, chỉ một kiếm đã đâm chết hắn. Hai tên Hung Nô khác, tự biết không phải là đối thủ của Lưu Trọng Thiên, vội vàng lùi về phía sau, tiếng huýt sáo vang lên, ngay lập tức trên mặt cát chuyển động, lẽ nào Uy Thất Thất đã đoán đúng?

Lưu Trọng Thiên cảm thấy cát bụi nhanh chóng phủ vào mặt, hắn liên tục lui về phía sau, dùng tay che mắt lại, nhưng vẫn kịp thoáng thấy Uy Thất Thất. Nữ nhân xấu xí kia quả thực đã xông lên, Uy Thất Thất không muốn sống nữa ư, cô điên rồi sao?

“Thất Thất, nguy hiểm!”

48. Chương 48: Tiểu Phú Bà Bạc Triệu Giết Đầy Eo

Lưu Trọng Thiên dùng ống tay áo giữ bay cát bụi, đương định vung kiếm bảo vệ Uy Thất Thất, song hắn lại vô cùng sững sốt, cây gậy nhỏ màu đen của Uy Thất Thất phát ra thanh âm “Xoạt xoạt”. Từ trong cát bụi hai tên Hung Nô nhảy ra, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, đều lui về phía sau, không dám xông lên nữa.

Uy Thất Thất liên tục đuổi theo. Một tên Hung Nô không phục, sao lại không đối phó nổi một tên tiểu tử Đại Hán chứ, vì thế cầm đao phản công trở lại, lưỡi đao thiếu chút nữa chém lên cánh tay Thất Thất.

Lưu Trọng Thiên cầm kiếm đâm thẳng về phía tên Hung Nô kia, một tên khác trốn đi. Cây gậy nhỏ của Thất Thất vừa lúc chạm vào cánh tay tên Hung Nô kia, tên đó liền không ngừng run run. “Phù phù” một tiếng ngã xuống ở trên sa mạc, tên Hung Nô còn lại vội vàng đỡ lấy tên vừa ngã xuống đất, nhanh chóng lặn vào trong cát, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Uy Thất Thất vỗ vỗ tay, hất cao đầu, thần sắc rạng ngời, quay đầu lại nhìn Lưu Trọng Thiên, thấy hắn còn đang sững sờ, thì cười khanh khách.

“Đã tin chưa, hộ thân pháp bảo của ta, đáng tiếc nếu không có điện thì chẳng dùng được!” Thất Thất cong môi.

Lưu Trọng Thiên đoạt lấy cây gậy nhỏ kia từ trong tay Thất Thất, ngắm kỹ lưỡng, khi tay hắn nhấn trên cái nút thì, trên đầu cây gậy bắn ra tia lửa màu lam, quả nhiên uy lực vô cùng, rốt cuộc đó là vật gì vậy? Lưu Trọng Thiên nghi hoặc nhìn Uy Thất Thất.

“Người lấy vật này từ chỗ nào?”

“Mua.” Thất Thất đoạt lại tiểu côn điện, hướng về phía Lưu Trọng Thiên khua vài cái “Trước đó đã nói rõ, ta không đồng ý gả cho người a, nếu như dám trêu ta, sẽ dùng vật này đối phó người a!” Nói xong cầm côn điện cho vào trong túi sách.

Lưu Trọng Thiên cảm thấy túi sách của Thất Thất dường như rất kỳ lạ, rốt cuộc bên trong còn chứa những gì? Thật hy vọng có thể mở ra nhìn một chút, nhưng mà Uy Thất Thất trông chừng bảo bối như vậy, chắc hẳn là không định cho hắn xem. Tuy nhiên luôn có cơ hội, cô sớm muộn gì cũng là người của hắn, huống hồ chiếc túi nhỏ thần bí kia của cô.

“Không gả cho ta, tức là đối đầu với Hoàng Thượng, hoàng huynh của ta đúng lúc chưa tìm được lý do gì để đối phó ta, người đương tạo ra một cơ hội cho hắn đấy.”

Lưu Trọng Thiên cười khẩy, trong đầu lại hiện ra cảnh thân mật ban nãy giữa hắn và Thất Thất ở trong sa mạc kia, trong lòng lại dâng lên khát khao mãnh liệt, cả người cô đều có sức mê hoặc, khiến người ta không nhìn được muốn gần gũi.

Song điều hấp dẫn Lưu Trọng Thiên nhất chính là ánh mắt kia trong veo như làn nước, cùng tính cách tự tin cởi mở, giá như dung mạo cô thanh tú, Lưu Trọng Thiên sẽ chẳng biết phải làm sao để khống chế bản thân. Đáng tiếc con người ta đâu thể mười phần vẹn mười, chẳng thể ngờ một nữ nhân khiến hắn rung động tới vậy, lại là một xấu nữ điển hình.

“Gi cơ? Hắn chẳng phải ca ca của người sao? Sao lại có ca ca đối phó với đệ đệ chứ?”

“Người không hiểu được đâu, ta chỉ muốn nói với người rằng, chỉ cần người còn ở trong phạm vi Trung Nguyên [chỉ vùng trung hạ du sông Hoàng Hà, bao gồm khu vực Hà Nam, phía tây Sơn Tây, phía nam Hà Bắc và Sơn Tây], thì đừng nghĩ trốn chạy khỏi lòng bàn tay Đại Hán thiên tử.”

“Là có ý gì?”

“Thánh chỉ ban hôn, kháng chỉ đào hôn chính là tội chết, bất luận người đi tới chỗ nào cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Lưu Trọng Thiên bỗng chốc lấy tay đưa ngang qua cổ Thất Thất, Thất Thất bị dọa run lên, có chút sợ hãi, sao từ lúc tới Đại Hán triều, Uy Thất Thất luôn luôn có cảm giác bị mất đầu, nói không chừng một lúc nào đó điều này sẽ thành hiện thực.

“Nhưng ta chỉ mới mười bảy tuổi, chưa đủ tuổi kết hôn theo luật định!”

“Tuổi kết hôn theo luật định? Mười bảy tuổi vừa lúc làm Vương phi của ta.....”

Lưu Trọng Thiên nắm lấy tay Thất Thất “Làm nữ nhân trên giường ngủ, người hội đủ tuyệt đại đa số điều kiện, ngoại trừ dung mạo.”

“Ta đối với người một chút cảm giác cũng không có, lại càng không muốn trở thành nữ nhân trên giường ngủ của người!” Thất Thất tức giận nói, sao những lời của Lưu Trọng Thiên dễ nghe quá vậy, hắn tưởng hẳn là ai chứ, muốn lấy ai thì lấy sao? Uy Thất Thất không thuộc dạng người đó, cô là nữ thừa kế của Uy Thị, tiểu phú bà bạc triệu giắt đầy eo.

49. Chương 49: Cóc Mà Đòi Ăn Thịt Thiên Nga

Lưu Trọng Thiên bực tức giữ chặt cằm Uy Thất Thất, xoay mặt cô hướng về phía mình, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đương tràn đầy vẻ khinh thường của cô, nữ nhân này căn bản không hề xem hắn để vào mắt, điều này làm cho Lưu Trọng Thiên càng thêm phẫn nộ, chỉ muốn nuốt chửng lấy cô.

“Không cho phép người, theo ta trở về!”

“Ta sẽ không theo người trở về đâu!”

“Không quay về, người cho rằng chỉ một mình người rơi đầu sao? Người còn khiến ta bị liên lụy, ta đưa một nữ nhân lên làm tướng quân, cũng đã phạm vào tội khi quân..... Chẳng lẽ người lại ích kỷ như vậy sao?” Lưu Trọng Thiên ngữ khí băng giá, hắn không thể hiểu được nữ nhân xấu xí như Uy Thất Thất vì sao lại ghét bỏ hắn, không muốn làm Vương phi.

“Vây, vây phải làm sao bây giờ?” Thất Thất có chút không đành lòng, Hoàng Thượng sẽ không thực sự chém đầu chứ?

“Theo ta trở về, cùng bốn vương thành thân!”

“Nhưng mà.....” Thất Thất cúi thấp đầu xuống, mặt đỏ ửng lên “Ta có thể trở về cùng người thành thân, nhưng tuyệt đối không thể..... Không thể trên giường!”

“Lẽ nào bốn vương lấy người về để ngắm ư? Cho dù là ngắm, cũng không sao vừa mắt a.....” (Pig: phát ngôn tuyệt cú mèo)

“Này! Lưu Trọng Thiên, người cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Những lời này của Thất Thất khiến Lưu Trọng Thiên cười ha hả, hất chỉ vào Uy Thất Thất “Người như vậy cũng đòi là thịt thiên nga, Uy Thất Thất, người không nhìn lại bộ dáng mình đi, dù cho có chủ động yêu thương nhưng nhớ, bốn vương cũng chẳng chút hứng thú nào.”

“Sao cơ? Đã không yêu còn bắt ép làm cái gì?”

“Chẳng qua là phụng chỉ, người hiểu chưa? Kìa cũng chẳng phải ý của bốn vương, ngày thành thân, người muốn bốn vương chạm, bốn vương còn phải suy xét đôi chút đấy!” Lưu Trọng Thiên ngữ khí khinh thường nói. (Sò: đánh chính là đừng tin n~ j Thiên ca nói Thất muội ơi)

“Vây thì tốt rồi, người đã nói như vậy, ta liền theo người trở về!” Uy Thất Thất xem ra đã thoải mái rất nhiều.

“Được!”

Lưu Trọng Thiên thu hồi bội kiếm, bước nhanh về phía trước, Uy Thất Thất bắt đầu đi theo sau.

“Dù sao ta cũng sẽ không ở lại quá lâu, ai cũng không biết ta ở nơi này thành thân, ha ha, chờ sau khi trở về, ta vẫn là Uy Thất Thất!”

Lưu Trọng Thiên bắt đầu nhìn cô, chẳng lẽ cô còn có thể bay ra khỏi Đại Hán ư, thực là một nữ nhân chẳng biết lý lẽ gì, khắp thiên hạ mọi người đều biết Tam Vương gia tiêu sái phải lấy xấu nữ, chẳng ai lại không biết cả?

“Đi thôi! Đừng nói nhảm nữa, phỏng chừng mọi người cũng đương sốt ruột chờ!” Lưu Trọng Thiên bước nhanh về phía trước.

“Đợi một chút!” Thất Thất từ trong túi sách lấy ra cái la bàn, nhìn với vẻ lạ lùng.

“Quả nhiên không đúng phương hướng!”

“Đây là cái gì?” Lưu Trọng Thiên hiếu kỳ đi tới trước mặt Thất Thất, giật lấy chiếc la bàn “Đây là la bàn? Sao la bàn của người lại tinh xảo như vậy?”

“La bàn, ờ!” Thất Thất lập tức hiểu ngay ra, ở Đại Hán kim chỉ nam (*) gọi là la bàn, hơn nữa còn vô cùng thô sơ. [Thất muội là người hiện đại, gọi la bàn là kim chỉ nam, còn Thiên ca là người cổ đại, gọi la bàn là tì nam. Ở đây Sò vẫn dịch thẳng ra là la bàn]

“Người đến từ nơi nào, tại sao người lại có nhiều đồ vật và những ý nghĩ kỳ quái như vậy, Uy Thất Thất, người rốt cuộc còn che giấu ta những gì?” Lưu Trọng Thiên lớn tiếng hỏi.

“Chỉ là chút đồ chơi nhỏ thôi, không có gì đâu!”

“Người không nói chứ gì?” Lưu Trọng Thiên xiết chặt cổ tay cô, Thất Thất đau tới mức nước mắt tuôn trào, thân thể dựa sát trên người Lưu Trọng Thiên.

“Đau, đau chết mất, Vương gia, Vương gia, Thất Thất là một phù thủy!”

“Phù thủy?” Lưu Trọng Thiên vô cùng kinh ngạc buông lỏng cô ra, Uy Thất Thất nổi nóng nhảy tới bên cạnh, liếc mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, thật không ngờ, đôi tay của tên này có lực lớn như vậy, thiếu chút nữa cổ tay cô gãy làm đôi.

“Người còn như vậy, ta sẽ không theo người trở về nữa, ở cùng người, không khéo có ngày ta trở thành tàn phế cũng nên!”

Lưu Trọng Thiên lúc này mới ý thức được bản thân có phần kích động quá mức, đương nhiên hắn cũng không tin Thất Thất là phù thủy, có lẽ kia thực sự chỉ là chút đồ chơi nhỏ của Thất Thất, mình có chút quá đa nghi.

“Không sót ruột trở về nữa sao?” Thất Thất liếc nhìn Lưu Trọng Thiên, chạy nhanh trên sa mạc, trong chốc lát bỗng quên hết những điều phiền muộn, giống như Tiểu Yến Tử bay qua bay lại, Lưu Trọng Thiên đành phải bắt đầu đi theo.

Nhìn Uy Thất Thất đang chạy nhảy trên sa mạc, trong lòng Lưu Trọng Thiên dường như cũng đã bị cuốn hút theo. Cô thực sự rất khác so với những nữ nhân mà hắn gặp trước kia, luôn tùy theo ý mình, ung dung tự tại, hoàn toàn là một nữ nhân không vướng bụi trần, thực sự giống một phù thủy có phép thuật, phù thủy? Lưu Trọng Thiên thoáng chốc giật mình, có lẽ nàng là cô phù thủy nhỏ mà ông trời phái tới.

50. Chương 50: Vương Phi Thực Dã Man

Về tới doanh trại, Uy Thất Thất bắt đầu trầm lặng không nói gì, vô tình đi theo sau Lưu Trọng Thiên, nhìn đám binh lính từng kẻ vai sát cánh chiến đấu bên mình, chẳng biết có còn cơ hội đi đánh Hung Nô nữa không, gả cho Vương gia rồi, dù gì cũng là Vương phi, mọi người có còn yêu mến cô giống như trước kia không?

Từ xa Ngô Trung Nghĩa chạy đến: “Ai nha, cuối cùng đã trở lại, Thất tướng quân không phải muốn đào hôn chứ?”

Lưu Trọng Thiên cũng không thèm để ý đến Ngô Trung Nghĩa, bước nhanh về hướng đại tướng, khiến Ngô Trung Nghĩa mặt mày nóng ran hăm hực, trong lòng vô cùng không thoải mái, phỏng chừng Tam Vương gia đương bực tức hắn, ai bảo hắn lại chính là người truyền thánh chỉ đáng ghét kia chứ.

Song Ngô Trung Nghĩa chẳng quan tâm tới điểm uỷ khuất đó, thực ra người chịu khổ sở không phải là hắn, mà chính là Tam Vương gia tự mình là thanh cao kia, trước giờ chẳng xem hắn để vào mắt. Giờ đây Tam Vương gia đã biết sự lợi hại của Ngô Trung Nghĩa, cho nên mới nói chớ có đắc tội với tiểu nhân.

Uy Thất Thất đi tới trước mặt Ngô Trung Nghĩa, giờ nắm đầm lên, hơn nữa còn trưng cái khuôn mặt xấu xí kia dọa cho Ngô Trung Nghĩa sợ toát mồ hôi, liền lập tức chạy đuổi theo Tam Vương gia, nghiêng mình chui vào đại tướng.

Ngô Trung Nghĩa sắp đến gần Tam Vương gia nói: “Vương gia, về việc...”

“Không cần nói nữa, ngày mai thành thân!” Lưu Trọng Thiên bực tức nói, sau đó phóng tầm mắt lạnh lùng quay về phía Uy Thất Thất “Ngày mai trước khi thành thân, Uy Thất Thất không được đi tới chỗ khác!”

“Người không phải muốn bắt ta ở suốt trong đại tướng chứ?” Thất Thất tức giận nhìn Lưu Trọng Thiên, sao vừa mới trở về quân doanh, Tam Vương gia này đã trở nên lãnh khốc vô tình rồi, lại còn muốn giam lỏng, hạn chế tự do của mình chứ?

“Lưu phó tướng!” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng kêu Lưu Duẫn.

“Có!” Lưu Duẫn không biết Vương gia có chuyện gì muốn căn dặn hắn.

“Chỉ cần Thất tướng quân rời khỏi đại tướng, người liền bám theo từng bước không rời cho ta!”

“Người dám!” Thất Thất trừng mắt nhìn Lưu phó tướng, dù sao mình cũng là một phụ tá tướng quân, sẽ không quá đáng như vậy chứ.

“Lời Vương gia, Lưu Duẫn không dám không nghe, cho nên mời Thất tướng quân...” Lưu phó tướng có chút khó xử, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn nộ của Uy Thất Thất.

Uy Thất Thất cố ý đi tới cửa đại trưởng, Lưu phó tướng lập tức đi theo, Thất Thất giậm chân, bực tức bước trở về, đột nhiên hướng phía Ngô Trung Nghĩa hô to một tiếng: “Hài lòng chứ, còn chưa đi, chẳng hay còn chờ ta đánh người?”

“Đi, đi ngay đây!” Ngô Trung Nghĩa né tránh Uy Thất Thất, chật vật chạy thoát ra ngoài, Vương phi này thực dã man, quả thực chẳng khác gì một nam nhân, cuộc sống của Tam Vương gia sau này càng ngày càng thoải mái a.

Lưu Duẫn vẫn đứng ở ngoài cửa đại trưởng, canh giữ ở nơi đó không rời, Uy Thất Thất thực sự mất đi tự do.

Thất Thất nằm trên giường, trừng to mắt sững sờ, trong chốc lát phía ngoài đại trưởng có hai binh lính tiến vào, trong tay đang cầm hai chiếc hộp gấm, cung kính đứng ở trước mặt Lưu Trọng Thiên.

“Vương gia, đây là giá y [váy cưới] cùng châu báu mà Hoàng Thượng ban cho Vương phi!” Một binh lính nhỏ giọng nói.

“Đặt xuống!”

“Hoàng Thượng căn dặn, muốn Vương phi mặc & đeo những thứ này trong ngày đại hôn, sau đó trở về miêu tả cho Hoàng thượng nghe dung mạo tuyệt mỹ của Vương phi.....” Binh lính kia lên nhìn thoáng qua Uy Thất Thất, phát hiện Thất Thất mở to hai mắt nhìn, bộ dáng vô cùng xấu xí, vì thế sợ tới mức cúi đầu xuống, thanh âm càng ngày càng nhỏ, Vương phi nào có dung mạo tuyệt mỹ gì, là kinh dị mới đúng.

Lưu Trọng Thiên gần như giận dữ, hoàng huynh phỏng chừng là muốn xem cảnh tượng náo nhiệt, được thôi, hắn chỉ muốn tâm trạng vui vẻ khi thành thân, chẳng phải là cưới xấu nữ Uy Thất Thất sao? Lẽ nào ai còn quy định Lưu Trọng Thiên hắn chỉ có thể cưới duy nhất một nữ nhân? Những dạng nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ như hương, như mỹ, như hoa, Lưu Trọng Thiên hắn đều có thể nạp vào hàng thiếp, tha hồ hưởng thụ các hương vị tuyệt sắc đó.

51. Chương 51: Chúng Ta Cùng Thảo Bản Hiệp Nghị

Lưu Trọng Thiên trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng đầu óc vẫn còn thấy phiền muộn, đường đường Đại Hãn Tam Vương gia, gần như thiếu chút nữa trở thành Đại Hãn thiên tử, lại bị Hoàng Thượng ban hôn với một xấu nữ, không biết có bao nhiêu người đang nhìn hắn chê cười, nhưng dù sao cũng là lấy Vương phi, không phải nạp thiếp a.

“Đặt hộp gấm xuống, lui xuống đi, Vương phi nhất định sẽ mặc!” Lưu Trọng Thiên khoát tay áo, bắt đắc dĩ ôm trán, cảm giác như đầu muốn chết.

Đám binh lính để hộp gấm xuống, lui ra ngoài, Uy Thất Thất sớm đã phát hỏa, cô nhảy dựng lên, đi đến trước hộp gấm, hung hăng giơ chân lên, một cước liền đạp xuống, Lưu Trọng Thiên nhanh tay lẹ mắt kịp thời giữ cô lại.

“Người điên rồi, đây là hộp gấm Hoàng Thượng ban cho, làm hư tổn thì phải rơi đầu!”

“Ta không mặc, sẽ không mặc!”

“Ở đâu có kiểu nữ nhân thành thân lại không mặc giá y?”

“Ta hoàn toàn không muốn thành thân, y phục này ta cũng không mặc! Mấy thứ quái quỷ này, chẳng khác nào tựa như hát hí khúc!” [tên gọi chung cho các loại hình sân khấu truyền thống Trung Quốc (hí là trò, khúc là các điệu hát)]

“Phải mặc!” Lưu Trọng Thiên kéo cánh tay Thất Thất, mở hộp gấm ra, cầm lấy bộ giá y màu đỏ ném cho Thất Thất.

“Người nên biết, nếu Ngô Trung Nghĩa không thấy bộ giá y này, chắc chắn sẽ dâng tấu! Chọc giận ta, ta sẽ chém đầu người!”

“Người chỉ biết mỗi việc chém đầu!” Thất Thất bỏ mặc Lưu Trọng Thiên, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn bộ giá y, lẽ nào thực sự phải mặc sao? Không biết mặc vào sẽ khiến Thất Thất trông xấu thêm bao nhiêu, vốn dĩ đã rất xấu, còn bày đặt thêm gấm thêm hoa.

Uy Thất Thất nhìn tới nhìn lui, cầm y phục ném sang một bên, ánh mắt liếc về phía mũ phượng lấp lánh [mũ có hình chim phượng của hoàng hậu và các phi tần thời xưa] đựng trong chiếc hộp gấm, thật sự là đồ tốt a, vật phẩm quý giá a, phía trên được khảm toàn là trân châu mã não thượng hạng, phía trước mũ phượng là một dải rèm châu ngọc long lánh. Thì ra Vương phi phong thái như vậy a, nếu là hoàng hậu, chắc chắn còn phải hơn thế nữa.

“Oa! Thật đẹp a” Thất Thất nhắc mũ phượng lên, phần khởi giơ lên cao “Được rồi, ta mặc, ta mặc!”

Lưu Trọng Thiên thấy Uy Thất Thất vui mừng nhảy nhót, liền càng thêm đau đầu, một đôn giáng này của hoàng huynh thật tàn ác, Uy Thất Thất hoàn toàn không biết Vương phi đại diện cho cái gì, cô xem cuộc hôn nhân này trở thành trò đùa, lẽ nào chỉ là vì mũ phượng kia sao?

“Nhưng mà, Vương gia của ta!” Thất Thất đặt mũ phượng xuống, bước tới trước mặt Lưu Trọng Thiên “Chúng ta cùng thảo một bản hiệp nghị đi?”

“Hiệp nghị?”

“Đúng, ta đồng ý thành thân với ngươi, nhưng hoàn toàn không tình nguyện, cho nên chúng ta cần phải có một bản hiệp nghị có thể ràng buộc đối phương. Hiệp nghị phải có đủ hiệu lực pháp luật, trong đó hai bên chúng ta không được can thiệp đời sống cá nhân của đối phương!” (Pig: Thất muội nghiện film Hàn nên mới thế há há)

“Đời sống cá nhân?” Lưu Trọng Thiên nhú mày, Uy Thất Thất gả cho hắn, tức là Vương phi của hắn, còn muốn có đời sống cá nhân gì nữa sao?

“Đúng!” Thất Thất cầm túi sách, lấy ra quyển sổ nhỏ cùng bút “Chúng ta cùng thảo bản hiệp nghị!”

Lưu Trọng Thiên nhanh tay giật lấy quyển sổ ghi chép cùng chiếc bút tinh xảo, nhìn với vẻ kỳ lạ, Thất Thất từ đâu mà có những thứ kỳ dị này.

“Đưa ta?” Thất Thất bỏ nhào lên.

Lưu Trọng Thiên thân hình nhanh nhẹn, dễ dàng né được, ngồi xuống trước thư án, đem cuốn sổ nhỏ cùng bút thả xuống dưới.

“Nói đi, tại sao ngươi kỳ quái như vậy, những thứ đồ nhỏ này tới từ nơi nào, ở trong sa mạc đã hỏi ngươi, ngươi không chịu nói, bây giờ nói đi! Đừng có nói với ta ngươi là phù thủy gì đó, coi chừng ta sai người đánh vào mông ngươi”

Uy Thất Thất nhú mày “Ta sẽ nói, ngươi không được coi như truyện cười a! Càng không thể đánh mông ta!”

Lưu Trọng Thiên gật gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Uy Thất Thất gãi gãi đầu, nếu nói rằng mình đến từ tương lai, Lưu Trọng Thiên sẽ tin sao?

“Ta nói cho ngươi a, ta đến từ tương lai xa xôi, không thuộc triều đại các ngươi! Chính là triều đại tiếp theo của triều đại tiếp theo của ngươi, hàng nghìn năm về sau, lúc đó ngươi đã biến thành tro bụi.”

52. Chương 52: Hai Yêu Cầu Của Thất Thất

53. Chương 53: Vương Gia Không Phải Mẫu Người Mà Ta Thích!

Lưu Trọng Thiên cầm bút lên, suy nghĩ một chút, nhưng cứ lần lữa không chịu viết “Người thực sự, không thích bốn vương?”

Thất Thất tiến đến trước mặt Lưu Trọng Thiên, đối mặt với hắn, nhìn trái nhìn phải “Vương gia..... Tưởng ngài coi như đẹp trai, đáng tiếc lại không phải mẫu người mà ta thích!”

“Mẫu người người thích?” Lưu Trọng Thiên vô cùng kinh ngạc nhìn Thất Thất, nữ nhân này thật táo bạo, dám ở trước mặt một nam nhân nói năng như vậy, tự tin tới mức khiến người ta khâm phục, mình không phải mẫu người cô ta thích, vậy cô ta thích loại nam nhân thế nào? Nghĩ đến đây, Lưu Trọng Thiên trong lòng có cảm giác bất an.

“Uhm! Mẫu nam nhân này phải là người hiện đại, lãnh đạm, có vóc dáng cao ráo, khỏe mạnh, đẹp trai, nữ sinh nhìn thấy liền thét chói tai, nam sinh trông thấy thì muốn nhảy lầu!” ^__^ (bó tay)

Thất Thất tưởng tượng ra, anh ta sẽ mặc một chiếc quần jean tả tơi, tay lười nhác đặt trong túi quần, chiếc áo phông bó sát người, nổi lên cơ bắp săn chắc hoàn mỹ. Khi hắn nhẹ nhàng hất tóc, tức thì khiến người trước mắt đắm say, hoàn toàn đổ gục.

“Nói cái gì thế? Thét chói tai? Nhảy lầu?” Lưu Trọng Thiên gõ đầu cô một cái, Thất Thất lập tức tỉnh lại, xấu hổ cười cười.

“Nói người cũng không hiểu được đâu, dù sao người không phải mẫu người ta thích, người nhìn giống đại thúc!”

“Đại thúc?”

“Đúng, chẳng sai tí nào, còn chưa nói người giống ông nội ta đâu.....” Thất Thất nhỏ giọng nói thầm.

“Ta nhìn già như vậy sao?” Lưu Trọng Thiên sờ sờ mặt mình, trở nên có chút không tự tin, nhưng khi trông thấy bộ dáng Thất Thất cười trộm, là biết tiểu nữ nhân này lại bắt đầu trêu chọc người khác.

“Còn có yêu cầu gì nữa sao?” Sắc mặt Lưu Trọng Thiên có phần không vui, sao Tam Vương gia anh tuần tiêu sái ở trong mắt nữ nhân xấu xí này lại tầm thường quá vậy, thật sự khiến hắn có chút thất vọng.

“Đương nhiên còn, ta không thích mặc váy áo dài của nữ nhân, người không được hạn chế việc ăn mặc của ta!”

“Điều này khỏi cần viết, ta cũng không cảm thấy hứng thú, người mặc thế nào tùy ý!”

“Thật tốt quá, ta hết yêu cầu rồi.” Thất Thất vui mừng xoay một vòng, sau đó ghé vào phía trước đầu gối Lưu Trọng Thiên, ngẩng đầu nhìn Lưu Trọng Thiên.

“Làm Vương phi phải chẳng rất sướng a, trước khi ta về nhà, ta thực sự ghen cái chức Vương phi này!”

“Ghen rồi? Ta còn chưa nói điều kiện đâu!” Lưu Trọng Thiên cười khế.

“Cũng đúng! Người nói đi, nếu không thì đối với người không công bằng!” Thất Thất ngồi xuống, dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Ta chỉ có một yêu cầu” Lưu Trọng Thiên nhẹ nhàng viết lên thẻ tre, sau đó chậm rãi đọc to.

“Thành tựu thống nhất, nhân khẩu trọng sinh, động sát dạ bạn, phòng diêm bạn quân!” (*)

Uy Thất Thất nghe xong liền có cảm giác như lạc vào trong sương mù, cô đoạt lấy thẻ tre nhìn thử xem, bốn câu này với mình có liên quan gì sao? Sau đó quăng lại cho Lưu Trọng Thiên, không có gì đáng kể cả, vì thế đứng lên “Đồng ý! Ký tên!”

Trên thẻ tre hai người đều viết tên mình xuống, Lưu Trọng Thiên hài lòng cuộn thẻ tre lại, chậm chậm đứng lên.

Uy Thất Thất dường như đã giải quyết ổn thỏa nỗi phiền muộn trong lòng, thoải mái đặt lưng xuống chỗ nằm ở dưới đất, đầu óc ngập tràn cảnh tượng xuyên qua trở về. Có lẽ ngày mai khi đến thời điểm thành thân, bỗng nhiên có một tia chớp hoặc một tiếng sét nào đó khiến Uy Thất Thất đáp một cỗ máy thời gian quay về nhà, thực sự có khả năng a, Thất Thất ngồi bật dậy.

“Mau ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn phải cử hành đại hôn lễ!”

“Ta làm Vương phi rồi, phải chăng có thể ngủ thoải mái?” Thất Thất sờ sờ lưng, đóng chăn đệm trải dưới đất chết tiệt, khó chịu quá.

“Đương nhiên!” Lưu Trọng Thiên đi tới phía sau bình phong “Người muốn nghỉ ngơi trên giường của ta!”

“Đúng thế, vậy còn người, người ngủ ở đâu a?”

“Ta? Đương nhiên sẽ ngủ trên giường rồi!”

54. Chương 54: Đại Sắc Lang. Con Cóc

55. Chương 55: Vương Phi Của Ngài Có Lễ Nghi Rồi!

Uy Thất Thất vẫn đương trong cơn mơ, vừa mới mơ thấy Lưu Trọng Thiên đáng ghét, lúc sau lại mộng thấy ông nội của cô, ông vẫn giữ bộ dáng đó, nuông chiều cô, cái gì cũng đáp ứng cô. Uy Thất Thất kể hết cho ông nghe về cuộc sống gian khổ cũng như những uỷ khuất mình phải chịu ở Đại Hán, ông nội có chút đau lòng, mỉm cười và nhẹ nhàng an ủi cô khiến cho Uy Thất Thất ngủ mơ cũng cười không ngừng.

Kết quả là có người vô cùng đáng ghét, quấy rầy giấc mộng của cô, khiến cô phiền muộn mãi không thôi.

Lưu Trọng Thiên gọi Uy Thất Thất vài lần, Thất Thất chưa muốn dậy, vẫn vùi đầu trong chăn tiếp tục ngủ. Ở đâu ra có loại nữ nhân thế này chứ, Lưu Trọng Thiên có chút phát hỏa, một tay lôi cô ngồi dậy, kéo chăn ra.

Thất Thất mở đôi mắt đương ngái ngủ mơ mơ màng màng, trông thấy Lưu Trọng Thiên trước mặt, liền cảm thấy thất vọng, tại sao mình vẫn còn ở Đại Hán, vì thế vô cùng tức giận gào to.

“Không dậy, không dậy, đồ tồi, cút ngay!”

“Thật là nữ nhân ngang tàng, mau dậy còn chuẩn bị thành thân!”

“Ồ nhỉ! Thành thân?” Thất Thất mở to hai mắt nhìn, tỉ mỉ nghĩ đôi chút, đúng rồi, hôm nay phải thành thân với tên Vương gia đáng ghét này a! Như vậy thì, ban này tất cả chỉ là mộng, Uy Thất Thất chán nản nhìn Lưu Trọng Thiên, khi nào có thể mở mắt ra mà không còn phải thấy cái tên kia thì tốt quá.

“Sửa sang lại mình đi, nhìn bộ dáng của người xem!”

“Bộ dáng khó coi thì không cần cưới a!”

Thất Thất cố ý vò tóc rối xù lên, giống dáng vẻ của người điên, sau đó mỉm cười nhìn Lưu Trọng Thiên thì lễ “Vương gia, Vương phi của ngài có lễ nghi rồi!”

“Uy Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên chẳng biết phải trách phạt nữ nhân này như thế nào, đành giận dữ bỏ đi.

Uy Thất Thất bị ép mặc bộ giá y đỏ thắm, đội mũ phượng hoa lệ, cô nhắc vạt váy lên thở dài, người cổ đại chẳng phải quá lãng phí sao? Mặc nhiều như vậy, nóng chết người a, Thất Thất không nhịn được kéo bức rèm che ở trên đầu ra, chậm rãi đi ra ngoài bình phong.

Lưu Trọng Thiên nhất thời ngây dại, dù sao hắn cũng khó có thể tưởng tượng ra nữ nhân đội mũ phượng kia lại là xấu nữ. Vóc dáng cô thuần tha yếu điệu, trắng nõn đầy đà, đôi bàn tay nhỏ nhắn đương nhắc vạt váy dài, khiến tâm người ta không khỏi nảy sinh thương tiếc.

Lưu Trọng Thiên đang ngắm nhìn Vương phi tương lai của mình, thì Uy Thất Thất đột nhiên giẫm phải vạt váy, người lão đảo bổ nhào về phía trước, Lưu Trọng Thiên thuận đà ôm lấy cô. (Sò: wow cảnh đẹp hiếm có)

“Hix, trời ạ, váy vóc rườm rà!” Thân thể Thất Thất đã đứng vững, vén bức rèm che trên mặt lên, lộ ra khuôn mặt có nhiều vết sẹo màu vàng, Lưu Trọng Thiên liền cảm thấy có chút thất vọng, tại sao cô không phải là một nữ nhân bình thường, có thể không cần dung nhan mỹ lệ, được như vậy thì Lưu Trọng Thiên cũng cảm thấy mỹ mãn. Thế nhưng, cô lại xấu xí như thế, khiến hắn chán nản không còn chút hứng thú nào.

Ngô Trung Nghĩa đứng bên vớ tay “Vương phi thực sự là khuynh quốc khuynh thành a, Hoàng Thượng quả là có mắt nhìn người a, khiến Tam Vương gia toại nguyện.”

Không đợi Lưu Trọng Thiên phát hỏa, Thất Thất tức giận tháo mũ phượng trên đầu xuống, bước tới phía trước, tóm lấy cổ áo Ngô Trung Nghĩa, trừng mắt thật to.

“Đừng quên lời nói của ta, ta có thời gian sẽ giáo huấn ngươi!”

“Giáo huấn? Giáo huấn ta..... Ngươi..... Ngươi dám!” Ngô Trung Nghĩa lui về phía sau từng bước một, sợ hãi run cầm cập.

Không dám? Cái tên này vẫn còn dám kêu gào! Thất Thất bỗng nhiên nhắc váy lên, đá một cước. Nếu không phải Ngô Trung Nghĩa chạy nhanh, váy quá dài, một cước này thiếu chút nữa đã đá hắn văng ra đất, Thất Thất không đá trúng càng thêm tức giận.

“Còn dám trốn, Ngô Trung Nghĩa, lại đây, để bổn cô nương đá ngươi một cái!”

“Vương gia..... Vương gia! Cứu mạng a!” Ngô Trung Nghĩa nhanh chóng chạy tới phía sau Lưu Trọng Thiên, tóm lấy ống tay áo Lưu Trọng Thiên mà van xin, quả nhiên sợ hãi vị Vương phi xấu xí điên cuồng này.

56. Chương 56: Người Nhất Định Là Vương Phi Của Ta

57. Chương 57: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

58. Chương 58: Lạc Hồng

59. Chương 59: Xấu Nữ Như Thế Mê Hoặc Lòng Người

60. Chương 60: Ngô Giám Quân Kiểm Tra Lạc Hồng

61. Chương 61: Lưu Đại Thúc?

Binh lính cúi đầu đi ra, Ngô Trung Nghĩa lập tức sáp lại gần, hai người thì thầm với nhau một hồi, Ngô Trung Nghĩa hài lòng gật đầu, sau đó cười ha hả, dùng loại ánh mắt cực kỳ khinh thường nhìn Lưu Trọng Thiên, vậy mà thực sự có lạc hồng a, thật không ngờ!

“Vương gia xem ra có chút mệt mỏi, chắc hẳn đêm qua rất vất vả, không được nghỉ ngơi tốt a, vậy tại hạ sẽ không quấy rầy nữa!”

Ngô Trung Nghĩa quan sát Lưu Trọng Thiên tỉ mỉ, trong lòng không khỏi nổi lên đắc ý. Lưu Trọng Thiên vốn dĩ tự mình thanh cao nhưng cũng chỉ được tới thế, bất luận xấu hay đẹp, ai cũng không từ chối a, đáng đời cái đồ ngạo mạn lấy phải một người cực kỳ xấu xí, chẳng trách thấy hắn có vẻ lạnh nhạt.

Lưu Trọng Thiên chăm chú nhìn thư tín, ánh mắt chẳng hề ngó lên lần nào, căn bản là coi thường sự tồn tại của hắn. Ngô Trung Nghĩa không thấy được vẻ mặt Lưu Trọng Thiên ủ rũ, đành hậm hực rời khỏi đại trưởng.

Ngô Trung Nghĩa vừa mới đi, Lưu Trọng Thiên liền tức giận đứng lên, ban hôn cho hắn với một xấu nữ, vậy mà hoàng huynh cũng nghĩ ra được. Hiện tại chỉ là một tên vô sĩ Ngô Trung Nghĩa cười nhạo hắn, sau này không biết có bao nhiêu hoàng thân quốc thích Đại Hán ngăm ngăm chỉ trở soi mói Lưu Trọng Thiên nữa đây.

Uy Thất Thất – người khiến hắn vừa thương hại vừa muốn vứt bỏ, vừa yêu vừa giận, một nữ nhân thần bí kỳ lạ, có lẽ đây là nhân duyên định mệnh, hắn phải lấy một Vương phi xấu xí?

Lưu Trọng Thiên đang nghĩ tới Uy Thất Thất thì Uy Thất Thất liền chạy vào đại trưởng, chìa tay ra hướng về phía Lưu Trọng Thiên.

“Vương gia, cho ta chút bạc!”

“Bạc?”

“Đúng, nhiều một chút!”

“Người cần bạc để làm gì?”

“Có việc!”

Về mặt Uy Thất Thất nũng nịu bước tới bên người Lưu Trọng Thiên, túm lấy cánh tay hắn, vừa lắc lắc vừa khẩn cầu.

“Vương gia, cho đi mà, nén bạc to một chút!”

“Nén bạc to?” Lưu Trọng Thiên thiếu chút nữa cười phá lên, cái gì mà lại gọi là bạc to, cũng khó trách, chưa từng thấy nữ nhân nào giống Thất Thất tới vậy, phỏng chừng từ trước tới nay chỉ thấy qua một ít bạc vụn mà thôi.

Lưu Trọng Thiên thực sự không chịu nổi việc Thất Thất làm phiền như thế, đành phải bắt đắc dĩ lấy ra hai thỏi bạc, vừa mới chìa ra, Thất Thất liền nhanh chóng đoạt lấy, vui mừng đùa giỡn, Lưu Trọng Thiên nghi hoặc nhìn Uy Thất Thất, cô sẽ không giống như những nữ nhân khác tham tiền bạc chứ? Ở trong quân doanh, thân là Vương phi của Lưu Trọng Thiên, cô muốn cái gì sẽ có cái đó, còn cần bạc để làm gì?

Uy Thất Thất đem bạc cất đi, hưng phấn kiễng chân lên, nhanh như gió hôn một cái trên má Lưu Trọng Thiên “Cám ơn Lưu đại thúc!” Nói xong vui vẻ chạy ra ngoài.

Lưu Trọng Thiên được hôn bất ngờ, sắc mặt có phần hoảng hốt, ngây ngẩn ngồi trước thư án, lấy tay vuốt hai gò má, bỗng nhiên bật cười, cám ơn Lưu đại thúc? Tiểu cô nương này chẳng lẽ thấy mình già như vậy sao?

Uy Thất Thất nữ nhân này, thực sự lớn mật làm càn, dám ban ngày ban mặt hôn hắn, khiến hắn không hề chuẩn bị trước. Song Lưu Trọng Thiên vẫn rất vui mừng, Uy Thất Thất thực sự rất đặc biệt, làm càn đáng yêu.

62. Chương 62: Lần Đầu Đùa Giỡn Ngô Giám Quân

Uy Thất Thất âm thầm đắc ý, xem ra trong lòng nghĩ đến ai thì người đó liền tới, từ xa xa Ngô Trung Nghĩa dẫn theo một binh lính đương đi tới. Thất Thất lập tức nghênh đón, giả bộ lén lút, nhìn trái nhìn

phải, quả nhiên khiến cho Ngô Trung Nghĩa chú ý.

“Vương phi, sao lại nhân rồi thế này, hôm qua mới thành thân, không ở cùng Vương gia sao?”

Thất Thất cố ý khấn trương chấp tay ra sau lưng, ngoài mặt cười nhưng tâm không cười, nhìn Ngô Trung Nghĩa.

“Vương gia..... Hẳn đương bạn, sao ta có thể quấy rầy hấn chứ, đúng rồi, Ngô giám quân, người Hung Nô quả thực rất giàu có a!”

“Nghĩa là sao?” Ngô Trung Nghĩa nhìn chăm chăm Thất Thất, truy hỏi gắt gao, Uy Thất Thất này nhất định có chuyện gì giấu giếm hấn, hơn nữa tay Thất Thất đang giấu ở phía sau, nhất định có âm mưu xấu xa mờ ám gì đó “Vương phi, người đương giấu gì vậy?”

Thất Thất xòe tay ra, trong tay là hai thỏi bạc trắng lóa, sau đó nhỏ giọng nói với Ngô Trung Nghĩa “Ở doanh trại phía sau sa mạc, ta phát hiện có rất nhiều quân Hung Nô khi chạy trốn thì đánh rơi bạc, những người đó chỉ lo giữ mạng chứ không cần tiền của.”

Ngô Trung Nghĩa bán tín bán nghi nhìn Uy Thất Thất, không biết nữ nhân xấu xí này nói thật hay giả, nhưng thỏi bạc này là thật, ước chừng từng cái kia đủ một thỏi.

“Sao có thể thế được?” Ngô Trung Nghĩa giả hoạt bật cười.

“Sao lại không, chúng ta khi đó hỏa thiêu doanh trại Hung Nô, những người Hung Nô ấy vì bảo toàn tính mệnh, hốt hoảng bỏ chạy, binh lính chúng ta nhặt được không ít thứ tốt đâu? Bạc là ta mới từ phía sau sa mạc phát hiện ra! Nhưng Tam Vương gia hiện tại không cho ta chạy ra bên ngoài nên ta không thể đi nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Ánh mắt Ngô Trung Nghĩa đảo qua đảo lại “Vừa mới thành thân, Vương gia nói thế cũng không có gì sai đâu!”

Uy Thất Thất cảm thấy Ngô Trung Nghĩa thực sự là một tên vô sỉ, rõ ràng đương nhạo báng Lưu Trọng Thiên cưới 1 nữ nhân xấu xí làm Vương phi, nếu không dạy dỗ hấn một chút thì thật có lỗi với ông trời! Thất Thất cười ha hả cho bạc vào trong túi y phục, chỉ chỉ về phía đại trưởng.

“Ta đi tìm Vương gia, bằng không chốc nữa sẽ bị giáo huấn!”

Thất Thất vừa định đi, Ngô Trung Nghĩa gọi cô lại “Người sẽ không bầm báo chuyện bạc này với Vương gia chứ”

“Ta không nói đâu! Vương gia kỷ luật nghiêm minh, không cho phép chúng ta chạy khắp nơi!” Thất Thất ra vẻ sợ hãi, hướng về phía Ngô Trung Nghĩa khoát tay áo, nhanh chóng xoay người chạy mất.

Ngô Trung Nghĩa nhìn bóng dáng Thất Thất, âm thầm bật cười, Vương phi này chẳng những xấu, còn ngốc nghếch, Lưu Trọng Thiên cũng thật là đáng thương.

Uy Thất Thất hả lòng hả dạ trở về đại trưởng của Lưu Trọng Thiên, phát hiện Tam Vương gia đang ở chỗ này chán ngán nhìn đồng thư tín, người này, không có chiến sự, thì không có việc gì khác để làm sao?

Thất Thất bước tới, đem bạc đặt trên thư án trước mặt Lưu Trọng Thiên “Sứ mệnh của bạc kết thúc!”

“Người lại làm trò quái quỷ gì thế, tốt nhất đừng để ta tóm được, dù cho người là Vương phi, cũng phải tuân thủ phép tắc trong quân!” Lưu Trọng Thiên thu bạc về, nghiêm giọng nói.

“Biết rồi, ta biết rồi, sau này kiên quyết không thể để người đánh mông ta nữa”

“Đánh mông?” Lưu Trọng Thiên nhú mày, trước đây có thể đánh cô hai mươi quân trượng, đó là bởi vì không biết cô là nữ nhân, giờ đây biết cô là nữ nhân rồi, dù cho tái phạm sai sót gì, phỏng chừng Lưu Trọng Thiên cũng không hạ thủ, hơn nữa cô hiện tại đã là Vương phi của hấn, càng không thể đánh.

63. Chương 63: Sa Mạc Hắc Tốc Xà

“Vương gia.....” Thất Thất niềm nở ghé vào trên thư án của Lưu Trọng Thiên, giật lấy mấy bức thư tín trên tay Lưu Trọng Thiên, ép buộc hắn nhìn mình “Trong sa mạc này có rắn không?”

“Có!” Lưu Trọng Thiên vừa muốn đoạt lại thư, Thất Thất liền nhanh tay chụp được thư tín, quăng sang một bên, Lưu Trọng Thiên có phần bức bối, Uy Thất Thất này rốt cuộc muốn làm gì?

“Giúp ta bắt một con!” Thất Thất lay lay cánh tay hắn, lại giả bộ làm nũng.

“Kêu binh lính đi bắt!”

“Ta hiện tại là Vương phi, như thế sẽ ảnh hưởng không tốt, người khác cho rằng ta bị điên mất, người giúp ta bắt đi!”

“Uy Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên nhìn cô mất hứng, không biết tại sao hôm nay Thất Thất lại kỳ quái như vậy, lúc này thì cần bạc, bây giờ thì lại muốn bắt rắn.

“Vương gia.....” Thanh âm Thất Thất trở nên ôn nhu, thanh âm kia..... Nhất thời khiến Lưu Trọng Thiên bất đắc dĩ.

“Người thực sự không có cách nào bắt sao!”

Lưu Trọng Thiên đứng lên “Ngộ nhỡ gặp phải rắn độc, ta liền đem người cho rắn độc ăn!”

“Vương gia quả là ác độc!” Thanh âm Thất Thất cố ý chần chừ, giọng nói đầy mỉa mai thêm cả nịnh hót. Lưu Trọng Thiên gần như bật cười, thật có chút không quen với việc cô bỗng nhiên có bộ dáng của một tên tiểu vô lại.

Thấy Lưu Trọng Thiên đã đồng ý rồi, Thất Thất vui mừng kéo tay Lưu Trọng Thiên, lôi hắn đi về phía ngoài đại trướng. Đôi tay Thất Thất vô cùng mềm mại, Lưu Trọng Thiên có phần say mê loại cảm giác bị lôi kéo thân mật này, mau chóng rời đại trướng. Lưu Trọng Thiên không muốn bỏ tay ra khỏi Thất Thất, bước nhanh ra ngoài.

Trên lưng Thất Thất khoác theo túi sách, cô nghi hoặc nhìn Lưu Trọng Thiên, không biết nam nhân giống như hắn ở xã hội hiện đại, liệu có nữ nhân nào thích hay không, bảo thủ, khắt khe, chủ nghĩa đại nam tử..... (Sò: vô số fan-girl đang ở đây nè Thất muội, sư huynh ta cực kỳ ga-lăng còn j nữa hí hí Yahoo)

Uy Thất Thất thề rằng, với tư cách là nữ thừa kế của Uy thị, cô tuyệt đối sẽ không thêm liếc nhìn hắn, thế nhưng tình thế hiện nay đã khác, ăn nhờ ở đậu, nhân sinh không quen, còn phải ở dưới bóng vị đại ca này.

Hai người rất nhanh ra tới doanh trại, vào trong sa mạc, Lưu Trọng Thiên dẫn Uy Thất Thất đi tới chỗ có cây xương rồng và đồng đá bừa bộn, sau đó nhắc nhở cô “Ta bắt rắn, người đứng bên cạnh nhìn!”

“Tuân lệnh, Vương gia đại thúc!”

“Rõ là cô nàng nghịch ngợm!”

Lưu Trọng Thiên cúi người xuống, quan sát tỉ mỉ, sau đó nhỏ giọng nói “Kích thích vừa phải, vẫy dài nhấc bóng phát sáng và đôi mắt nho nhỏ, toàn thân là màu đen hoặc màu xám đậm, còn gọi là đại tiên xà! Không độc, có thể bắt!”

Vừa dứt lời, Lưu Trọng Thiên nhanh chóng vươn tay, nhẹ nhàng vung lên, một con rắn màu xám đen mềm nhũn bất động ở trên sa mạc, Lưu Trọng Thiên thu nhặt lấy con rắn.

“Cho người này, không biết người cần rắn để làm gì?”

Thất Thất phấn khởi mang con rắn thả vào trong túi sách, đột nhiên mở to hai mắt. Nhìn khe hở chỗ tảng đá.

“Vẫn còn một con, ta tới bắt!” Nói xong chạy tới phía trước Lưu Trọng Thiên, tay vươn về phía con rắn đó, Thất Thất rất đắc ý, chẳng phải chỉ cần vung tay túm lấy đuôi rắn sao? Cô vừa được học xong.

“Đợi đã!” Lưu Trọng Thiên cực kỳ sợ hãi, ôm vội lấy eo Thất Thất, tay Thất Thất chưa kịp chạm đến con rắn kia, đã bị Lưu Trọng Thiên ôm gọn, cùng lăn về phía bên cạnh. Con rắn thè lưỡi ra, hồi hả lao tới, nhưng không cắn trúng mục tiêu, lại lùi về khe hở trong tảng đá.

Thất Thất toàn thân dính đầy cát, bực tức đánh Lưu Trọng Thiên.

“Đồ tồi, sắp bắt được đến nơi, ngươi làm gì vậy? Lại còn chiếm tiện nghi của ta.”

“Đó là sa mạc hắc tốc xà, có kịch độc! Ngươi điên thật rồi!”

“Gì cơ? Chẳng phải giống hệt con rắn ngươi vừa mới bắt sao?”

“Phần đầu có khác nhau, đó là loại rắn hổ mang, Uy Thất Thất, ngươi chừng nào thì mới nghe lời ta vậy! Ngươi nữ nhân này!”

Lưu Trọng Thiên giữ chặt cầm Uy Thất Thất, vẻ mặt đầy tức giận. Con rắn kia chỉ cần chạm vào Thất Thất, thì dừng nghĩ tới việc sống sót rời khỏi sa mạc, trong cơn thịnh nộ, Lưu Trọng Thiên lại có phần lo sợ. Hắn thương tiếc nhìn Uy Thất Thất, sợ hãi với việc để mất cô như vậy, có lẽ ở một nơi nào đó, đã sắp đặt duyên phận của bọn họ, khiến hắn không thể không bận tâm về nữ nhân này.

64. Chương 64: Nụ Hôn Nhẹ Tựa Long Hồng

65. Chương 65: Đêm Mông Giấu Đi

Binh lính tiếp tục bẩm báo “Người hầu của Ngô giám quân không dám đến quấy rầy Vương gia, đã âm thầm tự đi tìm một đêm. Sa mạc rất tối, chúng thần không dám mạo muội ra ngoài tìm, sợ lạc đường! Thật sự là không có cách nào mới đến bẩm báo với Vương gia!”

“Rõ là một tên thành sự bất túc, bại sự hữu dư!” [việc thành công thì không thấy đâu, hỏng việc thì nhiều]

Lưu Trọng Thiên bực bội quan sát sắc trời “Đợi tới lúc hừng đông hãy đi tìm tiếp, hiện tại tối đen như mực, người thông báo cho binh lính chuẩn bị trước đi!”

“Vâng, thưa Vương gia!” Binh lính trả lời rồi lui xuống.

Uy Thất Thất sờ sờ đầu, đột nhiên nghĩ ra, cái tên giáo hoạt kia chắc chắn đã trúng kế, phỏng chừng đã rơi xuống hố cát rồi, vì thế trốn ở phía sau bình phong không nhận được khe bật cười.

Lưu Trọng Thiên kỳ quái trở về bình phong, nghi hoặc nhìn Uy Thất Thất, Thất Thất lập tức ngừng cười, nằm ở chỗ đó giả bộ như không có việc gì. Bộ dáng cô đương cười trên nỗi đau của người khác khiến Lưu Trọng Thiên càng thêm nghi hoặc, hắn tiến đến trước giường, dùng sức buộc Uy Thất Thất phải trở mình, xoay mặt cô về phía hắn, lòng tràn đầy nghi ngờ khi nhìn vào ánh mắt Thất Thất.

“Ngươi lại đang làm trò quỷ gì vậy? Phải chăng cái mông muốn lĩnh hai mươi quân trượng thì mới nói?”

Thất Thất trở mình bò dậy, lớn tiếng nói “Chuyện đó không trách ta được, là do hắn tham, cho nên mới trúng kế!”

“Ngươi nói gì cơ?” Lưu Trọng Thiên liền đoán được trong lòng Thất Thất có điều gì ám muội, quả là bị đoán trúng “Hắn là giám quân do Hoàng Thượng phái tới, không thể quá đáng, mau nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

Thất Thất bĩu môi, không phục nói “Ta mượn người bạc, nói với hắn ở sa mạc phía sau doanh trại, có rất nhiều bạc do người Hung Nô khi bỏ chạy đã đánh rơi, hắn liền tin, có thể đã sa vào trong hố cát mà trước đó ta đào. Nhưng đó chỉ là suy đoán của ta, có lẽ hắn đương vui vẻ, xuyên qua tới một triều đại nào đó cũng không biết chừng”

“Uy Thất Thất! Người có biết mình đang làm gì hay không? Người thực sự là.....” Lưu Trọng Thiên không biết phải trách mắng Uy Thất Thất ra sao, hấn bước nhanh ra ngoài quân doanh, phỏng chừng dẫn người đi cứu cái tên không hay ho kia.

Uy Thất Thất làm sao còn dám đi ra ngoài xem náo nhiệt, trốn ở ngoài cửa đại tướng, nhìn ngó xung quanh. Quả nhiên chỉ một lát sau, trong doanh trại đèn đuốc sáng trưng, Ngô Trung Nghĩa được vài binh lính khiêng trở về, khắp mặt và đầu tóc dính đầy cát vàng, không ngừng rên rỉ, bộ dáng vô cùng thảm hại, Thất Thất nhanh chóng chạy về đại tướng, trốn ở trên giường, nhắm hai mắt lại thật chặt.

Đáng đời, đồ khốn, nếu không phải Lưu Trọng Thiên đoán được, Thất Thất dự định để cái tên kia nán lại đó hai ngày, ai bảo hấn lúc nào cũng gây chuyện thị phi, hãm hại Vương gia, bức cô thành thân, còn muốn xem lạc hồng gì đó nữa chứ.

Trong đại tướng, tiếng bước chân của Lưu Trọng Thiên vang lên, càng ngày càng gần, Thất Thất khấn tướng lấy tay bịt chặt lỗ tai, kéo chăn trùm kín đầu, giả bộ đang ngủ.

Lưu Trọng Thiên giật tung chăn lên, lôi Uy Thất Thất dậy “Ta đã nói rồi, không cho phép nội chiến, người lại dám trêu chọc quân mình!”

“Ta..... Ta không có đánh hấn, cũng không có bức hấn, càng không xúi giục hấn, là hấn tự đi đó chứ!” Thất Thất sợ hãi ngụy biện, trong lòng không ngừng nghĩ bụng, hiện tại dù sao Thất Thất cũng là Vương phi, Vương gia không phải muốn đánh mông cô chứ. Cô theo bản năng lúi sâu vào trong giường trốn, đem mông giấu đi.

66. Chương 66: Lần Hai Đùa Giỡn Ngô Giám Quân

Lưu Trọng Thiên nhìn bộ dáng kia của Thất Thất, vừa bực mình vừa buồn cười, xem ra quả thực sợ hãi bị đánh đòn.

“Trước hết người tự mình nghĩ xem nên giải thích sao cho hợp lý, ta có thể không truy cứu, nhưng tên Ngô Trung Nghĩa kia nếu muốn truy cứu, ta nhất định phải trừng phạt người!”

“Hấn sẽ không nói đâu, đây gọi là người cầm ăn hoàng liên [vị thuốc đông y], có nổi khổ nói không nên lời! Ai bảo hấn tham của, ha ha!”

Thất Thất bật cười bí hiểm, nổi tức giận của Lưu Trọng Thiên cũng tan biến, kinh ngạc nhìn nữ nhân này. Cô là nữ nhân cực kỳ thông minh, giỏi lợi dụng điểm yếu của Ngô Trung Nghĩa để tiến hành dụ dỗ, lần này quả thực khiến Ngô Trung Nghĩa ném đủ mùi khổ sở.

“Chuyện này, nếu Ngô Trung Nghĩa không truy cứu, thì xem như bỏ đi, nhưng không được phép có lần sau!”

Lưu Trọng Thiên vỗ nhẹ vào đầu cô, rồi khỏi giường, đi ra đại tướng, phỏng chừng đi xem tình hình tên khốn Ngô Trung Nghĩa thế nào rồi.

Uy Thất Thất chu cái miệng nhỏ nhắn lên, Ngô Trung Nghĩa, đừng tưởng rằng như vậy là xong. Nếu hấn còn chưa lập tức cuốn xéo về kinh đô thì sẽ biết tay Thất Thất, sa hố cát mới chỉ là sự cảnh cáo nho nhỏ mà thôi.

Uy Thất Thất vượt cảm suy nghĩ, vừa rồi bộ dáng tên Ngô Trung Nghĩa kia quá thảm hại, trở về rồi nhất định sẽ tắm rửa. Thất Thất bỗng nhiên ngồi bật dậy, mau chóng xuống giường, lưng đeo túi sách bỏ chạy ra ngoài, quả nhiên trông thấy hai binh lính đang mang một thùng gỗ to, hơi nóng bốc lên nghi ngút, đi về hướng lầu trại, Thất Thất niềm nở bước tới.

“Đây là nước cho Ngô giám quân chuẩn bị tắm rửa sao?”

“Đúng vậy, giám quân bị rơi vào trong hố cát, toàn thân đều dính cát!” Binh lính giải thích.

“Ồ, vậy thật xui xẻo a!” Thất Thất khẽ mỉm cười, sau đó bỗng nhiên chỉ vào phía sau binh lính “Đó là ai?”

Hai tên binh lính vội vàng quay đầu lại nhìn, ánh mắt tìm kiếm một hồi lâu, cũng không thấy bất kỳ ai, sau đó kỳ quái nhìn Uy Thất Thất.

“Thất tướng quân, người trông thấy gì vậy?”

“Ta hình như nhìn nhầm, các người đương bận, ta về đây!” Thất Thất đắc ý nhìn thoáng qua thùng gỗ, vui sướng chạy về đại trướng.

Lưu Trọng Thiên ngồi trong lều trại của Ngô Trung Nghĩa, Ngô Trung Nghĩa uống nước ừng ực. Lúc này đây, hắn thật muốn tìm Lưu Trọng Thiên tính sổ, nhưng lại cảm thấy rất mất mặt, chỉ có thể hằm hừ tức giận trừng mắt với Tam Vương gia, một câu cũng không thêm nói.

Lưu Trọng Thiên mở lời trước, cố ý giả bộ như không biết chuyện gì, chế nhạo Ngô Trung Nghĩa.

“Nơi này ban đầu vốn là doanh trại Hung Nô, vùng lân cận hẳn là có rất nhiều quân Hung Nô ở lại mai phục, sau này Ngô giám quân tốt hơn hết không nên tùy ý đi lại!”

Lưu Trọng Thiên nhìn bộ dáng kia của Ngô Trung Nghĩa thật cảm thấy mắc cười, Uy Thất Thất có thể nghĩ ra biện pháp này trêu chọc hắn, quả đúng là thông minh, tiểu nhân tham tài tham sắc, bằng không sao nếm đủ mùi khổ sở như vậy.

“Ngô đại nhân, nước đã chuẩn bị chu đáo” Một binh lính mang thùng gỗ đặt ở phía sau bình phong.

Ngô Trung Nghĩa lòng tràn đầy mất hứng, sắc mặt đỏ bừng, nữ nhân Uy Thất Thất này, thật quá nham hiểm, sao cô ta có thể làm như vậy chứ. Hắn vừa nghĩ vừa uể oải bước tới phía sau bình phong, cởi quần áo, miệng vẫn oán trách “Chẳng qua chỉ tùy ý đi dạo chút, đâu biết được lại có hổ cát chứ!”

Tiếp đó truyền đến tiếng nước, phồng chừng đã nhảy vào thùng gỗ tắm rửa. Lưu Trọng Thiên đứng lên, cũng coi như hắn đã trấn an được cái tên kia, khi đã giải quyết xong chuyện của mình, hắn vừa mới xoay người, chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Ngô Trung Nghĩa.

67. Chương 67: Ngô Trung Nghĩa Sợ Hãi Ngất Đi!

Lưu Trọng Thiên cùng binh lính chạy tới phía sau bình phong, phát hiện Ngô Trung Nghĩa đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngất đi, trong tay hắn đương cầm một con rắn màu đen, là một con đại tiên xà.

Đám binh lính ngay lập tức lao tới khiêng Ngô Trung Nghĩa ra, cái tên đó toàn thân đã mềm nhũn, đặt hắn nằm trên giường, người vẫn như cũ chưa hề tỉnh lại.

Lưu Trọng Thiên nhanh chóng căn dặn binh lính đi gọi quân y, sau đó bước nhanh tới phía trước bồn tắm, cầm con đại tiên xà kia lên, đây chẳng phải là con rắn mình đã giúp Uy Thất Thất bắt sao? Lẽ nào.....

Uy Thất Thất buồn chán nằm ở trên giường, tưởng tượng xem Ngô Trung Nghĩa sau khi phát hiện ra con rắn kia sẽ có bộ dáng gì: thét chói tai, sau đó té xỉu? Đáng tiếc cô không trông thấy được, thật lấy làm tiếc a, bỏ lỡ mất cảnh tượng đặc sắc như vậy.

“Uy Thất Thất!” Thanh âm của Lưu Trọng Thiên vang lên bên tai cô, Thất Thất lập tức xoay người lại, phát hiện Lưu Trọng Thiên đứng ở trước giường, vẻ mặt vô cùng giận dữ, Thất Thất liền đoán ngay ra, cái tên Ngô Trung Nghĩa đó phồng chừng té xỉu thật.

Thất Thất bèn dịu dàng nhìn Lưu Trọng Thiên, nũng nịu sắp lại gần, choàng tay qua cổ Lưu Trọng Thiên “Vương gia, người hù chết người ta, bỗng dưng phát hỏa như vậy, ta lại làm sao ư?” (Pig: là mỹ nhân kế a

Sò: nàng nhầm hử, xấu nữ kế chứ)

Lưu Trọng Thiên ngửi thấy hương thơm nhẹ thoảng qua trên người Thất Thất, cũng cảm giác được thân thể mềm mại đang kề sát vào hắn. Trong chốc lát, thiếu chút nữa quên mất mục đích đến tìm cô, quả là

một nữ nhân quý kế đa đoan, có ý đồ phân tán lực chú ý của hần, Lưu Trọng Thiên ngay lập tức trấn tĩnh tâm tình đôi chút.

“Người đem rắn thả vào trong nước tắm của Ngô Trung Nghĩa? Có phải hay không?”

“Không có, ta ngủ suốt từ nãy mà!” Thất Thất kiên quyết phủ nhận, vẻ mặt giống người vô tội.

“Là đại tiên xà, lúc ban ngày ta giúp người bắt!”

“Đại tiên xà không phải chỉ có mỗi con đó, nói không chừng ban nãy ở đâu chui vào cũng nên?”

“Người đã nói như vậy, thì bây giờ hãy mang con ta bắt ra đây!” Lưu Trọng Thiên bực tức nói, nữ nhân này còn dám ngụy biện, nói dối mà sao không chớp mắt.

“Ăn mất rồi!” Thất Thất nói dứt khoát.

“Ăn rắn?”

“Đúng! Rắn bị ta ăn vào trong bụng rồi.” Thất Thất đưa miệng đến trước mặt Lưu Trọng Thiên, lè lưỡi, tình nghịch nói “Mùi vị tuyệt a, người không tìm được đâu.....”

Lưu Trọng Thiên bỗng nhiên cảm thấy rất xấu hổ, nữ nhân Uy Thất Thất này quả thực quá táo bạo, dám chu môi tiến lại gần hần, khiến hần có chút phân tâm. Nếu cứ tiếp tục giữ tư thế này lâu thêm nữa, hần sẽ diện mất thôi, Lưu Trọng Thiên cầm lấy tay Uy Thất Thất từ trên cổ kéo xuống, sau đó dùng sức đẩy Uy Thất Thất ngã lên giường, cảnh cáo cô. (chết sặc lun Blog.Uhm.vn)

“Đừng để ta tóm được, thật là bát nháo, Ngô Trung Nghĩa quá sợ hãi đã ngất đi! Bây giờ vẫn bất tỉnh nhân sự!”

“Hôn mê? Ha ha!” Thất Thất che kín miệng, phá lên cười “Lá gan thật nhỏ, chỉ mới là một con tiểu xà thôi, nếu ta thả một con mãng xà vào, hần chẳng phải sẽ bị hù chết sao!” Thất Thất vừa dứt lời, lập tức ngậm miệng lại, bởi vì Lưu Trọng Thiên đã nghe thấy điều cô nói.

“Chẳng phải nói đã ăn rồi sao?”

“Chưa ăn.....” Thanh âm Thất Thất cực kì nhỏ.

“Rắn kia là do người thả?”

“Là ta, Vương gia..... Đại thúc.....” Thất Thất trông thấy ánh mắt giận dữ của Lưu Trọng Thiên, ý thức được hần đang thực sự phẫn nộ, thế là ôm lấy thất lưng Lưu Trọng Thiên, vội vàng nói “Đừng đánh ta a, nhiều nhất, nhiều nhất lần sau Thất Thất không dám nữa!”

“Người còn có lần sau!” Lưu Trọng Thiên muốn đẩy Thất Thất ra, Thất Thất lại giống như dính chặt lấy, mềm mại, nồn nà, khiến hần bỗng chốc có cảm giác tim đập loạn nhịp “Mau buông ra, Uy Thất Thất!”

“Nếu không phạt thì ta sẽ buông!”

“Không trừng phạt!” Lưu Trọng Thiên nhanh như chớp buột miệng nói ra, đối mặt với dáng vẻ hờn dỗi của Thất Thất, trong lòng một hồi xao động, thật khó quay về bộ dáng lãnh khốc, những lời muốn trừng phạt ban nãy cũng không nói ra

68. Chương 68: Dương Dương Tự Đắc

69. Chương 69: Xấu Nữ Khiến Người Ta Sợ Hãi

Lưu Trọng Thiên giữ chặt cánh tay Thất Thất, cúi người xuống, khẽ bật cười, khuôn mặt xấu xí của Uy Thất Thất lộ ra, bởi vì căng thẳng mà càng trở nên xấu hơn, duy chỉ có ánh mắt kia tràn đầy bực tức và sợ hãi, khiến người ta trông thấy không khỏi động lòng, mà loại xao động này nhanh chóng tác động tới từng

dây thần kinh của hắn, khiến hắn phát sinh loại ham muốn được ôm nữ nhân này vào lòng..... Lưu Trọng Thiên bất ngờ sáp lại gần người Thất Thất, ánh mắt trở nên si mê.....

“Vương gia, Vương gia, chúng ta chẳng phải đã có hiệp nghị sao?”

Thất Thất cảm nhận được hơi thở của Lưu Trọng Thiên, hắn tiến lại gần một gần, cũng không giống như đương đầu với cô, sẽ không thực sự muốn vô lễ với cô chút, Vương gia sắc lang này, sao ngay cả xấu nữ cũng không buông tha.

Thất Thất khẩn trương đẩy hắn ra “Vương gia, Vương gia! Ta ban nãy nói đùa thôi, ta không đi đâu cả, ta làm Vương phi của ngươi!”

Lưu Trọng Thiên thoáng chốc sững sốt, trong chớp mắt đứng thẳng lên, tự mình thốt ra một câu đánh trống lảng “Người ngoại trừ đôi mắt kia, hầu như có thể coi là xấu xí!”

Thất Thất sờ sờ mặt, xấu như vậy sao, dù sao cô cũng không tính ở lại Đại Hán, lại càng không định lấy lòng hắn, chỉ cần khi quay về thế giới của mình, trở nên xinh đẹp là được.

“Người hình như không thấy đúng về sự xấu xí của mình sao?” Lưu Trọng Thiên rời giường, bỏ lại câu nói lạnh nhạt này.

Uy Thất Thất vuốt ve mặt đôi chút, thở dài.

“Thực ra, ta vốn không phải bộ dáng này!”

“Đừng nói với bốn vương, người tự cảm thấy mình là mỹ nữ?”

“Ai nói ta là mỹ nữ? Mặc xác ngươi, ta đi xem Ngô giám quân đây, ha ha, trêu đùa cái tên đó quả thực được trút giận a!” Thất Thất ngông nghênh bước ra phía ngoài.

“Đừng có trêu chọc hắn nữa đấy, bằng không ta nhất định sẽ trừng phạt ngươi!”

“Còn phải xem tâm tình của ta thế nào đã!”

“Người nói gì cơ? Uy Thất Thất.....”

Lưu Trọng Thiên cảm thấy trong lời nói của Thất Thất có ngụ ý, sẽ không định trêu đùa cái tên kia nữa chứ? Hắn đang muốn căn dặn vài câu, Thất Thất đã nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài, nữ nhân nghịch ngợm xảo quyệt này, rõ thật là giảo hoạt tùy hứng. Lưu Trọng Thiên không hi vọng cô có thể nghe lời, chỉ cần không gây rắc rối cho hắn thì tốt rồi.

Ra khỏi đại trường, thật trùng hợp, Thất Thất đúng lúc gặp được Lưu Duẫn cùng Ngô Trung Nghĩa đi từ phía bên này tới. Ngô Trung Nghĩa bị hành hạ một hồi, bộ dáng hết sức tiều tụy, không còn giữ được thần sắc như ngày trước.

Hắn trông thấy Uy Thất Thất, tựa như thấy kẻ thù, thật muốn xông lên phía trước tranh luận cùng Uy Thất Thất, thế nhưng, ở trong lòng lại có chút sợ hãi nữ nhân xấu xí này, đành phải sợ sệt trốn ở đằng sau Lưu Duẫn.

“Uy Thất Thất, ngươi thật lớn mật a, lại dám trêu chọc ta?” Ngô Trung Nghĩa nhô đầu ra nói một câu, sau đó nhanh chóng núp trở lại.

“Gì? Việc hồ cật a, đó là do ngươi xui xẻo thôi, ta đi mấy lần đều không đụng phải, ngươi đi kiểu gì mà rơi vào vậy? Ha ha!” Uy Thất Thất che miệng phá lên cười.

“Uy Thất Thất, ngươi đừng đắc ý vội, ngươi cho rằng Hoàng Thượng ban hôn, là vì không muốn giết ngươi sao?”

Ngô Trung Nghĩa ra sức tìm lời nói cay độc để kích động Uy Thất Thất “Đó là bởi vì Hoàng Thượng muốn đả kích Tam Vương gia, mới tìm một nữ nhân cực kỳ xấu để gả cho hắn, chờ tới khi Tam Vương gia trở về kinh đô, mỹ nữ hàng đàn, còn đến phiên xấu nữ như ngươi sao!”

Ngô Trung Nghĩa cho rằng nếu nói như vậy, Uy Thất Thất nhất định sẽ nổi trận lôi đình, kết quả lại chỉ thấy Thất Thất không thèm liếc nhìn hắn, còn lớn tiếng bật cười, chỉ vào mũi Ngô Trung Nghĩa mà quở trách.

“Ai thích gì cái chức Vương phi đó, bốn tiểu thư chỉ mong sao trút bỏ được liên quan..... Song vậy mà..... Có người vô cùng xui xẻo, đi tìm kho báu bị sa hố cát, tắm rửa thì bị rắn cắn, ha ha!”

“Rắn kia...?”

“Là nghe nói, nghe nói thế, ha ha!”

Thất Thất thần sắc linh hoạt bước tới trước mặt Ngô Trung Nghĩa “Tốt nhất hãy mau chóng hồi kinh đi, bằng không lần sau sẽ không phải là rắn đâu, nghe nói trong sa mạc còn có thần lằn ăn thịt người, kèn kèn không lồ gặm nhấm thịt rửa.....”

70. Chương 70: Lằn Ba Đùa Giỡn Ngô Giám Quân

Ngô Trung Nghĩa nghe xong lạnh toát sống lưng, sồn gai ốc, bắt đầu run cầm cập “Uy Thất Thất, ta cảnh cáo ngươi a, ta là giám quân do đích thân Hoàng Thượng phái tới, coi chừng ta dâng tấu ngươi!”

“Tấu ta một bản, vậy trước hết ta đánh ngươi một trận!” Kaos Pika Uy Thất Thất giờ nắm đầm ra, trong chớp mắt Ngô Trung Nghĩa khiếp sợ, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, khiến Lưu Duẫn đứng bên cạnh được phen cười ngả nghiêng.

“Thất tướng quân, ngươi vừa hù dọa Ngô giám quân, phỏng chừng lần sau trông thấy ngươi phải né tránh!”

“Đây không phải mục đích của ta!”

“Mục đích của ngươi?”

“Đúng vậy, hắn nếu muốn ở lại quân doanh thì sẽ ném thêm mùi đau khổ.....”

Thất Thất ra oai chống tay hai bên sườn, mục đích của cô là đuổi tên Ngô giám quân đáng ghét này đi, bằng không cô phải cùng Vương gia nằm chung trên một cái giường, ngộ nhờ ngày nào đó..... Tên Vương gia kia tâm trạng không vui, làm chuyện gì vô lễ với cô thì coi như cô xong đời, ngấm lại ánh mắt của Vương gia, Thất Thất ngày càng cảm thấy không tin tưởng, nên tách ra thì tốt hơn. (Sò: hừm hừm, giận Thất mọi rùi đây, cứ nghĩ oan cho Thiên ca, để xem vài chap nữa sự thật sẽ được chứng minh)

Uy Thất Thất rảnh rỗi buồn chán đi qua nhà bếp quân doanh, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, lập tức dừng chân, bước lùi lại, hóa ra đại sư phụ nhà bếp đang hầm canh gà, đáng vẻ dường như không sai a, đùi gà béo ngậy nồn nà, Thất Thất có phần chảy nước miếng.

“Thơm quá a! Ai có phúc như vậy a? Lại được ăn canh gà?” Thất Thất tiến tới trước cái nồi nhỏ, hít lấy hít để.

Đại sư phụ vừa nhìn đã biết cô thèm ăn “Đây là cho Ngô giám quân, hôm qua không biết tại sao giám quân lại sa vào trong hố cát, gần một ngày một đêm không có gì vào bụng, liền căn dặn tiểu nhân hầm canh gà mang tới! Bồi bổ thân thể!”

“Ưu đãi như vậy ư? Sớm biết thế cho hắn nằm lại vài ngày.”

Thất Thất không hài lòng bĩu môi, hắn tham nên mới sa vào hố cát còn đòi ưu đãi, rõ là bắt công mà, đồ khốn đó, còn dám ăn gà.

Đại sư phụ ngó nhìn bên ngoài, ngượng ngùng nói với Thất Thất “Thất tướng quân, ta đi ra ngoài một lát, người giúp ta trông canh gà, đừng đun sôi quá!”

“Ra ngoài!” Ánh mắt Thất Thất đảo một vòng, vui vẻ gật đầu “Được a, đi đi!”

Đại sư phụ vội vã chạy ra ngoài, phỏng chừng phải đi nhà xí. Thất Thất chep chep miệng, nhìn cái đùi gà kia, nước miếng nhỏ ra, gì thì gì cô cũng phải ăn đùi gà này!

Thất Thất cố nén hơi nóng, nhanh chóng chop lấy cái đùi gà, ra sức thổi cho nguội bớt, sau đó lật ngược con gà trong nồi lại, một chiếc đùi khác nhô lên, như vậy đại sư phụ sẽ không nhìn ra đùi gà bị thiếu mất.

Thất Thất không khỏi gật gù đắc ý, cô nhấc đùi gà lên, định xoay người rời đi, đột nhiên dừng lại, nhìn nồi canh gà kia, không có lý do gì cho tên kia hưởng lợi như vậy, cần phải cho hắn một bài học nữa mới được a.

Thất Thất bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, bật cười bí hiểm..... Kaos Pika

Đại sư phụ nhà bếp chạy trở về, phát hiện Uy Thất Thất người đã đi mất, Thất tướng quân này, chẳng phải đã đồng ý trông hộ sao? Sao lại bỏ đi như vậy, cũng may canh gà không có vấn đề gì, hắn cũng không bị sao hết.

Đại sư phụ tắt bếp, bưng canh gà ra, kêu binh lính ngoài nhà bếp tới, dặn bọn họ lập tức đưa cho Ngô giám quân.

Uy Thất Thất cầm chiếc đùi gà, vô cùng phấn khởi quay về đại trưởng của Lưu Trọng Thiên, trông thấy Lưu Trọng Thiên đương ở trước thư án bố trí tuyến đường hành quân, vắt óc suy nghĩ, rõ là người đam mê công việc. Sao hắn không bảo đại sư phụ hầm chút canh gà cho hắn nhỉ, nói đến vắt vẻo, hắn chắc chắn là khổ nhọc hơn cái tên Ngô giám quân kia, thật là một Vương gia ngốc.

Thất Thất ngồi phía sau bình phong, miệng gặm đùi gà, Lưu Trọng Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, Uy Thất Thất quả là tinh nghịch, nhất định lại tới nhà bếp tìm đồ ăn ngon rồi, nhìn bộ dáng cô ăn gà không giống nữ nhân chút nào cả, thực chẳng có chút để ý gì, chỉ chăm chăm ăn.

71. Chương 71: Phu Quân Thống Soái

72. Chương 72: Ngàn Vạn Lân Đường Đánh Mông

Uy Thất Thất che kín miệng, đề phòng bản thân bật cười ha hả, cái tên chết tiệt đó, nhanh như vậy đã thấy công hiệu, phỏng chừng do liều lượng quá lớn. Chuyện này lại gặp rắc rối rồi đây, không biết liệu Vương gia còn bỏ qua cho cô không.

Uy Thất Thất mặc dù rất sợ bị phạt, nhưng cũng không thể để sư phụ nhà bếp chịu tội thay a. Ngô Trung Nghĩa thực sự giận dữ, đòi giết sư phụ nhà bếp, đây không phải là điều mà Thất Thất muốn. Nếu mình thừa nhận, nhiều nhất chỉ bị khiển trách đôi chút, dù sao cô đường đường là Vương phi của Tam Vương gia a, có cho tên Ngô Trung Nghĩa mười cái lá gan, cũng không dám giết Vương phi a.

Nghĩ đến đây, Thất Thất bước ra bình phong, kéo ống tay áo Lưu Trọng Thiên, nhỏ giọng nói “Vương gia, là ta, là ta làm, không liên quan tới đại sư phụ!”

“Thất Thất..... Người.....”

Lưu Trọng Thiên phiền não nhìn Uy Thất Thất, nhất thời không biết nói gì, hắn cũng nghĩ đến việc Thất Thất gặm đùi gà thực khả nghi. Thật không ngờ chuyện hoang đường như vậy lại do cô làm, lần này Lưu Trọng Thiên muốn che chở cô, cũng đành bất lực, trừ phi có người nhận thay.

“Bảo Ngô giám quân đừng tới nhà bếp làm loạn nữa, đợi bốn vương tới chỗ lều trại của hắn!”

Lưu Trọng Thiên lớn tiếng ra lệnh cho tên binh lính kia, binh lính lén nhìn thoáng qua Uy Thất Thất, không biết lần này Thất tướng quân sẽ bị trừng phạt ra sao, vì cố gì hết lần này tới lần khác đi trêu chọc tên tiểu nhân kia?

Binh lính vừa mới ra khỏi đại tướng, Thất Thất liền nhanh chóng nhào tới trong lòng Lưu Trọng Thiên, bộ dáng đáng thương tựa vào hắn “Vương gia, Thất Thất sai rồi, lần này người nhất định phải giúp Thất Thất a, lần sau Thất Thất nhất định không dám nữa!”

“Uy Thất Thất, bốn vương thật sự bị người làm cho tức chết rồi, còn có lần sau sao? Bốn vương đã tha thứ cho người nhiều lần rồi!” Lưu Trọng Thiên đẩy cô ra, khó xử nói “Lần này, hoặc là đại sư phụ thay người chịu tội, hoặc là người tự mình đứng ra?”

“Không có lựa chọn khác sao?” Thất Thất thử hỏi.

“Không có!”

“Lưu Trọng Thiên, người thật vô tình?”

“Không phải bốn vương vô tình, mà bởi bộ dáng kia của Ngô Trung Nghĩa, hắn chịu để yên sao?”

“Tốt thôi, ta nhận tội, không được gây khó dễ với đại sư phụ!” Thất Thất giậm chân, tức giận bỏ ra ngoài, vừa mới tới cửa, lại quay trở về, khẩn cầu nhìn Lưu Trọng Thiên “Vương gia, liệu có thể không đánh vào mông, rất đau a!”

Lưu Trọng Thiên kéo tay Thất Thất lại, trong ánh mắt ngập tràn tình cảm “Đi, cùng bốn vương tới chỗ Ngô Trung Nghĩa, người xin lỗi, trước mặt bốn vương, hắn nhất định không dám làm khó người!”

“Tại sao phải xin lỗi, ta không đi!”

“Uy Thất Thất, không đi xin lỗi sẽ phải chịu phạt, tên tiểu nhân đó sao bỏ qua cơ chứ!”

“Ta chấp nhận chịu phạt, chứ không đi xin lỗi đâu!” Thất Thất thoát khỏi Lưu Trọng Thiên, tức giận nhìn hắn, Vương gia thôi, nhất định là muốn đánh mông Thất Thất rồi.

“Bốn vương cũng không muốn đi tìm hắn, người thừa biết bốn vương chưa bao giờ để ý tới hắn, nhưng lần này người đã thái quá rồi, hắn là giám quân a! Quân doanh vốn có quân kỷ!”

Lưu Trọng Thiên bắt đắc dĩ nhìn Thất Thất, đi xin lỗi cũng là vì muốn Thất Thất không phải chịu khổ về da thịt, bằng không hắn thực sự không biết nên xử phạt Uy Thất Thất ra sao. Nếu phạt nhẹ, Ngô Trung Nghĩa nhất định không chịu, nếu phạt nặng, Lưu Trọng Thiên lại không nỡ lòng, quả là tiến thoái lưỡng nan a.

“Vậy nên càng không cần đi, dù sao ta cũng không phải Vương phi thực sự của người, trừng phạt thế nào tùy người! Rốt cuộc vẫn là ta đáng thương, chẳng ai thương xót ột hài tử a!”

Thất Thất cố ý che kín khuôn mặt, trong lòng lại âm thầm nghĩ bụng, đừng đánh mông, đừng đánh mông, ngàn vạn lần đừng đánh mông a.

73. Chương 73: Một Ngày Một Đêm

74. Chương 74: Tai Hại Chết Người

75. Chương 75: Cảnh Sắc Mê Hoặc

76. Chương 76: Nhiệt Tình Khiêu Gợi, Vo HẠn Mi Hoặc

77. Chương 77: Tình Thế Bất Buộc

78. Chương 78: Cấn Vào Áo Giáp

“Bốn vương ngày mai dẫn binh xuất chinh, người ở lại quân doanh, chờ bốn vương trở về!” Lưu Trọng Thiên thu ánh mắt lại, bắt đầu nghiên cứu bản đồ hành quân bày binh bố trận.

Uy Thất Thất biết rất khó thay đổi chủ ý của hắn, sớm biết vậy sẽ không ưng thuận gả cho hắn, thành Vương phi rồi, ngay cả tự do cũng không có. Uy Thất Thất đang định kháng nghị, Lưu Trọng Thiên lạnh lùng xen ngang cô.

“Tốt nhất đừng có mưu đồ cải trang thành binh lính, trước khi ta xuất chinh sẽ đến kiểm tra người của người, ngoan ngoãn ở lại trong quân doanh”

Ngay cả chuyện mình vừa nghĩ đến, Lưu Trọng Thiên cũng đoán được, không thú vị, đáng ghét, Uy Thất Thất đùng phải ánh mắt nghiêm trang của Lưu Trọng Thiên, hiểu rằng dù có nói thêm gì đi nữa cũng vô ích, vì thế bực mình đi ra khỏi đại trường.

Ngày hôm sau, Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên mặc áo giáp chỉnh tề, tháo bội kiếm trên tường xuống, đeo bên hông. Uy Thất Thất ngồi trên đất, ngóng trông hắn, không lên tiếng, ngồi nghịch những lọn tóc đã mọc dài, phỏng chừng lần này chẳng có cách nào đi theo đội ngũ xuất phát rồi, thật buồn chán, vô vị a.

Lưu Trọng Thiên nhắc chân đang định ra đại trường, lại quay trở về, bước tới trước mặt Thất Thất, không yên lòng nói.

“Lần này tiêu diệt xong Hung Nô trở về, bốn vương sẽ đón người hồi kinh đô, ngoan ngoãn học hỏi đôi chút để làm tiểu vương phi của bốn vương.” Kaos Pika

“Ai thèm học làm gì! Chờ người trở lại, ta liền bỏ đi!” Thất Thất đám mây cái vào áo giáp của Lưu Trọng Thiên, thốt ra câu nói kia khiến Lưu Trọng Thiên vô cùng tức giận.

“Người dám chạy trốn, hãy dẹp ý định đó đi, Lưu Trọng Thiên ta sẽ không lặp lại sai lầm đâu”

Lưu Trọng Thiên phần nộ nhìn Uy Thất Thất, xem ra cô vẫn còn muốn chạy trốn a, vì thế bước nhanh ra ngoài đại trường, hướng về phía binh lính bên ngoài lớn tiếng ra lệnh.

“Binh lính ở lại trông coi doanh trại nghe cho rõ, nếu Thất tướng quân tự ý rời quân doanh, bốn vương sẽ chém đầu hết các người.”

Đám binh lính bên ngoài đều run rẩy đứng ở nơi đó, xem ra nhiệm vụ chủ yếu của những binh lính trực ở lại đã quá rõ ràng, coi chừng Vương phi, từng bước không rời, bằng không đầu sẽ không giữ nổi.

Lưu Trọng Thiên quay về đại trường, kéo Uy Thất Thất đến trước người mình “Vương phi xấu xí của bốn vương, chờ ta trở về!” Ánh mắt hắn ở trong mắt Uy Thất Thất tựa như đôi mắt của loài lang sói, thâm thúy sắc sảo, rất giống kiểu muốn ăn thịt người a. Kaos Pika

“Hỗn đản Lưu Trọng Thiên!”

Uy Thất Thất hé miệng, hướng về phía bàn tay Lưu Trọng Thiên mà cấn, Lưu Trọng Thiên né được, thành ra cấn trúng phải áo giáp, áo giáp làm bằng sắt thép, nhất thời khiến Thất Thất nếm mùi đau khổ, hàm răng nhanh chóng nhả ra, Lưu Trọng Thiên nhìn cô giấu cột, nghiêng mình ra khỏi đại trường.

Uy Thất Thất nhìn Lưu Trọng Thiên mang theo đội ngũ trùng trùng điệp điệp rời đi, không khỏi nổi lên bực tức, cái tên trọng nam khinh nữ này, bởi vì một lần trúng độc liền tước đoạt đi thú vui duy nhất của cô ở Đại Hán, một mình ở lại trong đại doanh, có ý gì đây a.

Thất Thất hết sức tức giận, trong lòng lại có chút vui mừng mơ hồ, Lưu Trọng Thiên hình như cũng không phải dạng nam nhân lãnh khốc vô tình, chỉ ít còn biết thương tiếc nữ nhân xấu xí như cô, không để cô đi chiến trường chịu khổ. (Sò: gồm, 77 mãi mới dc 1 câu chí lí, có bít 33 kute cỡ nào ko, trời à ko bít hưởng, phí phạm quá Yahoo)

Nếu không phải vì trở lại thế giới của mình, thì Thất Thất cũng không có ác cảm làm Vương phi, song, Vương phi xấu như vậy ai sẽ thích đây, Thất Thất lôi chiếc gương ra, tỉ mỉ ngắm nhìn lại mình, vốn dĩ dung mạo xinh đẹp đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa? Bao phủ trên khuôn mặt là tầng tầng lớp lớp vết sẹo màu vàng, rốt cuộc tới lúc nào mới biến mất a, cả đời này sẽ không xấu y như vậy chứ?

Thất Thất cất gương đi, buồn chán đi ra ngoài, lập tức phía sau có ba bốn binh lính đuổi theo, phỏng chừng sợ cô nhân cơ hội đào tẩu, suốt một ngày không có việc gì làm, quả là vô vị cực độ, nhắm tính thời gian đội quân Lưu Trọng Thiên đã xuất phát được non nửa ngày rồi, muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa rồi.

79. Chương 79: Tàn Dư Quân Hung Nô Trên Sa Mạc

Đang trong lúc cảm thấy buồn chán, một binh lính hoảng loạn chạy tới trước mặt Thất Thất, quỳ trên mặt đất, lo lắng chỉ về phía xa xa, hình như đã xảy ra chuyện đại sự nào đó.

“Bẩm báo Thất tướng quân, có một tiểu đội quân Hung Nô đang tấn công về hướng quân doanh!”

“Quân Hung Nô?” Uy Thất Thất bỗng nhiên đứng lên, không đúng a, nếu tới từ trong sa mạc, nhất định sẽ chạm trán với đội quân của Lưu Trọng Thiên, sao lại xuất hiện ở vùng lân cận quân doanh được.

Bất luận thế nào, nơi này là đường lui duy nhất của đội quân Đại Hán, nếu bị quân Hung Nô phá hủy lương thực và đồ cấp dưỡng (lương thực, rau, thịt... trong quân đội), chẳng phải sẽ gây rối loạn đầu trận tuyến sao, đến lúc đó quân đội Đại Hán sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, vậy tiểu đội này nhất định là những phần tử tàn dư Hung Nô.

Nên làm gì bây giờ đây? Uy Thất Thất bỗng chốc cuống cuống, trong sa mạc này thứ gì cũng đều không có, làm sao có thể ngăn chặn quân Hung Nô tấn công đây? Cô đột nhiên nghĩ tới lưới vông..... Còn kể vườn không nhà trống (*) của Gia Cát Lượng, tạm thời có thể cứu mạng, không biết có dùng được hay không a.

“Sai binh lính gấp rút đem lưới vông chôn sâu trong sa mạc, vây quanh quân doanh!” Uy Thất Thất ra lệnh.

“Thất tướng quân, có lẽ thời gian không còn kịp nữa rồi!”

“Có thể chôn được bao nhiêu thì chôn bấy nhiêu, chủ yếu tập trung ở chính diện quân doanh!”

“Dạ!” Binh lính nhận lệnh rời đi.

Uy Thất Thất quay trở về đại tướng, thay áo giáp, tháo bội kiếm trên tường xuống, rút lưới kiếm sắc ra nhìn nhìn, trong lòng thầm nghĩ, nếu lần này thực sự chết trận, cũng tốt hơn nhiều so với cuộc sống buồn rầu ở Đại Hán, là nữ nhân, bộ dáng xấu thế này, thật không bằng đã chết.

Điều duy nhất không thể đáp ứng Lưu Trọng Thiên chính là cùng hân hoi kinh đô, là Vương gia, hân hân là sẽ cưới một nữ nhân xinh đẹp, không cần phải để người đời nhạo báng, Vương phi chết trận rồi, lý do này hân hân là không tệ a.

Uy Thất Thất cầm kiếm bước ra khỏi đại tướng, đám binh lính đều đang ra sức chôn lưới vông trong sa mạc ở phía ngoài quân doanh. Dùng những tấm lưới vông này, là có thể ngăn cản sự tấn công ẩn nấp trong cát của quân Hung Nô, rất dễ dàng để tiêu diệt toàn bộ quân Hung Nô.

Còn lại cũng chỉ có thể là “cứng chọi với cứng; đá chọi với đá” (ví với dùng thái độ cứng rắn đối phó với thái độ cứng rắn), chỉ mong đầu mình sẽ không vì mấy ngày qua an nhàn mà trở nên lú lẫn.

Uy Thất Thất căn dặn hơn chục binh lính còn lại, mang tất cả chăn bông trong lều trại ra, bó thành từng cuộn dựng đứng ở chỗ đất trống trong doanh trại, đám binh lính đều hết sức tin tưởng Uy Thất Thất, chỉ là không hiểu tại sao cô làm như vậy, lẽ nào chăn bông cũng có vai trò như binh khí sao?

“Thất tướng quân, những tấm chăn bông này có tác dụng gì?” Một binh lính đang vừa cuộn vừa hỏi.

Uy Thất Thất khẽ cười “Nếu ta đoán không sai, tiểu đội này chính là tàn dư quân Hung Nô lần trước phản công. Nếu là quân địch đại doanh Hung Nô, đã sớm chạm trán với đội quân của Vương gia rồi, bọn chúng không biết thực hư chúng ta ra sao, những tấm chăn bông này thoát nhìn rất giống người, tạm thời bọn chúng sẽ không dám tới gần!”

“Nếu vậy thật tốt quá, bọn chúng sẽ không tấn công chúng ta nữa, quân số chúng ta quá ít ỏi!”

“Bọn chúng không biết thực hư chúng ta ra sao, nên không dám tấn công chính diện, nhưng sẽ đánh lén, ẩn nấp trong cát!”

“Ẩn nấp trong cát?” Đám binh lính có phần sợ hãi, lần trước Thất tướng quân thiếu chút nữa bị quân Hung Nô nấp trong cát đâm một kiếm chí mạng, giờ đây loại biện pháp này không biết có hiệu quả hay không.

“Chuẩn bị nhiều binh lính giả như vậy, cốt để buộc bọn chúng ẩn nấp trong cát, chúng ta mới có cơ hội thắng!”

Buộc bọn chúng ẩn nấp trong cát, vậy chẳng phải càng khó lòng phòng bị sao, đám binh lính có chút phiền muộn, những tấm lưới võng này chỉ có thể ngăn chặn tạm thời, quân Hung Nô rất dễ dàng thoát khỏi lưới võng chạy ra ngoài a.

80. Chương 80: Liều Chết Chiến Đấu

Uy Thất Thất khoát tay chặn lại, dặn binh lính “Chuẩn bị tốt cung tên, phát hiện lưới võng có động tĩnh khác thường, lập tức bắn tên, quân Hung Nô sẽ không đoán được dưới cát lại có mai phục!”

“Dạ!” Đám binh lính hình như đã hiểu ra, Thất tướng quân quả nhiên thông minh, xem ra quân doanh được cứu rồi.

Nhóm binh lính chôn xong lưới võng đều chạy trở về, quân Hung Nô đã tới gần quân doanh, xa xa bụi cát tung bay mịt mù, bọn chúng xông thẳng lên, rất nhanh, cát bụi biến mất, phỏng chừng bọn chúng đã phát hiện ra chăn bông trong quân doanh, lầm tưởng rằng là binh lính Đại Hán, vì thế không dám mạo muội tiến lên.

“Lưới võng có động!” Một binh lính kinh hô.

“Nghe mệnh lệnh ta, dừng lãng phí cung tên, mỗi người phụ trách lưới võng ngay trước mặt mình, thấy động thì bắn! Không được hoảng loạn!” Uy Thất Thất dùng tay ra hiệu, một binh lính giương cung bắn, mũi tên nhắm thẳng phía trên lưới võng, lập tức vang lên tiếng rên, không hề di chuyển nữa.

Rất nhiều quân Hung Nô lặn xuống sa mạc, đều im hơi lặng tiếng ngã xuống lưới võng sa mạc, người Hung Nô không rõ nguyên nhân, số quân còn lại kể ra cũng không nhiều lắm, hơn nữa cũng không dám manh động, vì thế đôi bên đều trở nên tĩnh lặng, muốn quan sát rõ tình trạng đối phương ra sao.

“Bọn chúng tạm thời sẽ không nấp trong cát nữa, phỏng chừng muốn tấn công cũng phải tới khi trời tối, lúc đó trong sa mạc rất tối, chúng ta không thể thấy hướng di chuyển của lưới võng.”

“Thất tướng quân, xem chừng bọn chúng bây giờ có khoảng 50, 60 người, ngộ nhỡ đêm tối tấn công chúng ta phải làm sao chứ?”

“Quân ta đã chết hơn 100 người rồi, chỉ còn lại ít người như vậy không đủ gây cho chúng sợ hãi, chúng ta hiện tại có 150 người, cho dù đánh trận cũng chưa chắc thua mà!” Uy Thất Thất nhìn nhìn trời, quân Hung Nô lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì, phỏng chừng cô đã đoán trúng rồi, ban đêm động thủ, quân mình có phần lâm vào thế bị động.

Uy Thất Thất đứng lên, buồn bã trở về đại trưởng, ngồi một lát, lại đi ra, vài binh lính bám theo cô hai bên, mục đích không phải nhìn cô, mà là hy vọng Thất tướng quân có thể nghĩ ra biện pháp hay đối phó với quân Hung Nô, bọn họ cứ ngóng trông Uy Thất Thất, khiến Thất Thất càng thêm nản lòng.

“Trời đã sắp tối, mau thấp tất cả đuốc lên, sau đó sai binh lính mang toàn bộ trống nhạc (tiếng trống và tấu nhạc) cùng với những đồ đạc có thể kêu vang được ra đây, cố sức đập gõ khua! Thanh âm càng lớn càng tốt!”

Đám binh lính cũng không hỏi Uy Thất Thất tại sao, những việc Thất tướng quân sắp đặt bao giờ cũng có lý, bọn họ châm tất cả đèn đuốc lên, lấy tất cả trống nhạc ra, cả đồ bằng sắt, ngồi trong doanh trại đập gõ khua loạn lên.

Ngay lập tức trống nhạc quân doanh Đại Hán gây chấn động, xa xa quân Hung Nô vốn định tập kích vào ban đêm, nghe thấy thanh âm ầm ầm và đèn đuốc rừng rực, cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao quân doanh Đại Hán lại náo nhiệt như thế, rốt cuộc có bao nhiêu người đang chờ bọn chúng xông lên đây, bọn chúng bỗng chốc có chút lúng túng.

Uy Thất Thất ôm một lọ dầu cá duy nhất ra, trong sa mạc muốn có thứ này quả thực không dễ a, cô ngồi ở ngoài cửa đại trưởng, bắt đầu chế tạo một quả bom dầu cá cuối cùng. Thất Thất vừa làm, vừa thương tâm, phỏng chừng chiến dịch lần này, mình sẽ không giữ được mạng ở lại Đại Hán, quân Hung Nô bản tính vốn dã man, hơn 100 binh lính Đại Hán này, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Chưa đầy một hai canh giờ, quân Hung Nô nhất định sẽ phát hiện quân doanh Đại Hán có điều kỳ lạ, khó tránh khỏi lần tấn công tiếp, nếu thiêu hủy doanh trại và đồ cấp dưỡng, đoàn quân Lưu Trọng Thiên trở về sẽ chẳng còn thứ gì, quân đội lớn như vậy chỉ còn cách chờ chết trong sa mạc.

Lọ dầu cá này nhất định phải nổ mạnh ngay chính giữa đội quân Hung Nô, mới có thể đánh lui bọn chúng. Để binh lính đi chịu chết, Uy Thất Thất không làm nổi, người duy nhất có thể đi được cũng chỉ có cô, thế giới Đại Hán này vốn không thuộc về cô, may ra lần nổ tung này, năng lượng cao có thể đưa cô trở về cũng nên, cho dù không quay về được, phỏng chừng cũng thiệt mạng, tất cả mọi thứ cũng kết thúc luôn.

81. Chương 81: Đồng Quy Vu Tận

82. Chương 82: Bất Đắc Dĩ Õa Khóc

Uy Thất Thất cảm thấy bên người toàn là lửa dầu cá, đã thiêu rụi y phục của cô, chiếc quần jean và áo phong duy nhất của cô a, Thất Thất nhanh chóng lăn lộn trong sa mạc, sau đó vội vàng ngẩng đầu lên, phát hiện sa mạc trước mặt đã biến thành một biển lửa, quân Hung Nô thương vong nặng nề, cá biệt những ai còn sống, đang ở trong biển lửa cố gắng nhảy thoát ra ngoài, ha ha, xem ra bom dầu cá của mình lợi hại thật, phi thẳng tới giữa bọn chúng thì nổ tung.

Hix lại không thể xuyên qua rồi, cũng không chết, Thất Thất nằm sấp trong sa mạc không nhúc nhích, trong lòng tức giận a, lẽ nào nhất định phải làm Vương phi của tên Tam Vương gia kia sao? Còn muốn để hấn khi dễ sao?

Thất Thất cảm giác có người đi tới trước mặt cô, một lưỡi đao bằng giá đặt trên cổ Thất Thất, tiếp theo có dòng máu tươi nóng hôi hối từ lưỡi đao chảy xuống dưới, nhỏ giọt trên mặt Thất Thất, nhầy nhụa, một mùi tanh xộc thẳng vào mũi.

Không rõ người kia nói gì, Thất Thất vội vàng ngẩng đầu lên, sắc mặt người kia tái nhợt đi, môi không ngừng run run, phỏng chừng do bộ dáng Thất Thất rất khủng bố, khuôn mặt có những vết sẹo màu vàng, lại dính thêm vết máu, tóc tai bù xù, nhìn giống như một ác quỷ, tên Hung Nô kia đã bị bom nổ mất một cánh tay, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhỏ từng giọt trên mặt Thất Thất, khắp nơi trên người.

“A! Xéo đi!” Uy Thất Thất che kín mặt, lau những vết máu trên mặt, lớn tiếng hét ầm lên.

Kết quả tên Hung Nô kia phản ứng còn kịch liệt hơn so với cô, ném đao trong tay xuống, thét chói tai, chạy như điên. Làm gì thế, Thất Thất đứng lên, đầu bù tóc rối, còn lại vài tên Hung Nô may mắn sống sót cũng tựa như trông thấy quỷ, bỏ chạy tán loạn.

Khả năng những tên Hung Nô đó tưởng Uy Thất Thất là ác quỷ sa mạc, Yahoo vì sao không một đao giết chết cô! Ngược lại đều sợ hãi bỏ chạy, Thất Thất ngược nhìn bầu trời, bực tức lớn tiếng hô vang “Uy Thất Thất tại sao còn sống, ta hiện tại so với quỷ có gì khác biệt chứ?”

“Tôi giết ta đi! Hồn đản, chạy cái gì?”

Vẻ mặt Thất Thất buồn rười rượi, lớn tiếng la lên, phát tiết, kêu xong rồi, phát tiết cũng xong rồi, cô lưu luyến quay đầu nhìn lại, doanh trại Đại Hán đã trở nên tĩnh lặng, lửa dầu cá trong hoang mạc cũng bé đi nhiều, hiện tại trở về doanh trại, có lẽ khiến mọi người tưởng cô đã chết rồi? Thất Thất có chút mơ hồ.

Lẽ nào còn muốn quay về đối diện với Lưu Trọng Thiên sao? Uy Thất Thất chỉ là người mà Hoàng Thượng ương ngành ban hôn cho hân, không thể không lấy một nữ nhân xấu xí, vốn dĩ không có tình yêu và hạnh phúc, trở về chỉ càng thêm phiền não, chi bằng cứ rời xa như vậy, nếu có cơ hội về nhà là tốt nhất, còn nếu bất hạnh không trở về được, khả năng sa mạc sẽ là chốn về cuối cùng của cô, quả là thê lương, ảm đạm a. Yahoo

Uy Thất Thất hạ quyết tâm xong, cuối cùng nhìn thoáng qua quân doanh Đại Hán, tiến sâu vào trong sa mạc, lần này cô không mang theo túi sách, Thất Thất cái gì cũng không cần, thậm chí là nước, đi được tới đâu hay tới đó, nơi cuối cùng dừng lại, chính là phần mộ của Uy Thất Thất.

Thất Thất vẫn đi cho tới khi trời sáng, rốt cuộc cũng thấy một cây xương rồng, đáng tiếc cây này lại xẹp lép, không uống được. Thất Thất cố nén cơn khát, tiếp tục đi về phía trước, chẳng biết không uống một giọt nước nào như vậy, cô còn có thể đi được bao xa.

Uy Thất Thất đã quyết định đi tiếp, lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, cô đã không còn chút sức lực nào, té ngã xuống sa mạc.

“Khát quá a!” Thất Thất ngay cả hơi sức kêu lên cũng không có.

Khát nước và đói bụng tới cực độ, khiến Uy Thất Thất có chút hối hận, nếu có chết cũng không thể chết trong đau khổ như vậy a, đói chết người, phải chăng khi đến âm phủ cũng phải chịu đói a, vậy chẳng phải càng thảm hơn sao?

Nhưng cô hối hận thì đã quá muộn rồi, quay về quân doanh Đại Hán, đừng nói tới sức lực chẳng còn, mà dù cho có sức đi chẳng nữa cũng không sao xác định nổi phương hướng. Uy Thất Thất cảm giác cực kỳ choáng váng, tầm nhìn cũng dần dần trở nên mơ hồ, đây liệu có phải là dấu hiệu của người trước khi chết không?

Uy Thất Thất kiệt sức ngã xuống sa mạc, bên tai vang lên thanh âm gió thổi khê, cô nhớ tới bài hát kia, gió thổi đến cát, cát khóc, chẳng khác nào tâm tình hiện tại của cô, bất đắc dĩ òa khóc. Yahoo

83. Chương 83: Lưu Lạc Bói Toán Sư

84. Chương 84: Bói Toán Sư Tiên Đoán

85. Chương 85: Lòng Hẩn Bổng Trở Nên Bằng Giá

Uy Thất Thất đành quay lại lều trại, chán nản ngồi xuống, lẽ nào thực sự không trở về được, bói toán sư nói tuyệt không giống như hù dọa cô, cổ độc? Là ai đã hạ huyết cổ lên người cô, đẩy cô tới Đại Hán, cả đời vĩnh viễn ở lại cổ đại.

Uy Thất Thất biết đời này sẽ không còn cơ hội được gặp papa và ông nội nữa, ông nội nhất mực cương chiều cô như vậy, cô mất tích nhất định khiến ông chịu cú sốc tinh thần lớn. Ông sẽ cho rằng Thất Thất bị bắt cóc, hoặc là đã chết, chứ không sao nghĩ tới khả năng Thất Thất đang ở Đại Hán, cô ngược nhìn ánh trăng, lòng nhớ ông sâu sắc.

Trong sa mạc những trận gió nhỏ nhiều vô số, Thất Thất thở dài một tiếng, ngẩng sa mạc dưới ánh trăng, quả là cảnh sắc mỹ lệ, đáng tiếc người thưởng thức lại không có tâm tình, lòng trống trải vô hồn.

Lưu Trọng Thiên dẫn theo đại quân Đại Hán, vừa mới tiêu diệt bộ lạc Hung Nô ở vùng phía Nam sa mạc, thắng lợi khải hoàn, đại quân hùng dũng uy phong thẳng tiến về phía sa mạc quân doanh Đại Hán. Cuối cùng, bọn họ đã trở lại, đã không phụ sự mong đợi của dân chúng từ kinh đô Trường An.

Khi Lưu Trọng Thiên đi tới vùng phụ cận quân doanh, phát hiện trong sa mạc khắp nơi ngổn ngang thi thể quân Hung Nô, liền nhíu mày cảnh giác, không xong rồi, bước chân hẩn nhanh hơn, phóng như bay tiến vào doanh trại, phát hiện doanh trại không có gì khác thường, cảm thấy có chút kỳ quái, sao quân Hung Nô lại không tấn công doanh trại nhỉ?

Một binh lính trông coi doanh trại bước lên nghênh đón, quỳ rạp xuống đất “Vương gia!”

“Trong sa mạc toàn là thi thể quân Hung Nô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Trọng Thiên tháo mũ giáp xuống, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Vương gia, sau khi ngài dẫn đại quân xuất chinh, một tiểu đội Hung Nô đột nhiên tập kích doanh trại, may mà Thất tướng quân trí đa mưu mới bảo vệ được doanh trại, chưa bị tổn thất tí nào!”

“Ồ? Uy Thất Thất lại lập công rồi!” Khóe miệng Lưu Trọng Thiên lộ ra vẻ tươi cười, nữ nhân này, luôn biết cách làm ra những chuyện khiến hẩn giật mình, lát nữa phải khen thưởng cô xứng đáng mới được.

“Vương gia!” Binh lính cúi đầu xuống “Xin Vương gia chém đầu tiểu nhân, chúng thần đã không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Thất tướng quân! Thất tướng quân.....”

Lưu Trọng Thiên nhíu mày, trong lòng trầm xuống, túm lấy vạt áo tên binh lính, quát lên “Thất Thất đâu? Nàng đâu rồi?”

“Thất tướng quân một thân một mình mang theo đầu cá **..... Đã đồng quy vu tận cùng quân địch!”

“Nói vậy!” Lưu Trọng Thiên tung một quyền, đá binh lính kia bay ra ngoài, binh lính ngã vật ra đất, rên rỉ phun ra một ngụm máu tươi, vẫn cố sức quỳ xuống, đầu đón che ngực.

“Vương gia..... Toàn doanh trại..... Quân canh giữ, bằng lòng chịu Vương gia..... Trừng phạt!” Binh lính kia nói xong, không trụ nổi nữa liền ngã xuống, mấy chục tên binh lính khác cũng quỳ cả xuống.

“Vương gia, xin hãy trừng phạt chúng thần! Chúng thần đã không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Thất tướng quân!” Bọn họ đồng thanh nói.

Lưu Trọng Thiên đối diện với những binh lính này, siết chặt nắm tay, bực tức rút bội kiếm ra, giơ lên cao, gầm lên một tiếng, thanh kiếm mang theo sát khí căm phập xuống đất.

“Gọi quân y tới xem cho hẩn!”

Lưu Trọng Thiên nói xong, cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra ngoài doanh trại, ai cũng không biết tâm tình lúc này của Tam Vương gia ra sao. Lưu Trọng Thiên gần như suy sụp khi nghe thấy tin dữ kia,

trong chiến dịch Hung Nô, tuy rằng hần đại thắng, nhưng lúc này lại chẳng có chút cảm giác vui sướng thắng lợi gì. Hần phóng như bay vào sa mạc, trong sa mạc rộng mênh mông, nơi nào có bóng dáng Uy Thất Thất đây? Lòng hần bỗng trở nên băng giá.

Lưu Trọng Thiên đứng ở giữa nơi bom dầu cá nổ mạnh, tìm kiếm khắp nơi, nhưng đâu đâu cũng là những vết màu đen lấm tấm do bom dầu cá bốc cháy, rất nhiều thi thể quân Hung Nô đã bị biến dạng. Hần tìm suốt ba canh giờ, cũng không thấy bất kỳ mảnh áo giáp quân Đại Hán, Thất Thất ngoài mặc Hán phục ra, thì còn mặc bộ y phục quái dị kia, nhưng sao nơi này toàn chỉ có y phục của quân Hung Nô?

86. Chương 86: Tuyệt Không Từ Bỏ

Uy Thất Thất mỗi lần loay hoay chế tạo bom dầu cá kia, khuôn mặt thường đen sì vì khói bụi, cho nên lần này cô cũng sẽ không chết dễ dàng như vậy. Lưu Trọng Thiên vội vàng quay trở về doanh trại, tiến vào đại trướng, thay y phục gọn nhẹ, căn dặn người chuẩn bị túi nước cho hần. Hần muốn tiến vào sa mạc lần nữa, kiếm tìm Uy Thất Thất.

“Vương gia, tuyệt đối không được!” Trì tướng quân ngăn cản Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên, khẩn cầu van xin “Vương gia, Hung Nô đã bị chúng ta tiêu diệt, chúng ta nên thu quân hồi kinh, sao người lại tiến vào sa mạc vậy?”

“Chuyện của bốn vương, tự khắc biết chừng mực!”

“Vương gia, người sẽ mất mạng đó, binh lính cũng nói, Uy Thất Thất đã chết rồi, nàng đã đồng quy vu tận cùng quân Hung Nô!”

“Nàng là Vương phi của bốn vương, chỉ cần chưa trông thấy thi thể, bốn vương tuyệt đối sẽ không từ bỏ!” Yahoo Lưu Trọng Thiên bước nhanh ra phía ngoài.

Trì tướng quân gấp gáp đi theo sau “Uy Thất Thất chẳng qua chỉ là một xấu nữ, tuy rằng chiến công lẫy lừng, nhưng lại là nữ nhân, không đáng để Vương gia lưu luyến, mang nàng về kinh đô Trường An, nhất định mọi người sẽ nhạo báng Vương phi, lẽ nào Vương gia còn không hiểu ư? Cho dù người trở lại kinh đô, cũng sẽ không muốn nữ nhân kia đâu!”

“Ai nói thế, bốn vương hiện tại nói cho người biết, chỉ cần Uy Thất Thất còn sống, nàng chính là Vương phi của bốn vương!” Yahoo Ngừ khí Lưu Trọng Thiên lãnh đạm nói.

“Vương gia, hiện tại không xác định được phương hướng, xin thận trọng a!”

“Còn lồi thoi nữa, bốn vương sẽ.....” Lưu Trọng Thiên siết chặt nắm tay, tức giận nhìn Trì tướng quân “Đừng đi theo bốn vương nữa, truyền lệnh của bốn vương, phân ra mười tiểu đội, ra ngoài tìm kiếm Uy Thất Thất, bất luận có tìm thấy hay không, trước lúc trời tối đều phải quay về doanh trại!”

“Dạ, Vương gia!”

Trì tướng quân không dám ngăn cản nữa, thực ra trong lòng hần cũng lo lắng cho Uy Thất Thất, chỉ là nếu đi tìm như vậy, nhất định sẽ chậm trễ ngày khải hoàn, Hoàng Thượng sẽ giận dữ trách tội xuống dưới. Nhưng đối diện với sự quyết tâm của Vương gia, Trì tướng quân đành phải căn dặn ba binh lính đuổi theo Lưu Trọng Thiên, sau đó bắt đầu đi bố trí những người khác đi tìm Uy Thất Thất.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang Lưu Trọng Thiên và binh lính tìm khắp trong sa mạc, quả thật quá vu vơ, không biết phương hướng nào mà tìm Thất Thất. Trời cũng dần dần tối đen, Lưu Trọng Thiên nhìn nhìn binh lính phía sau, chỉ chỉ hướng quay về.

“Trời tối rồi, các người hãy về đi!”

“Vương gia, ngài không quay về, chúng ta cũng sẽ không quay về!”

Đám binh lính thấy Tam Vương gia không chịu rời đi, bọn họ nào dám trở về a, nhưng nếu cứ đi tìm vu vơ như vậy, Lưu Trọng Thiên thực sự có chút bất đắc dĩ, hần gần như đánh mất niềm tin. Trên sa mạc từng đợt gió xoáy thổi mạnh, mơ mơ màng màng, tầm nhìn cũng không rõ nữa, chờ tới khi trời tối hẳn, gió sẽ nhỏ đi nhiều.

Lưu Trọng Thiên ngừng lại, đã cách doanh trại quá xa, hần căn dặn hai binh lính phía sau “Hai người các người cùng trở về, nếu Thất tướng quân quay lại, bảo Tri tướng quân đốt khói làm ám hiệu! Chúng ta lập tức trở về!”

“Dạ!” Hai binh lính do dự một hồi, cuối cùng cũng tuân lệnh trở về.

Lưu Trọng Thiên dẫn một binh lính khác tiếp tục đi về phía trước, đã là ban đêm, vẫn không thấy bóng dáng Uy Thất Thất đâu, cũng không thấy khói ám hiệu từ doanh trại. Đối mặt với sa mạc mênh mông hoang vắng, Lưu Trọng Thiên hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này hần thực sự tin rằng Thất Thất đã không còn trên thế giới này, căn cứ vào thời gian, không có nước uống không có đồ ăn, cô không thể chịu nổi tới ngày hôm nay. Yahoo

87. Chương 87: Bói Toán Sư Trao Đổi Điều Kiện

Lưu Trọng Thiên trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, Uy Thất Thất, xấu nữ này, thà rằng chết cũng không nguyện ý ở lại bên cạnh hần sao? Hần đối với cô không tốt sao? Hần chưa đủ khiêm nhường cô sao? Cô còn kỳ vọng điều gì ở Lưu Trọng Thiên nữa thì mới vừa lòng.

“Dừng lại đi!” Lưu Trọng Thiên bất đắc dĩ đứng ở trong sa mạc, vẻ mặt đầy thất vọng cùng thương tiếc “Không còn hy vọng nữa, chúng ta trở về thôi!”

“Vương gia.....”

Binh lính bất đắc dĩ đi theo sau Lưu Trọng Thiên, vừa mới xoay người định quay về, bỗng nhiên một hồi thanh âm lục lạc vang lên. Lưu Trọng Thiên nhanh chóng quay đầu tìm kiếm hướng phát ra tiếng động đó, phát hiện phía xa xa có một con lạc đà, ngồi trên lưng lạc đà là một nữ nhân gầy gò có mái tóc dài.

Lưu Trọng Thiên lao nhanh tới, phát hiện đó là một bà lão gầy gò xương [Sò: đừng ai thắc mắc là tại sao bói toán sư lại có hình dáng bà lão nhé, trong nguyên tác thì tác giả ghi thế đó, có thể lúc này nàng ấy đang cải trang] , nữ nhân kia liếc nhìn Lưu Trọng Thiên, thông thả mở miệng “Sa mạc mênh mông, hai người các người muốn đi đâu? Mau chóng rời khỏi đây đi!”

“Xin hỏi, người có trông thấy một nữ tử tướng mạo xấu xí, tóc không dài lắm trong sa mạc không? Có thể thoát nhìn khá giống một nam nhân!” Lưu Trọng Thiên vội vàng hỏi.

Nữ nhân hé miệng bật cười “Có thấy, một tiểu cô nương vô cùng xấu xí!”

“Nàng ấy ở nơi nào?” Lưu Trọng Thiên mừng rỡ như điên, Uy Thất Thất vẫn chưa chết, nhưng cô đang ở đâu chứ?

“Ta muốn nước, nước của ta đã cho tiểu cô nương kia hết rồi, không còn đủ để ra khỏi sa mạc!” Nữ nhân nhìn chằm chằm vào túi nước duy nhất đeo bên hông Lưu Trọng Thiên.

Lưu Trọng Thiên lập tức tháo túi nước bên hông xuống đưa cho nữ nhân kia, nữ nhân kia lại nhìn nhìn bội kiếm đeo bên hông Lưu Trọng Thiên, ánh mắt đảo qua đảo lại “Thoạt nhìn đã biết ngài là đại quý nhân, tiểu phụ còn muốn bội kiếm của ngài!”

“Bội kiếm?” Thanh kiếm này là vật tùy thân của Lưu Trọng Thiên, đã theo mình nhiều năm, liền có chút do dự.

Nữ nhân kia lớn tiếng bật cười “Thôi bỏ đi, xem ra ngài khó có thể vứt bỏ vật đó, vì một xấu nữ quả có phần không đáng, nước cũng trả lại người, tiểu phụ còn phải lên đường!” Nữ nhân vươn ngón tay có móng vuốt giống như gà, chuyển túi nước lại cho Lưu Trọng Thiên.

“Đội đã!” Lưu Trọng Thiên suy nghĩ đôi chút, tháo bội kiếm bên hông xuống đưa cho nữ nhân ngồi trên lưng lạc đà.

Nữ nhân kia nhận lấy túi nước và bội kiếm, sắc mặt có chút khoan khoái “Cứ đi thẳng về phía bên trái, có một lều trại, nhưng người phải nhanh lên, nước của nàng không còn nhiều đâu, chỉ sợ sẽ chết khát đó!”

Lưu Trọng Thiên cảm tạ nữ nhân đang định rời đi, nữ nhân kia bỏ lại một câu “Xấu nữ kia có khả năng mê hoặc tâm trí, mang về sẽ gặp rất nhiều phiền toái, Vương gia nếu muốn tốt, chỉ bằng hãy để nàng lại trong sa mạc, tự sinh tự diệt thì hơn!”

“Vương gia?” Lưu Trọng Thiên sửng sốt, sao bà ta biết được mình là Vương gia. Khi hắn nhìn kỹ lại nữ nhân kia, nữ nhân đó đã thu lấy bội kiếm, hả lòng hả dạ cười lạc đà rời đi.

Lưu Trọng Thiên làm sao còn có tâm tình suy xét lời nói của nữ nhân điên khùng này, hắn hiện tại chỉ mong tìm được Thất Thất, chỉ cần tính mạng Thất Thất không gặp nguy hiểm, chuyện sau này về sau hẵng nói, hắn cùng tên binh lính kia bước nhanh về hướng bên trái.

Đại khái đi được hai canh giờ, quả nhiên từ xa xa xuất hiện một lều trại, Lưu Trọng Thiên trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết, chạy nhanh về phía lều trại.

88. Chương 88: Là Tiểu Bảo Bối Hay Là Yêu Tinh Phiền Phức
89. Chương 89: Khỏi Hoàn Hồi Trường An
90. Chương 90: Xấu Phi Vào Phủ
91. Chương 91: Ninh Vân Nhi Đánh Đàn
92. Chương 92: Làm Vương Phi Cũng Không Tệ
93. Chương 93: Vương Gia Chê Ta Xấu
94. Chương 94: Vương Phi Phải Chẳng Mang Thai Rồi?
95. Chương 95: Có Phần Lãnh Phí Giường Lớn
96. Chương 96: Khiêu Chiến Tôn Nghiêm Của Hắc
97. Chương 97: Nữ Nhân Nghịch Ngợm Khó Mà Quản Chế
98. Chương 98: Ta Phải Khiến Người Hoàn Toàn Tử Bỏ Ý Định Đây
99. Chương 99: Xấu Phi Hoá Mỹ Nhân
100. Chương 100: Mỹ Nhân Khoả Thân
101. Chương 101: Vịt Trời Bất Ngờ Hoá Phượng Hoàng
102. Chương 102: Nữ Bá Vương Đường Phố Trường An

Thất Thất vội vàng đang chuẩn bị rời đi, phát hiện có hơn ba người đứng trước cửa tiệm, một đám người thân hình cao to vạm vỡ, dáng vẻ xấu xược, khoanh tay trước ngực, vênh vác tự đắc ngó nhìn sạp hàng này.

“Mới mở sao? Gọi lão bản tới đây, nộp phí bảo kê!” Một gã trong đám người đó lớn tiếng quát.

“Ta là Thất lão bản ở nơi này! Sao vậy?” Thất Thất xoay tay lái, ngược nhìn sang.

Tên cầm đầu quan sát Uy Thất Thất đôi chút “Sao phải đeo khăn che mặt, có gì mờ ám sao? Nhất định là kẻ quái dị a, nhưng dáng người cũng không tệ! Khỏi cần nộp phí bảo kê nữa, cởi hết ra cho ông đây nhìn xem, có hợp khẩu vị không?”

Uy Thất Thất sao có thể chịu nổi, cảm tức quăng chiếc xe sang một bên “Đồ khốn, muốn đánh nhau phải không?” Dứt lời, không chút lưu tình giơ chân đá hắc vãng ra ngoài.

Tên đó không ngờ tới Uy Thất Thất tay chân nhanh nhẹn như thế, tên cầm đầu bị đánh trở tay không kịp, ngay sau đó bốn hộ vệ của Thất Thất cũng nhào lên, lập tức đám người mua hàng sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

s0n0k0.wordpress

Đối diện bên kia đường, Bạch Diện Tu La Lưu Huyền Cát phe phẩy quạt, ngồi trên ghế kiệu, khẽ bật cười “Nhìn không ra, xấu nữ còn có võ công! Thú vị đây!”

“Ngày hôm qua thuộc hạ bám theo xấu nữ kia, quả thực nàng tiến vào phủ đệ Tam Vương gia” Lan Kiếm tin chắc nói.

“Không phải là Vương phi xấu xí mà hoàng huynh ban hôn cho tam ca chứ? Nghe nói nữ nhân kia là tướng quân, chắc hẳn võ nghệ rất cao, nói như vậy, nữ nhân này chính là tam hoàng tẩu rồi?” Lưu Huyền Cát gấp quạt lại, ra hiệu cho đám tỳ nữ hạ ghế kiệu, hần bước xuống, nhằm thẳng về phò đối diện, nếu là tam hoàng tẩu, hẳn không thể ngồi yên bỏ mặc a.

Khi Lưu Huyền Cát tới, Uy Thất Thất đã đem tên cầm đầu kia giẫm nát dưới chân, ra sức đá rồi đạp hần.

“Nói, lần sau có còn dám tới nơi này thu phí bảo kê không?”

“Không dám, cô nãi nãi, thả ta ra!”

“Về sau đường phố này, là Uy Thất Thất ta cai quản, hay là người cai quản a?”

“Là người, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên đường phố này nữa”

“Cút mau!” Thất Thất nhắc chân ra.

Tên kia lồm nhồm bò dậy, trốn ra xa rồi, mới dám không tỏ ra yếu thế chỉ vào Uy Thất Thất “Đợi đấy, người đợi đấy, chờ đi a, ta gọi lão đại của chúng ta đến, người chết chắc rồi!”

“Ta đợi, người nhanh lên, đừng để cô nãi nãi của người, Uy Thất Thất ta chờ lâu nha!” Thất Thất dựng xe đạp lên để bên cạnh, định chờ đợi, Tiểu Đào thấy thế đẩy đẩy Thất Thất.

“Quay về đi!”

“Không được! Đám vô lại này nhất định chưa từ bỏ dã tâm, phải đánh cho bọn chúng phục mới thôi!”

“Quả nhiên là Uy Thất Thất, tam hoàng tẩu, Lưu Huyền Cát xin ra mắt!” Lưu Huyền Cát chấp tay đi tới, đôi mắt Thất Thất đẹp long lanh, đoán rằng nhất định là vì cực xấu, cho nên mới phải đeo khăn che mặt.

“Bạch Diện Tu La?” Uy Thất Thất nghi hoặc nhìn nam nhân trước mặt, đây chẳng phải là tên Lục Vương gia chuyên môn thu nạp mỹ nữ sao?

“Ngay cả tam hoàng tẩu cũng đã biết biệt hiệu của Huyền Cát a!”

“Ai là tam hoàng tẩu của người? Đừng ăn nói lung tung!”

Thất Thất khinh thường nhìn vị vương gia này, sao lại có nữ nhân nguyện ý yêu thương nhưng nhớ nhĩ? Hần chẳng qua được cái khuôn mặt trắng trẻo, đáng vẻ tuần tú, đúng là tiểu bạch kiểm điển hình, ỷ vào có tiền có thế, trái ôm phải ấp mỹ nữ, nghĩ tới thôi đã thấy buồn nôn, không biết Lưu Trọng Thiên có giống như lục đệ hần hay không, phong lưu đa tình, chẳng phải cũng anh tuấn phi phàm sao?

“Ta còn có chính sự cần làm, Lục Vương gia cứ tự nhiên!”

Vừa dứt lời, trên phố có hơn mười người xông lên, tên dẫn đầu chính là gã vừa bị đánh ban nãy, hần khúm núm đi phía trước, hướng về phía một nam nhân tướng mạo thô kệch, thân hình cao lớn ở bên cạnh tổ giác “Lão đại, chính là nữ nhân kia, tên là Thất lão bản, không chịu nộp phí bảo kê, còn đánh em nữa!”

“Ồn ngu, bị nữ nhân đánh còn vác mặt về tìm ta!”

“Không phải a, lão đại, nữ nhân này lợi hại lắm.....”

“Tránh ra, đồ vô dụng!” Nam nhân kia đẩy tên đàn em sang một bên, lạnh lùng tiến lên.

Mười mấy người đứng ở trước mặt Uy Thất Thất, vóc dáng cao to đứng trước mặt Thất Thất, trông thấy Thất Thất gầy yếu, nhỏ nhắn liền phá lên cười “Người bị con quỷ nhỏ này đánh sao?”

“Đúng vậy, lão đại!”

“Ha ha! Thật mắc cười! Trông chẳng khác nào con kiến nhỏ!”

Con kiến nhỏ? Uy Thất Thất lạnh lùng bước lên, nhìn gã nam nhân cao to trước mặt, ước chừng cao hơn Thất Thất ba cái đầu “Này! Báo danh đi, bằng không lát nữa người bị đánh ngã, nói không nên lời đâu”

“Ôi chao, lợi hại thật đó, ta là tiểu bá vương Triệu Tam Bư, người nếu có thể đánh ngã ta, ta liền gọi người là nghĩa mẫu [mẹ nuôi]”

“Vậy chờ làm nghĩa tử [con nuôi] đi!” Thất Thất buộc tóc đuôi ngựa lại cho chắc, hai tay chống eo, vẻ mặt hào hứng nhìn Triệu Tam Bư.

“Nếu người thua, đập đầu trước ta ba cái, đúng hạn phải nộp phí bảo kê!”

“Một lời đã định!”

Tên tiểu tử vừa bị đánh kia liền kéo Triệu Tam Bư “Lão đại, đừng hứa hẹn nhiều lời, nữ nhân kia có vẻ thuộc tà môn, võ công quái dị lắm”

“Xéo! Đồ ngu!” Triệu Tam Bư xắn tay áo lên, xông thẳng về phía Thất Thất.

Uy Thất Thất dựa vào sức lực sẽ không đánh lại một đám người, nhưng nếu một chọi một thì thừa sức, thân hình cô linh hoạt, Triệu Tam Bư định giở vài ngón nghề đối phó với cô nhưng không thành công, có chút cảm tức, bỏ nhào về phía trước, Thất Thất né được, xoay người tung chân, đá bay hẳn ra ngoài, ngã gục trên mặt đất, không chờ hẳn bò dậy, Thất Thất liền phi thân đánh một quyền cực mạnh vào giữa mặt hắn, Triệu Tam Bư ngã vật ra đất, hồi lâu sau vẫn không đứng dậy nổi.

“Mau chóng xéo đi, sau này cấm đến đây thu phí bảo kê nữa, chuyện tốt không làm, lại thích làm kẻ xấu!”

“Khốn kiếp, dám đánh lão đại, lên hết cho ta!” Tên phía sau vừa thấy Triệu Tam Bư bị thua, then quá hóa giận, gọi người cùng xông lên nhưng Triệu Tam Bư khoát tay chặn lại, lớn tiếng chửi mắng “Ai dám đụng đến nghĩa mẫu ta, chính là muốn đối đầu với Triệu Tam Bư ta”

Hắn cúi đầu ủ rũ bước tới trước mặt Thất Thất “Nghĩa mẫu, Triệu Tam Bư đã biết tội rồi, sau này Tam Bư hàng ngày đều đến đây báo tin cho nghĩa mẫu, có việc gì xin cứ căn dặn!”

“Không cần gọi ta..... Ai nha!” Thất Thất then thùng lui về phía sau vài bước.

“Như vậy sao được, nếu nuốt lời, Triệu Tam Bư ta sao còn mặt mũi sống trên giang hồ, mọi người nghe rõ đây, sau này cửa hàng của nghĩa mẫu chính là của Triệu Tam Bư ta, phải bảo vệ cho tốt, và tận sức hỗ trợ!”

“Vâng, lão đại, nghĩa mẫu!” Những tên khác thấy lão đại đã nhận nghĩa mẫu, không dám lỗ mãng nữa.

Uy Thất Thất đầu thế ngồi được, chỉ tung một quyền ra đã có nghĩa tử, xem ra đường phố Trường An, Uy Thất Thất mặc sức lộng hành không còn trở ngại gì, có phần hơi giống với xã hội đen, song không sao cả, thế lực của cô sớm muộn gì cũng mạnh lên, trở thành một tiểu bá vương trên đường phố Trường An quả không tồi.

Lưu Huyền Cát rất bội phục Uy Thất Thất này, xem ra Tam Vương gia đã cưới xấu nữ đặc biệt, không biết đã lượm về một bảo bối hay là cớ đại? Hôm qua mới nhìn thoáng qua từ đằng xa, hôm nay có cơ hội thấy rõ tận mắt, rốt cuộc nàng có bao phần xấu xí. Nhưng ánh mắt kia thực sự mê người, một nữ nhân xấu xí sao có thể sở hữu một đôi mắt long lanh như vậy chứ?

“Hong hét!” Thất Thất nhìn nhìn trời, mãi đánh nhau quên mất thời gian, trở về nhất định sẽ bị mắng chết thôi, cô lập tức trèo lên xe đạp, cũng không để ý tới Tiểu Đào, vội phóng về phía trước, bóng hình yêu kiều kia khiến Lưu Huyền Cát lâm vào trạng thái mê mẩn.

Uy Thất Thất vào vương phủ, sắc trời đã tối đen, cô nhẹ nhàng rảo bước về phía hậu viện, ánh mắt chăm chú nhìn căn phòng của Lưu Trọng Thiên, trong phòng tối om, lẽ nào hắn cũng chưa về, Thất Thất lập tức thở phào nhẹ nhõm, tuyệt quá đi, xem ra không cần phải khẩn trương.

Thất Thất vui vẻ cười, đẩy cửa phòng mình ra, nhanh nhẹn bước vào trong “May mà chưa bị tóm! Tạ ơn trời đất!”

“Tóm cái gì?” Trong bóng đêm có người ôm chầm lấy cô, đôi tay mạnh mẽ giữ chặt cô ở trong lòng “Chạy ra ngoài cả một ngày trời, tối giờ này mới mò về, người có còn là Vương phi của bốn vương không?”

“Vương.... Vương gia!” Thất Thất cảm thấy mình sao lại xui xẻo như vậy a, vừa rồi còn tưởng rằng đã trốn thoát, kết quả Lưu Trọng Thiên đang ngồi trong phòng cô chờ, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Khăn che mặt của Thất Thất bị kéo xuống, dựa vào ánh trăng lơ mờ, cô trông thấy ánh mắt Tam Vương gia si mê, Lưu Trọng Thiên vuốt ve hai bên má xinh xinh của Thất Thất, khi phát hiện trên mặt và trên người Uy Thất Thất toàn là đất cát bụi bặm, không khỏi nhú mày, bực tức véo cằm cô.

“Uy Thất Thất, nàng nhìn lại mình xem, bây giờ thành ra bộ dáng quái quỷ gì, y phục không chỉnh tề, toàn thân bùn đất, đừng nói với bốn vương, nàng ra ngoài đánh nhau, lập tức đi tắm rửa sạch sẽ rồi đến gặp bốn vương!”

Uy Thất Thất bị lôi ra khỏi phòng, Lưu Trọng Thiên gọi nha hoàn ngoài cửa “Giúp Vương phi tẩy sạch bụi bẩn, sau đó mang đến gặp bốn vương!”

“Bốn vương ở chỗ này chờ nàng!”

“Đạ, Vương gia!” Nha hoàn dìu Uy Thất Thất, Thất Thất tức giận hất tay ra, lớn tiếng la hét “Ăn cơm đã, đói chết mất, sau đó sẽ tắm rửa! Làm gì mà dữ thế, Vương gia thôi!”

Nha hoàn đứng bên cạnh cúi đầu xuống, cảm thấy Vương phi cực kỳ lợi hại a, toàn bộ vương phủ không ai dám làm càn với Vương gia như thế, nha hoàn khẽ lời Thất Thất “Vương phi, chúng ta đi thôi!”

“Hừ!” Thất Thất trừng mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, bực bội rời đi cùng nha hoàn.

Uy Thất Thất ăn no rồi, thoải mái ngâm mình trong thùng gỗ, nghịch những cánh hoa trong nước, ngắm lại ngày hôm nay thu hoạch được không ít, chỉ ước chế tên Lưu Trọng Thiên kia, tự dưng hung dữ như vậy, về trễ thì sao chứ? Cô cũng đâu còn là tiểu hài tử, chẳng lẽ ngày ngày phải về nhà đúng giờ sao?

Nha hoàn hầu hạ Uy Thất Thất mặc y phục, Thất Thất uể oải vươn người, bôi kem dưỡng da, đây là mặt hàng mới trong cửa tiệm của cô, bán hàng hôm nay xem ra không tệ, những ngày giàu sang chẳng còn bao xa nữa, tưởng tượng dáng vẻ vinh quang khi trở thành đệ nhất phú bà thành Trường An, Thất Thất không nhịn được trộm cười.

Uy Thất Thất trở về phòng mình, vừa bước vào cửa, phát hiện trong phòng có ánh nến, Tam Vương gia Lưu Trọng Thiên đang nằm trên chiếc giường rộng lớn.

“Này” Thất Thất đi tới, hung hăng túm lấy tay Lưu Trọng Thiên, cố sức đẩy ra bên ngoài “Ra ngoài, mau ra, đây là phòng của ta!”

“Hôm nay hãy ngoan ngoãn hầu hạ bốn vương, bằng không sau này đừng nghĩ tới việc ra ngoài!”

“Vương gia? Nhưng..... Nhưng mà.....” Tóc Thất Thất vẫn chưa khô, mái tóc dài buông xuống hai bờ vai, bộ y phục bằng lụa tơ tằm màu trắng chạm nền đất, trông cô thật quyến rũ, vóc dáng yếu điệu thướt tha như ẩn như hiện, bởi vì cô căng thẳng, nên hai gò má hồng hào, khiến Lưu Trọng Thiên bất chợt có chút ngây ngốc.

103. Chương 103: Đêm Tình Bạo Ngực

104. Chương 104: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (1)

105. Chương 105: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (2)

106. Chương 106: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (3)

“Lão nô không biết...” Lão thái giám chặt vật thu nhật đồng bức họa rồi cuộn tròn lại, tránh sang một bên, không dám lên tiếng, hẳn cũng cảm thấy quái lạ, nữ nhân trong cung sao lại không tìm thấy nhỉ?

“Nữ nhân xuất hiện ở hoàng cung, trầm lại không biết nàng là ai, thật nực cười.” Hoàng thượng nhú mày, lẽ ra khi đó nên bắt lấy nàng, nay chạy mất rồi, muốn tìm lại không tìm ra, đúng là vận mệnh trên người.

“Lão nô cũng cảm thấy rất kỳ lạ, thiếu nữ kia hình như không hiểu phép tắc trong cung, khi gặp Hoàng thượng cũng không quỳ xuống, hơn nữa những cung nữ, tần phi thông thường đều không dám động tới hoa quả và điểm tâm, bởi vì đó là chỗ nghỉ ngơi thường xuyên của Hoàng thượng...” Thái giám bặc bạch.

Đại Hán thiên tử thoáng chốc giãn đôi lông mày, lão thái giám nói vô cùng có lý a “Người nói, nữ nhân kia có thể là từ bên ngoài cung vào!”

“Đúng vậy, Hoàng thượng, nữ nhân thướt tha như thế, trong cung không thể nào không có ai biết, cho nên nhất định đến từ bên ngoài!”

“Nhưng trẫm muốn biết nàng là ai? Muốn biết ngay bây giờ!” Hoàng thượng có lẽ cảm thấy hy vọng xa vời, điều tra ra nữ nhân bên ngoài chẳng phải càng khó.

Lão thái giám nhẹ giọng nói “Có thể dò hỏi một chút ở các cung các uyển, có phải hôm nay đã triệu kiến nữ nhân ngoài cung tới không... Nếu không thì nữ nhân kia sao tiến cung được a?”

“Chủ ý không tệ!” Đại Hán thiên tử nhìn lão thái giám đầy tán thưởng, thái giám liền trở nên vui vẻ, vì mình thông minh được khen ngợi nên xúc động miên man.

Lúc này bên ngoài ngự thư phòng, tiểu thái giám Tiểu Vu Tử chạy tiến vào, tiểu thái giám này là thái giám tùy thân của Hoàng thượng, rất biết xem xét thời thế, vừa rồi nghe nói Hoàng thượng muốn tìm một thiếu nữ y phục màu lam, liền đoán được là người ở ngoài cung, sớm đi ra ngoài nghe ngóng, lúc này đương vui sướng phấn khích chạy vào bẩm báo.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tiểu Vu Tử đã dò hỏi được giúp Hoàng thượng rồi!”

Hoàng thượng hân hoan, quả nhiên là tâm phúc của mình, dường như đi guốc trong bụng mình vậy “Nói mau! Trẫm muốn nghe.”

“Hoàng thượng, hôm nay Hàn Vũ quý phi nương nương triệu kiến một nữ tử ở ngoài cung, vận bộ y phục màu lam giống y như đúc với nữ nhân mà Hoàng thượng miêu tả, chỉ là không trông thấy được dung mạo, nghe nói đeo một tấm khăn che mặt!”

“Khăn che mặt, Quý phi?” Hoàng thượng đứng lên, xem ra muốn tìm được thiếu nữ kia thì phải bắt đầu từ chỗ Quý phi nương nương “Bãi giá, tẩm cung của Quý phi!”

“Vâng, Hoàng thượng bãi giá tẩm cung Quý phi!”

Tiểu Vu Tử hô một tiếng, sau đó cẩn thận tiến lên đỡ Hoàng thượng, lão thái giám bên cạnh bực tức lui sang một bên, rõ rệt là, lại bị tiểu thái giám này vượt lên trước, sao mình không nghĩ ra nhỉ, nữ nhân Hoàng Thượng xem trọng, tương lai nếu nhập cung, Tiểu Vu Tử có lẽ có chỗ dựa tốt, quả là tiểu thái giám giỏi hoạt.

Từ sau khi Uy Thất Thất rời đi, Hàn Vũ quý phi vẫn khó có thể bình tĩnh trở lại, lòng dạ rối bời, Lưu Trọng Thiên phụng chỉ cưới xấu nữ, không biết lúc này tâm tình chàng thế nào, nhất định là vô cùng chán nản, suy sụp, tựa như hồi trước lúc mình nhập cung, trở thành nữ nhân của hoàng thượng, Tam vương gia anh tuấn oai phong như vậy, sao lại để ột xấu nữ chiếm tiện nghi chứ?

Trong thâm tâm, Hàn Vũ là nữ nhân không chịu nổi cô đơn tịch mịch, những hoài niệm với Lưu Trọng Thiên, thường xuyên khiến nàng lâm vào trong hoang tưởng, nhưng từ khi lên làm Quý phi nương nương, nàng luôn nhận được ưu đãi và sủng ái của Hoàng thượng, địa vị đương nhiên không giống như thông thường.

Hoàng thượng có thật sự yêu mến Hàn Vũ hay không, trong lòng Hàn Vũ biết rõ, mỗi lần Hoàng thượng đi vào tẩm cung của nàng, dường như đều chỉ muốn báo thù, ôm ấp nữ nhân Lưu Trọng Thiên yêu mến trong lòng, có lẽ khiến hắn cảm thấy an tâm được phần nào, thực tế cho thấy Hoàng thượng không yêu nàng, nàng trải qua quãng thời gian kỳ lạ nơi hoàng cung, Hoàng thượng đã tỏ rõ công cụ quyền uy của hắn.

Tâm hồn và thể chất Hàn Vũ đều có chút mệt mỏi, nàng nghiêng người, nằm xuống, đúng lúc này tiểu cung nữ chạy như bay vào, hoảng hốt nói “Quý phi nương nương, Hoàng thượng đến!”

“Hoàng thượng?” Hàn Vũ lập tức ngồi dậy, sao Hoàng thượng lại chọn giữa ban ngày ban mặt mà đến đây, thật sự khiến nàng có chút giật mình, không chờ nàng kịp sửa sang lại y phục xong xuôi, bước chân Đại

Hán thiên tử đã tiến vào.

“Cung nghênh Hoàng thượng!” Hàn Vũ và cung nữ vội vàng thi lễ, có phần trở tay không kịp.

“Trẫm có việc muốn hỏi Quý phi, những người khác lui ra hết đi, Tiểu Vu Tử ở lại.” Hoàng thượng ngồi xuống, phất phất tay, đám cung nữ đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người Hàn Vũ, Hoàng thượng và Tiểu Vu Tử.

“Hoàng thượng, không biết tìm Hàn Vũ, định hỏi chuyện gì?” Hàn Vũ cảm thấy thần sắc Hoàng thượng bất thường, hình như có chuyện gì phiền phức, sẽ không có liên quan tới mình chứ?

Hoàng thượng liếc nhìn Hàn Vũ, cười khẩy, hẳn chẳng có chút thích thú gì với nữ nhân này, suốt ngày rầu rĩ không vui vì Lưu Trọng Thiên, trông thấy thôi đã có cảm giác nhàm chán, nhưng chỉ cần Lưu Trọng Thiên yêu mến nàng một ngày, Hoàng thượng sẽ ôm nàng một ngày, giết chết nhuệ khí của tam đệ, cho hắn biết thế nào là Hoàng thượng, cửu ngũ chí tôn há có thể cho phép Lưu Trọng Thiên ngóc đầu dậy. (S: cô Pig, ng ỉu cô nham hiểm thế, về dạy dỗ lại đi nhé)

“Ái phi, trẫm có chuyện muốn hỏi nàng!”

“Mời Hoàng thượng nói, Hàn Vũ biết chuyện gì nhất định sẽ bẩm báo với Hoàng thượng.”

“Hôm nay có phải ái phi triệu kiến một thiếu nữ mặc bộ y phục màu lam mang theo cả khăn che mặt đứng không?” Hàn Vũ lập tức hiểu ra chuyện gì, nàng có chút căng thẳng, Hoàng thượng sao biết được mình triệu kiến Uy Thất Thất.

“Hoàng thượng, sao bỗng dừng lại hỏi vấn đề này, phải chăng có người nhìn lầm rồi...”

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Tiểu Vu Tử, đưa mắt về phía hắn, Tiểu Vu Tử lập tức thấp giọng nói “Quý phi nương nương, có người thấy hôm nay Quý phi triệu kiến một thiếu nữ vận bộ y phục màu lam mang theo cả khăn che mặt”

“Đây... Dạ, Hoàng thượng, đó chẳng qua chỉ là một nữ tử tầm thường, chẳng đáng nhắc tới, cho nên Hàn Vũ cảm thấy thiết yếu không cần nói.” Hàn Vũ lau mồ hôi trên trán, Tiểu Vu Tử chết tiệt, sao lại để hắn biết được chứ? Còn dám chạy tới đối chất?

“Nói, nàng ấy là ai?”

“Hoàng thượng, thần thiếp nói rồi, cô ta chỉ là một nữ tử tầm thường, không đáng để Hoàng Thượng...”

“Trẫm hỏi ngươi nàng ấy là ai!” Đại Hán thiên tử bỗng nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Hàn Vũ, có phần nổi nóng, Hàn Vũ sợ hãi vội vàng quỳ xuống.

“Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi, không nên triệu kiến nữ nhân kia, mong Hoàng thượng thứ tội!”

“Đứng lên đi, trẫm không phải muốn trách cứ nàng, chỉ muốn biết nàng ấy là ai?”

“Vâng... . . . Là Uy Thất Thất – Vương phi xấu xí của Tam vương gia...” Nói xong Hàn Vũ khấn trương cúi thấp đầu xuống “Hoàng thượng chớ nên trách thần thiếp, thần thiếp chẳng qua chỉ muốn biết rõ nàng có bao phần xấu xí!”

Trong lòng Hoàng thượng chấn động, bất chợt sững người lại, sao có thể? Hắn túm lấy Hàn Vũ, gầm lên “Ngươi có biết người đang nói xằng bậy gì không? Nàng ấy sao có thể là Vương phi của Tam vương gia, chẳng lẽ ngươi cho rằng mắt trẫm mù rồi hay sao?”

“Hoàng thượng, lời thần thiếp nói là thật, quả thực hôm nay triệu kiến Uy Thất Thất – Vương phi của Tam vương gia!”

“Nói láo, trẫm, rõ ràng ban hôn xấu nữ, sao có thể...”

Hàn Vũ có chút phiền muộn, ngạc nhiên nhìn Hoàng thượng hồi lâu, mình đã nói thật, lẽ nào còn có thể là người khác hay sao “Uy Thất Thất đích thực là xấu nữ, hôm nay đến đây, còn sợ hù dọa thần thiếp, nên cố ý che mặt lại!”

Lời nói của Quý phi nương nương, khiến Đại Hán thiên tử cũng mông lung, hắn không biết hôm nay rốt cuộc hai nữ nhân kia có phải cùng một người không? Nhưng làm sao có thể có chuyện trùng hợp như thế, giống nhau từ y phục cho đến dáng người, một người là tuyệt sắc khuynh thành, một người lại che mặt bằng tấm lụa mỏng. Đại Hán thiên tử ngồi không yên, trong chuyện này rốt cuộc ẩn chứa âm mưu gì? Tam vương gia Lưu Trọng Thiên dường như lại chiếm ưu thế rồi, nếu như Vương phi của Lưu Trọng Thiên thực sự là mỹ nhân kia, chẳng phải Hoàng thượng đã tác thành một chuyện tốt lành cho hắn?

Đại Hán thiên tử không có loại nhả hứng này, hận không thể nhổ cỏ tận gốc Lưu Trọng Thiên, sao có thể cho hắn dệt hoa trên gấm [ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn] chứ?

Hoàng thượng cực kỳ tức giận, hắn muốn chất vấn một người, Ngô Trung Nghĩa, cái tên đáng chết này, phải chăng hợp mưu thông đồng với Lưu Trọng Thiên, vì bảo toàn tính mệnh của Uy Thất Thất, bốn cột Hoàng thượng, hắn là cử ngũ chí tôn, há có thể cho phép bọn họ làm càn như thế. Ngô Trung Nghĩa không biết tại sao Hoàng thượng bỗng nhiên truyền gọi hắn, vì vậy lòng ngập tràn phẫn khích tiến cung, khi hắn vừa bước vào tấm cung của hoàng thượng, liền phát hiện vài tên thái giám đều lạnh lùng nhìn hắn, tình thế bất lợi nha?

Ngô Trung Nghĩa lập tức túa mồ hôi lạnh, trong lòng thoáng chốc đâm lo, hắn vừa đi, vừa hồi tưởng lại, gần đây không mắc sai phạm gì a, cũng chẳng có nói sai chuyện gì, sao có cảm giác lạnh toát sống lưng, dự cảm chẳng lành nhỉ?

“Ngô Trung Nghĩa lớn mật!” Đại Hán thiên tử bỗng dưng gầm lên một tiếng, trong nháy mắt Ngô Trung Nghĩa tê dại trên mặt đất, hồn bay phách lạc, run cầm cập không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Hoàng thượng, vi thần không biết đã làm sai chỗ nào, oan uống a! Hoàng thượng tha mạng a.” Hắn cũng mặc kệ xem mình có thực sự mắc lỗi hay không, có cảm giác như bị chiếc chày giã mạnh vào đầu, trước tiên cứ dập đầu lạy đã, bắt luận ra sao, cầu xin tha thứ rồi nói sau.

“Người cho rằng mình bị oan sao? Được, bây giờ trầm hỏi người, Vương phi của Lưu Trọng Thiên, Uy Thất Thất rốt cuộc có phải xấu nữ không?” Thanh âm của Hoàng thượng lạnh như băng, đáp án kia cứ quấy nhiễu hắn, hôm nay nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này.

Ngô Trung Nghĩa vừa nghe Hoàng thượng hỏi như thế xong, lập tức ngừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên, giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ngược nhìn Hoàng thượng “Hoàng thượng, sao lại hỏi vậy, đương nhiên là xấu nữ rồi!”

“Người còn dám bốn cột trầm, phải chăng không sợ trầm chém đầu người a...”

“Ai nha, Hoàng thượng, vi thần làm sao dám bốn cột Hoàng thượng, Uy Thất Thất đích thực là xấu nữ, xấu vô cùng, hơn nữa Trì tướng quân có thể làm chứng a.” Thanh âm Ngô Trung Nghĩa run như cây sậy, vô cùng oan ức, cũng sắp khóc tới nơi rồi, tai họa bỗng dưng từ trên trời rơi xuống vậy.

Uy Thất Thất xấu nữ kia, còn có gì đáng hoài nghi, Hoàng thượng sao lại hỏi chuyện này?

Đại Hán thiên tử liền thôi giận dữ, có phần không tin lắm, lẽ nào hôm nay nhìn thấy vị thiếu nữ tuyệt mỹ, quả thực không phải Uy Thất Thất, chỉ là do mặc y phục trùng hợp với Uy Thất Thất? Nhưng loại khả năng này cực thấp, hơn nữa lại cùng trong một ngày, cùng một thời điểm.

“Truyền Trì lão tướng quân!”

Tiểu Vu Tử lập tức chạy tới cửa, lớn tiếng hô “Truyền... Trì tướng quân cần gấp!”

Khoảng chừng qua nửa nén nhang, Trì tướng quân hùng hùng hổ hổ chạy vào, hắn cũng rất mơ hồ, Hoàng thượng bỗng dưng truyền gọi, không biết là có chuyện đại sự gì, vì vậy vội vàng quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng, cho truyền vi thần, không biết là vì chuyện gì.”

Ngô Trung Nghĩa bên cạnh không nhịn được, vội vã hướng về phía Trì tướng quân chứng thực “Lão tướng quân, cứu mạng a, mau nói cho Hoàng thượng, Uy Thất Thất có đúng là xấu nữ hay không a!”

107. Chương 107: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (4)

Trì tướng quân lập tức ngơ ngác, vấn đề này mà còn phải hỏi sao? Uy Thất Thất là xấu nữ khắp thiên hạ đều biết, thậm chí ngay cả người Hung Nô cũng biết, sự thực rành rành ra đây.

Hoàng thượng nhìn Trì tướng quân, dường như cũng muốn nghe câu trả lời của hắn, ánh mắt kia khiến Trì tướng quân cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Vi thần tưởng chuyện gì, Thất tướng quân là xấu nữ mọi người đều biết, hơn nữa Thất tướng quân cùng vi thần tác chiến trong mấy tháng liền, tuy rằng có xấu, nhưng vẫn có thể xem là một vị tướng lĩnh nhân tài, đáng tiếc lại là nữ nhân!”

Ngô Trung Nghĩa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, khăn trương lau mồ hôi trên trán “Hoàng thượng, Trì tướng quân cũng đã nói, Uy Thất Thất đích thực là xấu nữ, vi thần chẳng hề dối gạt Hoàng thượng.”

Đại Hân thiên tử bực tức nhìn hai người trước mặt, Ngô Trung Nghĩa là tên nhát gan sợ phiền hà, phỏng chừng cũng không dám lừa gạt hắn, nếu Uy Thất Thất là xấu nữ, vậy thiếu nữ trong hậu hoa viên mà mình nhìn thấy là ai mới được?

Hoàng thượng có chút tâm phiền ý loạn, cho phép Trì tướng quân và Ngô Trung Nghĩa rời đi, một mình hắn u sầu ngồi tựa vào ghế rồng, nhíu mày, trong trí não toàn hiện lên bóng người thiếu nữ áo lam, đôi mắt mê hoặc người và cả khí chất đặc biệt, rốt cuộc hiện giờ nàng đang ở nơi nào?

Nếu có được mỹ nhân kia, Hoàng thượng cũng cảm thấy mỹ mãn, đáng tiếc, càng khao khát, lại càng không chạm tới được, chẳng thà không trông thấy thì hơn, giờ đây lòng dạ rối bời, không sao chú tâm được vào chuyện khác a.

Tiểu Vu Tử thấy Hoàng thượng như thế tràn đầy lo âu, không khỏi thở dài, nhẹ giọng nói “Hoàng thượng, sao có thể trùng hợp như vậy, thời điểm Quý phi nương nương triệu kiến Uy Thất Thất, xuất hiện thiếu nữ áo lam, hơn nữa Quý phi nương nương cũng đã nói, Uy Thất Thất mang khăn che mặt, không trông thấy tướng mạo ra sao, không phải Tam vương gia treo đầu dê bán thịt chó chứ...”

“Treo đầu dê bán thịt chó?” Hoàng thượng bỗng ngẩng đầu lên, đứng vậy, sao hắn lại không nghĩ đến khả năng đó, có khi nào Lưu Trọng Thiên ruồng bỏ Uy Thất Thất xấu xí, thay bằng nữ nhân kia, như vậy vừa không mắc tội khi quân lại có thể tha hồ ôm ấp mỹ nhân vào lòng.

“Hoàng thượng, chúng ta không thể đưa ra kết luận bừa được, biện pháp tốt nhất chính là...” Tiểu Vu Tử ghé sát vào tai Hoàng thượng, thấp giọng nói thầm, Hoàng thượng vừa nghe vừa gật đầu, có lẽ chỉ có thể sử dụng biện pháp này, chỉ như vậy mới có thể biết được, Lưu Trọng Thiên phụng chỉ thành hôn rốt cuộc có phải xấu nữ hay không, hay là cố tình lừa gạt hắn.

Uy Thất Thất vội vã quay về vương phủ, bực tức tháo khăn che mặt xuống bước vào cửa, trong lòng rối rắm.

Lúc ngang qua hoa viên, Thất Thất không khỏi dừng bước, phát hiện Lưu Trọng Thiên đang ở trong hoa viên nghe Vân Nhi đánh đàn, hắn ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, mặc bộ y phục trắng toát, tôn lên vẻ phóng khoáng khác thường, ánh mắt thâm thúy, chăm chú nhìn, dường như nghe rất nhập tâm, Vân Nhi thì một lòng một dạ đánh đàn, quả là anh hùng mỹ nhân, một cảnh tượng khiến người ta hâm mộ, thật biết hưởng thụ a.

Trong lòng Uy Thất Thất đột nhiên cảm thấy cực kỳ chướng tai gai mắt, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chẳng lẽ Lưu Trọng Thiên thích Ninh Vân Nhi sao? Nếu thích nàng, tại sao còn đối với mình dây dưa không dứt, đúng là cái tên háo sắc. (mùi dấm chua nồng nặc)

Càng nhìn càng thấy tức, bản thân mình bị người trong lòng hắn gọi vào hoàng cung, lại xúi quẩy gặp phải tên Hoàng thượng, vất vả lắm mới trốn thoát được, còn hắn thì ung dung ngồi nghe mỹ nhân gảy đàn, nhả húng thật đấy.

Lưu Trọng Thiên trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, thoáng thấy Uy Thất Thất đang nhìn về phía bọn họ, nét mặt không vui, xem ra cô hiểu lầm rồi, Lưu Trọng Thiên lập tức đứng dậy, tiếng đàn của Vân Nhi chợt ngừng lại, nàng thất vọng ngẩng đầu, trông theo ánh mắt của Vương gia, thấy Uy Thất Thất đứng đằng

xa, trong lòng không khỏi quặn thắt, vừa có được bầu không khí tốt đẹp, liền bị phá vỡ khi Thất Thất xuất hiện, nhìn là biết Ninh Vân Nhi cũng chẳng vui vẻ gì.

Lưu Trọng Thiên không chậm trễ phút nào, bước nhanh tới chỗ Thất Thất. Uy Thất Thất bực bội xoay người rời đi, trong lòng tủi thân chết đi được, cô rời khỏi hoa viên, nhanh chóng chạy về phòng mình, đương định khép cửa phòng lại, Lưu Trọng Thiên đã túm lấy tay cô, nghiêng mình bước vào.

“Trông thấy bồn vương sao lại bỏ chạy?”

“Ai chạy, ta trở về phòng thôi!”

“Ban nãy, quản gia trong phủ nói Hàn Vũ quý phi nương nương mời nàng vào cung, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Hóa ra người biết? Trong lòng người chỉ có nàng!” Thất Thất trừng to mắt nhìn, lấy tay chỉ vào lồng ngực Lưu Trọng Thiên. “Người trong lòng người cảnh cáo ta”

“Thất Thất, nàng nghe bồn vương giải thích...” Lưu Trọng Thiên cũng không ngạc nhiên, chỉ cảm thấy Hàn Vũ ở trước mặt Thất Thất nhắc tới chuyện cũ, có vẻ hơi quá đáng, hắn bắt lấy tay Thất Thất cầm chặt trong lòng bàn tay, hạnh phúc trào dâng, Thất Thất của hắn đang ghen.

“Người không cần giải thích, ta không có hứng.”

“Bồn vương hiện tại chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng, Hàn Vũ nói gì đó, nàng cũng đừng nên để tâm!” Lưu Trọng Thiên khẽ vuốt ve hai bên má cô, ngữ khí trở nên vô cùng ôn nhu, Thất Thất nhất thời có chút không quen.

“Ai để tâm?” Thất Thất giận dỗi chu miệng lên.

“Rõ ràng là đang ghen, còn không thừa nhận...” Lưu Trọng Thiên ôm eo cô, véo nhẹ vào má cô, không nhịn được đặt một nụ hôn lên gương mặt kia.

“Vương gia...” Thất Thất thoáng né tránh, Vương gia xấu xa này, sao luôn muốn chiếm tiện nghi của cô chứ? Còn đương xấu hổ, Thất Thất bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vỗ một cái vào đầu, thiếu chút nữa quên mất việc đại sự “Đúng rồi, Tam vương gia, mượn ít bạc.” Thất Thất chìa tay ra, vui vẻ xòe trước mặt hắn, bộ dáng như lẽ tất nhiên?

“Có thể tới tìm quản gia, bồn vương không mang theo người nhiều bạc!” Lưu Trọng Thiên trong lòng không hiểu nổi, tâm tình mình đương rất tốt, định gần gũi nàng, nàng lại chìa tay ra xin bạc, xem ra ảnh hưởng của câu chuyện Hàn Vũ đối với nàng cũng không lớn lắm a, nàng chỉ cảm thấy hứng thú với bạc.

“Ta muốn mượn năm ngàn lượng, quản gia không dám quyết định, mới tìm người mượn, ta cam đoan trong vòng một tháng sẽ trả lại người!”

“Năm ngàn lượng? Uy Thất Thất, nàng mượn nhiều tiền như vậy làm gì?” Lưu Trọng Thiên có chút kinh ngạc.

“Đáng ghét!” Thất Thất thu tay về, có vẻ mất hứng “Có mượn không?”

“Nhiều bạc như vậy, phải nói rõ dùng vào việc gì, bằng không Vương phi của bồn vương, sẽ vắt ép xương cốt bồn vương khô cạn mất, hôm nay mượn năm ngàn lượng, ngày mai lại vay tiếp năm ngàn lượng, bồn vương lấy đâu ra nhiều bạc như vậy, không đủ cho nàng tiêu xài” Trọng Thiên buông Uy Thất Thất ra, bộ dáng như muốn nói nếu không rõ lý do sẽ không mượn. (ko hiểu sao Pig đọc nhầm thành Trọng Thủy mới chết chứ :D)

“Ta nói mượn...”

“Không nói rõ ràng, bồn vương sẽ không đồng ý!”

“Được thôi, người không đồng ý có phải không?” Uy Thất Thất tức giận bước về phía ngoài cửa.

“Đi đâu đấy?” Lưu Trọng Thiên nổi nóng giữ cô lại, chỉ muốn cô nói rõ xem dùng vào việc gì, lại khó tới vậy sao? Về việc sử dụng bạc, Lưu Trọng Thiên càng thêm hoài nghi.

“Bây giờ ta sẽ ra ngoài mượn!” Thắt Thắt nheo mắt lại “Nếu như ta đứng trước cửa Di Hồng viện, một đêm mượn năm ngàn lượng bạc, sau khi trả hết nợ, lợi tức chính là hầu ngũ một đêm! Nhất định có thể mượn được!”

“Uy Thắt Thắt!” Lưu Trọng Thiên nghe xong lời cô nói, thiếu chút nữa tức điên, hấn nhanh chóng ôm Thắt Thắt vào trong lòng, cầm giận nhìn vào ánh mắt cô “Muốn mượn năm ngàn lượng bạc đứng không, bốn vương cho nàng mượn, nhưng phải trả lợi tức lại cho bốn vương!”

“Tại sao phải cho người, ta đi ra ngoài mượn”

“Nếu nàng dám đi, bốn vương lập tức sẽ dỡ bỏ Di Hồng viện!” Lưu Trọng Thiên gầm thét giận dữ, dọa Thắt Thắt nhảy dựng lên.

“Đồ tôi, Lưu Trọng Thiên, tự cho là đúng!”

“Nàng có còn muốn mượn năm ngàn lượng không!”

“Mượn!”

Thắt Thắt ủy khuất cúi đầu xuống, cô cần năm ngàn lượng kia, nếu không nhận của Lưu Trọng Thiên, có thể phải ra ngoài mượn, nhưng cô không có gan vậy a, dù sao cô cũng là Tam vương phi a, sỗ dĩ nói như thế, là muốn hù dọa Lưu Trọng Thiên một chút, cái tên chết tiệt, keo kiệt quá đi.

Có điều, cho dù lại thiếu tiền, Thắt Thắt cũng sẽ không đi làm loại chuyện đó, dù sao cô mới chỉ có mười bảy tuổi.

“Được! Bốn vương ư...” Lưu Trọng Thiên bế cô lên, nhìn cô đùa giỡn “Nàng hãy suy nghĩ kỹ!”

Thắt Thắt nhanh tay đánh hấn một cái “Người sẽ không cho ta mượn vô điều kiện?”

“Bốn vương nói muốn điều kiện sao? Là nàng không chịu nói cho bốn vương biết, tại sao cần nhiều bạc như vậy, bây giờ nói vẫn kịp, nói đi!”

“Không nói!”

“Bốn vương cũng nghĩ thế!” Môi Lưu Trọng Thiên chộp lấy môi Thắt Thắt, hung hăng hôn một cái “Trước hết lợi tức phải ghi vào sổ, đợi lát nữa đến phòng của bốn vương lấy ngân phiếu a!” Dứt lời buông Uy Thắt Thắt xuống, cười ha hả rời khỏi phòng.

Ghi sổ, thế mà hấn cũng nghĩ ra được, lẽ nào hấn không biết ưu điểm lớn nhất của Uy Thắt Thắt chính là quỵt nợ sao? Chỉ cần năm ngàn lượng bạc đến tay, là có thể mua được căn nhà rộng lớn và khí phái trên đường phố Trường An, cô đương nhiên muốn chỗ đó trở thành thánh địa nữ nhân Trường An, còn cô sẽ trở thành Cận Vũ Tây (*) đệ nhất Đại Hấn.

Uy Thắt Thắt chạy vào phòng Lưu Trọng Thiên, phát hiện hấn đã đặt ngân phiếu ở trên mặt bàn, đang chờ cô tới lấy, Thắt Thắt đâu còn khách khí nữa, sổ tiền kia quả thực chính là liều thuốc cứu mạng, vì vậy đương định vươn tay ra chộp ngân phiếu, Lưu Trọng Thiên ôn nhu phủ đôi bàn tay to lớn lên tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thắt Thắt, sổ tiền này không cần trả lại, bất luận nàng dùng vào việc gì, bốn vương đều tin tưởng nàng!”

“Oh?” Uy Thắt Thắt cầm ngân phiếu trong tay, có chút bất an, tại sao hấn đột nhiên có thái độ tốt như vậy, sau này nếu hấn biết rõ khoản tiền đó là vì muốn mau chóng thoát khỏi hấn mà vay mượn, không biết liệu hấn có cảm thấy thất vọng không, quần sao được nhiều như vậy, Uy Thắt Thắt cũng không phải là nữ nhân do dự thiếu quyết đoán, cần dứt thì dứt.

“Muốn đi ra ngoài sao?” Lưu Trọng Thiên chột hỏi một câu.

“Đúng, đi ra ngoài, tiêu tiền!” Thắt Thắt bật cười, lúc này ngàn vạn lần đừng nên đổi ý, vì sổ tiền này, Thắt Thắt đã suy nghĩ rất lâu rồi.

“Về sớm một chút, ban đêm trên đường phố Trường An có hội đèn lồng, chúng ta cùng đi xem!”

“Người mang ta theo?” Thắt Thắt há to miệng, có phần kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên.

“Sao, không thích à?”

“Thích chứ, ta chưa có dịp nào được dạo đêm ở Trường An, nhất định sẽ về sớm!” Thất Thất mỉm cười thật tươi, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lưu Trọng Thiên gần như bị nộ cười kia mê hoặc, ngây ngẩn nhìn ra phía cửa, thật muốn kéo cô lại, để cô và hắn thân mật thêm chút nữa.

Lưu Trọng Thiên nhớ tới lời Thất Thất nói, Hàn Vũ hôm nay tự xưng triệu kiến Thất Thất, không biết nàng có trông thấy dung mạo Thất Thất hay không, có ghen tuông quá đáng hay không, có gây ra chuyện nào loạn gì không?

108. Chương 108: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (5)

Nghĩ tới Quý phi nương nương, Lưu Trọng Thiên chợt cảm khái vô hạn, năm đó phụ thân nàng đến vương phủ cầu hôn, Lưu Trọng Thiên lúc ấy cũng vô cùng yêu mến Hàn Vũ, nếu không phải hoàng huynh chen ngang phá đám, thì lúc này Vương phi hẳn là Hàn Vũ mới đúng.

Đáng tiếc vận mệnh trêu người, Hàn Vũ và hắn hữu duyên vô phận, giờ đây, khi mọi thứ đã trôi xa, Lưu Trọng Thiên đã sớm đoạn tuyệt sợi dây tình cảm ấy, quên nữ nhân kia, nhưng còn Hàn Vũ? Lại không thể từ bỏ được như hắn vậy, khiến ôi quan hệ giữa Hoàng thượng và Lưu Trọng Thiên vẫn hết sức căng thẳng, nữ nhân đáng thương, quả là trời cao trêu đùa con người a.

Lưu Trọng Thiên nhớ lại ngày đó trước lúc xuất chinh, hai người không may gặp gỡ ở trong cung, Hàn Vũ bất chấp tất cả bỏ nhào lên, ôm chặt lấy hắn, nói gì cũng không chịu buông hắn ra, hoàng huynh nghe được tin vừa lúc chạy đến bắt quả tang, thiếu chút nữa dưới sự giận dữ, đã xảy ra cảnh đầu rơi máu chảy, huynh đệ hai người trừng mắt nhìn nhau, tình hình ngay lúc đó thật sự rất tồi tệ.

Hàn Vũ bị hoàng huynh bắt giam mấy ngày, cuối cùng do thân thể suy yếu, được thả ra, Lưu Trọng Thiên cảm thấy việc nào loạn có phần quá mức, mới rời khỏi Trường An, chờ lệnh đi tiến đánh Hung Nô, kết quả...

Lưu Trọng Thiên đột nhiên phá lên cười, vận mệnh đúng là trêu đùa con người ta, hóa ra vòng tới vòng lui, nữ nhân trong số mệnh lại là một người khác hoàn toàn, một Vương phi xấu vô cùng, luôn trói chặt nội tâm Lưu Trọng Thiên, sau đêm đầu tiên, xấu nữ hóa mỹ nhân...

Không biết Hoàng thượng khi biết dung mạo Uy Thất Thất động lòng người, có nổi trận lôi đình hay không, cho nên biện pháp tốt nhất chính là đừng để hoàng huynh trông thấy Thất Thất, cứ như vậy cả đời này làm Vương phi của Lưu Trọng Thiên.

Nhưng Uy Thất Thất thật là một nữ nhân ngang bướng, độc lập, mạnh mẽ, đầy cá tính, khác rất nhiều so với những thiếu nữ Đại Hán, chuyện gì cũng muốn tranh luận đầu lý, không chịu thua kém nam nhân. Song chuyện phiền phức nhất chính là, cô không chịu ngoan ngoãn hầu hạ hắn, khiến hắn luôn rơi vào cảnh chán đơn gối chiếc, đây quả là việc Lưu Trọng Thiên đau đầu, mới chỉ có hai lần, hắn dường như khó có thể tự kiềm chế. (cái đoạn 2 lần là ám chỉ abcdxyz nhé ở chap 99 & 103

dành cho ai ko hiểu)

Uy Thất Thất quả nhiên trở về từ rất sớm, mồ hôi đầm đìa cô quăng chiếc xe đạp sang một bên, nhanh chóng chạy vào phòng Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên đang xem sách yên tĩnh, trông thấy Uy Thất Thất hùng hùng hổ hổ, bất chợt nhíu mày.

“Nàng không thể bước vào nhẹ nhàng lặng lẽ hay sao?”

“Lặng lẽ, oh” Thất Thất chớp chớp mắt, đi tới trước mặt Lưu Trọng Thiên, giật lấy thẻ tre xuống “Ta muốn nhìn cảnh đêm Trường An, chẳng phải ngươi nói dẫn ta đi xem hội hoa đăng sao?”

“Thời gian vẫn còn sớm, nàng tắm rửa đi, thay trang phục đẹp!” Lưu Trọng Thiên lại cầm thẻ tre lên, tiếp tục xem.

“Được, ta đi ngay đây, nhưng, Vương gia, để cảm tạ ngươi năm ngàn lượng bạc, Thất Thất sẽ tặng ngươi một bất ngờ!”

“Bất ngờ?”

“Song chưa phải bây giờ!” Thất Thất làm cái mặt quỷ.

“Thật nghịch ngợm!” Lưu Trọng Thiên khẽ cười, nhưng trong lòng, trái lại rất chờ mong bất ngờ từ Uy Thất Thất.

Uy Thất Thất tắm gội tỉ mỉ, vận bộ y phục bằng tơ lụa màu lam, ở trước ngực thắt một dải ruy-băng màu lam, sau đó đeo khăn che mặt lên, xuất hiện ở trước mặt Lưu Trọng Thiên, ngẩng đầu lên “Thế nào? Trang phục người thích đấy, đi thôi!”

Lưu Trọng Thiên hài lòng gật đầu một cái, bộ dáng này thoát nhìn càng thêm mê người, y như nữ nhân ôn ôn nhu nhu, tà váy đẹp làm tôn lên vòng eo nhỏ của cô, nhưng xem bộ dáng cô cố ý học cách đi đứng, trái lại có chút khiến Lưu Trọng Thiên không quen.

Lưu Trọng Thiên cùng Uy Thất Thất đi ra cửa chính vương phủ, Ninh Vân Nhi đứng ở trước cửa, ngấm nhìn từ đằng xa, lòng tràn đầy sầu não. Tam vương gia lãnh khốc kiêu ngạo đã thay đổi, tới mức khiến nàng không còn nhận ra, vì Uy Thất Thất kia, còn chịu đi xem hội đèn lồng, nàng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng tình cảnh như vậy, hẳn là vì Uy Thất Thất.

Uy Thất Thất vừa bước ra khỏi cửa vương phủ, thì hoàn toàn quên mất những lễ nghi này nọ, lôi kéo tay Lưu Trọng Thiên. Trên đường phố Trường An giăng mắc đèn khắp nơi, tràn đầy hiếu kỳ, Lưu Trọng Thiên về cơ bản không nhìn thấy ánh đèn, Uy Thất Thất vây quanh hắn, vòng đi vòng lại, khiến hắn hoa cả mắt.

Có lẽ chỉ ở nơi này, Lưu Trọng Thiên thay thường phục, mới có thể thoải mái tự nhiên nắm đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại của Uy Thất Thất, để cô không tài nào thoát khỏi mình. Lưu Trọng Thiên bỗng nhiên có loại cảm giác rất thư thái, thì ra Uy Thất Thất hấp dẫn hắn không chỉ ở vẻ mỹ mạo và trí tuệ, mà còn khiến người ta khoan khoái ung dung. Những thứ lễ tiết kia lúc này cũng không tồn tại nữa, hắn không còn là Vương gia, nàng cũng không phải Vương phi, mà là một đôi nam nữ bình thường trong đoàn người.

“Người có biết cảm giác yêu đương thế nào không?” Uy Thất Thất đột nhiên thốt ra một câu.

“Yêu đương?” Lưu Trọng Thiên không hiểu cho lắm câu nói kia của Thất Thất, lên tiếng hỏi có chút kinh ngạc.

“Ha ha, quên đi, nơi này là Đại Hán, người là Vương gia!” Thất Thất che miệng bật cười “Ở chỗ chúng ta, trong tình yêu, đôi tình nhân sẽ dắt tay nhau đi dạo phố, mua đồ ăn ngon, xem phim, uống cà phê, nói một chút về... chủ đề thân mật, sau đó ôm hôn nhau! , rất lãng mạn...”

“Nàng nói cái gì...” Lưu Trọng Thiên có phần giật mình nhìn Uy Thất Thất, cô đang nói gì thế? Trông đáng vẻ ngưỡng mộ của cô, liền biết cô đang khát khao những thứ đó.

Thất Thất kéo tay Lưu Trọng Thiên, mắt chăm chú nhìn hoa đăng, dường như đang né tránh ánh mắt của Lưu Trọng Thiên.

“Thật không ngờ, nắm tay ta đi dạo phố chính là Vương gia Đại Hán...” Ánh mắt cô nhanh chóng liếc nhìn Lưu Trọng Thiên “Thế nhưng... ở Đại Hán, có lẽ ta vĩnh viễn cũng không thể biết được cảm giác được hôn trên đường phố!”

Uy Thất Thất say mê ngắm nhìn hoa đăng, bất chợt nổi lên có chút mất mát, người hiện đại vì sao phải sống ở cổ đại, . Tư tưởng mãi mãi cũng không thể hòa hợp với người cổ đại, muốn lãng mạn tuyệt nhiên chẳng có hi vọng rồi, haizzz! Chấp nhận số mệnh thôi.

“Thất Thất...” Tay Lưu Trọng Thiên dùng sức kéo, Uy Thất Thất liền ngã vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, đôi tay kia nhanh chóng ôm eo cô, khiến cô hoảng sợ, Lưu Trọng Thiên nhìn lướt qua mọi người xung quanh, đột nhiên cúi đầu xuống thoáng hôn lên môi Thất Thất, sau đó rất nhanh đẩy Thất Thất ra, lại tỏ ra đáng vẻ trang nghiêm, giống như nụ hôn kia vốn chưa từng xảy ra.

Uy Thất Thất thật lâu sau cũng không có phản ứng gì, cô ngẩn ngơ ngược nhìn Lưu Trọng Thiên, nét mặt hoảng hốt khẽ vượt đôi môi, lập tức xấu hổ đỏ mặt,, . Trong lòng dâng lên một đợt sóng gợn, Vương gia cổ hủ này, vậy mà lại... Thật không ngờ, hẳn cho cô nụ hôn lãng mạn bấy lâu nay mong chờ, tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng cũng rất rung động.

“Xem hoa đăng đi, hoa đăng tối nay rất đẹp, không nhìn thì phí đấy!” Lưu Trọng Thiên nắm chặt tay Thất Thất, cố ý phân tán lực chú ý của cô, mà chính hắn... Ánh mắt dừng lại trên gương mặt đỏ bừng của Thất Thất, nhìn tới mức có chút ngây dại.

Hội đèn lồng lần này ở Trường An quy mô rất lớn, thấp sáng năm vạn ngọn đèn, nhiều loại đèn màu rực rỡ, nghe nói Hoàng thượng còn sai người làm căn gác lầu treo đèn khổng lồ, rộng chừng hai mươi gian, cao 150 thước, phía trên gác lầu có thể tiến hành ca hát nhảy múa, ánh sáng chói lọi, cực kỳ tráng lệ. Trên cửa mỗi nhà đều treo hai ngọn đèn, cứ 10 hộ thì hợp lại thành một tòa cổng chào, có đủ mọi loại tạo hình hoa đăng, đẹp không sao tả xiết.

“Nhìn căn gác lầu kia!” Thất Thất kéo tay Lưu Trọng Thiên, chỉ vào căn gác rộng lớn “Tại sao tối nay lại có hội đèn lồng, cũng chẳng phải Tết Nguyên Tiêu!”

“Là để ăn mừng tiêu diệt Hung Nô! Hoàng thượng đặc biệt tổ chức hội đèn lồng.”

“Để ăn mừng chiến tích!” Thất Thất giật mình ngó nhìn Lưu Trọng Thiên, Đại Hán lúc này đương vào thời kì hưng thịnh, quả là xa xỉ phô trương a. Tên Hoàng thượng kia vừa nhìn đã biết là loại nam nhân chỉ vì cái lợi trước mắt, Thất Thất lại nghĩ tới ánh mắt Hoàng thượng, bất chợt có chút lo âu.

“Có thích không?” Lưu Trọng Thiên ôn nhu nhìn Uy Thất Thất, tay không nhịn được siết càng chặt hơn.

“Thích!”

“Vậy sau này, bốn vương sẽ thường xuyên dạo phố Trường An cùng nàng, nàng thích gì, bốn vương đều đáp ứng nàng.”

“Vương gia?” Uy Thất Thất kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên, Tam vương gia hôm nay làm sao vậy? Ban nãy hôn cô lãng mạn như vậy, khiến Thất Thất có cảm giác không hiểu nổi, hiện tại, hắn tựa như một người bạn trai cuồng nhiệt trong tình yêu, mong muốn có thể làm tất cả để lấy lòng người mình yêu, điều này khiến Thất Thất có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh [được sủng ái mà lo sợ].

“Đừng nhìn bốn vương như vậy...” Ánh mắt Lưu Trọng Thiên rời khỏi khuôn mặt Thất Thất, dường như có phần mất tự nhiên.

“Vương gia, người ở chỗ này chờ ta một chút, xem bất ngờ mà ta dành cho người!”

“Bây giờ ư?”

“Đúng vậy, ta đi một chút sẽ trở lại! Nhìn lên căn gác lầu treo đèn ý, Thất Thất sẽ xuất hiện ở nơi đó!” Lưu Trọng Thiên chưa kịp nói gì, Uy Thất Thất liền nhanh chóng bỏ chạy, thật là một nữ nhân lạnh lẽo, cơ trí, hắn chợt bật cười

Đột nhiên đám người trở nên lặng ngắt như tờ, Lưu Trọng Thiên nhìn theo ánh mắt mọi người, trên gác lầu xuất hiện hơn chục nữ tử y phục hồng phấn, dẫn đầu là một nữ nhân đeo khăn che mặt vận bộ y phục màu lam, đó chẳng phải là Thất Thất sao? Lưu Trọng Thiên có chút căng thẳng, Uy Thất Thất này lại định giở trò gì đây.

Tiếng nhạc nổi lên trên gác lầu khiến người ta phấn chấn, vui sướng, Uy Thất Thất dẫn dắt những nữ tử kia ca múa, điệu múa vui nhộn sống động, khiến từng tế bào con người ta đều hưng phấn, Lưu Trọng Thiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên thú vị, đây chính là điều bất ngờ Thất Thất dành cho hắn sao? Quả thực đã đạt hiệu quả, tuy rất vui thích, song lại có chút không thoải mái, nữ nhân của hắn vậy mà lại ở nơi đông người nhảy múa cho hắn xem, nếu người xem chỉ một mình hắn thôi thì chẳng sao, hiện tại toàn bộ mọi người trên đường phố Trường An đang nhìn...

Đường phố Trường An đám đông tụ hội, tiếng reo hò không ngớt, đối với màn ca múa xuất sắc như vậy, người Trường An là lần đầu tiên nhìn thấy, đều bị thu hút bởi kỹ thuật múa uyển chuyển của nữ nhân trên gác lầu.

Đèn lồng rực rỡ trên căn gác lầu vừa xoay, trên hai bên cột lập tức mở ra hai tranh thư rất dài, bên trái viết “Thất sắc giai nhân lí dung uyển” bên phải viết “Nữ nhân mỹ lệ tuyệt cang uyển.”

Quả là một mũi tên trúng hai đích, trước tiên là lấy lòng Lưu Trọng Thiên, sau là để quảng cáo cho thẩm mỹ viện của mình, có ai như Uy Thất Thất nhanh trí nghĩ ra cách này, đương nhiên sự náo động gây nên cũng không phải là nhỏ, Lưu Trọng Thiên kinh ngạc nhìn những tranh thư kia, song hắn cũng đoán không ra, Uy Thất Thất đang làm trò quỷ gì.

Cảnh náo nhiệt trên đường phố Trường An vẫn không sao yên tĩnh trở lại, nhưng náo nhiệt thực sự còn chưa bắt đầu, mãi tới khi xuất hiện một đại nhân vật quan trọng.

Đại Hán thiên tử cải trang vi hành, hắn buồn khổ muốn xuất cung, thay đổi tâm tình, để giải sầu trong lòng. Ngẫm nghĩ, vì vậy mang theo Tiểu Vu Tử và hơn chục hộ vệ rời hoàng cung, quần quanh trong trí não Đại Hán thiên tử toàn là hình bóng thiếu nữ áo lam xinh đẹp, đôi mắt đẹp mê hoặc người, ngang nhiên dám bỏ chạy, còn hung hăng đánh hắn một quyền, nếu như bắt được nàng, nhất định phải “trừng phạt” tiểu mỹ nhân này.

109. Chương 109: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (6)

Kế hoạch của Tiểu Vu Tử tuy rằng hay, nhưng cũng không thể tùy tiện hạ quyết tâm, ngộ nhỡ nàng không phải Vương phi của Lưu Trọng Thiên, vậy chẳng phải sẽ chọc giận Tam vương gia ư, dù sao Lưu Trọng Thiên vẫn còn quyền lực nhất định trong tay, thế lực ủng hộ trong triều không thể xem nhẹ.

Hoàng thượng có phần tự nhiên không vui đứng ở dưới hoa đăng ngũ sắc, ngắm nhìn đoàn người hối hả, đây đều là con dân Đại Hán của hắn, cuộc sống vui vẻ sung túc, cũng khiến hắn cảm thấy được an ủi phần nào. Nhưng tiếng nhạc vui nhộn ở đâu đó nhanh chóng thu hút hắn, không ngờ dân gian cũng có thứ nhạc êm tai như thế, và cả điệu múa uyển chuyển động lòng người.

Đại Hán thiên tử đưa mắt nhìn lên gác lầu, ngay tại khoảnh khắc đó, hắn hầu như ngây dại nhìn không chớp mắt, nét mặt gần như đông cứng lại, kỹ thuật múa của cô nương dẫn đầu thật tuyệt vời, nhưng sao người đó lại giống thiếu nữ áo lam trong ngự hoa viên tới vậy chứ? Thân hình, y phục, hầu như giống y đúc, chỉ có điều nữ tử kia đeo một tấm khăn che mặt, tại sao lại là khăn che mặt?

Chính là nàng! Tiểu mỹ nhân kia, Đại Hán thiên tử tin chắc mình tuyệt đối sẽ không nhận lầm người, ấn tượng của hắn về thiếu nữ kia quá sâu sắc, chốc nữa chỉ cần tháo khăn che mặt của nàng xuống, là có thể biết được nàng có phải là thiếu nữ kia hay không, vừa trông thấy mỹ nhân, tương tư ưu sầu trong lòng hắn đều tan biến hết.

Đại Hán thiên tử bật cười ha hả, điều này thực sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu [Ví với việc đang nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, lại vô tình có được], bất luận nàng có chạy nữa, cũng đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay Hoàng thượng và lãnh thổ Đại Hán, lúc này chẳng phải lại ngoan ngoãn xuất hiện rồi ư.

Đại Hán thiên tử hướng về phía cấm quân hộ vệ, hét lớn một tiếng “Mang thiếu nữ áo lam trên gác lầu tới đây cho trẫm, nhất định phải bắt được!”

“Vâng!” Hơn chục cấm vệ hộ vệ nhận mệnh lệnh, phi thân băng qua đám người, tiến thẳng tới căn gác lầu.

Lưu Trọng Thiên thường thức màn múa của Uy Thất Thất, chột khê cười, cuộc sống sau này nếu như cảm thấy buồn chán, thì có thể vương phi của hắn sẽ giúp hắn giải sầu, không hổ là nữ nhân mà hắn thương yêu.

Lưu Trọng Thiên đang thưởng thức điệu múa uyển chuyển của Thất Thất, thì bỗng đâu có bóng người vụt qua trước mắt, hướng thẳng đến gác lầu, những người đó đều thân thủ phi phàm, hắn dường như cảm thấy có điều gì không ổn, sao tự dưng xuất hiện nhiều cao thủ tới vậy?

Dưới gác lầu trong chớp mắt sinh ra hỗn loạn, hơn chục người vạm vỡ xông lên lầu, mục tiêu rất rõ ràng, chính là Vương phi Uy Thất Thất của hắn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phố phường Trường An náo nhiệt như vậy, những người kia hoàn toàn không coi ai ra gì, Lưu Trọng Thiên không có thời gian suy xét, chuyên tâm đặt cả vào trên người Thất Thất. Hắn

phi thân vọt lên, băng qua đám người, lao thẳng tới trên lầu, thân hình hần nhanh nhẹn mạnh mẽ, tựa như chim ưng giương cánh.

Đại Hán thiên tử dưới gác lầu cũng chú ý tới Tam vương gia vừa xông lên, hần dường như hiểu được hết thấy, khỏi phải nói, sự thật đã bày ngay trước mắt, nữ nhân vận bộ y phục màu lam trên lầu kia chính là Uy Thất Thất – Tam vương phi được ban hôn, cho nên Lưu Trọng Thiên mới khẩn trương như thế, lao lên cứu.

Lưu Trọng Thiên! Thật cả gan làm loạn, ngang nhiên lừa gạt Hoàng thượng, mà thiếu nữ tuyệt sắc kia chính là xấu nữ Uy Thất Thất sao? Phụng chỉ thành hôn, vốn định gây khó dễ với hần, hiện giờ xem ra, lại tác thành cho hần.

Dưới gác lầu loạn hết cả lên, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, trên lầu, ca múa đột nhiên ngừng lại, nhóm nữ tử múa hát đều hoảng hốt lo sợ, bỏ chạy tán loạn. Uy Thất Thất kinh ngạc nhìn hơn chục người cao to vạm vỡ trước mặt, chỉ biết, bọn họ đang đi về phía mình, dù cho công phu Thất Thất tài giỏi tới đâu, cũng không thể đồng thời đối phó với hơn chục cao thủ, làm sao có thể chống đỡ nổi đây, rất nhanh đã bị hai tên trói buộc tay chân, cô có chút mộng lung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đang không rõ tình hình thế nào, thân hình cao lớn của Lưu Trọng Thiên đã xông lên, bực tức tung một cước, đá văng một tên cầm vệ hộ vệ trong đó, trở tay kẹp chặt một tên khác cách xa khỏi Uy Thất Thất.

“Thất Thất, chạy mau!” Lưu Trọng Thiên ôm lấy eo Thất Thất, nhắc bổng lên, đang định bỏ chạy xuống dưới lầu, lại phát hiện đường đi bị một người chặn, người đó hai tay chấp sau lưng, không chút do dự lạnh lùng nhìn Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên tập trung nhìn kỹ, lập tức sợ ngây người, đây chẳng phải đương kim Hoàng thượng sao? Lẽ nào những tên vạm vỡ kia là cấm quân hộ vệ?

Nhưng vì sao Hoàng thượng lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn muốn bắt Uy Thất Thất chứ? Hai huynh đệ lạnh lùng đối diện nhau, Đại Hán thiên tử đột nhiên đưa mắt về phía Uy Thất Thất, đôi mắt kia lộ ra ngoài khăn che mặt. Hần muốn xác nhận một sự kiện, đó là Vương phi của Lưu Trọng Thiên rốt cuộc có phải là vị tuyệt sắc giai nhân kia không.

Uy Thất Thất cũng nhận ra Đại Hán thiên tử, lập tức hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu xuống, núp ở sau lưng Lưu Trọng Thiên, hy vọng chưa bị Hoàng thượng nhận ra, sao lại đứng lúc như thế, chạm mặt hần.

“Lưu Trọng Thiên, hôm nay, ta nhất định phải mang nữ nhân này đi!” Đại Hán thiên tử không dám để lộ thân phận của mình, nén giọng trầm trầm nhìn Lưu Trọng Thiên.

“Không được, nàng là Vương phi của Trọng Thiên, Hoàng thượng ban hôn cho Lưu Trọng Thiên, há có thể đổi ý?” Lưu Trọng Thiên trong lòng đang rất hoài nghi, tay siết càng chặt hơn.

Hoàng thượng dường như cũng không ngạc nhiên lắm, cười khẩy “Tháo khăn che mặt của nàng xuống, ta muốn xác nhận, ban hôn cho người có phải là một xấu nữ hay không!”

Xấu nữ? Thất Thất đương nhiên không phải xấu nữ, nhưng phải giải thích thế nào với Hoàng thượng đây, thời khắc này mục đích của Hoàng thượng hóa ra lại đơn giản như vậy, Lưu Trọng Thiên có đôi chút lo lắng, chỉ cần nói dối “Thất Thất nổi mẩn đỏ trên mặt, không được tiếp xúc với gió, thứ cho Trọng Thiên không thể tuân mệnh!”

“Chẳng lẽ ngươi muốn kháng lệnh ta?”

“Bây giờ không phải ở hoàng cung, đây là việc trong nhà Lưu Thị chúng ta, hoàng huynh, nếu như không còn chuyện gì, Trọng Thiên muốn mang Thất Thất hồi phủ” Lưu Trọng Thiên kéo tay Uy Thất Thất, xoay người rời đi, Uy Thất Thất cúi thấp đầu bước theo sau.

“Tháo khăn che mặt của Uy Thất Thất xuống!” Hoàng Thượng lớn tiếng ra lệnh, hơn chục tên hộ vệ đều vây quanh Lưu Trọng Thiên và Uy Thất Thất.

Tay Uy Thất Thất giữ chặt lấy khăn che mặt, liên tục né tránh.

Trong lòng Uy Thất Thất vô cùng căng thẳng, Hoàng thượng chết tiệt, nếu phát hiện Thất Thất không phải xấu nữ, phải chăng sẽ làm khó Tam vương gia a, sẽ không gán cho Thất Thất tội khi quân chứ, lẽ nào còn muốn chém đầu sao?

Quan trọng nhất, cũng là điều Thất Thất lo lắng nhất, ở trong ngự hoa viên, cô còn cho Hoàng thượng một quyền, đó là cửu ngũ chí tôn, há có thể tùy tiện để người khác đánh, thật xúi quẩy, tại sao lúc đó kích động như vậy? Hiện tại phiên toái này làm cách nào tháo gỡ đây?

“Hoàng huynh, không nên ép người quá đáng, hôm nay một mình Lưu Trọng Thiên có thể đối phó với tất cả đám người kia, nếu Hoàng thượng muốn thử thì cứ việc” Lưu Trọng Thiên siết chặt nắm tay, nhìn chăm chăm Hoàng thượng.

“Người muốn tạo phản?”

“Hoàng thượng hiện giờ muốn đoạt Vương phi người khác, là Hoàng thượng đang ép Trọng Thiên tạo phản!”

Ánh mắt Lưu Trọng Thiên lạnh giá khác thường, sau khi nói ra hai chữ “tạo phản” kia, huynh đệ hai người đột nhiên trở nên im lặng, Hoàng thượng nhíu mày, dường như không thể tin được lời Lưu Trọng Thiên nói, lúc này, Hoàng thượng dần dần bình tĩnh trở lại, thời khắc này, tình huống này, Hoàng thượng do bỗng nhiên nhìn thấy thiếu nữ áo lam, quá xúc động, nếu cưỡng chế tất sẽ sinh biến loạn, ắt sẽ khiến dân chúng hiểu lầm, cho nên phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được.

“Lưu Trọng Thiên!” Đại Hân thiên tử siết chặt nắm tay, lãnh đạm nhìn Uy Thất Thất, chậm rãi một bước, chỉ một chút nữa thôi, là hẳn có thể thấy rõ dung mạo nữ nhân này, đáng tiếc... Lưu Trọng Thiên xuất hiện...

“Để bọn họ đi!” Đại Hân thiên tử giận dữ quát một tiếng, phất tay áo bỏ đi, đám hộ vệ liền tránh đường cho Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên kéo Uy Thất Thất vội vàng rời khỏi gác lầu.

“Uy Thất Thất...” Đại Hân thiên tử ngược nhìn hình bóng thiếu nữ áo lam rời đi, dáng người nàng thướt tha yếu điệu, làn da trắng mịn, gần như chính là thiếu nữ ngày đó trông thấy, ngoại trừ tấm khăn che mặt kia.

Đại Hân thiên tử không dám khẳng định Uy Thất Thất chính là nữ nhân kia, xấu nữ sao biến thành mỹ nhân được, lẽ nào do hắn suy nghĩ về nữ nhân kia quá độ, mới có ý nghĩ không an phận đối với Vương phi của Lưu Trọng Thiên, giả sử đằng sau khăn che mặt quả thật là một nữ nhân xấu xí vô cùng, Đại Hân thiên tử có chăng sẽ thất vọng hoàn toàn?

Song Đại Hân thiên tử dám khẳng định một chuyện, Lưu Trọng Thiên đặc biệt che chở nữ nhân này, gần như tới mức vô cùng khẩn trương, cho nên nếu muốn thấy được khuôn mặt của Uy Thất Thất, nhất định phải nghĩ ra biện pháp khác, tựa như lời Tiểu Vu Tử nói vậy.

Uy Thất Thất bị kéo trở về vương phủ, Lưu Trọng Thiên đá cửa phòng ra, đẩy Thất Thất vào trong, “Rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại, hắn nghĩ nát óc cũng không ra, tại sao hoàng huynh lại xuất hiện ở hội đèn lồng, hơn nữa cứ một mực đòi bắt Thất Thất, có vẻ như hắn đã từng gặp qua Uy Thất Thất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tới đây!” Lưu Trọng Thiên bước nhanh tới trước thư án, ngồi xuống, nhìn Uy Thất Thất ngây người đứng ở một bên, vẫn đeo khăn che mặt, chưa định thần lại, dường như cảnh tượng ban nãy đã hù dọa Uy Thất Thất vốn không biết sợ là gì, thật đúng là không dễ dàng a, cô cũng có lúc sợ hãi.

“Đứng ở đây nói được rồi...” Thanh âm Thất Thất trầm thấp, đầu cúi xuống, chỉ có thể trông thấy mái tóc đen nhánh.

“Bổn vương kêu nàng tới.” Thanh âm Lưu Trọng Thiên trở nên có phần không kiên nhẫn.

“Tới thì tới, hẳn học gì chứ?”

Thất Thất ngẩng đầu lên, tức giận bước tới trước mặt Lưu Trọng Thiên, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra vừa rồi, bộ dáng vênh vác tự đắc trong chớp mắt biến mất, đã không còn nổi nóng nữa, ủ rũ, cô không biết nên giải thích thế nào, tại sao khôi phục dung mạo ban đầu trái lại rước lấy nhiều phiền toái như vậy.

Lưu Trọng Thiên vươn tay gỡ khăn che mặt Thất Thất xuống, lộ ra dung nhan tuyệt đẹp cùng đôi mắt ủy khuất của cô, trông thấy bộ dáng tội nghiệp của Thất Thất, Lưu Trọng Thiên có chút không đành lòng, thái độ dịu đi rất nhiều.

“Nói đi, hôm nay vì sao Hoàng thượng đột nhiên nhằm vào nàng, có phải hắn đã từng gặp nàng đúng không, nàng đã làm chuyện tốt gì?”

“Vương gia...” Uy Thất Thất hé môi, muốn phản kháng lại không dám, đành phải gật đầu thừa nhận “Có gặp qua!”

“Gặp qua?”

Lưu Trọng Thiên nhíu mày, sao có thể gặp qua? “Ở đâu? Vào lúc nào?”

110. Chương 110: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (7)

Thất Thất có chút ủy khuất, thấp giọng nói thầm “Hoàng cung! Buổi sáng hôm nay...”

Lúc này Thất Thất có phần không rõ, cô chẳng qua chỉ đi một vòng hoàng cung mà thôi, mọi chuyện xảy ra sao có thể đều tại cô chứ, cô cũng không phải nô lệ của Lưu Trọng Thiên, dựa vào đâu cứ bị la tới la lui, y như phạm nhân bị hấn thẩm vấn.

Nghĩ tới đây, Uy Thất Thất tức giận trừng mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, chẳng giấu diếm nữa mà nói toạc ra.

“Không thể trách ta, đều do tiểu cung nữ của Quý phi nương nương, biết rõ ta không quen địa hình hoàng cung, nằng ta bước đi mau lẹ như thỏ, ta không chú ý, lạc mất nằng, hoàng cung lớn như vậy, ta không phân biệt nổi phương hướng, chỉ có thể lần mò khắp nơi, kết quả đánh liều xông bừa vào đình nghỉ mát, sau đó Hoàng thượng đến... Nhưng ta bỏ chạy ngay!”

“Chẳng phải nằng đeo khăn che mặt sao? Vì sao hôm nay Hoàng thượng muốn tháo khăn che mặt của nằng xuống, hẳn muốn xác nhận điều gì?” Lưu Trọng Thiên vội vã truy hỏi.

“Ồ ngự hoa viên... Ta tháo khăn che mặt xuống, đó là bởi vì...” Thanh âm Thất Thất trầm thấp đến tội nghiệp, nếu như không phải tham ăn gỡ khăn che mặt ra, thì đâu có gặp phiền phức vậy.

“Vậy hẳn có biết nằng là Uy Thất Thất, Vương phi của bốn vương không?”

Uy Thất Thất vội vàng xua xua tay “Không, chuyện gì ta cũng chưa nói, bỏ chạy luôn, chỉ có điều ta mặc bộ y phục màu lam này, chắc là hôm nay bị nhận ra...”

“Ngự hoa viên, sao nằng có thể xông bừa vào, bây giờ ta hỏi nằng, Hoàng thượng nhìn nằng bằng ánh mắt gì? Thất Thất”, Lưu Trọng Thiên đột nhiên ôm lấy cô, kéo cô tới trước người mình, nhìn cô thương tiếc.

“Giống y như người hiện giờ... Có điều... Hẳn cho rằng ta là tấn phi của hắn, còn nói lâm hạnh gì đó nữa... Dù sao tên Hoàng thượng kia cứ như bị điên ý.” Thất Thất nói bằng giọng quơ.

“Thất Thất, nằng gây họa rồi” Lưu Trọng Thiên bực bội buông Uy Thất Thất ra, siết chặt nắm tay, hung hăng đâm mạnh xuống bàn sách “Dựa vào tính cách Hoàng thượng, hẳn sẽ không chịu để yên như vậy đâu!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Không thể...”

Uy Thất Thất ngẫm nghĩ, thật xui xẻo, “Ta phải rời khỏi đây, khó giữ được cái mạng nhỏ này, không thể làm Vương phi của người được nữa rồi, hẹn gặp lại, Tam vương gia!” (goodbye cưng ^^)

Xem ra chạy thoát thân quan trọng hơn, Uy Thất Thất nhấc váy xoay người muốn chạy, Lưu Trọng Thiên túm lấy cô, tức giận kéo cô trở lại, đỡ khóc đỡ cười nhìn cô, vậy mà cũng nghĩ ra cách chạy trốn? Nhưng hẳn sao cam lòng để Thất Thất rời đi chứ!

“Rời đi, Uy Thất Thất, nằng bây giờ là Vương phi của bốn vương, không phải thiếu nữ sơn dã, không thể vừa gặp khó khăn đã muốn bỏ chạy.”

“Không chạy sẽ mất đầu đó! Có biết trong 36 kế, tẩu vi thượng sách a”

“Chạy? Đi tới đâu chẳng phải đều là thiên hạ của Đại Hán sao, song, nằng yên tâm, hoàng thượng sẽ không giết nằng đâu.”

“Làm sao ngươi biết?” Thất Thất kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên, không giết cô, vậy trốn làm gì nữa, vừa rồi huynh đệ hai người ở trên gác lầu đối địch nhau, Hoàng thượng luôn miệng sai đám hộ vệ kia bắt cô đi,

chẳng lẽ Hoàng thượng không phải muốn báo thù chuyện trong ngự hoa viên, đã nắm một quyền của Thất Thất sao?

“Người không biết, ta ở ngự hoa viên... Còn đánh hấn một quyền...” Thất Thất biết mình lần này đã thật sự gây họa, nhưng tình huống khi đó vô cùng cấp bách, nếu không làm vậy thì sao có thể thoát thân chứ.

Nếu đổi lại những người khác đối đãi với Hoàng thượng như thế, e rằng đã sớm mất đầu từ lâu, nhưng Lưu Trọng Thiên biết, vấn đề không nằm ở chỗ Uy Thất Thất đánh Hoàng thượng, mà có lẽ Hoàng thượng đã động lòng với Vương phi của hấn. Có ai hội ngộ tiểu mỹ nhân như vậy, mà lại thờ ơ chứ, cho dù hấn tự mình là tọa hoai bất loạn [đã giải thích hồi trước, bắt nguồn từ điển tích về Liễu Hạ Huệ], chẳng phải cũng có khối lằn loạn nhịp sao?

Hôm nay ở trên gác lầu, Hoàng thượng một mực đòi tháo khăn che mặt của Thất Thất xuống, chẳng phải là muốn biết Uy Thất Thất có đúng là nữ nhân mà Hoàng thượng đã gặp ở ngự hoa viên hay không ư?

Xem ra, hoàng thượng không gỡ khăn che mặt không được, Lưu Trọng Thiên cảm thấy đau đầu không chịu nổi, hấn có năng lực ngăn cản Hoàng thượng sao? Một bên muốn gỡ, một bên muốn cản, đây chính là thế bất quân, lực bất địch [thế không đồng đều, lực không tương đương], vậy thì cuộc chiến này nhất định sẽ bại.

“Thất Thất, nếu có một ngày... Nàng được ăn sung mặc sướng, sống trong hoàng cung hoa lệ, làm sủng phi của đương kim Đại Hán thiên tử, liệu nàng có lập tức rời bỏ bốn vương mà đi không?”

Lưu Trọng Thiên không vững tin nhìn Uy Thất Thất, khe vuốt ve mái tóc hai bên má cô, thanh âm trầm thấp, đôi môi gần như chạm vào hai má trắng mịn của Thất Thất. Hấn có chút âu lo, Uy Thất Thất sẽ biến thành Hàn Vũ thứ hai, lúc trước khâm điểm Quý phi, Hàn Vũ vô lực phản kháng, bị ép vào cung, e rằng Thất Thất cũng sẽ có vận mệnh tương tự.

Uy Thất Thất theo bản năng né tránh, không rõ Lưu Trọng Thiên nói vậy là có ý gì? Tiến hoàng cung gì chứ, làm sủng phi gì chứ, đây hoàn toàn là chuyện không thể.

“Ta đâu có thích tên Hoàng thượng kia, tại sao phải vào cung làm sủng phi gì đó, ăn sung mặc sướng? Thất Thất có thể tự dựa vào chính đôi tay mình, không cần phụ thuộc nam nhân, hơn nữa, hấn nhiều nữ nhân như vậy, bên trái một vị ái phi, bên phải một vị nương nương, ta không thèm, ta chỉ cần nam nhân một lòng một dạ với ta, cả đời chỉ yêu thương mình ta, nữ nhân bên người cũng chỉ có mình ta!”

Thất Thất tràn đầy tự tin nói, dù cho không thể quay về xã hội hiện đại, cô muốn tìm được thứ tình yêu thuộc về Uy Thất Thất, tuân thủ chế độ một vợ một chồng.

“Ý nàng là, nàng sẽ không rời xa bốn vương?” Trong lòng Lưu Trọng Thiên hân hoan, quả nhiên Uy Thất Thất này không phải dạng nữ nhân đam mê hư vinh, thật là một tiểu mỹ nhân tinh tế độc đáo, đầy cá tính.

“Ta sẽ không tiến hoàng cung gì đó, cũng không muốn lưu lại ở chỗ người.” Lời Thất Thất nói, vừa mới khiến Lưu Trọng Thiên có chút vui vẻ, liền bị giội một gáo nước lạnh vào người.

“Uy Thất Thất, bốn vương đối với nàng có gì không tốt, tại sao cứ một mực la hét đòi rời đi?”

“Người sớm muộn gì cũng sẽ cưới nữ nhân người thích làm phi, hoặc là tam thê tứ thiếp, ta muốn đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, tại sao hai con người không hề yêu nhau lại phải gắn bó với nhau?”

“Không yêu nhau? Bốn vương có chỗ nào không đáng để nàng yêu? Nàng làm sao biết trong lòng bốn vương không có nàng... . .” (ôi ngắt ~ ing)

Lưu Trọng Thiên nâng cằm Thất Thất lên, ánh mắt thâm thúy dừng trên đôi môi đỏ thắm của cô, tại sao lúc trước không nhìn ra nhỉ? Bề ngoài xấu xí chỉ là giả, cô vậy mà có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta chỉ muốn ôm vào trong ngực, thỏa sức âu yếm. Ma xui quỷ khiến thế nào Lưu Trọng Thiên vươn tay ra, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve lên đôi môi kia...

Lưu Trọng Thiên cúi đầu xuống, khe áp môi vào hai má nữ nhân trước mặt, ngón tay lướt qua hai bên má, môi không chịu nổi di chuyển tới cánh môi mềm mại của Thất Thất, trong chốc lát liền cảm thấy đắm say ngây ngất.

Chỉ mới khe khẽ chạm vào, lập tức trở nên khó có thể kiềm chế, Thất Thất cảm thấy cả người đã bị ôm gọn trong lòng Lưu Trọng Thiên, cánh tay rắn chắc ghì chặt lấy eo cô, mạnh mẽ giữ chặt đầu cô, khiến cô muốn né tránh cũng không thoát được, nụ hôn dừng ở trên môi cô, trên má, trên cổ...

Uy Thất Thất cảm thấy trong lòng giống như có lửa đốt, nụ hôn của Lưu Trọng Thiên càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng bá đạo, khiến toàn thân cô run rẩy một hồi. Thất Thất không biết mình ngã lên giường Lưu Trọng Thiên như thế nào, mãi đến khi trên người chợt lạnh, cô mới nhớ ra Lưu Trọng Thiên ương ngạnh, bá đạo và chuyên chế, những thiện cảm dành cho hắn dần dần tan biến.

Thất Thất bực tức vùng nắm tay, điên cuồng đánh nam nhân trước người “Hỗn đản, Vương gia thối tha, không được, nếu còn như vậy nữa, Thất Thất sẽ hận ngươi tới chết, hận ngươi tới chết!”

“Hận, tại sao lại hận, nàng là Vương phi của bốn vương, nằm ở trên giường bốn vương, tiếp nhận sự sủng ái của bốn vương, có gì sai chứ?”

“Đi mà tìm những nữ nhân khác, ta không cần!”

“Không cần? Ngươi dám ăn nói như vậy với phu quân mình!” Lưu Trọng Thiên lại hung hăng hôn Uy Thất Thất.

Thất Thất chịu tủ nhục, nhưng không đủ sức giãy thoát, cô cảm hận, không nể tình chút nào cắn môi Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên đau đớn không chịu nổi ngẩng đầu lên, đưa tay lên vuốt, nhìn nhìn vết máu trên tay, hầu như ngẩn người.

“Nàng dám cắn bốn vương!”

Lập tức máu tươi trào ra.

“Cút ngay!” Thất Thất thừa dịp Lưu Trọng Thiên chần chừ, tung một cước, vừa vịn đá vào dưới hông Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên bị đá như thế, lập tức ngã sang một bên, nhú mày, thoáng chốc không có chút động đậy nào.

Thất Thất nhanh chóng ngồi bật dậy, hoảng loạn mặc y phục vào, xoay người định đi, phát hiện Lưu Trọng Thiên ở trên giường biểu hiện vô cùng đau đớn, mới biết mình vừa rồi do tình thế cấp bách, lực bàn chân có phần quá đà.

“Không trách ta được... Đều tại ngươi... Lần nào cũng khi dễ ta, cho nên ta không còn cách nào...” Thất Thất thấy Lưu Trọng Thiên không có động tĩnh gì, lập tức có chút hoảng sợ, không phải chứ, đá một cú như vậy đã ngất rồi? Cô lưỡng lự bước tới trước giường, khẽ đẩy Lưu Trọng Thiên một cái.

“Này, Vương gia... Ngươi, ngươi đừng làm ta sợ a...”

Thất Thất thật sự sợ hãi, Lưu Trọng Thiên chẳng hề có chút phản ứng nào. Có khi nào Vương gia do không chịu nổi cú đá ấy, đã chết rồi, trong lòng Thất Thất kinh hãi, vội vàng bò lên trên giường.

Không chờ Thất Thất đưa tay ra, Lưu Trọng Thiên đã túm lấy cô, sau đó đùa giỡn bất cười ha hả.

“Dám đánh lén bốn vương, thiếu chút nữa đã bị nàng thực hiện được, sao không lập tức bỏ chạy đi, phải chẳng lo lắng cho bốn vương?”

“Này!” Thất Thất gắng sức lui về phía sau “Lưu Trọng Thiên, mau buông ra, đừng khi dễ một cô bé mồ côi như ta...”

Nói ra mồ côi, Thất Thất lại nhớ tới ông nội, lập tức trở nên u buồn, cúi đầu khẽ bật khóc, đáng vẻ quật cường thường ngày đã không còn, lúc này đây cô thật sự cảm thấy có chút lẻ loi cô độc.

Lưu Trọng Thiên vốn chỉ định đùa cô một chút, thấy cô đột nhiên khóc, không biết phải làm sao, lập tức buông cô ra.

“Nghe lời bốn vương, ngoan ngoãn hầu hạ bốn vương, làm một Vương phi bốn vương yêu mến khó khăn tới vậy sao?”

“Ngươi luôn luôn cưỡng ép ta, ta... Ta muốn ly hôn với ngươi”

“Ly hôn?”

“À là hưu phu!”

“Nàng nói gì cơ? Chỉ có nam nhân hưu thê, làm gì có chuyện nữ nhân hưu phu?” Lưu Trọng Thiên quả thật không có biện pháp với Thất Thất này, tại sao tư tưởng của nàng lại cổ quái thế, đây chẳng phải chính là tội phản nghịch thông thường.

“Ta muốn hưu phu!” Thất Thất trừng to mắt nhìn, lễ nghi cổ đại chết tiệt, chế độ nam quyền chết tiệt, chế độ phu cường chết tiệt. [Cương thường – đạo thường của con người gồm: Tam cương là quân thần – vua tôi, phụ tử – cha con, phu phụ – vợ chồng, ngũ thường là nhân, lễ, nghĩa, trí, tín], nếu ở hiện đại gặp phải loại nam nhân này, Uy Thất Thất cô đã sớm nổi khùng.

“Chỉ có thể bát nháo ở trước mặt bốn vương thôi, sau này không được phép nhắc lại hai chữ này nữa!”

Lưu Trọng Thiên thầm cúi mặt xuống, chậm chậm tới trước thư án, cầm thẻ tre lên lặng lẽ nhìn, không hề để ý tới Uy Thất Thất, có lẽ hẳn thật sự xấu hổ về cái lý luận hưu phu của Uy Thất Thất, đồng thời một vấn đề khác cũng đang vây chặt lấy hắn, chính là hoàng huynh của hắn, Đại Hán thiên tử tiếp theo đây sẽ có hành động gì, phỏng chừng nhất định sẽ khiến hắn trở tay không kịp.

111. Chương 111: Nữ Nhân Mê Hoặc Lòng Quân Vương (8)

Uy Thất Thất lén chuồn ra khỏi phòng, thực ra cô có thể tự nhiên thoải mái mà rời đi, bởi vì Lưu Trọng Thiên lúc này đang ngổn ngang tâm sự, không muốn trêu đùa cô nữa.

Lưu Trọng Thiên quét mắt thấy Uy Thất Thất đang chuồn ra ngoài, bắt giắc lắc đầu. Nữ nhân ngang ngạnh, tùy hứng, cổ quái gian xảo nhưng luôn khiến hắn suy nghĩ miên man, nhưng nhớ khôn nguôi.

Uy Thất Thất quay về phòng mình, tựa người vào trước cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài càng thêm cô đơn, lẩm bẩm một mình.

“Ông nội, cháu thực sự không trở về được nữa rồi, ông hãy bảo trọng thân thể, đừng lo lắng cho Thất Thất, Thất Thất tự biết chăm sóc bản thân..”

Trên trời bỗng xuất hiện sao băng, Uy Thất Thất lập tức chấp hai tay lại, nhắm mắt, cô chỉ có một ước nguyện, cầu chúc cho ông nội đang ở phương xa mãi khỏe mạnh, đừng tưởng nhớ Thất Thất nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Uy Thất Thất dẫn Tiểu Đào đến thăm mỹ viện Thất Sắc Giai Nhân. Lúc này, thăm mỹ viện đã nổi tiếng khắp Trường An, mở rộng quy mô phía trước cửa hàng, Thất Thất dùng tiền kiếm được cộng thêm số bạc Lưu Trọng Thiên uất hơn chục gian hàng xung quanh, sửa chữa lại toàn bộ, mặt tiền cửa hàng trang nhã, phong cách độc đáo, có cảm giác hiện đại, khiến người ta thoát nhìn đã biết đây là một nơi thanh cao, thoát tục.

Thăm mỹ viện Thất Sắc Giai Nhân đã thu nạp được gần trăm nữ tử trẻ đẹp, trải qua khóa huấn luyện kỹ lưỡng công phu, đã trở thành những người giúp việc thành thạo trong thăm mỹ viện, có được công việc trong quán Thất Sắc Giai Nhân là niềm mơ ước của biết bao thiếu nữ thành Trường An.

Triệu Tam Bưu đã không còn thu phí bảo kê nữa, trực tiếp phụ trách tổng quản bảo vệ cho thăm mỹ viện, đảm bảo chắc chắn trật tự hàng ngày của thăm mỹ viện. Thất Thất thuê hơn hai chục bảo vệ, chuyên môn đối phó với bọn côn đồ lưu manh. Ở thành Trường An này, chỉ riêng việc nữ nhân đi ra từ Thất Sắc Giai Nhân, cũng đủ hấp dẫn không ít kẻ lãng tử đi ngang qua, Thất Thất kiên quyết đưa ra tôn chỉ thấy 1 đánh 1, thấy 2 đánh 2.

Không lâu sau, thăm mỹ viện Thất Sắc giai nhân đã không còn ai dám vô lễ gây bát nháo nữa, trở thành nơi thu hút nhất trên đường phố Trường An, là một trong những thương gia có thực lực nhất, tất nhiên bà chủ là 1 người thần bí, chưa có ai được thực sự gặp mặt cô.

Thất Thất ngậy ngốc ngồi trong phòng ghi chép của thẩm mỹ viện, hai tay chống cằm suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy, phụ nữ Đại Hán thật hiếm có địa vị, đặc biệt là cô – nữ nhân thời đại mới đến từ tương lai, nữ quyền nhất định phải được tôn trọng, có điều luôn gặp phải vị Tam Vương gia bá đạo kia, khiến cô càng nghĩ càng loạn, từ bỏ những khát khao quả là khó a.

Đếm bạc là việc mà Thất Thất thích nhất, cô không nghĩ đến Tam vương gia phiền phức kia nữa, cách lớp khăn che mặt, len lén cười, oa oa, thật nhiều a. Trong mắt Uy Thất Thất lấp lánh ánh bạc, bạc trong tay chất một đồng cao.

“Thất lão bản... Thật đặc ý nha!” Lưu Huyền Cát vận bộ y phục trắng toát bước vào, mắt nhìn chăm chăm vào tấm khăn che mặt của Thất Thất, trong ánh mắt toát lên vẻ nghi hoặc, hẳn rất muốn vén tấm mạng kia lên để xem xấu nữ kia trông như thế nào? Tại sao xấu nữ lại có dáng người và đôi mắt mê hoặc người tới vậy?

“Thất Sắc Giai Nhân là nơi chỉ dành cho nữ nhân, sao ngươi lại trở thành khách quen chỗ này rồi?” Thất Thất liếc nhìn hẳn, Lục Vương gia này, cũng không phải dạng trộm ngọc cướp hương, ngày ngày ở lì trong Thất Sắc Giai Nhân, không biết hẳn muốn làm gì đây? Bởi vì hẳn là Lục Vương gia cho nên chẳng có ai dám chặn hẳn ngoài cửa.

Lưu Huyền Cát đứng trước mặt Thất Thất, khẽ cười, tên này được thừa hưởng một khuôn mặt quá mức khôi ngô, đẹp đến nỗi làm mất đi khí phách nam nhân, hơn nữa, nụ cười kia của hẳn thật đáng ghét, gian tà, vừa nhìn đã biết hẳn là một tên mưu mô bất chính.

“Chỗ ngươi toàn là nữ nhân, mà tiểu vương ta lại chuyên môn thu nạp mỹ nữ, đến nơi này chẳng phải vô cùng thích hợp sao?”

Thất Thất liếc nhìn hẳn, đúng là lí luận của tên sắc lang, có gì đặc biệt cơ chứ “Aizzz! Không chấp trẻ con”. Thất Thất lắc đầu, tiếp tục ngồi đếm bạc.

“Tại sao phải đeo khăn che mặt?”

“Bởi vì xấu!” Thất Thất tùy ý đáp.

“Ngươi biết không? Khăn che mặt của ngươi khiến trong lòng tiểu vương ta khó chịu biết bao?” Lưu Huyền Cát vòng tới bên người Thất Thất, cây quạt trong tay nhẹ nhàng gạt khăn che mặt Thất Thất ra “Để ta xem xem khuôn mặt thật của ngươi, rốt cuộc xấu đến cỡ nào?”

“Này!” Thất Thất nắm lấy cây quạt của Lưu Huyền Cát, tiện thể đẩy ra “Coi chừng ta gọi người đánh ngươi!”

“Ngươi cam lòng sao?” Lưu Huyền Cát bật cười ha hả, hẳn thu quạt lại, áp mặt lại gần “Bạch Diện Tu La không phải là hư danh, ta đối với nữ nhân từ trước tới nay đều ôn nhu như nước, có lẽ ngươi nên lĩnh giáo một chút!”

“Sắc ma!” Uy Thất Thất vung tay đánh hẳn một quyền mạnh mẽ, thiếu chút nữa là quét qua cằm Lưu Huyền Cát.

Lưu Huyền Cát vội vàng tránh được, lúc đầu có chút giật mình, nhưng lại cười phá lên, nữ nhân này thật biết cách khiến người ta thích thú, nếu có thể ôm vào trong lòng âu yếm, nhất định sẽ khiến người ta hồn xiêu phách lạc khó quên, có lẽ do đã nhìn quá nhiều mỹ nữ rồi, nên xấu nữ thế này có đôi chút hương vị mới lạ.

“Bạc rơi xuống đất kia!” Lưu Huyền Cát chỉ xuống đất, bắt chợt hô lên.

“Bạc?” Thất Thất vội vàng cúi đầu xuống nhìn, rơi lúc nào vậy, sao không chú ý tới nhỉ?

Uy Thất Thất vừa mới cúi đầu, đang tìm bạc rơi trên đất, khăn che mặt tức khắc liền bị tháo ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu lên, mới biết đó là trò tinh quái của Lưu Huyền Cát, hẳn phân tán sự chú ý của cô, mục đích chính là cái khăn che mặt kia.

Lưu Huyền Cát chỉ muốn xem tận mắt khuôn mặt xấu xí kia, lúc Thất Thất ngẩng đầu lên, vẻ tươi cười của hẳn lập tức cứng đờ. Đây vốn không phải là tam hoàng tẩu xấu xí của hẳn, nàng là ai, diễm lệ tuyệt

trần, mỹ nhân thuần khiết, tuyệt sắc khuynh thành, trạng thái đông cứng của Lưu Huyền Cát chỉ duy trì đúng 3 giây, rất nhanh hồi phục lại vẻ bình thường.

Lưu Huyền Cát cúi người nhặt khăn che mặt lên, ra vẻ muốn đeo lại cho cô, điệu bộ đó vô cùng ám muội, Thất Thất xấu hổ bực mình liên tục né tránh.

Uy Thất Thất vươn tay giật lại khăn, trốn sang một bên, nghiêm nghị quát mắng “Lưu Huyền Cát, người thật quá đáng!” Cô vừa nói vừa đeo lại khăn, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn đẹp mê người chứa đầy sự xấu hổ và tức giận.

“Người là ai? Ta nghĩ nhất định là tiên nữ thiên đình hạ phàm, khiến tiểu vương ta động lòng thực sự!” Lưu Huyền Cát nhẹ giọng nói “Tại sao một khuôn mặt xinh đẹp đường này, phải giấu dưới lớp khăn che mặt chứ?”

“Chẳng liên quan gì tới người!” Thất Thất đứng dậy, xoay người rời đi.

“Đợi đã!” Lưu Huyền Cát kéo ống tay áo của Thất Thất “Sao lại bỏ đi như thế, thật là mỹ nhân ngộ nghĩnh, khiến người ta yêu thích!”

“Lưu Huyền Cát, nếu không buông tay, ta sẽ đánh người đấy!”

“Lưu Huyền Cát ta đối với mỹ nhân từ trước tới nay luôn yêu chiều dung túng, càng khó yêu càng thích.” Lưu Huyền Cát dứt lời, cười bí hiểm, vung quạt, Thất Thất lập tức đứng yên lại chỗ, không sao cử động được.

Thất Thất đã đánh giá thấp tên Lưu Huyền Cát này rồi, cứ tưởng hắn ta chỉ là một tên bất tài hám gái, không ngờ công phu của hắn chẳng hề thua kém Lưu Trọng Thiên, hiện giờ lại bị hắn đánh lén, người không thể động dậy được, không biết hắn muốn làm gì?

“Lưu Huyền Cát, người đừng quá đáng, ta đúng là Vương phi Uy Thất Thất của tam vương huynh người!”

“Đừng hòng gạt Huyền Cát, ai chẳng biết tam vương huynh ta cưới xấu nữ, mà nàng tuyệt đối không thể là nữ nhân đó.” Hắn khê dùng cây quạt nâng cằm Thất Thất lên, tiện tay tháo bỏ khăn che mặt của cô xuống, tham lam ngắm nghía mỹ nhân trước mặt, thật mê người a, sao không phát hiện ra từ sớm chứ?

“Tiểu vương ta chưa bao giờ ép buộc, mạo phạm nữ nhân, đặc biệt là mỹ nhân, đều là nữ nhân chủ động trèo lên giường của ta, nàng cũng đã sớm biết Bạch Diện Tu La không phải hư danh.”

“Người đừng làm càn a, mau giải huyết đạo cho ta!”

“Ta nói rồi, ta không cưỡng ép nữ nhân, thế nhưng, ta rất thích nàng, tuy ta không muốn nữ nhân khác phải phiền lòng, song hiện tại, ta đành khiến nữ nhân trong phủ đệ của ta đau lòng đôi chút, bởi vì ta sẽ chuyên sủng một mình nàng!”

“Đây là Thất Sắc Giai nhân, không phải vương phủ của người, người muốn thế nào? Người không bước ra khỏi cánh cửa này được đâu!” Nếu Thất Thất có thể cử động, nhất định cô sẽ xông lên, hung hăng đánh hắn một trận.

“Ai nói là ta phải đi qua cửa, bây giờ ta đưa nàng hồi phủ!” Lưu Huyền Cát nói xong liền điểm vào huyết cam của Thất Thất, Thất Thất dù có muốn nói, cũng không sao thốt nên lời.

Lưu Huyền Cát đến bên cửa sổ, huyết sáo, Lan Kiếm cùng hơn chục tỳ nữ áo trắng đồng thời xuất hiện ở cửa sổ, Lưu Huyền Cát đắc ý bật cười, ôm Thất Thất ngang lưng, ném qua cửa sổ.

Lan Kiếm cùng hơn chục tỳ nữ áo trắng ở phía dưới đón được Uy Thất Thất, nhanh chóng đặt vào trong kiệu, rèm che được buông xuống. Đám tỳ nữ đi như bay, rất nhanh đã mất hút trên đường phố Trường An.

Lưu Huyền Cát phe phẩy cây quạt, nghiêng ngang rời khỏi Thất Sắc Giai Nhân.

Uy Thất Thất được đưa tới một nơi xa hoa của Trường An, tuy không bằng phủ đệ rộng lớn của Tam vương gia, nhưng lại có đặc sắc riêng, đó chính là nữ nhân, Thất Thất phóng tầm mắt nhìn, thấy đâu đâu cũng là nữ nhân mặc y phục trắng toát, ai ai cũng thẹn thùng đáng yêu, dường như rất hài lòng với cuộc sống trước mắt.

Vương phủ của Lục Vương gia, cơ bản là một nơi cất giữ người đẹp, hắn đưa cô tới đây, không phải là muốn biến cô thành một trong số những nữ nhân kia chứ... Hiện giờ đã bị điểm huyết đạo, rõ là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, Uy Thất Thất cau mày, bỗng hy vọng Lưu Trọng Thiên đến kịp, liệu hắn có biết cô bị đưa đến chỗ này không, mau mau đến cứu cô, cô không muốn ở cùng tên sắc lang kia đâu.

Uy Thất Thất vừa không thể cử động lại không nói năng được, bất đắc dĩ để mấy tỳ nữ xinh đẹp đưa vào một căn phòng, trong phòng có một thùng nước tắm bốc hơi nghi ngút, thoát cái Thất Thất đã bị lột sạch y phục, lộ ra vóc dáng yếu điệu.

Thất Thất cảm tức nhìn hai tỳ nữ, nhưng vô lực phản kháng, giận sôi máu, tốt nhất đừng giải huyết đạo cho cô, nếu không cô nhất định sẽ trừng trị phủ đệ của Lục Vương gia xuống đáy tầng địa ngục. Một tỳ nữ há to miệng nói “Nữ nhân mà Vương gia mang về lần này quả là mỹ nhân hiếm thấy, đáng người thật... Trong phủ chúng ta, đám nữ nhân kia của vương gia khi trông thấy nàng chắc chắn mặt mày sẽ biến sắc!”

Một tỳ nữ khác lại che miệng cười “Ta rất ghen tị với nữ nhân này, có thể trải qua ba đêm xuân cùng Vương gia, Tiểu Lan ta đã mãn nguyện rồi!”

“Người ấy, đừng mơ tưởng, Vương gia chỉ qua đêm với nữ nhân mình thích, ta, người có được một đêm cùng Vương gia đã không tệ rồi!”

Thất Thất hầu như ngạc nhiên, nữ nhân mà Lục vương gia này mang về đều ít nhất có một đêm xuân với hắn ta, xem ra hắn đúng là một tên đại sắc lang, khổ cho cô rồi, Lưu Trọng Thiên có nằm mơ cũng không ngờ rằng cô đang ở nơi này. (chờ chết nhé 77 iu quý ^^ há há)

112. Chương 112: Xuân Được (1)

Hai tỳ nữ tìm một bộ y phục thật đẹp mặc lên người Thất Thất. “Quả là tiểu mỹ nhân, phỏng chừng khi Vương gia trông thấy sẽ trào máu mắt.”

“Không thấy nàng ta đã bị điểm huyết sao? Nhất định là không cam tâm tình nguyện rồi!”

“Ha ha, loại nữ nhân này ta gặp nhiều rồi, không quá một ngày sẽ đòi trèo lên giường với vương gia ngay!”

“Nói cũng đúng, vương gia đối với việc thu phục nữ nhân luôn có rất nhiều quỷ kế. Nếu quả thực không xong, thì còn có mê dược...”

“Vương gia đâu phải dạng người đó!”

“Giờ cũng không còn sớm nữa, mau khiêng nàng ta đi thôi, kéo lát nữa vương gia về đến nơi lại mất hứng”

Hai tỳ nữ sức vóc rất khỏe, nhấc bổng Thất Thất lên, bước chậm trên đường băng qua vườn hoa, tiến vào gian phòng rộng lớn. Trong phòng một bà thím vừa buông rèm che xuống vừa nói “Không cần nóng ruột, Vương gia sắp về đến nơi rồi!”

Đặt Thất Thất ra sau tấm rèm, người tỳ nữ đỡ cô nằm nghiêng trên giường.

Nóng ruột ư? Thất Thất chỉ muốn khóc, bọn họ rõ ràng đã bắt cóc cô, là phạm pháp, nhưng sau việc bắt cóc này, Thất Thất bắt đầu lo lắng, Lưu Trọng Thiên người đang ở đâu vậy, mau đến mà xem đệ đệ của người đang làm chuyện tốt gì. Giang sơn Đại Hán sinh ra toàn một đám vương gia háo sắc, lũ sâu mọt bắt tài kém cỏi.

Thất Thất vô cùng trông mong Lưu Trọng Thiên, loại cảm giác này gần như xâm chiếm toàn bộ tâm can cô.

Trong phòng tĩnh lặng trở lại, Uy Thất Thất bất động, chỉ có thể ngó nhìn xung quanh bên ngoài qua rèm che, không biết tên Lục Vương gia này định giở trò gì, hắn ta chẳng phải đã từng nói không cưỡng ép nữ nhân không thuận theo hắn hay sao?

Thất Thất đang suy nghĩ thì cửa phòng mở, Bạch Diện Tu La Lưu Huyền Cát mặc một chiếc áo dài mỏng manh bước vào. Cái áo đó mỏng đến mức trong suốt, Thất Thất thậm chí có thể thấy thân hình hằn như ẩn như hiện. Đúng là loại nam nhân như bần, ghê tởm vô sỉ.

Rèm che được vén lên, Lưu Huyền Cát bước tới, trông thấy Uy Thất Thất vừa tắm gội xong, mái tóc dài để xõa, trong mắt hằn tràn đầy sắc dục, hần nâng cầm Thất Thất lên, giải trừ huyết cầm cho cô.

“Đánh chết ta cũng không tin, Tam vương huynh lại có mệnh tốt như vậy, hoàng huynh sao có thể để hần đắc ý chứ. Khắp thiên hạ đều biết rằng hoàng thượng ban hôn cho Tam vương gia là một xấu nữ, nàng rốt cuộc là ai vậy, tiểu mỹ nhân của ta. Song là ai cũng không quan trọng, nàng hiện nay chỉ thuộc về ta, sau này sẽ lưu lại trong vương phủ để hầu hạ tiểu vương ta.”

Thất Thất trừng mắt nhìn Lưu Huyền Cát, lưu lại vương phủ hầu hạ hần? Hần đang nằm mộng chắc, cái tên háo sắc tham lam, tưởng rằng mọi nữ nhân đều sẽ bỏ nhào vào trong lòng hần hay sao?

“Tiểu vương ta đợi không nổi nữa rồi, tiểu mỹ nhân!” Nhìn tuyệt sắc mỹ nhân, tay Lưu Huyền Cát không kìm được vươn ra, ánh mắt Thất Thất chất chứa oán hận.

“Người từng nói sẽ không dùng cách ép buộc mà!”

“Nói chung ta thường không làm thế, không có nói nhất định sẽ không” Hần tiến sát lại gần, miệng cười quái dị. “Nhưng nàng thì khác, quả là một nữ nhân đặc biệt, khi gặp nàng đeo khăn che mặt, khiến tiểu vương ta... Chẳng thiết gì đến nữ nhân khác, ngày ngày chỉ nhớ mong tới mỗi nàng”

“Người điên rồi, ta là Tam Vương phi...”

“Tam Vương phi? Ha ha, nàng cho rằng Lưu Huyền Cát là tiểu hài tử hay sao?”

Lưu Huyền Cát vỗ vỗ tay, trong nháy mắt một bà thím từ ngoài cửa bước vào, đưa cho Lục Vương gia một chiếc lọ nhỏ, sau đó lưu luyến si mê nhìn Thất Thất “Biết đây là cái gì không?” Lưu Huyền Cát tiến lên, giơ cao chiếc lọ nhỏ lên “Đây là xuân dược!”

Thất Thất nghe xong liền hoảng sợ, tại sao Lục Vương gia của Đại Hán lại vô sỉ tới vậy, loại thủ đoạn hạ lưu như thế cũng sử dụng.

“Này, người đừng làm càn a?” Thất Thất dứt lời vội ngậm chặt miệng lại.

Lưu Huyền Cát mở nắp lọ, đột nhiên đưa tới sống mũi Thất Thất, một mùi hương nồng nặc lập tức xông vào mũi Thất Thất “Ta quên nói với nàng rằng thuốc này dùng để ngủ, không phải uống!”

“Người...” Tay của Thất Thất không thể cử động, muốn ngừng hít thở cũng không kịp nữa rồi “Lưu Huyền Cát, ta thực sự là Vương phi của Lưu Trọng Thiên, lẽ nào người không sợ hần sẽ lấy mạng của người!”

“Vẫn còn xạo sao, ta không tin đâu, đừng tưởng rằng nói như thế ta sẽ buông tha cho nàng...” Lưu Huyền Cát đặt chiếc lọ sang một bên “Ta vốn có thể chờ được, tuy nhiên nàng thật biết cách khiêu khích trái tim tiểu vương ta”

Ngón tay Lưu Huyền Cát nhẹ nhàng lướt qua mặt Thất Thất, nâng cằm cô lên, tỉ mỉ ngắm nghía “Quả là đẹp, chỉ chốc nữa thôi, nàng sẽ van xin tiểu vương yêu nàng”

Uy Thất Thất cảm thấy khuôn mặt mình dần dần nóng lên, toàn thân nóng rực. Lẽ nào mê dược đã phát tác rồi, phải làm sao bây giờ a? Nếu như Lưu Trọng Thiên không đến kịp, cô hận bản thân không thể chết ngay lập tức.

Lưu Huyền Cát biết rằng xuân dược đã bắt đầu phát tác trên người Thất Thất, hần khẽ giải huyết đạo cho Thất Thất, lúc này cho dù Thất Thất muốn chạy trốn, cũng không còn chút sức lực nào nữa, toàn thân nóng bức khó chịu, một loại dục vọng trào dâng mãnh liệt trong người Thất Thất. Lục Vương gia vô sỉ, lẽ nào thật sự sẽ cùng với tên lãng tử này...

“Giai nhân diễm lệ, ta bảo đảm với nàng, chỉ cần nàng sau này ngày ngày ngoan ngoãn phục tùng ta, ta sẽ không dùng xuân dược nữa, cũng sẽ chỉ sủng ái một mình nàng, toàn bộ nữ nhân trong phủ của ta đều không sánh bằng một góc của nàng.” Lưu Huyền Cát nhéo má Thất Thất, sau đó bắt đầu cởi bỏ y phục trên người cô.

“Cút ngay! Ngươi dám...” Thắt Thắt tuôn rơi hai hàng lệ, cô thực sự sợ cảnh tiếp theo, bản thân cũng không tài nào ngăn cản nổi nữa rồi, cảm giác tủi nhục bóp nghẹt trái tim cô.

Đúng lúc đó, một tỳ nữ vội vã chạy vào, thần sắc vô cùng hoảng hốt, chưa kịp bẩm báo, đã bị một nam nhân thân hình cao lớn, nộ khí đằng đằng đạp cửa xông vào. Là kẻ nào mà to gan như vậy, đêm hôm dám xông tới phủ của Lục Vương gia, cũng không thèm báo trước một tiếng, đã tự ý vào.

Lưu Huyền Cát vén rèm lên, nhìn kỹ, hóa ra là Lưu Trọng Thiên – tam vương huynh của hắn. Tại sao tam vương huynh lại lửa giận bùng bùng vậy, sắc mặt kia...

“Tam vương huynh?”

“Thắt Thắt đâu? Có phải ngươi mang Uy Thắt Thắt đi đúng không?” Lưu Trọng Thiên túm lấy cánh tay Lưu Huyền Cát, ánh mắt căm ghét nhìn y phục trên người hắn. Tên lục đệ này quả thực đã làm càn quá mức rồi, ngang nhiên thu nạp nữ nhân bên người vương huynh đi mà không cần biết ý kiến của Thắt Thắt thế nào.

“Huynh nói sao? Vương huynh...” Lưu Huyền Cát bắt đầu có chút sợ hãi, lẽ nào nữ nhân phía sau bức rèm kia đích thực là Tam Vương phi.

Nhưng không tài nào hiểu nổi mọi thứ, rõ ràng đây là một mỹ nhân, không phải xấu nữ mà.

“Vương phi của bốn vương mất tích, nha hoàn Tiểu Đào nói rằng gần đây người thường xuyên lén lút bên cạnh Thắt Thắt, đừng nói ngay cả Vương phi của bốn vương người cũng muốn chiếm đoạt nhé!”

Lưu Trọng Thiên trừng mắt căm giận, sát khí đằng đằng khiến Lưu Huyền Cát cảm thấy có phần oan uổng “Không có, thực sự không có mà!”

“Vậy nữ nhân trong kia là ai?”

Ánh mắt Lưu Trọng Thiên lùng tìm khắp nơi, bước vội tới phía trước rèm che, phát hiện bên trong thấp thoáng có một nữ nhân, Lưu Huyền Cát lập tức ngăn lại.

“Tam vương huynh, đừng làm tiểu mỹ nhân của ta sợ hãi.”

“Tránh ra!” Lưu Trọng Thiên đẩy hắn ra xa, vén rèm lên, khi hắn trông thấy rõ nữ nhân đằng sau rèm che, liền nổi trận lôi đình. Uy Thắt Thắt quả nhiên ở trên giường của Lục vương đệ, sao có thể như vậy? Đây chính là lý luận đi tìm hạnh phúc của Uy Thắt Thắt hay sao? Bất luận cô xuất hiện ở đây là chủ động hay bị động, đều khiến lòng hắn nát tan, chịu đả kích quá lớn.

Lưu Trọng Thiên tức giận bước nhanh tới, phát hiện Uy Thắt Thắt nằm trên giường, mặt mũi ửng đỏ, mắt long lanh, y phục xộc xệch, liền cảm thấy máu nóng dồn lên mặt, chớp mắt cơn ghen bùng cháy trong người hắn.

“Nàng là vương phi của bốn vương, là tam hoàng tẩu của người. Huyền Cát, phải chăng ngươi đã cùng nàng làm chuyện bại hoại...” Lưu Trọng Thiên rút bội kiếm ra, phần nộ hướng thẳng về phía Lưu Huyền Cát.

“Không có, ta chưa làm chuyện gì cả” Lưu Huyền Cát xua tay lia lịa. “Tam vương huynh, Huyền Cát chưa bao giờ cưỡng bức nữ nhân, nàng là do lục đệ vừa mới đưa về, hơn nữa, lục đệ sao biết được nàng là nữ nhân của huynh. Rõ ràng hoàng thượng ban hôn cho huynh là một xấu nữ, lục đệ nghĩ mãi mà không hiểu!”

Lưu Huyền Cát rất sợ tam vương huynh này, đến hoàng thượng cũng phải nể hắn vài phần, huống chi là Lưu Huyền Cát hắn, nhưng Uy Thắt Thắt thực sự là tuyệt sắc giai nhân, chậm mất một bước, nếu không hắn đã có được mỹ nhân rồi, sớm biết vậy nhanh ra tay chút nữa.

“Xéo!” Lưu Trọng Thiên thu kiếm lại, căm giận nhìn Lưu Huyền Cát, quay người lại phía trong rèm, phát hiện khuôn mặt Uy Thắt Thắt ngày một đỏ bừng, hắn chẳng còn thời gian nghĩ ngợi nhiều nữa, lập tức bế Thắt Thắt lên, Thắt Thắt trông thấy Lưu Trọng Thiên, mừng rỡ như điên, lửa nhiệt trong lòng càng bùng lên dữ dội.

“Vương gia...” Thắt Thắt khẽ tựa vào vai Lưu Trọng Thiên, hai mắt nhắm nghiền. Lưu Trọng Thiên bỗng cô nhanh chóng rời khỏi phủ của Lục Vương gia, quân gia đã chuẩn bị sẵn ngựa chờ bên ngoài.

Lưu Trọng Thiên một tay ôm Thất Thất, một tay cầm cương ngựa, phi thẳng về tam vương phủ. Lửa giận trong lòng Lưu Trọng Thiên vẫn chưa lắng xuống, rốt cuộc Uy Thất Thất là nữ nhân thế nào, tại sao lại xuất hiện trên giường của Lục Vương đệ. Nàng một mực la hét đòi rời khỏi vương phủ, rời xa hắn, kiếm tìm cuộc sống thuộc về nàng và một nam nhân tâm đầu ý hợp, lẽ nào nàng thực sự là loại nữ nhân không chịu nổi sự cô đơn? Hoặc bản chất đúng là loại nữ nhân có tính lăng lơ.

Trở về phủ đệ, Lưu Trọng Thiên đặt Thất Thất lên giường, trong lòng vẫn vô cùng bức tức, hắn muốn biết có phải Thất Thất thực lòng thích Lưu Huyền Cát không, lại còn cùng lục đệ hồi phủ nữa? Thậm chí... Lưu Trọng Thiên càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy Thất Thất là dạng nữ nhân chuyên dụ dỗ nam nhân. Niềm tin của hắn đối với cô cũng càng ngày càng không chắc chắn.

Lưu Trọng Thiên ngấm nhìn Uy Thất Thất, cõi lòng tan nát, hắn túm lấy cổ áo Thất Thất, giận dữ nhìn chằm chằm vào mắt cô “Nàng muốn hồng hạnh vượt tường, làm một nữ nhân lăng lơ có phải không. Là nam nhân, nàng chà đạp lên tôn nghiêm của bốn vương, có biết bốn vương có thể một kiếm kết liễu mạng sống của nàng hay không?”

“Ta không có... Vương gia!”

“Còn dám ngụy biện, nàng nhìn y phục mình xem, cả bộ dáng của nàng nữa, nàng đã buông thả như thế”

Lưu Trọng Thiên gần như không tài nào nói tiếp nữa, Thất Thất vô lực nhìn Lưu Trọng Thiên, lửa nhiệt trong lòng khiến cô không sao mở miệng giải thích. Cô không khống chế được dục vọng đang bốc lên trong người, choàng tay qua cổ Lưu Trọng Thiên, gương mặt hồng hào tựa như hoa đào nở rộ, hơi thở gấp gáp mang theo mùi hương hoa lan mê hoặc lòng người, cánh môi mềm mại từ từ áp lên môi Lưu Trọng Thiên.

“Uy Thất Thất, nàng đừng tưởng rằng làm như vậy thì có thể...”

Tiếng trách cứ của Lưu Trọng Thiên đã bị đôi môi Thất Thất ngăn lại, dục vọng trong cơ thể hắn nhanh chóng được khơi gợi, không kìm lòng nổi lập tức ôm chầm lấy thân thể Thất Thất. Nữ nhân trong lòng hắn toàn thân nóng ran, quỳn rũ mị hoặc, đôi tay nhỏ bé khẽ lùa vào vạt áo Lưu Trọng Thiên, vuốt ve cuồng nhiệt, bộ ngực mềm mại dán chặt lên người hắn.

“Vương gia... Vương gia...” Thất Thất kéo Lưu Trọng Thiên, ngã xuống chiếc giường lớn êm mịn, đôi tay thuận đà trượt một đường phía trước ngực hắn. (33 thiệt là, có bao giờ 77 nhiệt tình thế đâu, hok ngấm nghĩ kỹ càng, then quá hóa giận ^^)

113. Chương 113: Xuân Dục (2)

Lưu Trọng Thiên không biết tại sao tối nay Uy Thất Thất lại nhiệt tình như thế, thân thể yêu kiều đang run rẩy, khiến hắn bốc lên nhục dục, lẽ nào đúng là nàng câu dẫn lục vương đệ sao? Nữ nhân đáng chết, nàng có còn biết hổ thẹn hay không, hắn phần nộ hung hăng hôn lên đôi môi đỏ thắm nóng bỏng của Thất Thất, Thất Thất cảm thấy vui sướng, tiếng thở gấp càng thêm dồn dập, gần như có chút phóng đảng, vận vận thân thể mãnh liệt, khát vọng ngày một nhiều.

“Nàng làm sao vậy...”

Trong sự kích động Lưu Trọng Thiên nhận thấy tình hình không ổn, thân thể Uy Thất Thất nóng bừng khác thường, hắn quan sát tỉ mỉ hai gò má Thất Thất đỏ ửng, hắn nhanh chóng túm lấy cổ tay Thất Thất, ngón tay đặt ở trên mạch đập của cô, dường như mạch rất hỗn loạn, đập dữ dội liên hồi, cộng thêm biểu cảm si mê kia, chắc cô đã trúng phải mê dược, cho nên mới thành ra bộ dạng điên cuồng này.

Lưu vương đệ ngang nhiên sử dụng mê dược với cô, chẳng lẽ do Thất Thất không thuận theo, cho nên mới phải dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để bức ép Thất Thất. Lưu Trọng Thiên thương tiếc khẽ vỗ về nữ nhân trong lòng, nếu không phải cô cứ quẩn quýt si mê như thế, khiêu khích nhục dục trong người Lưu Trọng Thiên, thì có lẽ dưới cơn thịnh nộ, hắn đã thực sự giơ kiếm thương tổn cô.

Đôi môi đỏ thắm của Thất Thất tiếp tục hôn, dường như khó nổi lên kháng cự đối với Lưu Trọng Thiên, nhiệt độ thân thể cô không ngừng tăng cao, cô cảm thấy mình sắp bị thiêu đốt tới nơi, tay cô ma sát thân

mặt phía dưới bụng Lưu Trọng Thiên, đau đớn khó chịu khiến cô bật khóc.

Lưu Trọng Thiên buông cổ tay Thất Thất ra, kê sát lên bộ ngực sữa của cô, vuốt ve cô, hẳn sẽ cứu cô, giúp cô thoát khỏi sự tra tấn của mê dược. Lưu Trọng Thiên trực tiếp tiến vào thân thể mềm mại của Uy Thất Thất, Thất Thất lớn tiếng rên rỉ, từng tầng sóng nhiệt tình thổi quét khắp người, cảm giác khô nóng từ từ biến mất, thay vào đó chỉ còn tác động không ngừng của khoái cảm...

Một đêm trào dâng xúc cảm triền miên, cuối cùng toàn thân Uy Thất Thất cũng đổ mồ hôi đầm đìa, mệt mỏi ngã vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, dựa thật sát vào hắn, khoảnh khắc thoải mái này khiến cô hoàn toàn nương tựa vào nam nhân cường tráng, tâm trạng thả lỏng chìm dần vào giấc mộng ngọt ngào.

Lưu Trọng Thiên thương tiếc ôm Thất Thất, Vương phi của hắn từ xấu nữ biến thành mỹ nhân, thị phi rắc rối lũ lượt kéo đến, Hoàng thượng vẫn chưa ra tay, tên lục đệ chuyên môn trêu hoa ghẹo nguyệt đã hạ thủ trước, suýt nữa chiếm được Thất Thất, khiến hắn cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Đối mặt với quân Hung Nô man rợ, Lưu Trọng Thiên cũng không cảm thấy nan giải thế này, hiện tại chỉ là một nữ nhân trong lòng mà thôi, lại khiến hắn có phần không tài nào nắm bắt nổi, tại sao vương phi của hắn lại mê hoặc lòng người tới vậy, khiến nam nhân nhìn thôi đều không nhận được ý đồ muốn chiếm đoạt? Tổ chất mê người của cô có vẻ như từ trong cốt cách, khiến nam nhân chỉ cần liếc nhìn thôi, liền hoàn toàn bị chinh phục.

Lưu Trọng Thiên khẽ vuốt ve hai má Thất Thất, nữ nhân này bình thần ngủ say, nét mặt cô lúc này, thật khiến người ta rung động, hẳn nguyên vì cô mà xông pha khói lửa, chỉ cần tâm hồn và con người cô đều thuộc về hắn, giờ này khắc này, cũng như mỗi giây mỗi phút trong tương lai.

Những mệt nhọc đêm hôm đó khiến Uy Thất Thất vẫn đang ngủ say, cánh tay ngọc của cô ôm siết lấy cánh tay Lưu Trọng Thiên, khiến Lưu Trọng Thiên không nhấc ra được, đã trễ hơn nhiều so với thường ngày.

Lưu Trọng Thiên thấy sắc trời đã sáng rồi, Thất Thất vẫn đang say giấc nồng, hắn mặc y phục lên người, tháo bội kiếm treo trên tường xuống bước nhanh ra ngoài, cưỡi ngựa rời khỏi vương phủ.

Lưu Trọng Thiên giận dữ dùng dùi xông vào vương phủ của Lục vương gia, hộ vệ không sao cản nổi, hắn tung một cước đá vỡ cửa phòng Lưu Huyền Cát, Lưu Huyền Cát vội vàng từ trên giường bò xuống, ngăn đón một nữ nhân trốn bên trong giường sợ hãi tới mức mặt mày biến sắc, thân thể yếu đuối không ngừng run lẩy bẩy.

“Tam vương huynh, tại sao ngươi lại đến đây?”

Lưu Huyền Cát có chút bối rối, tại sao còn đến nữa, chẳng phải Uy Thất Thất đã bị hắn mang đi rồi sao? Khi Lưu Huyền Cát phát hiện ra mũi kiếm sắc bén hướng về phía trên cổ họng hắn, lập tức dịu giọng “Tam vương huynh, thế này là sao? Mau bỏ xuống, có chuyện gì từ từ nói, ngày hôm qua quả thực là hiểu lầm.”

“Ngươi hạ mê dược với Uy Thất Thất?”

“Mê dược?” Trong nháy mắt Lưu Huyền Cát toát mồ hôi, lập tức gạt đầu chột dạ, ngay sau đó liền thoáng giải thích “Lục đệ thật sự không biết nàng là Vương phi của ngươi, tam vương huynh, ta cũng chưa hề làm chuyện gì với nàng... Đêm qua ngươi hẳn là rõ nhất...”

Lưu Trọng Thiên thấy bộ dáng Lưu Huyền Cát sợ sệt, thanh kiếm trong tay cũng thu về “Từ nay về sau cách xa Thất Thất! Bằng không nhất kiếm này tuyệt đối sẽ không nể tình huynh đệ.”

“Cách xa, nhất định cách xa, có cho Lục đệ thêm cái lá gan, Lục đệ cũng không dám!”

“Còn nữa!” Lưu Trọng Thiên tiến đến gần hắn “Dung mạo của Uy Thất Thất nhất định không được nói với người ngoài, đặc biệt là Hoàng thượng!”

Lưu Huyền Cát thấy đòi hỏi này rất kỳ lạ, đương định hỏi nguyên nhân, sau khi trông thấy dáng vẻ không cho phép hỏi của Lưu Trọng Thiên, liền ngậm miệng lại, sợ chọc giận tam vương huynh, đành phải gạt gậy đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân xinh đẹp như vậy, để xem tam vương huynh có thể che giấu được bao lâu, hoàng huynh sớm muộn gì cũng sẽ biết, đến lúc đó ắt sẽ có trò hay để xem rồi.

Lưu Trọng Thiên cảnh cáo Lưu Huyền Cát xong, vội vã trở về vương phủ, vừa mới vào cửa, quản gia đã tới nghênh đón “Vương gia, trong cung phái người đến!”

Người trong cung? Sao mới sớm ra đã đến vương phủ rồi? Lưu Trọng Thiên bất giác nổi lên lo lắng, chẳng lẽ hoàng huynh đã bắt đầu hành động, thực sự là vì Thất Thất?

Trong phòng tiếp khách, Tiểu Vu công công cười ha hả nghênh đón “Tam vương gia, Tiểu Vu Tử xin thỉnh an ngài!”

“Không cần đa lễ, mới sớm ra Tiểu Vu công công... Chắc không phải chỉ đến để thỉnh an bốn vương chứ!”

“Đương nhiên không phải!” Tiểu Vu Tử không dám đắc tội với vị Vương gia này, trừ Hoàng thượng ra chính là Tam vương gia, cả triều đình có ai không nể sợ nam nhân cao lớn oai phong này chứ, thiếu chút nữa đã trở thành chủ nhân Đại Hán thiên tử, chỉ giậm chân thôi hoàng cung đã run sợ vài phần. “Ha ha, Vương gia, Vương phi đâu?” Ánh mắt Tiểu Vu Tử quan sát mọi nơi, vừa nhìn đã biết trong lòng hắn có mưu đồ, xem ra khỏi cần suy đoán, hắn tới đây là vì Thất Thất. Lưu Trọng Thiên chau mày “Vương phi thân thể không khỏe, đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Vậy sao, đành nhờ Vương gia truyền đạt lại!” Từ trong ống tay áo Tiểu Vu Tử lấy ra thánh chỉ, uốn thẳng lưng “Tam vương gia, Lưu Trọng Thiên tiếp chỉ!”

Lưu Trọng Thiên nghi hoặc nhìn Tiểu Vu Tử, mỗi lần Hoàng thượng hạ chỉ đều chẳng có chuyện tốt lành gì, không biết lần này lại định làm gì, hắn vội vàng quỳ xuống đất, lắng nghe nội dung thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Tam vương gia có công tiêu diệt quân Hung Nô, đặc biệt ban thưởng một vạn lượng vàng, năm trăm tấm lụa gấm thượng đẳng, vạn mẫu ruộng phi nhiêu.”

Hoàng thượng làm vậy là sao, diệt trừ quân Hung Nô khai hoàn đã qua lâu rồi mà, cần ban thưởng gì cũng đã ban rồi, tại sao còn tới nữa? Khóe mắt Tiểu Vu Tử nhìn Lưu Trọng Thiên chăm chăm, trong lòng ngầm đắc ý, Tam vương gia, đừng nôn nóng, phía sau còn màn đấu với Hoàng Thượng đó.

“Tam vương phi Uy Thất Thất cũng nhiều lần lập công trong chiến dịch Hung Nô, đặc biệt tấn phong làm Nhị phẩm hộ quốc nữ tướng quân, cho tu sửa lại phủ đệ hộ quốc công hiện đang để trống, để làm phủ tướng quân, ban tặng cho Uy Thất Thất!”

Lưu Trọng Thiên cảm tức nhìn thánh chỉ trong tay Tiểu Vu Tử, phải chăng Hoàng thượng đã điên rồi, hắn rốt cuộc muốn bốn cột Lưu Trọng Thiên tới khi nào nữa, tấn phong Nhị phẩm nữ tướng quân, nhưng nàng là nữ nhân của Lưu Trọng Thiên, không phải hộ quốc tướng quân quái gì đó của hắn, còn cho tu sửa phủ đệ, vương phi của hắn chẳng lẽ phải dọn ra ngoài ở sao? Quả thực hoang đường, quá mức hoang đường.

“Tiếp chỉ đi, Tam vương gia!”

Lưu Trọng Thiên tiếp nhận thánh chỉ, cơn thịnh nộ đã hiện rõ trên mặt, hắn chỉ muốn nghiền nát tờ thánh chỉ, quả là nhục nhã, hoàng huynh rốt cuộc muốn đối đầu với hắn tới khi nào, ngại vàng đã thuộc về hắn, lẽ nào hắn vẫn chưa thỏa mãn sao?

Tiểu Vu Tử cúi đầu khẽ cười, thanh âm trầm thấp “Vương gia, ngày mai, Hoàng thượng thiết yến ở ngự hoa viên, mở tiệc chiêu đãi Vương gia và Vương phi, trọng thần triều đình đều sẽ tham dự tiệc khánh công, đến lúc đó Vương gia nhớ mang cả hộ quốc tướng quân Uy Thất Thất theo đó.”

“Tiệc khánh công?” Lưu Trọng Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Vu Tử, Tiểu Vu Tử bị hù dọa lui về phía sau một bước, mồ hôi trên trán túa ra. “Đúng vậy, Vương gia, Hoàng thượng muốn giới thiệu với quân thần đệ nhất nữ tướng quân Uy Thất Thất của Đại Hán...” Thanh âm Tiểu Vu Tử càng ngày càng thấp, bởi vì Lưu Trọng Thiên đã phẫn nộ tới mức túm lấy cổ áo hắn, dọa hắn không dám nói thêm gì nữa.

“Đệ nhất nữ tướng quân Đại Hán?”

Mồ hôi trên trán Tiểu Vu Tử ngày một nhiều, đã biết đây là một chuyến đi lành ít dữ nhiều mà, Hoàng thượng lại cố tình gọi hắn đến truyền cái thánh chỉ này, Lưu Trọng Thiên vốn xưa nay dũng mãnh tiếng tăm lẫy lừng, đâu phải là nhân vật dễ chọc chứ.

“Đúng, đúng vậy! Cái đó... Tiểu Vu Tử xin đi trước, Vương gia có thể buông Tiểu Vu Tử ra được không...” Tiểu Vu Tử chỉ chỉ vào đôi tay Lưu Trọng Thiên, thánh chỉ cũng đã truyền xong rồi, mau mau chuẩn thôi, bằng không chờ bị chinh đồn sao? Lưu Trọng Thiên nếu thật sự động thủ đánh hấn, chỉ tổ phí công vô ích thôi.

Lưu Trọng Thiên biết mình không có lý do gì để nổi giận với hấn, hấn chẳng qua chỉ là một tên thái giám truyền chỉ mà thôi. Lưu Trọng Thiên buông lỏng tay ra, Tiểu Vu Tử không nói năng gì, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi vương phủ, lúc này không chạy, còn đợi khi nào chứ.

Thất Thất ra sức vươn vai đuổi người, ngẫm lại cái tên Lưu Huyền Cát thật đáng sợ, lần sau gặp hấn nhất định phải trừng trị hấn thẳng tay, thù này không báo, không phải nữ tử.

Thất Thất mặc y phục vào, cảm thấy toàn thân đau nhức ê ẩm, không khỏi nhớ tới những việc đêm qua, mê được chết tiệt, xấu hổ chết mất. Lưu Trọng Thiên nhất định sẽ cười nhạo cô, không biết lúc này hấn đi đâu rồi, do thẹn thùng mà khuôn mặt Thất Thất đỏ ửng lên, cô mở cửa phòng ra.

Nha hoàn Tiểu Đào nghênh đón “Vương phi mau đi xem thế nào, Vương gia vẫn đang luyện kiếm trong hoa viên, không chịu dừng lại!”

“Vương gia?” Thất Thất buộc mái tóc đuôi ngựa lên, nhanh chóng chạy về phía hoa viên, xa xa đã trông thấy Lưu Trọng Thiên đang múa kiếm, mồ hôi đầm đìa cả người, bộ dáng hết sức điên cuồng, giống như chất đầy lửa giận.

Ninh Vân Nhi núp ở trong đình nghỉ mát, đứng xa xa nhìn, không dám tiến lên, nàng quay đầu lại trông thấy Thất Thất, tựa như thấy được cứu tinh, có lẽ chỉ mỗi cô mới có thể khiến Vương gia dừng lại.

Thất Thất nhanh chóng chạy tới trước mặt Lưu Trọng Thiên, đương định xông lên can ngăn hấn, Lưu Trọng Thiên vung bội kiếm lên, trong khoảnh khắc đó mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào giữa đôi lông mày của Thất Thất, chỉ lệch một tấc, gương mặt Uy Thất Thất suýt biến dạng. Lưu Trọng Thiên kinh sợ, ra sức thu kiếm, mũi kiếm phát ra tiếng vang thanh thúy, vạch một đường vòng cung trong không trung, thu lại trong tay.

Lưu Trọng Thiên định tiến lên an ủi Thất Thất hấn còn đang sốc, đột nhiên cảm thấy bức bối, trước mặt tối sầm lại, cổ họng có vị tanh, một ngụm máu tươi trào ra ngoài.

114. Chương 114: Khăn Che Mặt Mê Người (1)

Uy Thất Thất thấy máu tươi trên mặt đất, sợ tới nỗi mặt cắt không còn hạt máu, kinh ngạc nhìn Lưu Trọng Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao hấn lại bị thương nghiêm trọng thế.

“Vương gia!” Thất Thất hoảng hốt túm lấy cánh tay Lưu Trọng Thiên “Làm sao vậy, bỗng dưng lại thổ huyết ...”

“Không sao!” Lưu Trọng Thiên xua xua tay, thu kiếm vào trong vỏ, vẫn còn cảm thấy khó chịu trong lồng ngực.

“Mau đi mời đại phu!” Thất Thất hướng về phía tỳ nữ hét lớn, tỳ nữ gập đầu vội vàng chạy đi.

Lưu Trọng Thiên nắm lấy tay Uy Thất Thất “Điều chỉnh lại hơi thở sẽ ổn thôi, chắc là vận công quá mức nôn nóng, có phần tích tụ, đỡ bốn vương quay về nghỉ ngơi một chút!”

Lưu Trọng Thiên được Thất Thất dìu trở về phòng nằm ở trên giường, Thất Thất nghi hoặc nhìn chăm chăm vào Lưu Trọng Thiên trên giường, nhất định có chuyện gì đó, bằng không tại sao hấn lại điên cuồng luyện kiếm như thế, hơn nữa còn tự tổn thương mình.

Đại phu mau chóng tới nơi, cũng may chỉ là khí huyết không thông, chỉ cần uống vài thang thuốc, chú ý tĩnh dưỡng là sẽ khỏi thôi.

Quản gia sai người đi theo bốc thuốc, Thất Thất lúc này mới yên lòng, cô phát hiện Lưu Trọng Thiên nhắm mắt nhắm mũi, hình như chất đầy tâm sự nhưng lại chẳng nói câu nào, đoán không ra có chuyện gì gần đây khiến Lưu Trọng Thiên phiền muộn như thế?

“Rốt cuộc sao lại thành ra như vậy? Tại sao điên cuồng múa kiếm, có phải bởi vì chuyện Lục vương gia đem qua không...” Thất Thất cảm thấy mặt đỏ bừng lên “Là Lục vương gia bức ép mang Thất Thất đi, không phải Thất Thất... Hơn nữa... Cũng chưa hề xảy ra chuyện gì hết!”

“Bổn vương biết.” Lưu Trọng Thiên cầm tay Uy Thất Thất, siết thật chặt trong lòng bàn tay, đáy lòng dâng lên nỗi bất an, dường như nếu buông tay, Uy Thất Thất có thể sẽ bay đi mất.

“Bổn vương biết nàng trúng mê dược, là do Lục đệ giở trò quỷ, nữ tử nào không theo hắn, đều sử dụng mê dược, bổn vương suýt nữa trách lầm nàng, song, từ nay về sau nàng nên tránh xa hắn ra, bổn vương không thể lúc nào cũng bảo vệ nàng được! Giống như đêm qua vậy...”

Khuôn mặt Thất Thất liền ửng hồng, những tâm tư trong lòng đều bị Lưu Trọng Thiên nói ra hết. Bộ dáng e thẹn đó khiến Lưu Trọng Thiên ngây người trong chốc lát, không kìm lòng nổi khẽ vuốt ve hai bên má cô, nói với vẻ đắm chiêu.

“Tuyệt đại giai nhân thế này, ai lại không muốn chiếm đoạt cơ chứ?”

“Vương gia...” Uy Thất Thất hiểu lời hắn nói có ý gì, cái tên Lưu Huyền Cát kia, dám hạ mê dược với cô, dù cho nam nhân thiên hạ có chết hết, cô cũng không bao giờ để ý hắn. Nhưng đối với Lưu Trọng Thiên trước mặt, nội tâm Thất Thất khó kìm lại được, không tài nào ngăn nổi bóng dáng Lưu Trọng Thiên ngày một khắc sâu, khiến trái tim cô có phần loạn nhịp.

Vượt thời gian, Thất Thất xuyên tới Đại Hán, tâm tư cũng ở lại Đại Hán, Tam vương gia anh tuấn lạnh lùng bá đạo đã đoạt được trái tim cô, đó không phải là mẫu nam nhân mà cô thích, nhưng đã ăn sâu bám rễ trong trái tim cô mất rồi.

“Thất Thất, nàng sẽ không rời khỏi bổn vương có phải không?” Lưu Trọng Thiên nhìn cô vẻ mặt hoài nghi, những lo lắng và bất an trong lòng lại dâng lên, ngày mai tổ chức thiết yến ở ngự hoa viên, không biết sẽ còn xảy ra biến cố gì, hắn vẫn không biết tâm tư Uy Thất Thất, có yêu Lưu Trọng Thiên hắn hay không.

“Vương gia, chẳng phải Thất Thất đang ở đây ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Trọng Thiên cười khổ một tiếng “Sáng sớm có thánh chỉ đến, đối với nàng, hắn là chuyện tốt mới phải!”

“Chuyện tốt?” Thất Thất có chút kỳ quái, với mình ư, liệu có chuyện tốt gì chứ?

“Đúng vậy, Hoàng thượng hạ chỉ, tấn phong nàng là Nhị phẩm hộ quốc nữ tướng quân, còn ban cho phủ tướng quân, sau này nàng có thể không cần ở chỗ bổn vương nữa.”

“Vương gia, có thật không? Ta có phủ đệ? Nhị phẩm tướng quân gì đó nữa?” Thất Thất chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn Lưu Trọng Thiên, chẳng lẽ những lời hắn nói đều là thật, Đại Hán thiên tử thật hào phóng, giấc mộng đẹp có căn nhà thật lớn, xem ra đã thực hiện được rồi, sau này có thể oai phong giống như Lưu Trọng Thiên vậy, xem hắn làm thế nào khi dễ Thất Thất.

Lưu Trọng Thiên nắm tay Thất Thất, đột nhiên gia tăng lực bàn tay, Thất Thất đau đớn, vội vàng hất tay “Này, Lưu Trọng Thiên, đau tay ta.”

Lưu Trọng Thiên thấy đôi tay Thất Thất đỏ bừng, tuy rằng lực bàn tay nói lỏng, vẫn không nịn được kéo cô ngã lên giường.

“Nàng hy vọng có phủ đệ riêng, rời xa bổn vương sao? Nét hân hoan đã hiện hết ra bên ngoài rồi, chỉ ít cũng nên che đi mới phải!”

“Vốn nên vui mừng ư? Ở đây, chàng luôn luôn khi dễ ta!”

“Khi dễ nàng?” Tâm tình Lưu Trọng Thiên có phần kích động, đột nhiên thấy tức ngực, sắc mặt trở nên khó coi. Thất Thất khẩn trương nhìn hắn, đưa tay vỗ sống lưng cho hắn “Chàng không sao chứ?”

“Tại sao một mực muốn như vậy?” Lưu Trọng Thiên túm lấy tay cô đặt lên trước ngực mình “Tướng hiệu tướng quân kia cùng phủ đệ đối với nàng mà nói quan trọng tới vậy sao?”

“Cũng không phải...” Thất Thất cúi đầu xuống “Ngay cả khi trời sập, nếu chàng không thích, ta sẽ từ bỏ, tướng quân cũng không làm!”

“Đâu cần để ý xem bốn vương thích hay không thích! Nàng có phủ đệ, tướng quân cũng muốn làm, chỉ là...” Lưu Trọng Thiên khẽ vuốt ve hai bên má Thất Thất, không nhịn được áp môi lại gần, thân mật phủ bên tai Thất Thất “Đừng vào phủ đệ tướng quân, hãy ở đây với bốn vương!”

“Còn phải xem tâm tình ta thế nào...”, Khuôn mặt Uy Thất Thất thanh cao, cô cũng không muốn đáp ứng Lưu Trọng Thiên dễ dàng, ngộ nhỡ một ngày nào đó lại múa kiếm chém bay đầu, chẳng phải sẽ mất mạng.

Lưu Trọng Thiên bực tức ôm Thất Thất vào trong lòng, thuận đà đặt một nụ hôn, Vương gia bá đạo này, không vui liền lấy Thất Thất trút giận, luyện kiếm bị nội thương, vẫn còn sức lực như thế, Thất Thất mau chóng bị giam cầm trong lòng Tam vương gia, không thể động đậy, bị hấn khóa môi, không sao nói nên lời.

“Vương gia...” Vân Nhi đột nhiên xông vào, trông thấy hai người đang thân mật, liền sững sờ tại chỗ, có chút hoảng hốt lúng túng lại có chút đau khổ và ghen tị, gương mặt nhỏ nhắn càng lúc càng trắng bệch, tiến không được, lùi không xong.

Lưu Trọng Thiên giương mắt nhìn Vân Nhi, từ khi nào thì nàng trở nên lỗ mãng như thế, đôi môi Lưu Trọng Thiên không muốn rời khỏi người Uy Thất Thất, ngón tay khẽ chạm qua hai bên má cô, cười giòn, bật dậy xuống giường, bước tới trước thư án, ngồi xuống.

Vân Nhi khiếp đảm nhìn Lưu Trọng Thiên “Vương gia, Vân Nhi chỉ là có chút lo lắng, cho nên mới lỗ mãng, mong Vương gia thứ tội!” Lưu Trọng Thiên khoát khoát tay, khẽ ho khan.

“Gọi quản gia Lưu Toàn tới đây!”

Ánh mắt Ninh Vân Nhi mang theo sự oán hận quét về phía Uy Thất Thất, nữ nhân này thật tốt số a, Vương gia gần như không rời xa cô ta.

Thất Thất cũng đứng lúc nhìn về phía nàng, hai nữ nhân đối diện với nhau, Thất Thất phát hiện sự thù địch trong mắt Vân Nhi, lập tức cảnh giác, cô không hề tỏ ra yếu thế liền nhìn thẳng, cũng không lảng tránh ánh mắt ghen tị kia, lẽ nào cô nhìn tôi, tôi không thể nhìn cô sao? Ninh Vân Nhi bị nhìn như thế có chút không được tự nhiên, bối rối lui ra ngoài.

Tâm trạng Uy Thất Thất lúc này khác rất nhiều so với lúc cô mới vào phủ Vương gia, thiện cảm đối với Vương gia cổ đại này ngày một lớn hơn, đối với sự bá đạo lộng quyền của hắn, hay những cử chỉ dịu dàng như nước, tràn đầy chờ mong, lại hơi kháng cự. Với Ninh Vân Nhi, ban đầu chỉ mong sao nàng theo Vương gia, lúc này đây lại cảm tức việc nàng nhìn trộm Vương gia.

Tam vương gia sẽ không thực sự thu nạp Ninh Vân Nhi chứ, chẳng phải Vương gia Đại Hán người nào người nấy đều tam thê tứ thiếp, Uy Thất Thất suy xét tâm trạng mình, nếu Vương gia thật sự muốn Ninh Vân Nhi, cả đời này cô sẽ không trở về vương phủ, không gặp lại hắn.

Lưu Toàn tiến vào “Vương gia cho gọi lão nô!”

“Đi mời thợ may và thợ làm đẹp tốt nhất Trường An đến đây!” Lưu Trọng Thiên dặn dò.

“Vâng!” Lưu Toàn lui ra ngoài.

Thất Thất kỳ quặc ngược nhìn Lưu Trọng Thiên “Gọi thợ may và thợ làm đẹp để làm gì? Chàng muốn may y phục sao?”

“Là cho nàng đó!” Lưu Trọng Thiên cảm thấy đã khá hơn nhiều, hít một hơi thật sâu “Ngày mai ở ngự hoa viên hoàng cung, Hoàng thượng sẽ tổ chức tiệc khánh công, nàng đó xấu phi sẽ được dịp diện kiến mọi người!”

Vào hoàng cung, Thất Thất mở to mắt nhìn, vội vã khoát tay “Ta không đi! Làm không tốt sẽ đắc tội với tên Hoàng thượng biến thái kia, ta vẫn muốn sống, chàng tha cho ta đi!”

“Đại Hán thiên tử muốn tháo khăn che mặt của phi tử bốn vương, không cần lao tâm khổ tứ như thế, ngày mai bốn vương sẽ mang nàng theo, để đám đại thần nhiều chuyện kia nhìn cho rõ, có phải Lưu Trọng Thiên ta cười nữ nhân xấu nhất thiên hạ không?” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng nói.

“Nhưng mà” Thất Thất sờ sờ mặt, có chút phiền não “Ta không biến trở lại được, loại cổ độc đó đã được giải rồi!”

“Tại sao phải biến trở lại?” Lưu Trọng Thiên đứng lên, hai tay chấp sau lưng, khí thế phấn khởi nói “Bổn vương muốn xem xem, ai làm gì được bổn vương, hôn sự là do Hoàng thượng ban, có thánh chỉ ở đây, Vương phi xinh đẹp như thế, Hoàng thượng nếu đã muốn nhìn, vậy thì cứ tự nhiên!”

“Ngày mai? Ta không đi đâu, chàng tưởng là xem khỉ trong vườn bách thú chắc?” Thất Thất tức giận bước tới trước mặt Lưu Trọng Thiên, lôi kéo cánh tay hắn “Vương gia, có thể không đi được không a!”

“Đi, có bổn vương đi cùng nàng, nàng sợ gì chứ?”

“Không phải sợ, mà là không thích, không thoải mái!”

“Ngày mai nàng không chỉ là một Vương phi, không cần căng thẳng! Nàng sẽ là mỹ nhân mê người xinh đẹp nhất.” Lưu Trọng Thiên nhìn về phía Uy Thất Thất diễm lệ, không biết ngày mai ở ngự hoa viên sẽ diễn ra cảnh tượng gì, khi người trong thiên hạ biết được Vương phi của Tam vương gia hóa ra là một mỹ nhân, sẽ có không ít người sinh lòng đổ kỵ, ghen tị với phúc phận của Lưu Trọng Thiên.

Một lát sau, quản gia chạy vào báo “Vương gia, thợ may đến rồi, nhưng thợ làm đẹp tốt nhất Trường An là bà chủ quán Thất Sắc Giai Nhân, vang danh gần xa nhưng hành tung lại rất bí ẩn, lão nô đi mời nhiều lần cũng không đến a.”

“Lớn mật, chẳng lẽ ngay cả bổn vương mời mà bà ta cũng không đến sao? Thật tự cao tự đại!” Lưu Trọng Thiên hung hăng đập bàn, bỗng phát hỏa, hay cho tên điều dân, ngay cả Vương gia mời cũng dám khước từ.

Uy Thất Thất lập tức né tránh ánh mắt căm tức của Lưu Trọng Thiên, Thất Sắc Giai Nhân, quản gia thật là, sao lại tìm đến Thất Sắc Giai Nhân, may mà bình thường cô hay dặn dò kỹ lưỡng, Tiểu Đào và các nàng vẫn luôn kín mồm kín miệng. Thất Sắc Giai Nhân là con át chủ bài của Uy Thất Thất, là lối thoát cuối cùng tự bảo vệ mình của cô ở cổ đại.

“Lão nô đã đi nhiều lần, người quản lý chỗ đó đều nói bà chủ không có nhà, Vương gia, có phải đi mời nữa không ạ?”

Thất Thất vội vã cướp lời “Khỏi cần, có lẽ đi vắng thật, Vương gia, tay nghề trang điểm của ta cũng rất được, không cần làm phiền bà chủ kia đâu!”

“Chưa từng có ai dám xem thường lời mời của bổn vương như thế, quả là một điều dân ngạo mạn!”

115. Chương 115: Khăn Che Mặt Mê Người (2)
116. Chương 116: Khăn Che Mặt Mê Người (3)
117. Chương 117: Khăn Che Mặt Mê Người (4)
118. Chương 118: Nghi Ngờ: Ban Hôn Xấu Nữ
119. Chương 119: Trộm Lòng Của Nàng (1)
120. Chương 120: Trộm Lòng Của Nàng (2)
121. Chương 121: Trộm Lòng Của Nàng (3)
122. Chương 122: Đại Náo Hoàng Cung
123. Chương 123: Đại Náo Hoàng Cung (2)
124. Chương 124: Đại Náo Hoàng Cung (3)
125. Chương 125: Giam Cầm Chân Tình (1)
126. Chương 126: Giam Cầm Chân Tình (2)
127. Chương 127: Giam Cầm Chân Tình (3)
128. Chương 128: Nhầm Giường (1)
129. Chương 129: Nhầm Giường (2)
130. Chương 130: Nhầm Giường (3)
131. Chương 131: Nhầm Giường (4)
132. Chương 132: Nhầm Giường (5)
133. Chương 133: Nhầm Giường (6)
134. Chương 134: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (1)
135. Chương 135: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (2)
136. Chương 136: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (3)
137. Chương 137: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (4)
138. Chương 138: Nữ Tướng Quân Xuất Chinh (5)
139. Chương 139: Phản Chiến Vì Yêu (1)
140. Chương 140: Phản Chiến Vì Yêu (2)
141. Chương 141
142. Chương 142: Thất Thất Đến Từ Tương Lai

có lần thứ hai nữa.

“Đừng tùy hứng, chúng ta còn con nhỏ, nàng và con đi Tây Vực chờ ta, đừng nhắc lại chuyện cùng đi Ô Hoàn nữa!” Lưu Trọng Thiên cầm tay Thất Thất “Thời gian chỉ còn lại hai ngày nữa, chúng ta hãy quý trọng khoảnh khắc này!”

“Chàng không đồng ý, rõ thật đáng ghét, hiện tại, tâm tình bồn thiêu gia không tốt, ta muốn quay về Thất Sắc Giai Nhân, không tới đây nữa, trừ phi chàng ưng thuận với ta!” Uy Thất Thất nhướn mày, bực tức nói.

“Uy Thất Thất!”

“Lưu Trọng Thiên!”

Uy Thất Thất ngẩng cao đầu không yếu thế, đôi mắt trợn trừng của Lưu Trọng Thiên trong nháy mắt bỗng trở nên dịu dàng, hần vuốt ve hai má Thất Thất, đôi môi không nhin được phủ xuống môi Thất Thất, hy vọng nụ hôn này có thể khiến cô trở nên ngoan ngoãn hơn chút, tuy nhiên nụ hôn ấy lại bị Thất Thất quật cường cự tuyệt, cô tức giận chạy tới cửa, nổi nóng nói.

“Đồ tôi, lại định bỏ ta một mình, ta chết cũng muốn bám lấy chàng.”

Uy Thất Thất nói xong, không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài, Lưu Trọng Thiên vội đuổi theo ra cửa phòng, phát hiện Uy Thất Thất đã chạy mất rồi, nhất định là giận dữ trở về Thất Sắc Giai Nhân, quả là một nữ nhân bướng bỉnh, hại hần tối nay lại phải vò võ một mình, khi nào thì nàng mới có thể ngoan ngoãn mặc hần an bài, nghe lời hần, song nếu thật sự trở nên nghe lời như vậy, thì đã không phải là Uy Thất Thất của hần.

Lưu Trọng Thiên về lại phòng, nằm xuống, nhưng rất lâu sau không sao ngủ được, biểu hiện của Hoàng thượng hơi quái lạ, khiến hần cứ cảm thấy không hợp lý chút nào.

Lưu Trọng Thiên đương suy tư, bỗng nhận thấy phía ngoài cửa sổ có tiếng động, hần lập tức nổi lên cảnh giác, chẳng lẽ Uy Thất Thất đã quay lại, sao không vào, ngược lại trốn bên ngoài cửa sổ nghe ngóng, hần xuống giường, nhanh chóng mở cửa sổ ra, bất ngờ trông thấy Hi Chân đứng ngoài cửa sổ, lén la lén lút trong vương phủ, đột nhiên bị phát hiện, nàng có chút căng thẳng, trợn mắt nhìn, chân tay luống cuống.

“Người đang dòm ngó bồn vương!” Lưu Trọng Thiên siết cầm nàng, gần như mặt nàng bị bóp méo biến dạng, nữ nhân này dám nhìn lén Tam vương gia.

Hi Chân sợ hãi, vội vàng giải thích “Không có, Hi Chân chẳng qua chỉ muốn ở cùng Vương gia!”

“Còn dám nói vậy, bồn vương từ lâu đã biết mục đích của người khi tới vương phủ, có tin bồn vương lập tức giết chết người hay không!” Lưu Trọng Thiên vươn tay ra giờ cao lên, chỉ cần xuất ra một chưởng kia, nữ nhân trước mặt sẽ mất mạng ngay tức thì.

Hi Chân bị dọa tới nỗi toàn thân run cầm cập “Vương gia tha mạng, Hi Chân chỉ làm việc theo sự dặn dò của Hoàng thượng, không theo ý mình được, cầu xin Vương gia đừng giết Hi Chân, Hi Chân cam đoan không nói gì hết, kể cả chuyện của Tiền lão bản!”

“Tiền lão bản? Người rốt cuộc đã thấy gì rồi, nói mau! Không nói lập tức cho người chết!” Lưu Trọng Thiên có chút căng thẳng, cô ta rốt cuộc biết được bao nhiêu, sẽ không nhận ra Thất Thất là thân nữ nhi chứ, đây há chẳng phải là phiền phức ư, chỉ cần cô ta phao tin ra ngoài, kế hoạch của hần sẽ hoàn toàn đổ bể.

Hi Chân cúi đầu xuống, cực kỳ không tình nguyện nói “Hi Chân nói, nói ngay đây, cho đến hôm nay Hi Chân mới biết, thì ra Vương gia thanh tâm quả dục là vì thích nam nhân, vừa rồi giữa Vương gia và Tiền lão bản... Hi Chân cam đoan không nói, ngay cả Tiền lão bản cũng không nhắc tới! Hoàng thượng sẽ không biết!”

Hóa ra Hi Chân hiểu lầm, cho rằng Tam vương gia thích nam nhân, Lưu Trọng Thiên hừ lạnh một tiếng, thả Hi Chân ra, vì không biết thân phận Thất Thất nên cho qua, bằng không hôm nay Hi Chân chắc chắn khó thoát khỏi cái chết!

“Tốt nhất tránh xa bốn vương một chút, bốn vương chẳng thích ai cả, kể cả Tiền lão bản, chộc giận bốn vương rồi, tất cả đều giết chết!” Lưu Trọng Thiên trừng mắt nhìn, Hi Chân khiếp sợ không dám nói gì, hoảng hốt tháo chạy, phỏng chừng lần này đã hù dọa cô ta rồi, nếu đoán không sai, sáng sớm mai sẽ chủ động rời khỏi vương phủ.

Lưu Trọng Thiên quay về phòng, nhưng vẫn không buồn ngủ, hần đột nhiên ngồi trước thư án, đọc sách suốt đêm khuya...

Uy Thất Thất tức giận trở về Thất Sắc Giai Nhân, Tiểu Đào ôm một bé gái ra đón, đây là Giai Giai con gái của Thất Thất.

Giai Giai còn rất nhỏ, đôi tay nhỏ bé mồm mĩm ra sức quơ quơ.

Tiểu Đào phát hiện tâm tình Thất Thất hình như không ổn, kỳ quái hỏi “Vương phi, có phải là Vương gia...”

“Đồ tồi đó, lúc nào cũng ức hiếp ta, còn muốn một thân một mình xông pha mạo hiểm!” Thất Thất ầm Giai Giai, áp mặt lên hai má Giai Giai, cọ cọ đây thương tiếc “Bảo bối, ngày mai hãy theo dì Tiểu Đào đi Tây Vực nhé, mẹ sẽ đuổi theo sau.”

“Vương phi? Đi Tây Vực?” Tiểu Đào có phần giật mình, sao lại đột nhiên muốn đi Tây Vực?

“Đừng hỏi nữa, ngày mai sẽ có người đến đón các người, sau đó các người hãy lập tức đi Tây Vực, Tiểu Đào!” Uy Thất Thất nắm tay Tiểu Đào “Nếu ta và Vương gia không thể đi Tây Vực, niệm tình chủ tớ chúng ta, người nhất định phải thay ta chăm sóc cho Giai Giai thật tốt.”

“Vương phi, người yên tâm, nếu không phải toàn tâm toàn ý đi theo Vương phi, thì cho tới bây giờ Tiểu Đào đã không ở cùng Vương phi. Giai Giai tựa như con gái ruột của nô tì, có điều... Vương phi, người cùng Vương gia?”

Tiểu Đào có hơi lo lắng, Vương phi hôm nay trở về sao thần sắc mất tự nhiên như thế nhỉ? Liệu có nguy hiểm gì chăng? Còn nói những lời kỳ lạ như vậy, nàng định tiếp tục truy hỏi Thất Thất, nhưng bị Thất Thất ngăn lại.

“Khỏi cần hỏi, nhớ kỹ lời ta dặn, đến Tây Vực chăm sóc tốt cho Giai Giai.”

“Vâng, Vương phi!” Tiểu Đào không hỏi nữa, mọi chuyện Vương phi quyết định đều không sai bao giờ.

Thành Trường An trong vòng một đêm, Thất Sắc Giai Nhân không thấy đâu nữa, tất cả mọi người bàn luận sôi nổi, buôn bán đang tốt như vậy sao вдруг một cái không làm nữa nhỉ, phải chăng thần kinh ông chủ có vấn đề, có người cảm thấy chỗ này buôn bán không tồi, định tiếp nhận, nhưng thực sự không lẫn ra manh mối.

Gần như cả ngày Lưu Trọng Thiên không trông thấy Uy Thất Thất đâu, hần có chút lo âu bất an, ngày mai sẽ xuất phát đi đông bắc đánh giặc Ô Hoàn rồi, thế nhưng Thất Thất vẫn đang giận dỗi, Uy Thất Thất này sao lại giày vò người ta thế, Lưu Trọng Thiên bực tức cười lên lưng ngựa, bất luận thế nào trước khi lên đường cũng phải gặp Uy Thất Thất một lần cuối.

Hần thực sự sợ chuyến đi này, sẽ âm dương cách biệt, tâm trạng ấy thúc đẩy hần gia tăng tốc độ, phóng như bay trên đường phố Trường An.

Chiến mã của Lưu Trọng Thiên dừng lại trước cửa Thất Sắc Giai Nhân, hần nhảy xuống ngựa, ánh mắt chuyển hướng về phía Thất Sắc Giai Nhân, bỗng kinh ngạc, Thất Sắc Giai Nhân hoang vắng, trống trơn, ngay cả bảng hiệu cũng không thấy nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một ông lão đang thu dọn mặt tiền cửa hàng, Lưu Trọng Thiên gấp gáp tiến đến.

“Ông cụ, cửa tiệm này làm sao vậy, ông chủ đâu?”

“Ồ, cửa tiệm này đã bán rồi, giá cả rất hợp lý, về phần ông chủ, nhạc bạc rồi cũng không biết đi nơi nào.”

“Đi rồi?” Lưu Trọng Thiên lùi lại một bước, trong lòng thoáng cảm thấy mất mát, Uy Thất Thất thực sự cam lòng vứt bỏ rồi xa mình sao? Chẳng lẽ đã sớm đi Tây Vực rồi? Nhưng cũng không cần nóng vội như

vậy chứ, không muốn gặp mặt hần lần cuối cùng hay sao? Khiến hần sao có thể cam tâm rời khỏi Trường An đây.

Nhưng không cam lòng thì có thể thế nào, đây là Uy Thất Thất, luôn luôn làm theo ý thích của bản thân, có lẽ nàng giận thực sự rồi, hoặc là sợ hãi cảnh biệt ly thương tâm, mới quyết định vội vàng rời đi, mặc kệ nguyên nhân là gì, sẽ an toàn hơn nhiều so với ở lại Trường An, hy vọng mẹ con nàng đúng hẹn đi Tây Vực.

Lưu Trọng Thiên vô cùng cô đơn trở về vương phủ, bắt đầu bàn giao một số chuyện trong vương phủ, sau đó quay về phòng mình, lấy bản di chiếu kia ra, than vắn thở dài, tiên hoàng vì sao muốn lưu lại hai bản di chiếu nhỉ? Lẽ nào là vì để cho huynh đệ bọn họ đối địch nhau sao? Nếu không phải vì vật đó, hần và Uy Thất Thất sẽ có cuộc sống thần tiên biết bao a.

Song nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải bản di chiếu kia, thì có lẽ hần và Uy Thất Thất cũng sẽ không có nhân duyên như thế, tốt cũng là nó, xấu cũng là nó, hiện tại đã đến lúc giao nó cho Hoàng thượng rồi, để hần an tâm làm một vị hoàng đế tốt, đã không muốn giang sơn, hà tất u mê không tỉnh ngộ, đi Ô Hoàn, bất luận kết quả thế nào, Lưu Trọng Thiên cũng không có ý định trở lại Trường An nữa.

Chuyến đi này phó tướng của Lưu Trọng Thiên vẫn như cũ là Lưu Duẫn, có điều lúc này về mặt Lưu Duẫn lại u sầu, dường như đầy bụng tâm sự, giám quân cũng vẫn là Ngô Trung Nghĩa, lần trước bởi vì chuyện Uy Thất Thất, tên này thiếu chút nữa mất đầu, may mà có Trì tướng quân giữ lại mạng sống cho hần, thật không ngờ, oan gia ngõ hẹp.

Nhưng Lưu Trọng Thiên đâu biết rằng, sự kết hợp này hoàn toàn là ý đồ xảo quyết của Thái hậu, nếu như Lưu Duẫn có đôi chút dao động trở thành kẻ hạ thủ lưu tình, Ngô Trung Nghĩa sẽ mau chóng bẩm báo thái hậu, chém giết trên dưới hơn bốn mươi nhân khẩu nhà hần, xem ra lần này Tam vương gia Lưu Trọng Thiên chắc chắn phải chết.

Khi đến Ô Hoàn, đã là gần hai tháng sau, quân đội Đại Hán người ngựa mệt mỏi, dừng trại đóng quân, Lưu Trọng Thiên mặc áo giáp dày cộp nhảy xuống chiến mã, ngắm nhìn Ô Hoàn đẹp đẽ bao la bát ngát, quả là chốn tiên cảnh trần gian, lại bị quân Hung Nô dẫn dắt lầm đường lạc lối trở thành kẻ địch với Đại Hán.

Tộc người Ô Hoàn là một nhánh của bộ lạc Đông Hồ, sống tập trung ở núi Ô Hoàn, mưu sinh bằng nghề du mục săn bắn, sau khi bị thiên vu Hung Nô là Mạo Đồn đánh bại liền thuộc sở hữu của Hung Nô, hiện giờ lại chống đối Đại Hán, chinh phục Ô Hoàn là mục đích chủ yếu của chuyến đi đông bắc này, đáng tiếc a, Lưu Trọng Thiên thở dài, có lẽ hần không thể chờ đến khi đánh xong chiến dịch này mới rời đi.

“Vương gia, hết thấy đều bố trí ổn thoả rồi, sắc trời không còn sớm, ngài nên nghỉ ngơi sớm đi.” Phó tướng Lưu Duẫn bước tới trước mặt Tam vương gia thấp giọng nói, hần khâm phục vị Tam vương gia anh dũng, oai phong lẫm liệt này, sự áy náy trong lòng cứ gặm nhấm trái tim hần, khiến trên đường đi hần cứ đấu tranh mâu thuẫn.

“Ừ!” Lưu Trọng Thiên xoay người đi về phía đại tướng vừa được dừng, Lưu Duẫn nhìn bóng dáng Vương gia, không kìm được rơi nước mắt, đáng tiếc vị Tam vương gia anh dũng thiện chiến, tận tâm tận lực vì Đại Hán, không ngờ lại rơi vào một kết cục như vậy, vì gia đình, Lưu Duẫn siết chặt nắm tay, chỉ có thể xin lỗi Tam vương gia.

Lưu Trọng Thiên tiến vào đại tướng, cởi bỏ áo giáp, cầm bội kiếm lên nhẹ nhàng lau chùi.

“Khởi bẩm Vương gia!” Ngoài cửa có người khẽ gọi.

“Vào đi!” Lưu Trọng Thiên đặt bội kiếm xuống, ngồi ngay ngắn nhìn phía cửa đại tướng, một binh lính từ bên ngoài tiến vào, trong tay bưng đồ ăn, đáng người binh lính kia có phần thấp bé gầy yếu, hần để đồ ăn ở trên bàn, rồi ngoan ngoãn đứng ở một bên, hình như còn muốn nói gì đó, cứ một mực cúi thấp đầu.

153. Chương 153: Hiệp Nghị Bán Minh

“Ra ngoài đi!” Lưu Trọng Thiên thoáng phất tay, binh lính kia y như cũ không có ý định đi ra ngoài, mà cứ hết nhìn đông ngó tây, hành vi cử chỉ vô cùng quái dị.

“Người còn có việc?” Lưu Trọng Thiên nhú mày, cảnh giác đi tới.

Binh lính kia đột nhiên bật ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc, sau đó tháo mũ giáp xuống, lộ ra mái tóc đen nhánh, cũng đưa mắt nhìn về phía Lưu Trọng Thiên.

Tam vương gia Lưu Trọng Thiên nhất thời sững sờ, kinh ngạc nói “Thất Thất?”

Binh lính trước mặt té ra lại là Uy Thất Thất cải trang, do lặn lội đường xa nên bộ quân phục kia đã dính bùn khắp người, toàn thân bụi bặm, tướng tượng cũng biết, trên đường đi cô đã phải chịu rất nhiều cực khổ, đi đường cùng những binh lính kia, nghỉ ngơi cùng một chỗ...

Thất Thất bí hiểm bước tới trước mặt Lưu Trọng Thiên “Thất Thất học theo Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, lúc trước giả trang thành binh lính đến Cao Ly, bưng đồ ăn cho Thất Thất, hôm nay nên đến phiên Uy Thất Thất hầu hạ ngài, có qua có lại!”

“Nàng...” Lưu Trọng Thiên bực tức đến nỗi siết chặt nắm tay, Uy Thất Thất đúng là quá tùy hứng rồi, lẽ nào đây là trò đùa sao? Thế nhưng tức giận thì có thể làm được gì, Uy Thất Thất đã không quản đường xá xa xôi, muốn để cô rời khỏi đây cũng không thể nữa rồi.

“Mời Tam vương gia ăn cơm!” Thất Thất cười ngọt ngào, kéo tay Trọng Thiên “Chẳng phải Thất Thất sợ chàng ở đây cô đơn hay sao? Cho nên mới đi theo chàng, đây xem như tấm chân tình của Thất Thất, chẳng lẽ cũng sai rồi sao?”

Lưu Trọng Thiên cười khổ một cái, có lẽ bọn họ đã định là có duyên phận trên chiến trường, từ khi bắt đầu và tiếp diễn sau này với Thất Thất đều trên chiến trường, phiên muộn lần tức giận thì có thể làm được gì? Lúc này bỗng dưng trông thấy nàng, khiến trong lòng Lưu Trọng Thiên ngập tràn hân hoan lẫn lo lắng, hân hạnh gánh vác thêm một phần trách nhiệm, trách nhiệm phải thoát thân, không thể có bất kỳ sơ suất nào.

“Trọng Thiên!” Thất Thất đi sâu vào trong đại trường, dạo qua một vòng “Lần này Thất Thất muốn ngủ trên giường, chàng ngủ dưới đất!”

“Ai nói thế, Lưu Trọng Thiên ta chưa bao giờ ngủ dưới đất cả, hơn nữa nếu có nữ nhân, cũng sẽ không giường đơn gối chiếc!” Lưu Trọng Thiên cười đùa giỡn.

“Đáng ghét, Lưu Trọng Thiên, chẳng lẽ nữ nhân khác ở chỗ này, chàng cũng không giường đơn gối chiếc sao?”

Uy Thất Thất nổi đóa, vẻ mặt không vui, Lưu Trọng Thiên bật cười ha hả, nhìn đồ ăn, tâm tình khoan khoái nói “Có mỹ nhân ở cùng, Lưu Trọng Thiên nhất định phải ăn nhiều một chút, khẩu vị rất tốt a!”

“Ăn đi, ăn đi, cho chàng no căng bụng chết, xem chàng còn dám ăn nói tùy tiện nữa không!”

“Đúng là nữ nhân ghen tuông khủng khiếp, có biết không? Ở Đại Hán nếu như nữ nhân ghen tuông, thì không phải là nữ nhân tốt!” Lưu Trọng Thiên ăn một miếng thức ăn, vẫn không nhịn được cười.

Uy Thất Thất đi tới trước giường, bĩu môi, ghen tuông thì sao? Cô là nữ nhân hiện đại, đâu phải là mẫu người Đại Hán gì đó.

Chỉ cần Lưu Trọng Thiên muốn ở bên Uy Thất Thất đời này kiếp này, thì không thể có những nữ nhân khác, đáng đời hắn không thể ngồi hưởng tề nhân chi phúc (*), ai bảo hắn lại thích một nữ nhân đến từ xã hội hiện đại chứ.

(*) Ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, thê thiếp thành đàn

Lưu Trọng Thiên vừa ăn vừa thấp giọng lẩm bẩm “Lưu Trọng Thiên ta thật có phúc, ngay cả đánh trận cũng có mỹ nhân đi theo!”

Hắn dường như cảm thấy hết sức thoải mái, ở chiến trường Hung Nô Uy Thất Thất vẫn còn là xấu nữ, giờ đây ở chiến trường Ô Hoàn, nàng đã là mỹ nhân rồi.

Ăn cơm xong, Uy Thất Thất khổ sở ngồi bên mép giường, bàn chân Thất Thất đã nổi mụn nước rồi! Ai ui, đau chết mất!

Cô cởi giày ra “Chàng đúng là kẻ điên, hành quân khải cấp như vậy.”

Lưu Trọng Thiên vội vàng đi tới, cầm bàn chân Thất Thất, kiểm tra xem xét, dưới chân phồng rộp, sưng tấy đỏ ửng “Nàng thật là, sao không nói một tiếng với ta, cũng đâu cần chịu nhiều khổ cực như vậy, nhất định là rất đau!”

“Hừ.” Thất Thất hất tay hắn ra “Nói, ta đã sớm nói rồi, nhưng chàng ngoan cố không đồng ý, hại người ta thê thảm như vậy, chàng đền đi, chàng đền đi, đau chết người!”

Lưu Trọng Thiên bị bộ dáng vô lại ương bướng của cô chọc cho cười, vuốt ve mái tóc cô một chút “Ta đền nàng, đền nàng cả đời, làm nô lệ cả đời của nàng được chứ, đợi đến Tây Vực, Lưu Trọng Thiên sẽ là một nam nhân bình thường, nàng có thể tha hồ làm mưa làm gió!”

Uy Thất Thất nghe xong dường như tinh thần tỉnh táo hẳn, làm mưa làm gió à, đây chính là món sở trường nhất của Thất Thất, chinh đốn người là việc tuyệt đối không thể thiếu, Lưu Trọng Thiên này quả thực cần phải dạy dỗ nghiêm chỉnh một phen, muốn làm chồng một phụ nữ hiện đại như Uy Thất Thất, sẽ phải học rất nhiều thứ, trong lòng cô không khỏi tính toán “Chàng nói thật chứ? Không cho phép nói không giữ lời.”

“Lưu Trọng Thiên từ trước đến nay một lời đã nói ra, tứ mã nan truy!”

“Ký hiệp nghị!” Thất Thất chìa bàn tay nhỏ nhắn ra, cười híp mắt nhìn Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên bất giác cười sảng khoái, lại là hiệp nghị, chẳng lẽ ký kết hiệp nghị rồi thì không thể làm trái hay sao? Đúng là một nữ nhân lúc nào cũng nghiêm trang, không lẽ nữ nhân hai ngàn năm sau đều khó đối phó vậy sao?

Không có cách nào, đường đường là Tam vương gia đành lấy thẻ tre và bút lông ra, soạn thảo một bản hiệp nghị bán mình mắc cười, hắn cả đời trở thành nô lệ của Uy Thất Thất, đương nhiên, hắn càng hy vọng là nô lệ trên giường cả đời.

“OK, từ hôm nay trở đi, Lưu Trọng Thiên sẽ bán mình cho Uy Thất Thất, không được nuốt lời, cả đời phải nghe theo, phục tùng tuyệt đối sự an bài của Uy Thất Thất, thế nào? Tam vương gia của ta, chàng có ý kiến gì không?”

“Không có.”

“Vậy ngay hôm nay có hiệu lực!” Uy Thất Thất đập bàn một cái, nở nụ cười quỷ quái.

Trong hoàng cung Đại Hán, từ sau khi Lưu Trọng Thiên xuất phát, Hoàng thượng suốt ngày ngủ không yên, luôn cảm thấy ánh mắt uy nghiêm của Lưu Trọng Thiên đang nhìn hắn chằm chằm, hiện tại đến lượt Hoàng thượng thanh tâm quả dục, hắn chẳng có tâm tư tới chỗ phi tần nào hết, ngoại trừ lên triều xử lý quốc sự, thường ở trong Dưỡng Tâm điện nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lưu Trọng Thiên xuất phát được hai tháng rồi, hắn là đã đến Ô Hoàn, không biết Lưu Duẩn đã bắt đầu hành động hay chưa, phỏng chừng sẽ không sớm như vậy, dù sao vẫn chưa tấn công chính diện với Ô Hoàn, thật không biết cuộc chiến Ô Hoàn nếu không có Lưu Trọng Thiên, sẽ như thế nào đây, dù sao Lưu Trọng Thiên chết, sẽ mất đi thống soái, cũng khó tránh khỏi bại trận.

“Hoàng thượng! Ngoài cung quần gia của Tam vương gia cầu kiến! Nói nhất định phải đích thân gặp Hoàng thượng.” Tiểu Vu Tử sắp lại gần.

“Hả?” Hoàng thượng rất khó hiểu, một lão quần gia lại dám liều lĩnh đi gặp Hoàng thượng, tính ra hắn cũng không dám lỗ mãng “Cho hắn vào đây!”

“Dạ!”

Một lát sau, Lưu Toàn run rẩy sợ hãi bước vào Dưỡng Tâm điện, Lưu Toàn cũng đã gặp Hoàng thượng mấy lần rồi, nhưng đến hoàng cung thì là lần đầu tiên, nói không sợ sệt là giả, hắn cũng không biết mình làm thế nào vào được đây, vừa mới trông thấy Đại Hán thiên tử uy nghiêm liền than ôi một tiếng quỳ xuống.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, lão nô Lưu Toàn chịu sự ủy thác của Tam vương gia, giao cho Hoàng thượng một món đồ!” Nói xong giờ đôi tay lên cao, trên tay là một ống cuộn.

“Cái gì thế?” Hoàng thượng nhíu mày, Lưu Trọng Thiên làm trò gì vậy, không tự mình đưa tới, lại sai quần gia mang tới hơn nữa còn là sau khi hắn đã rời khỏi đây.

“Trước khi đi, Tam vương gia giao cho lão nô, sau khi ngài ấy xuất chinh hai tháng bảo lão nô đích thân đưa tới cho Hoàng thượng!”

“Cầm qua đây!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Tiểu Vu Tử đi tới, nhận lấy ống cuộn đưa cho Hoàng thượng, Đại Hán thiên tử cầm lấy ống cuộn kỳ lạ kia, tháo dây buộc xuống nhẹ nhàng mở ra, bất giác chấn động, nhất thời giật mình, đó chính là bản di chiếu thực sự.

Hoàng thượng nhanh chóng nhìn nội dung di chiếu, ánh mắt kinh hãi khi đọc, quả nhiên tiên hoàng truyền ngôi cho Tam hoàng tử Lưu Trọng Thiên, đây là di chiếu đích thực 100%, mẫu hậu đúng là giả mạo di chiếu, làm trái với di nguyện của tiên hoàng, đọc nội dung di chiếu, Hoàng thượng cảm thấy choáng váng một hồi, hai cánh tay mềm oặt rũ xuống, nửa ngày cũng không thốt ra lời nào.

“Hoàng thượng, Tam vương gia còn gửi một phong thư cho Hoàng thượng!” Quần gia lấy ra một cuộn thẻ tre từ trong ngực.

Tiểu Vu Tử đưa thư cho Hoàng thượng, Hoàng thượng mở thẻ tre ra một cách máy móc, đúng là nét chữ rần rần của Tam vương gia.

“Hoàng thượng!

Thứ cho Trọng Thiên không thể tiếp tục phụ tá Hoàng thượng nữa, Trọng Thiên biết di chiếu là họa lớn trong lòng Hoàng thượng, bao năm qua, huynh đệ chúng ta trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, Hoàng thượng lo lắng bản di chiếu này, Trọng Thiên lại không thể tùy tiện mang ra, di chiếu lộ ra, huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ máu chảy đầu rơi, Trọng Thiên chỉ có thể tạm thời thu giữ nó, song bây giờ di chiếu lộ ra rồi, huynh đệ chúng ta không thể cùng chung hướng, thứ cho Trọng Thiên đi trước một bước.

Nữ nhân Lưu Trọng Thiên yêu mến nhất là Uy Thất Thất đã rời xa đệ, Trọng Thiên nản lòng thoái chí, sống mà chẳng tìm thấy niềm vui, chuyển đi Ô Hoàn này, cũng không muốn giữ lại tính mạng quay về nữa, cho nên nhờ quần gia tự tay giao di chiếu cho Hoàng thượng, hãy đem hủy di chiếu đi, quên Tam vương gia Lưu Trọng Thiên đi, làm một hoàng đế tốt để toàn dân kính yêu!”

Tam vương gia? Hoàng đế tốt? Thẻ tre trong tay Hoàng thượng rơi xuống đất, khuôn mặt hắn biến sắc, trong lòng đủ loại cảm xúc lẫn lộn không sao lý giải được, lúc này cảm giác mình thật dễ tiện, không xứng làm hoàng đế Đại Hán, hắn cảm tức đứng bật dậy, lớn tiếng quát “Tiểu Vu Tử!”

Tiểu Vu Tử thoáng sờ trán, ối mẹ ơi, Hoàng thượng đọc hai thứ kia xong sao giống như điên vậy, chưa thấy Hoàng thượng thất thố như thế bao giờ, so với khi Uy Thất Thất chết, còn hoảng loạn hơn.

“Hoàng thượng, Tiểu Vu Tử đây.” Tiểu Vu Tử kinh hồn bạt vía đáp lời.

“Truyền khẩu dụ của trẫm, ngàn dặm khẩn cấp, đuổi tới Ô Hoàn, bất luận thể nào cũng phải hủy bỏ mật chỉ của Thái hậu!” Sắc mặt Hoàng thượng tái nhợt, hoa mắt chóng mặt trước mắt tối sầm, ngã xuống.

“Ôi trời! Hoàng thượng!” Tiểu Vu Tử vội vã đỡ Hoàng thượng dậy, nổi nóng nhìn quần gia Lưu Toàn “Lưu Toàn to gan, người cho Hoàng thượng xem gì vậy? Có phải không muốn sống nữa rồi không?”

“Lão nô không biết ạ, đó đều là những đồ Tam vương gia giao cho, lão nô cũng không có xem qua, xin Hoàng thượng tha mạng ạ!” Lưu Toàn khiếp sợ nằm bò trên đất, không dám ngẩng đầu lên, rốt cuộc là vật gì vậy, Tam vương gia sẽ không hại mình chứ, nhưng vì sao Hoàng thượng lại có bộ dạng này?

Một lát sau, Hoàng thượng mới tỉnh lại, trông thấy Tiểu Vu Tử vẫn còn ở bên cạnh, lập tức nổi giận “Cẩu nô tài, những lời trẫm nói vừa rồi, người đi làm chưa?”

“Vẫn chưa ạ, Hoàng thượng! Tiểu nô tài không an tâm về Hoàng thượng ạ!”

“Nhanh đi, còn nữa, khen thưởng quản gia của Tam vương gia, đưa hấn xuất cung!” Hoàng thượng lờm Tiểu Vu Tử, Tiểu Vu Tử lập tức cuống cuống dẫn Lưu Toàn lui xuống, chấp hành mệnh lệnh của Hoàng thượng.

154. Chương 154: Rượu Độc

Hoàng thượng ngẩng nhìn mọi thứ trong Dưỡng Tâm điện, cảm giác mình đúng là một tên trộm vô sỉ, trộm hoàng vị không nói, còn cướp đoạt nữ nhân của Lưu Trọng Thiên, giờ đây lại muốn lấy mạng hấn. Là Đại Hán thiên tử, hấn cảm thấy hổ thẹn, vì sao ở trước mặt Thái hậu không kiên trì nguyên tắc, rõ ràng trong thâm tâm hấn không muốn giết Lưu Trọng Thiên, lại bởi vì ích kỷ mâu thuẫn, gây ra sai lầm lớn như vậy, Hoàng thượng kiểu này, có thể quản lý tốt giang sơn Đại Hán thật sao?

Hoàng thượng vừa đau lòng lại vừa thất vọng về bản thân mình, hầu như cả đêm cứ ngồi như vậy, khi trời gần sáng, hấn gọi lão thái giám vội vàng đi tới tẩm cung của Thái hậu.

Đúng lúc Thái hậu vừa mới dậy, trông thấy Hoàng thượng, dường như hết sức phấn khởi, cung nữ đỡ bà ngồi ngay ngắn, bà khẽ nở nụ cười “Hoàng nhi à, ai gia nghe nói gần đây con rất ít sủng hạnh phi tần, có phải những phi tần kia khiến con chán rồi không, vậy nên ai gia chọn vài tú nữ cho con rồi, đều là những nữ nhi không tồi chút nào, trẻ trung xinh đẹp, xem xem hoàng nhi thích ai nào?”

“Ai trăm cũng không muốn xem, sau này chuyện trăm tuyển phi, cũng xin mẫu hậu báo trước cho trăm biết, còn nữa, tốt nhất mẫu hậu nên giảm bớt những chỉ dụ lớn lao đi, chuyện này trăm đã nói cho đám thái giám rồi, cả những thân tử và con dân của trăm, đều sẽ do một mình trăm quản lý, mẫu hậu tuổi tác đã cao, nên ở trong tẩm cung trồng hoa, chăm cổ, duy trì tuổi thọ ngày một tốt hơn!”

Hoàng thượng nói như đinh đóng cột, hấn phải đưa ra quyết định, hấn là Đại Hán thiên tử, há có thể để ột nữ nhân tham dự triều chính, can thiệp vào quyết định của hấn, còn cả những phi tử kia, mỗi lần đại hôn đều do bà an bài, đưa hết người này đến người khác vào cung, Hoàng thượng nhìn đã thấy nhàm chán, chỉ yêu thích một người duy nhất, lại bị bà đuổi ra khỏi hoàng cung, làm hại Hoàng thượng bỏ lỡ cơ hội, âm dương cách biệt với mỹ nhân.

Trích dẫn một câu nói của Thái hậu, làm việc thì không thể lòng dạ đàn bà, quả thực, Hoàng thượng trước kia quá nghe lời Thái hậu, nếu cai quản quốc gia của hấn như vậy, sẽ có tình cảnh thế nào đây.

Như công thần Đại Hán Tam vương gia Lưu Trọng Thiên vậy, chết trận thì thôi, còn nếu như bị Thái hậu hạ rượu độc chết, thì cả đời Hoàng thượng cũng không sao yên lòng được.

Thái hậu cứng họng nhìn Hoàng thượng “Hoàng nhi... Chuyện này...”

Hoàng thượng nhìn cung nữ đứng bên, lạnh nhạt nói “Hầu hạ Thái hậu cho tốt!” Chỉ một câu nói lạnh lùng, Hoàng thượng liền ra khỏi tẩm cung Thái hậu, nhưng trong khoảnh khắc bước ra khỏi tẩm cung Thái hậu, Hoàng thượng dường như thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hấn rút cuộc cũng có thể thoát khỏi những quấy nhiễu kia, hết thấy đều phải tự mình làm chủ, giang sơn của hấn, con dân của hấn, trái tim của hấn.

Song khi trở lại Vị Ương cung, Hoàng thượng lại có chút ưu thương, binh lính truyền lệnh phi ngựa nhanh nhất, tốc độ nhanh nhất cũng phải mất một tháng mới có thể chạy tới Ô Hoàn, đoán chừng khi đó, Lưu Trọng Thiên đã chẳng còn mạng nữa, nếu như Lưu Trọng Thiên thực sự chết rồi, cuộc sống của Hoàng thượng tựa như mất đi một mục tiêu, một đối thủ cạnh tranh chứ không, và thêm một phần tự trách mình.

Chiến dịch Ô Hoàn vẫn chưa khai hỏa, nội bộ đã triển khai chiến tranh kịch liệt, Ngô Trung Nghĩa tên tiểu nhân này, lúc nào cũng nhìn Lưu Duẫn chằm chằm, hy vọng Lưu Duẫn có thể nhanh chóng hoàn thành mật chỉ của Thái hậu, Lưu Duẫn phiền não không chịu nổi, hàng ngày nhìn thấy Ngô Trung Nghĩa đều cảm thấy đầu sắp nổ tung, nếu không phải vì gia đình mình, hấn sẽ giết chết tên tiểu nhân kia, cho hấn phơi thây nơi Ô Hoàn.

“Rốt cuộc tới khi nào người mới động thủ?” Ngô Trung Nghĩa kéo Lưu Duẫn vào trong lều của mình, thấp giọng hỏi.

Lưu Duẫn không kiên nhẫn nhìn hắn “Thái hậu chỉ dặn Lưu Duẫn, trước khi trở về Trường An là được, người gấp gấp như vậy làm gì? Lưu Duẫn tự biết chừng mực!”

“Người cũng đừng vì người là thuộc hạ cũ của hắn, cho nên kéo dài thời gian để hắn sống thêm mấy ngày, nếu bị ta phát hiện người giở trò, ta sẽ dâng tấu người, cho cả nhà người rơi đầu hết!” Ngô Trung Nghĩa uy hiếp Lưu Duẫn.

Lưu Duẫn thật sự hận chết tên Ngô Trung Nghĩa này, rốt cuộc Tam vương gia chết đối với hắn có lợi gì, Đại Hán giữ lại tên tiểu nhân vô sỉ như vậy sẽ ích hơn ư? Giết Tam vương gia rồi, Đại Hán sẽ mất đi một trụ cột, Ngô Trung Nghĩa không biết, chẳng lẽ Hoàng thượng cũng hồ đồ sao?

Lưu Duẫn vội vàng rời khỏi lều trại của Ngô Trung Nghĩa, Ngô Trung Nghĩa không yên tâm đi ra theo, giống như kẻ bám đuôi, kéo Lưu Duẫn đến chỗ hẻo lánh “Người đi đâu thế?”

Lưu Duẫn tức tối nhìn hắn “Ta đi gặp Tam vương gia, người cũng muốn đi sao?”

“Không đi!” Ngô Trung Nghĩa đương nhiên không muốn đi, Lưu Trọng Thiên chán ghét hắn, thậm chí còn tỏ thái độ ra mặt, đi thì chỉ tự mình chuốc khổ.

Lưu Duẫn phiền não bỏ đi, Ngô Trung Nghĩa hừ một tiếng, lẩm bẩm “Xem người dám kháng mặt chỉ của Thái hậu không?”

Ngô Trung Nghĩa xoay người đương định quay về lều trại, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, có người lấy túi vải trùm đầu hắn, hắn chưa kịp kêu la đã bị đánh đòn cảnh cáo.

Uy Thất Thất lồi Ngô Trung Nghĩa tới trong bụi cây, lấy gậy gỗ chọc vào mông hắn, không có phản ứng gì, xem ra giám quân vô sỉ đã bất tỉnh rồi, lại còn theo tới nơi này, xem ra muốn ném mùi đau khổ đây, cầu nô tài của Hoàng thượng, một gậy này hãy thay Hoàng thượng chịu đi.

Uy Thất Thất phỉ phỉ tay, lại đá một cước vào mông Ngô Trung Nghĩa “Biết điều một chút cho ta, bằng không ông người nở hoa đấy!” Dứt lời, cô lạnh lẽo rời đi, ném Ngô Trung Nghĩa vào trong bụi cây, lát nữa khi hắn tỉnh lại, đoán chừng sẽ rất kỳ lạ, ai dám đánh hắn, ngoại trừ Uy Thất Thất không sợ trời, không sợ đất ra thì còn ai vào đây!

Lưu Duẫn phiền não đi tới trước đại bản doanh của Tam vương gia, không biết sau khi vào trong phải nói gì, hắn suy nghĩ một lúc rồi bỏ đi, hắn cảm thấy mình không thể đối diện với Tam vương gia, ly rượu độc kia sớm muộn gì cũng phải đưa cho Tam vương gia, là thuộc hạ cũ thân tín, việc có thể làm được chỉ là kéo dài tuổi thọ Vương gia thêm vài ngày mà thôi.

Uy Thất Thất thấy Lưu Duẫn lén la lén lút, sao đứng ngoài lều mà không vào trong nhỉ, dáng vẻ kia hình như đầy bụng tâm sự, hắn làm sao vậy? Cho đến khi Lưu Duẫn đi rồi, Uy Thất Thất mới vào đại bản doanh.

Uy Thất Thất nhanh chóng bước tới trước giường, nằm xuống ngủ, trút giận rồi, tâm tình cũng thư thái hơn nhiều, cô mệt chết mất, con heo kia ngủ say như chết, Lưu Trọng Thiên đi tới khẽ vuốt ve gương mặt Thất Thất, tiểu cô nương này, đã nghỉ ngơi mấy ngày qua, xem ra hai tháng hành quân đã vắt kiệt sức nàng rồi.

Nhưng đối mặt với nữ nhân yêu dấu, Lưu Trọng Thiên làm thế nào cũng không ngủ được, hắn chỉ muốn ôm nàng vào trong lòng, âu yếm cưng nựng.

“Thất Thất!” Lưu Trọng Thiên khẽ gọi.

“Cút ngay! Đừng quấy rầy ta ngủ!” Uy Thất Thất bực bội trở mình, kêu gào gất gổng.

Cút ngay? Lưu Trọng Thiên nổi nóng véo mũi Thất Thất, Thất Thất ngạt thở, mở choàng mắt, tức giận đánh Lưu Trọng Thiên “Làm gì vậy? Người ta không thở nổi!”

“Nàng dám bảo ta cút ngay?”

“Vì sao không được, chàng đừng quên, chàng đã bán mình cho ta rồi!” Uy Thất Thất nháy mắt, chưa thấy qua người nào bán thân rồi còn đòi tôn nghiêm, nàng là chủ nhân của hắn, đương nhiên có đầy đủ quyền bảo hắn cúi ngay.

“Ta bán mình cho nàng rồi, nhưng nàng cũng đừng quên, nàng là nữ nhân của ta!” Lưu Trọng Thiên dè Uy Thất Thất ngã xuống giường, mỉm cười gian tà, hắn sáp mặt lại gần “Hiện tại, nàng phải hầu hạ phu quân của mình...”

“Ai phải hầu hạ chàng, là chàng hầu hạ ta mới đúng!” Uy Thất Thất đỏ bừng mặt, song vẫn không tỏ ra yếu thế nói.

“Cũng được, Thất Thất...” Lưu Trọng Thiên hôn nồng nhiệt, mọi lời nói đều trở nên dư thừa, tình yêu dục vọng xâm chiếm thần kinh bọn họ, bất kể ở đâu chẳng nữa, chỉ cần có Uy Thất Thất thì sẽ không cảm thấy cô đơn.

Lưu Trọng Thiên nhìn Uy Thất Thất đương ngủ say trong cảm xúc mãnh liệt, tiếp theo đây là chờ đợi chiến dịch bắt đầu, chỉ cần chiến tranh nổ ra, chính là lúc cùng Thất Thất biến mất, hy vọng sẽ không khiến cho Ngô Trung Nghĩa và Lưu Duẫn hoài nghi.

Mưu kế của hắn cũng không phức tạp lắm, chỉ cần ra chiến trường, tìm một thi thể có thân hình tương tự, nhân lúc hỗn loạn thay cho áo giáp và bội kiếm của tướng quân, sau đó làm biến dạng gương mặt của thi thể, là có thể lén bỏ trốn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lưu Trọng Thiên không thể chỉ huy chiến đấu, nhất định phải là Lưu Duẫn và đích thân hắn ra trận, chia làm hai đường, phân tán sự chú ý của người khác đối với hắn.

Nhưng một khi sự việc bại lộ, có người phát hiện hắn giả chết, Đại Hán thiên tử liệu có thẹn quá hoá giận không, khắp nơi lùng bắt Lưu Trọng Thiên, hy vọng hắn niệm tình huynh đệ, không u mê cố chấp nữa, di chiếu đã giao cho hắn, Lưu Trọng Thiên đối với Hoàng thượng mà nói, đã không còn là tai hoạ ngầm, hy vọng Hoàng thượng có thể buông tha hắn và Thất Thất, cho hắn một cuộc sống yên bình.

Ngoài đại trướng, trăng sáng nhô cao, tất cả binh lính đều đã ngủ say, binh lính canh phòng cũng gục đầu ngủ lia lịa, dưới ánh trăng, chỉ có mình Lưu Duẫn, đứng trước cửa lớn doanh trại, cảm khái muôn phần, kiên trì không được bao lâu, chỉ cần chiến dịch Ô Hoàn bắt đầu, Lưu Trọng Thiên nhất định phải uống rượu độc, hắn cảm hận chính mình, cũng cảm hận Đại Hán, nếu như không phải vì người nhà, hắn chắc chắn sẽ lấy cái chết để chống lại, nhưng Thái hậu ác độc đã tóm được điểm yếu của hắn, mình chết thì thôi, há có thể liên lụy đến người nhà.

Ngày hôm sau tối nhanh thật, trời còn chưa sáng, đại quân Ô Hoàn quả nhiên tiến đánh, phía ngoài doanh trại tiếng “giết” vang lên từng hồi, Lưu Duẫn sai người giữ vững trận địa, nhất định phải cố thủ, hắn muốn hoàn thành một nhiệm vụ gian khổ hơn nữa, chính là muốn mang ly rượu độc kia, bước vào đại bản doanh của Lưu Trọng Thiên.

Lưu Duẫn bước vào đại bản doanh thống soái, phát hiện Lưu Trọng Thiên đương cau mày nhìn bản đồ hành quân, một binh lính bên cạnh đang thu dọn giường chiếu, Lưu Duẫn có chút do dự phân vân, hướng về phía binh lính kia thấp giọng nói “Ta có chuyện muốn bàn bạc với Vương gia, người ra ngoài trước đi!”

Uy Thất Thất cúi đầu xuống, vì không muốn gây phiền toái, cô lẳng lặng ra khỏi đại bản doanh, nhất định là chuyện đánh giặc, phỏng chừng lại có một trận chiến cam go phải đánh rồi.

Lưu Duẫn đặt ly rượu và bình rượu xuống, nhìn Tam vương gia “Vương gia, thực ra lúc này không nên mời Vương gia uống rượu, nhưng đây là một trận chiến ác liệt, chúng ta không có ưu thế tuyệt đối, Lưu Duẫn sợ lần này không toàn mạng trở về Trường An, cho nên trước khi khai chiến muốn mời Vương gia uống một chén, không uống công Lưu Duẫn ta đi theo Vương gia!”

Lưu Trọng Thiên cũng có tâm sự, quả thực đúng thế, trận này đâu chỉ ác liệt, mà còn là lần cuối cùng bọn họ tác chiến, làm thống soái, việc có thể làm được có lẽ chỉ là uống một ly rượu, nhưng ly rượu này không đơn giản như Lưu Trọng Thiên nghĩ, đó là một ly rượu độc có thể cướp đi sinh mạng hắn.

Lưu Duẫn rót đầy rượu, đưa ly rượu cho Vương gia “Mời Vương gia!”

155. Chương 155: Đối Trên Lừa Dưới

Bất luận trong lòng Lưu Duẫn phức tạp và không tình nguyện ra sao, ly rượu độc này đã dâng lên, hẳn không tài nào che giấu được vẻ căng thẳng của mình, ánh mắt chăm chú nhìn Lưu Trọng Thiên, chỉ cần Vương gia uống một chút rượu đó thì mất mạng ngay.

“Của người đâu?” Lưu Trọng Thiên cầm lấy ly rượu, có chút hoài nghi.

“À! Vừa nãy Lưu Duẫn đã uống không ít rồi, cũng không có dũng khí đi tìm Vương gia, mời Vương gia uống ly này!” Ánh mắt Lưu Duẫn chuyển sang ly rượu trong tay Lưu Trọng Thiên, trong lòng lại bắt đầu trào dâng mâu thuẫn, mình hiện giờ có thể ngăn cản ngài ấy, Lưu Duẫn siết chặt nắm tay, nếu như Vương gia chết, Lưu Duẫn thật sự sẽ trở thành tội nhân của Đại Hán.

“Được, bốn vương uống! Hy vọng Lưu phó tướng hãy dốc hết sức vì Đại Hán, nếu như sau này bốn vương không còn nữa, thì cũng có thể tận tâm tận lực vì đường kim Hoàng thượng như đối với Lưu Trọng Thiên ta ngày hôm nay, một lòng trung thành!”

Những lời kia của Lưu Trọng Thiên chẳng khác nào kim châm nhói lòng Lưu Duẫn, Lưu Duẫn hận bản thân mình, vì tư lợi, mà vứt bỏ sự tín nhiệm của Vương gia, hẳn cảm thấy hổ thẹn.

Lưu Trọng Thiên đưa chén rượu đến bên miệng, trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lưu Duẫn thét gào một tiếng, giật lấy ly rượu trong tay Lưu Trọng Thiên, đặt ở trên bàn, sau đó vội quỳ xuống dưới đất.

“Vương gia, Lưu Duẫn có lỗi với Vương gia, xin Vương gia hãy lập tức giết Lưu Duẫn đi!”

Lưu Trọng Thiên kỳ quái, muốn kéo Lưu Duẫn đứng lên, nhưng nói thế nào Lưu Duẫn cũng không chịu đứng dậy “Sao vậy? Lưu Duẫn, có chuyện gì; từ từ nói, hà tất phải hành đại lễ thế!”

“Vương gia, ly rượu vừa rồi là rượu độc...” Lưu Duẫn cảm tức tự giáng ình một bạt tai “Lưu Duẫn quả thực là bất đắc dĩ!”

“Rượu độc?” Lưu Trọng Thiên nhìn ly rượu trên bàn, ly rượu kia vẫn còn đầy, lóng la lóng lánh, nhưng lại là một ly rượu độc có thể lấy mạng con người ta, chẳng lẽ Lưu Duẫn dám đại nghịch bất đạo, muốn giết Lưu Trọng Thiên?

“Lưu Duẫn đã chẳng còn đường sống rồi, ly rượu này cứ để Lưu Duẫn uống, khỏi phải phiền não nữa!” Lưu Duẫn vươn tay lấy ly rượu, nước mắt rưng rưng, có lẽ cả nhà Lưu Duẫn sẽ gặp nhau ở âm phủ, Lưu Duẫn đã không thể hạ độc Tam vương gia, sống cũng không bằng chết, nhưng Tam vương gia Lưu Trọng Thiên đã giữ tay hắn lại.

“Lưu Duẫn, hãy nói rõ với bốn vương, bằng không người đừng hòng làm gì hết!”

“Vương gia, Thái hậu hạ mật chỉ, muốn hạ độc giết Vương gia, cũng bắt trên dưới hơn bốn mươi khẩu cả nhà Lưu Duẫn, không giết Vương gia, thì sẽ giết người nhà Lưu Duẫn, nhưng Lưu Duẫn không xuống tay được, cho nên Lưu Duẫn chỉ có thể lấy cái chết tạ tội, xuống âm phủ đoàn tụ cùng người nhà.” Toàn thân Lưu Duẫn run lấy bầy, giọng nói run sợ, đau đớn không chịu nổi.

“Muốn hạ độc giết bốn vương, đây cũng là ý chỉ của Hoàng thượng sao?” Lưu Trọng Thiên thực sự chấn động, hôm nay thật không ngờ phải chết ở Ô Hoàn, như vậy Uy Thất Thất chẳng phải sẽ trở thành nữ nhân bơ vơ không nơi nương tựa.

Nếu không phải Lưu Duẫn trung thành với mình...

“Cũng là ý chỉ của Hoàng thượng, Lưu Duẫn quả thực bị bức ép bất đắc dĩ!”

Lưu Trọng Thiên vô cùng đau lòng thất vọng, hắn luôn tận trung báo quốc với Đại Hán thiên tử, không ngờ Hoàng thượng hóa ra lại là một tên tiểu nhân đồ kị, giết Trọng Thiên rồi, hắn có thể an tâm sao? Giang sơn Đại Hán có thể ngồi vững trên đó sao? Di chiếu đã giao cho hắn, Lưu Trọng Thiên phò tá Hoàng thượng

từ trước đến nay tâm chưa hề dao động, giờ đây thực sự ném trái vị đắng thương tâm, xem ra đối với Đại Hán, Lưu Trọng Thiên không cần phải lưu luyến bất kỳ điều gì.

Hôm nay đây, sống hay chết, rốt cuộc nên làm thế nào? Nhất định phải bảo toàn tính mạng cho trên dưới hơn bốn mươi nhân khẩu gia đình Lưu Duẫn, Lưu Trọng Thiên kéo Lưu Duẫn, khẽ nói “Đừng vội, bốn vương có biện pháp vẹn cả đôi đường!”

“Thật ư?” Lưu Duẫn lập tức phấn chấn hẳn lên, có biện pháp nào có thể khiến hắn không cần giết Vương gia, lại có thể báo cáo kết quả, giải quyết đồng phiền toái giúp hắn.

Có ai ngờ, xong rồi, toi đời Lưu Duẫn a!

Rèm cửa đại bản doanh được vén lên, gian tặc Ngô Trung Nghĩa đi vào, tên tiểu nhân gian trá này bật cười “Hay thật, ta đã nghe thấy lá gan ngươi không nhỏ nhả, dám tiết lộ chỉ dụ của Thái hậu, còn thả Tam vương gia, có phải đang chờ mấy chục mạng người nhà ngươi...”

“Ngô Trung Nghĩa, ngươi quả là to gan!” Lưu Trọng Thiên lạnh lùng nhìn hắn, thì ra sứ mệnh để hắn đi theo tới Ô Hoàn chính là việc này, chẳng trách không ngại cực khổ, một câu oán hận cũng không có.

Ngô Trung Nghĩa chấp tay sau lưng “Ngày mai Trung Nghĩa sẽ rời khỏi đây, Lưu Duẫn ngươi hãy đợi nhặt xác đi!”

Chuyện đã phát triển đến nước này, gần như chẳng thể xoay chuyển cục diện được nữa, Lưu Duẫn và Tam vương gia cùng nhìn nhau, hiện tại biện pháp cũng chỉ có một thôi, Ngô Trung Nghĩa tên cầu tặc này, âm mưu tính toán kỹ lưỡng, nhưng hôm nay tính trật rồi, đây là nơi nào chứ, Hoàng thượng và Thái hậu đã lộ nguyên hình rồi, còn cần giữ thể diện cho gian tặc Ngô Trung Nghĩa sao? Giám quân vào lúc này còn không bằng một con chó.

Không chờ Lưu Trọng Thiên động thủ, liền có một thanh đao gí sát trên cổ Ngô Trung Nghĩa, là Uy Thất Thất từ phía sau lén lén vào, Uy Thất Thất khẽ nở nụ cười “Có Uy Thất Thất ở đây, ai dám động đến tướng công của ta!”

“Vương...phi” Ngô Trung Nghĩa cho rằng đã trông thấy quỷ, lập tức nằm co quắp trên mặt đất, chẳng phải Uy Thất Thất đã chết rồi sao? Lẽ nào hồn phách quay về để bảo vệ Lưu Trọng Thiên?

Lưu Duẫn há hốc miệng, nửa ngày cũng không thốt nên lời, Thất tướng quân chẳng phải đã... Nhưng binh lính trước mặt này không phải Uy Thất Thất thì còn ai vào đây.

“Còn ngậy ra đó à, xử lý tên này thế nào đây, tuyệt đối không thể thả hắn trở lại hoàng cung Đại Hán!”

“Đương nhiên không thể, trở về, cả nhà Lưu Duẫn sẽ xong đời.” Không đợi Uy Thất Thất và Vương gia kịp phản ứng, Lưu Duẫn đã bưng rượu độc lên, đổ vào miệng Ngô Trung Nghĩa.

Ngô Trung Nghĩa trong cơn hoảng hồn vẫn chưa tỉnh lại, rượu độc rót đầy miệng, Lưu Duẫn bóp cằm hắn, rượu độc ực một tiếng nuốt xuống, Ngô Trung Nghĩa sờ cổ họng, sợ tới nỗi sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Lưu Duẫn, trợn trừng mắt lên “Ngươi... Ngươi dám...”

Chưa kịp nói hết câu, ngã nhào xuống đất, thất khiếu(*) chảy máu, giây dựa vài cái rồi bất động.

(*) gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Uy Thất Thất hoảng sợ ném đao đi, bịt mắt nhào vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, tuy cô cực kỳ ghét Ngô Trung Nghĩa, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến, hắn sẽ chết ngay trước mặt mình.

Lưu Trọng Thiên vòng tay qua vai Uy Thất Thất “Việc này không nên chậm trễ, thay y phục của bốn vương cho Ngô Trung Nghĩa, bốn vương và Thất Thất muốn rời khỏi đây vĩnh viễn không quay về Trường An!”

Lưu Duẫn kinh hãi “Vương gia, hai người...”

“Hôm nay chuyện đã ra nông nổi này, cho dù Lưu Trọng Thiên muốn trở lại Trường An cũng không thể được nữa rồi, huống hồ bốn vương đã quyết định cùng Thất Thất cao chạy xa bay.”

Lưu Trọng Thiên vuốt ve mái tóc Uy Thất Thất, ánh mắt ngập tràn vẻ dịu dàng, bây giờ chẳng cần lo lắng chuyện gì nữa, cuộc sống tươi đẹp đang chờ đón phía trước “Lưu Duẫn, sau khi chúng ta đi, ngươi để thi

thể Ngô Trung Nghĩa lại trong đại tướng, sau đó phóng hỏa đốt đại tướng, chờ khi binh lính dập tắt lửa, phỏng chừng cái xác cũng đã bị biến dạng hoàn toàn, hơn nữa hán quả thực là trúng độc mà chết, Hoàng thượng và Thái hậu nhất định sẽ cho rằng hán chính là Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, người có thể cứu người nhà của người, ta cũng có thể sống hạnh phúc cùng với Thất Thất.”

Lưu Duẩn chợt vỡ lẽ ra, quỳ xuống trước mặt Lưu Trọng Thiên “Tạ ơn vương gia, Lưu Duẩn thật ngu muội, thiếu chút nữa gây ra lỗi lầm lớn!”

Lưu Trọng Thiên kéo hán đứng lên “Có điều, bốn vương và Thất Thất phải đi, đối mặt với Ô Hoàn chỉ có một mình người, bốn vương không thể giúp người được nữa, đợt chiến dịch này, cố thủ vài ngày, rồi lui quân đi để bảo toàn tính mạng cho binh lính, chờ chấn chỉnh đội ngũ tốt rồi, trở lại chinh phạt sau cũng chưa muộn! Về cơ bản không cần đánh, Đại Hán chắc chắn sẽ bại trận, tốt nhất cố giữ được quân số!”

“Lưu Duẩn đa tạ vương gia nhắc nhở, nhất định sẽ hành sự theo lời dặn dò của Vương gia.”

Lưu Duẩn biết rõ tình hình hiện tại, Lưu Trọng Thiên vừa đi, không có thống soái, một phó tướng như hán làm sao chèo chống nổi, chỉ cần qua tối nay, cứ dựa vào những lời Vương gia đã dặn, lui quân, thua trận báo về Trường An, để Thái hậu và Hoàng thượng gánh lấy tàn cuộc này, để bọn họ biết được, Đại Hán không có Tam vương gia tổn thất sẽ lớn tới mức nào.

Lưu Trọng Thiên thay áo giáp, mặc y phục binh lính vào, cầm trong tay bội kiếm, dắt Thất Thất ra khỏi đại bản doanh, đại quân Ô Hoàn không ngừng tấn công vào doanh trại Đại Hán, Đại Hán đã tổn thất nặng nề, nhưng cục diện này đã không còn sức xoay chuyển, Lưu Trọng Thiên rất đau buồn, hán chưa bao giờ có tâm trạng ngồi trơ mắt nhìn mặc kệ mọi thứ như lúc này, song nếu hiện tại ở lại đây, sẽ chẳng còn cơ hội chạy trốn.

Lưu Trọng Thiên cố nén xúc động, ôm lấy Thất Thất, phi thân nhảy ra khỏi doanh trại Đại Hán, biến mất trong bóng đêm.

Chiến dịch Ô Hoàn, Đại Hán chưa kịp chinh phạt người Ô Hoàn, quân đội đã tổn thất phân nửa, còn mất thống soái, đương kim Tam vương gia Lưu Trọng Thiên, mất khác một viên giám quân cũng mất tích trong trận chiến, đương nhiên vị giám quân kia chính là chỉ Ngô Trung Nghĩa, song lúc này, ai còn quan tâm đến hán chứ, cái chết của Lưu Trọng Thiên gần như khiến toàn bộ Đại Hán đều kinh hoàng, Vương gia anh dũng thiện chiến tử trận rồi?

Chỉ có Hoàng thượng và Thái hậu biết rõ vì sao đợt chiến dịch này lại thảm bại nặng nề như thế, vì sao Lưu Trọng Thiên lại tử trận, Lưu Duẩn mang thi thể Tam vương gia về, hầu như đã cháy sém biến dạng, thứ duy nhất có thể nhận ra chính là bộ áo giáp và bội kiếm.

Ngày hôm đó, Hoàng thượng uống saybít tỉ, không lâm triều, quần thần đều cho rằng Hoàng thượng vì quá thương tâm, không ai biết, lúc này trong lòng Hoàng thượng vô cùng hối hận, quần đau xé lòng, muôn phần tự trách, nỗi ân hận này sẽ đeo bám hán suốt đời.

Cả Đại Hán chìm trong không khí tang thương, nhà nhà treo cờ trắng, Đại Hán thiên tử đứng trên hoàng thành, nhìn sắc cờ trắng tung bay trong thành Trường An, hét to lên lần nữa.

“Trẫm đã đi cứu đệ, trẫm không có lỗi với đệ! Trẫm... Vĩnh viễn cũng sẽ không phạm sai lầm!”

Sau khi Đại Hán thiên tử hô xong, giọng nói không còn hùng hồn như vậy nữa “Dù sao đệ cũng muốn chết, chẳng qua trẫm sớm tác thành cho đệ mà thôi!”

Hoàng thượng đâu biết rằng, hán quả thực đã tác thành cho Lưu Trọng Thiên, cũng tác thành cho phó tướng Lưu Duẩn, không cần suốt ngày vì lỗi lầm đó mà áy náy, chỉ đáng thương tên tiểu nhân Ngô Trung Nghĩa, nói là đáng thương cũng không đáng thương lắm, chí ít hán cũng được đãi ngộ như Vương gia, được hưởng lễ an táng long trọng của Đại Hán.

Trên đường nhỏ giữa vùng núi chật hẹp, một chiếc xe ngựa chạy từ đông sang tây qua đây, ngoài xe ngựa một người thanh niên diện mạo khôi ngô, anh tuấn đương vung roi ngựa lên, roi ngựa lượn vòng trên không trung, phát ra tiếng vang vun vút, xe ngựa phóng với tốc độ nhanh.

“Nàng nói xem, cuộc sống hai ngàn năm sau sẽ như thế nào?”

“Chàng cũng có hứng thú với chuyện này?” Rèm xe được nhắc lên, Uy Thất Thất thò đầu ra, gương mặt tươi cười nói.

Phu xe kia chính là Lưu Trọng Thiên, hần hiếm khi cảm thấy cả người ung dung nhẹ nhõm, bật cười sảng khoái “Thường ngày là Vương gia Đại Hán, cũng chẳng có tâm tư để ý chuyện này, bây giờ thoải mái rồi, ngược lại rất muốn biết, hai ngàn năm sau sẽ như thế nào.

156. Chương 156: Sự Kiện Quan Tài Trống

157. Chương 157: Thiện Ác Ất Báo

Tiểu Vu Tử chưa bao giờ cảm thấy mình gặp may, từ khi gặp Uy Thất Thất, lúc nào cũng xui xẻo cực độ, không ngờ nữ nhân kia chết rồi, còn chơi hần một ván, làm chiếc quan tài trống, hiện tại thực sự không thanh minh được, lúc nàng chết, tất cả mọi người đều tận mắt trông thấy mà.

“Trống... trống, trống trơn, Hoàng thượng, Tiểu Vu Tử đâu dám trêu chọc người đã khuất, đồ đạc chôn theo bên trong đều còn nguyên, chỉ tuyệt nhiên không thấy hài cốt đâu, người bảo nô tài đi dời vào hoàng lăng thế nào đây?”

Hoàng thượng day day trán, nhìn Tiểu Vu Tử, nghi hoặc hỏi “Người nói xem, là trẫm điên rồi sao? Hay là Lưu Trọng Thiên đã chết điên rồi?”

“Không ai điên hết, là tiểu nô tài sắp điên rồi, quả thực không tài nào hiểu được, sao không thấy người đâu cả?” Tiểu Vu Tử càng nghĩ càng sợ, người đã chết, lại không thấy đâu, chẳng lẽ biến thành oan hồn rồi... Hần cảm thấy lạnh toát sống lưng, Uy Thất Thất đoán mệnh, trước kia người bức tử cô không phải là Tiểu Vu Tử, oan có đầu, nợ có chủ, đừng tới gây phiền toái cho tên nô tài vô tội như hần nha.

“Truyền Trương ngự y!”

Tiểu Vu Tử thấy quái lạ, Hoàng thượng tìm ngự y làm gì, song hần nào dám hỏi, chỉ cần không gây khó dễ là được, chưa đầy một lát Trương ngự y đã bị triệu tới.

Trương ngự y khấu kiến Hoàng thượng xong, đứng ngay gần một bên, chờ Hoàng thượng căn dặn, chẳng lẽ trong cung có người nào sinh bệnh hay sao? Nếu là sinh bệnh, vì sao gọi hần đến Dưỡng Tâm điện nhỉ?

“Trương ngự y! Trẫm hỏi người, có loại thuốc nào có thể khiến người ta thoát nhìn giống như người đã chết không, nhưng thật ra là giả chết ỉ?” Hoàng thượng đột nhiên đặt câu hỏi, hần đang hoài nghi, Lưu Trọng Thiên không cần thiết lập lời đánh lộn con đen (*), chỉ có một sự thật rõ ràng, Uy Thất Thất căn bản chưa chết, có người lừa gạt hần.

(*) hành động xảo trá, lừa gạt để mưu lợi riêng

Trương ngự y ngẫm nghĩ đôi chút “Có, song nó không phải loại thuốc trong cung, tương truyền đó là thuốc hiếm của bộ lạc dân tộc thiểu số chung quanh Đại Hán, rất hiếm thấy, thần cũng chỉ nghe nói mà thôi, hình như có liên quan với cổ thuật.”

Hoàng thượng siết chặt nắm tay “Nói như vậy, trẫm lại bị Uy Thất Thất lừa giỡn rồi, là ai giúp đỡ nàng, chẳng lẽ là Lưu Trọng Thiên sao? Nếu như Tam vương gia xảo quyết còn đây, trẫm nhất định phải chinh đốn nghiêm hần, đáng tiếc hần đã qua đời nhiều năm rồi...”

Đại Hán thiên tử thoáng vung tay, ngự y hiểu ý Hoàng thượng, lặng lẽ lui xuống.

Tiểu Vu Tử dường như đã nghĩ thông, chẳng trách quan tài trống không, hóa ra là kim thiên thoát xác (*)... Nhưng Uy Thất Thất đi đâu được nhỉ, Tam vương gia khi đó cũng đổ bệnh nặng, giống như không phải thông đồng với nhau...

(*) ve sầu vàng lột xác, ví với việc nguy trang để che mắt đối phương, chờ cơ hội đào tẩu

“Tam vương gia đã mất rồi, bây giờ phải chẳng cần đi tìm Uy Thất Thất ă!”

“Hừ!” Hoàng thượng phất ống tay áo “Đương nhiên rồi, nếu Lưu Trọng Thiên còn trên cõi đời này, còn có người chăm sóc cho nàng, hiện tại chỉ có mình nàng lưu lạc bên ngoài, bất kể nàng ở nơi nào, trẫm cũng muốn mang nàng về.”

Tiểu Vu Tử thực sự có chút cảm động, tình cảm Đại Hán thiên tử dành cho Uy Thất Thất kia thật sâu đậm, đáng tiếc nữ nhân ấy sao lại giả chết để lừa gạt Hoàng thượng, làm tổn thương trái tim Hoàng thượng, có điều nếu lần này tìm được rồi, không còn tình địch Tam vương gia nữa, biết đâu có thể có bước chuyển biến, hy vọng Hoàng thượng sẽ được toại nguyện.

“Truyền khẩu dụ của trẫm, quan binh các nơi mang theo bức họa Uy Thất Thất, bí mật điều tra, tạm thời không được gióng trống khua chiêng, trẫm có rất nhiều thời gian, dù có chết trẫm cũng quyết phải tìm được nàng!”

Ánh mắt Hoàng thượng ngời sáng như sao, chỉ cần Uy Thất Thất còn sống, hắn nhất định không tiếc bất cứ giá nào tìm thấy nàng, có lẽ như vậy mới có thể an ủi linh hồn Lưu Trọng Thiên trên trời, nhưng, có thật là vì Lưu Trọng Thiên không? Hoàng thượng phần nhiều là vì lợi ích riêng của mình, một tâm nguyện vẫn luôn khiến hắn tiếc nuối.

Trên lãnh thổ Đại Hán, bắt đầu tiến hành một cuộc truy nã bí mật, người dân Đại Hán không phát giác ra bất kỳ điều gì, chỉ như một kiểu tổng điều tra dân số thông thường.

Hoàn toàn không có tung tích Uy Thất Thất, hoạt động điều tra đã bí mật triển khai được nửa năm, Đại Hán thiên tử không thu hoạch được gì, hắn có chút mất niềm tin, lẽ nào Uy Thất Thất chết thật rồi, có thể Lưu Trọng Thiên đem giấu thi hài đi rồi, sợ có một ngày Đại Hán thiên tử thực sự dời Uy Thất Thất vào hoàng lăng?

Khu vực tập trung dân tộc thiểu số, Hoàng thượng day day trán, không thể nào, tiếp tục điều tra, nàng nhất định còn sống, Lưu Trọng Thiên chẳng có lý gì chuyển Uy Thất Thất đến nơi an táng thị tộc.

Trong thiên hạ Đại Hán, trừ phi người nào đó chết thật rồi, bằng không muốn tìm ra, chỉ cần một câu nói của Đại Hán thiên tử, hắn kiên trì không ngừng tìm kiếm Uy Thất Thất, một năm sau, quả nhiên có manh mối, Tiểu Vu Tử mừng rỡ như điên chạy vào Dưỡng Tâm điện.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, tin tốt lành...”

“Tin tốt lành?” Hoàng thượng nhíu mày, đối với Hoàng thượng mà nói, ngoại trừ bách tính an cư lạc nghiệp, biên giới không có chiến sự, còn có thể có tin tốt lành gì đây?

Tiểu Vu Tử tiến đến trước mặt Hoàng thượng “Có người ở Tây Vực phát hiện một nữ tử, vô cùng giống với Uy Thất Thất, cũng tên là Thất Thất, có điều...”

“Có điều gì?” Hoàng thượng ngạc nhiên hoan hỷ muôn phần, kéo Tiểu Vu Tử qua, sao “có điều” này nghe không mấy dễ chịu nhỉ?

“Nữ nhân đó có hai con, hình như kết hôn ở Tây Vực rồi, cuộc sống có vẻ cũng rất sung túc!”

“Kết hôn? Bất luận thế nào, Tiểu Vu Tử, trẫm muốn đích thân đi Tây Vực một chuyến!” Hoàng thượng kiên định nói, lần này tuyệt đối sẽ không phái những kẻ vô dụng đi nữa, lần nào cũng khiến Hoàng thượng hối hận tâm can.

Tiểu Vu Tử không dám có ý kiến gì, Đại Hán thiên tử hiện giờ đã khác xưa rồi, từ sau khi Tam vương gia qua đời, gần như đã trở nên lạnh lùng vô tình, Thái hậu cũng không khuyên được, thường xuyên nổi trận lôi đình chỉ vì một số việc con con, chuyện hắn đã quyết, không ai dám ngăn cản.

Giai Giai chạy như bay trên bãi cỏ, Phất Lăng bước chậm theo đằng sau, mấy lần ngã sóng xoài xuống đất, Lưu Trọng Thiên đứng đó, không ra đỡ cũng không đỡ dành, Phất Lăng đành tự mình đứng lên, tiếp tục kiên trì đi về phía trước.

Uy Thất Thất nằm trong ghế mát bên cạnh, cầm chiếc ô hoa nhỏ, bắt chéo chân, vui vẻ nhìn ba cha con, hài lòng hạnh phúc biết bao, cuộc sống của cô đã rất hiện đại rồi, chỉ có điều chuyện ăn mặc không được

theo ý mình mà phải theo Lưu Trọng Thiên, tỷ như quần soóc rộng, thắt lưng, váy ngắn, hở hang một chút, đều sẽ khiến hấn nổi cơn tam bành, một thôi một hồi quả trách cô ăn mặc quái dị, rõ là một đại nam nhân cổ hủ.

Song cuộc sống khá tốt, xe đạp, ván trượt, xe hoa tự động, trở thành phương tiện tuyệt hảo thay thế cho ngựa, trang trí trong phòng tương đối hiện đại, sáng sủa sạch sẽ.

Có điều về cách giáo dục con cái, Thất Thất luôn rất tân tiến, Lưu Trọng Thiên có chút không quen, ngay cả viết chữ cũng có vấn đề, cùng một chữ qua tay hai người viết, xuất hiện cách viết khác biệt, mâu thuẫn một khi lên cao, Lưu Trọng Thiên kiên quyết nơi này là Đại Hán, hấn là Vương gia, phải nghe theo hấn.

Thất Thất cũng biết Lưu Trọng Thiên đúng, không thể giáo dục con cái khác xa Đại Hán, tương lai sao có thể hòa hợp với người Đại Hán được, nhưng cô vẫn rất ăm ức, dần dà, cũng từ bỏ ý định, ai bảo cô gả cho Tam vương gia ngang ngược kia chứ!

Uy Thất Thất uể oải bò dậy, cảm thấy hết sức chán chường, việc kinh doanh thẩm mỹ viện gần đây quá phát đạt, cô bận tới nỗi choáng váng đầu óc, cần quay về nghỉ ngơi một chút.

Thất Thất trở về phòng ngáp dài một hơi, ngả người đương định ngủ, Lưu Trọng Thiên đẩy cửa bước vào, có vẻ như tinh thần rất tốt.

“Thất Thất, sao lại muốn ngủ thế, không ra xem ta dạy Phất Lăng bắn cung sao?”

“Chàng nhất định là điên rồi, Phất Lăng còn nhỏ như vậy, đi cũng chưa vững!” Thất Thất không thêm để ý hấn nữa, nằm bò trên giường, mơ màng buồn ngủ.

Lưu Trọng Thiên bế cô lên, nhìn Uy Thất Thất với vẻ kỳ lạ “Nàng không lẽ lại...”

“Cái gì?” Thất Thất nhìn gương mặt Lưu Trọng Thiên, biểu cảm đó, cô lập tức hiểu ngay ra, sao có thể chứ “Này, chàng tưởng ta là cái máy để à? Ta chẳng qua chỉ hơi mệt chút, còn nữa, sau này chàng không được phép chạm vào ta!”

“Nàng còn dám uy hiếp ta?” Lưu Trọng Thiên đùa giỡn phá lên cười, đưa tay véo má Thất Thất.

Uy Thất Thất đời nào chịu để hấn đạt được ý đồ nữa, nếu như có thai thật, phải chịu khổ tận mười tháng, cô vung tay, dùng tốc độ nhanh như chớp đánh vào má Lưu Trọng Thiên, Lưu Trọng Thiên giơ tay lên, bắt được tay Thất Thất, nữ nhân này, có khi cả đời cũng không thuận phục được.

Đôi tay Thất Thất bị trói chặt, đầu chịu bỏ qua, tung một cước đá vào bụng Lưu Trọng Thiên “Lâu rồi không đo sức, Lưu Trọng Thiên, đừng cho rằng ta đánh không lại chàng!”

Lưu Trọng Thiên thực sự bất đắc dĩ, lần nào Uy Thất Thất cũng không chịu yếu thế, cứ muốn tranh đấu với hấn, nhưng lần nào cũng bị áp chế, nhìn đáng về không phục của cô, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra, không thấy một chút hương vị nữ nhân nào.

“Được rồi, đừng bát nháo nữa, làm nàng bị thương sẽ không tốt đâu!” Lưu Trọng Thiên bắt được cổ chân Thất Thất, khê đẩy, Uy Thất Thất liền ngã sấp xuống giường.

Uy Thất Thất đương định phản công, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa liên hồi, dồn dập, Thất Thất vội vã ngồi dậy, Lưu Trọng Thiên qua đó mở cửa phòng, một nha hoàn đứng trước cửa, thần sắc hoảng hốt.

“Không xong rồi, ngoài phủ có một đám người kéo đến, bao vây phủ đệ, còn... Bắt cả tiểu thiếu gia!”

Uy Thất Thất nhanh chóng nhảy xuống giường “Kể nào? To gan như vậy!”

“Hấn nói Uy Thất Thất ra ngoài gặp hấn!” Nha hoàn cúi đầu xuống.

Uy Thất Thất chẳng có thời gian suy xét, cô phi nhanh ra ngoài cửa, Lưu Trọng Thiên dường như bình tĩnh hơn Uy Thất Thất, hấn định kéo Uy Thất Thất lại, nhưng Thất Thất đã sớm chạy mất dạng.

Vì sao có người chỉ đích danh muốn tìm Uy Thất Thất, Lưu Trọng Thiên siết chặt nắm tay, hấn cảnh giác tháo bội kiếm trên tường xuống, đã lâu lắm rồi không động tới vật này, xem ra hôm nay phải dùng đến rồi, sau đó đuổi theo ra ngoài.

Đại Hán thiên tử cười trên lưng ngựa, đứng trước phủ đệ xa hoa chốn Tây Vực, đằng sau là đội quân hùng hậu bảo vệ Hoàng thượng, còn Tiểu Vu Tử thì đứng bên cạnh Hoàng thượng, ôm con trai Thất Thất trong lòng, Lưu Phát Lăng.

Đại Hán thiên tử cảm giác lòng bàn tay đổ mồ hôi, không biết nữ nhân rất giống Thất Thất kia rốt cuộc có phải là nàng hay không, nếu như không phải nàng, thực sự phải thất vọng toàn tập rồi.

Nhưng khi cửa phủ vừa mở, người bước ra là một thiếu phu nhân ngoài hai mươi tuổi, thất đại lưng màu đen dài ngoằng sau lưng, mặc bộ áo gấm màu vàng nhạt, dáng người nhỏ nhắn thướt tha, làn da mịn màng trắng trẻo, ánh mắt kia ngoại trừ vẻ lo lắng, còn mang một chút vẻ quyến rũ mê người, không phải Uy Thất Thất thì còn ai vào đây?

Đại Hán thiên tử cảm giác khoe mắt rưng rưng, Uy Thất Thất, suốt sáu năm ròng rã, nàng thà đến Tây Vực hoang vu này, làm một người dân thường, chứ không muốn ở lại hoàng cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, năm tháng không hề làm thay đổi dung mạo lẫn khí chất của nàng, nàng vẫn khiến trái tim hấn rung động như thuở nào.

Uy Thất Thất lúc này cũng nhận ra Đại Hán thiên tử, lập tức mặt mày biến sắc, sao có thể chứ? Đây chẳng phải là... Cô đột nhiên ý thức được chuyện gì, Lưu Trọng Thiên, lúc này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể để hai người họ gặp nhau!

Uy Thất Thất nhanh chóng khép cửa chính lại, cũng cài then cửa từ phía ngoài vào, chỉ cần Lưu Trọng Thiên và con không gặp nguy hiểm, bảo cô chết trước mặt Hoàng thượng, cũng không hề gì.

“Uy Thất Thất, trầm lại gặp được nàng rồi...” Hoàng thượng cố nén lòng không nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chạy qua đó, mà chỉ uy nghiêm nhìn Uy Thất Thất “Lẽ nào nàng không biết, trong thiên hạ, khắp nơi đều là đất của vua sao? Nàng trốn tránh được trầm tới khi nào chứ?”

Tiểu Vu Tử ôm Phát Lăng, không ngừng làm trò hề, Phát Lăng còn nhỏ, không biết thế nào là nguy hiểm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khanh khách.

Ánh mắt Đại Hán thiên tử dời sang người Phát Lăng, sau đó chuyển hướng về phía Uy Thất Thất “Đây là con nàng?”

“Phải, xin Hoàng thượng hãy thả Phát Lăng ra!”

“Phát Lăng? Quả là một cái tên hay, nàng ở Tây Vực đã kết hôn rồi? Phu quân là ai, trầm có thể cho hấn tất cả mọi thứ mong muốn, trầm chỉ cần một thứ của hấn thôi, chính là nàng!” Hoàng thượng vẫn cố chấp như vậy, ánh mắt chăm chú nhìn Uy Thất Thất, đúng là nữ nhân quyến rũ, đi tới đâu, cũng có thể tìm được nơi nương tựa, tuy rằng muộn mất sáu năm, song mỹ nhân vẫn như xưa khiến người ta cảm mến ngưỡng mộ.

“Hoàng thượng, năm đó Thất Thất không tiến cung, thà giả chết tới Tây Vực, cũng không muốn đi theo Hoàng thượng, cho nên hôm nay Hoàng thượng đến Tây Vực cũng không thể nào bức ép được Uy Thất Thất, Thất Thất biết khó tránh khỏi tội chết, chỉ cầu xin Hoàng thượng tha cho Phát Lăng và toàn bộ người trong phủ này, Uy Thất Thất có thể lập tức chết trước mặt Hoàng thượng, để chuộc tội với Hoàng thượng!”

Đôi mắt Uy Thất Thất sáng trong thiện lương, vô cùng động lòng người, khiến Đại Hán thiên tử sao cam lòng cho cô lấy cái chết tạ tội chứ?

“Trầm có thể thả Phát Lăng, cũng có thể tha cho tất cả mọi người trong phủ đệ của nàng, nhưng nàng... Nhất định phải theo trầm về Trường An!” Hoàng thượng thoáng nhìn qua đứa bé trong lòng Tiểu Vu Tử, vươn tay ra, tóm qua đó “Nếu nàng không bằng lòng, trầm sẽ...”

Hoàng thượng chỉ muốn giả bộ hù dọa Uy Thất Thất một chút, hấn vừa giơ tay lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phát Lăng đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, dáng vẻ cực giống với một người, không biết là Hoàng thượng mê mẩn nụ cười đó, hay là cảm thấy đứa bé này có loại khí chất đặc biệt, ánh mắt nhất thời dừng lại trên gương mặt trẻ thơ ấy, tay cũng buông xuống.

Uy Thất Thất sợ tới nỗi sắc mặt trắng bệch “Đừng, Hoàng thượng, hãy thả Phát Lăng ra, Thất Thất theo ngài về Trường An!”

Hoàng thượng dời tầm mắt sang Thất Thất, khuôn mặt nữ nhân kia hiện rõ vẻ không tình nguyện, cũng giống như trước đây khi bị bắt ở trong phủ tướng quân, vì sao nàng không thể cho Hoàng thượng một nụ cười chân thành, thôi được, cho dù không có được trái tim nàng, cũng giữ lại con người nàng, có thể hoàn thành tâm nguyện bao năm qua của Hoàng thượng, Hoàng thượng phát tay “Mang Uy Thất Thất đi!”

“Vâng!” Vài cấm quân hộ vệ khiêng cỗ kiệu qua, đặt trước mặt Thất Thất, chỉ chờ Uy Thất Thất lên kiệu.

Cửa chính phủ đệ phát ra âm thanh nặng trịch trịch, tiếp đó là một tiếng vang rất lớn, cánh cửa bị đập đổ, Lưu Trọng Thiên thình lình xuất hiện trước cửa chính, hấn nhú chặt mày, sải bước tới trước người Uy Thất Thất, khẽ kéo giắt lại, để cô ra phía sau mình, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Đại Hán thiên tử.

“Mang Uy Thất Thất đi, Hoàng thượng lại muốn giết Lưu Trọng Thiên lần nữa!”

“Lưu Trọng Thiên?” Hoàng thượng cho rằng mình nhìn lầm, hấn dụi dụi mắt, vội giao Tiểu Phát Lăng cho Tiểu Vu Tử, phi thân xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt Lưu Trọng Thiên.

“Đây... Các ngươi đang làm trò quái gì vậy, vì sao hết lần này tới lần khác lừa gạt trẫm, chẳng phải đệ đã chết rồi sao?” Hoàng thượng túm lấy cổ áo Lưu Trọng Thiên, vẻ mặt phức tạp nhìn hấn, sao có thể như vậy? Rõ ràng trông thấy thi thể mà, chẳng lẽ cũng là uống thuốc giả chết sao? Hay là thi thể kia căn bản không phải là Lưu Trọng Thiên?

“Năm đó Hoàng thượng và Thái hậu hạ chỉ muốn giết Lưu Trọng Thiên, cho đến hôm nay Lưu Trọng Thiên vẫn cảm thấy xót xa đau lòng, đối với Đại Hán thiên tử ngài thất vọng vô cùng, chỉ muốn cùng nữ nhân yêu dấu ẩn náu ở Tây Vực sống cuộc sống bách tính thường dân, ngài, đã chiếm được tất cả mọi thứ ngài mong muốn, di chiếu, hoàng vị, quyền lực, ngài còn muốn đoạt cái gì từ Lưu Trọng Thiên nữa?”

Lưu Trọng Thiên tức giận tiến lên một bước, Hoàng thượng sợ hãi lui về phía sau một bước “Uy Thất Thất, ngài đừng hòng mang nàng đi, Phát Lăng là con trai Trọng Thiên, cũng phải thả ra, muốn giết, hãy giết mình Lưu Trọng Thiên đi!”

“Không được, muốn giết, hãy giết Uy Thất Thất!” Thất Thất chợt xông ra “Từ khi Thất Thất được ban hôn với Tam vương gia, mọi chuyện càng ngày càng trở nên bùng nổ, hết thấy đều chỉ vì mình Thất Thất, nếu không phải Vương gia đã vì Thất Thất, thì hôm nay chàng vẫn là Tam vương gia lấy lòng của Đại Hán, cũng không cần phải vì Thất Thất mà rời xa quê hương, Uy Thất Thất vốn dĩ không nên xuất hiện ở Đại Hán.”

Lưu Trọng Thiên nắm lấy cổ tay Thất Thất, ôm eo cô “Chớ nói nhảm, có Lưu Trọng Thiên ở đây, đừng ai nghĩ đến việc động vào nàng!”

“Trọng Thiên!” Uy Thất Thất nhào vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, nước mắt bắt giạt tuôn rơi “Thất Thất thực sự hy vọng có thể sống trọn đời bên Vương gia, đáng tiếc... Vận mệnh trêu ngươi, nếu Thất Thất chết đi, phải chăng tất cả phân tranh sẽ chẳng còn nữa!”

Bàn tay Thất Thất nắm vội kiếm giắt bên hông Lưu Trọng Thiên, nhanh chóng rút ra, đặt trên cổ mình “Trọng Thiên, Thất Thất không muốn vào cung, càng không muốn để chàng mất mạng vì Thất Thất, nếu có duyên hãy chờ đến kiếp sau!”

Hoàng thượng cực kỳ kinh hãi “Đừng, cứu nàng, Lưu Trọng Thiên, mau... Mau!”

Thất Thất chưa kịp ra tay, Lưu Trọng Thiên đã lập tức điểm huyết đạo cô, Thất Thất vô lực mềm nhũn người, ngã vào lòng Lưu Trọng Thiên, bội kiếm rơi xuống đất keng một tiếng.

Hoàng thượng vã mồ hôi đầm trán, hấn không dám tiến lên nữa, trong lòng hết sức mâu thuẫn, Hoàng thượng không muốn Uy Thất Thất chết một lần nữa, rồi lại muốn phân lưu luyện nàng, Lưu Trọng Thiên và Uy Thất Thất trước mặt đúng là một đôi khiến người ta ngưỡng mộ, có lẽ cả đời này hấn không có được loại cảm giác đó, ông trời đối với hấn thật bất công.

Hoàng thượng nhặt bội kiếm trên mặt đất lên, sắc mặt trở nên băng giá, thanh kiếm chợt lóe sáng, lao thẳng về phía giữa cổ Lưu Trọng Thiên, Uy Thất Thất bị điểm huyết đạo, vô lực ngăn cản, đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài tuôn rơi, đây chính là số mệnh tình duyên giữa cô và Tam vương gia.

Hoàng thượng đâm mũi kiếm sắc bén chệch đi, trúng vào bả vai Lưu Trọng Thiên, sâu tới tận xương ba phân, máu tươi chảy ròng ròng, Hoàng thượng bỗng rút bội kiếm ra, phẫn nộ ném xuống đất, xoay người nắm yên ngựa, nhảy lên, ánh mắt thần thờ nhìn Lưu Trọng Thiên cùng Uy Thất Thất.

“Lưu Trọng Thiên đã bị trăm xử tử tại chỗ, nữ nhân này không phải Uy Thất Thất trăm muốn tìm!”

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Phất Lăng trong lòng Tiểu Vu Tử, trên mặt lộ ra nụ cười hiểm có “Đứa bé này, trăm muốn mang về Trường An, nếu ai dám cản đường, giết không tha!” Hắn ngửa mặt lên trời phá lên cười, lạnh lùng nhìn Lưu Trọng Thiên “Nếu đệ dám đuổi theo, trăm sẽ lập tức giết con trai đệ, không tin đệ cứ thử xem! Còn nữa, suốt đời này đừng tiến vào Trường An nữa, hãy cùng nàng ở lại đây đi! Làm đôi thần tiên quyến lữ cho người ta ghen tị.”

Hoàng thượng vung tay lên, đại đội hàng ngũ hùng dũng oai phong đi về hướng đông, Phất Lăng vươn bàn tay nhỏ bé ra, ngoảnh lại nhìn xung quanh, mơ màng nhìn Đại Hán thiên tử, dường như chẳng hay biết tương lai sẽ đem lại vận mệnh gì cho nó.

Trái tim Đại Hán thiên tử đã chết thật rồi, hắn ngưỡng mộ Tam vương gia uy quyền kia, cho dù không làm Vương gia Đại Hán, người nam nhân ấy luôn khiến hắn không tài nào thoải mái nổi, Hoàng thượng khâm phục hắn, càng thêm ghen ghét hắn, Uy Thất Thất vĩnh viễn thuộc về hắn rồi, hắn chẳng hết mọi phiền não lẫn phân tranh, hưởng thụ phong cảnh thiên nhiên chốn Tây Vực, cho nên nhất định phải khiến Lưu Trọng Thiên có phiền muộn.

Lại gặp rồi, Uy Thất Thất, hy vọng ở Tây Vực nàng có thể sống vui vẻ hạnh phúc, vô ưu vô lo, dù Hoàng thượng có lỗi với nàng một lần nữa, thì đây cũng là lần cuối cùng trong kiếp này, vĩnh viễn không gặp nhau.

Lưu Trọng Thiên không xông lên ngăn cản, hắn vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Phất Lăng, Hoàng thượng đã khoan dung hắn và Uy Thất Thất cực độ rồi, nếu quả thực động thủ, Tiểu Phất Lăng chắc chắn sẽ thế chỗ Lưu Trọng Thiên ngã vào trong vũng máu.

Uy Thất Thất co quắp trong lòng Lưu Trọng Thiên, tựa đầu trước ngực hắn nhe răng khóc nức nở, nước mắt thấm ướt vạt áo Lưu Trọng Thiên, chẳng còn chút sức lực nào.

Đội quân đi xa rồi, Lưu Trọng Thiên mới giải trừ huyết đạo cho Thất Thất, Uy Thất Thất nhanh chóng đuổi theo, Lưu Trọng Thiên vội giữ cô lại “Thất Thất, đừng kích động, hắn đã nhượng bộ, buông tha chúng ta rồi, chuyện của Phất Lăng, ta sẽ nghĩ cách, qua khoảng thời gian này có lẽ Hoàng thượng sẽ nghĩ thông thôi.”

“Con trai ta?” Thất Thất ràn rụa nước mắt, nhìn Lưu Trọng Thiên với vẻ đáng thương “Hắn muốn làm gì? Vì sao lại bắt một đứa trẻ không hiểu chuyện chứ?”

“Tính cách Hoàng thượng, ta hiểu rất rõ, tại hắn ghen tị, nhưng lại không đành lòng làm tổn hại chúng ta, hắn khiến cuộc sống ở Tây Vực của chúng ta không sao khuây khỏa, mãi canh cánh nhớ thương nơi Trường An, Phất Lăng là hoài niệm duy nhất hắn dành cho chúng ta!”

Lưu Trọng Thiên nghiêng răng, siết chặt nắm tay, gân xanh nổi vằn rõ nét trên cánh tay, vẫn y như xưa, đây là một cuộc đọ sức, một cuộc thi tài giữa Hoàng thượng và Tam vương gia.

Lưu Trọng Thiên đoán không sai, Đại Hán thiên tử không thể giết Lưu Trọng Thiên, tình cảm đối với Lưu Trọng Thiên, là sự quý trọng xen lẫn căm hận, với Uy Thất Thất, là sự không nỡ và khắc khoải, hắn không sao chia rẽ được đôi uyên ương đều nguyện hi sinh vì đối phương, song lại tức giận bản thân mình vì đã lung lay trước những cảm tình kia.

Một phần Hoàng thượng muốn được an ủi, một phần là muốn huê với Lưu Trọng Thiên, vì thế mang Lưu Phất Lăng đi, sẽ khiến cuộc sống của hắn trong hoàng cung có thể cảm nhận được sự tồn tại của Lưu Trọng Thiên và Uy Thất Thất ở Trường An, đồng thời khống chế Lưu Trọng Thiên, để hắn mãi mãi không quên rằng, trong thành Trường An còn có cốt nhục ruột thịt của hắn.

Uy Thất Thất bất đắc dĩ ngóng nhìn về hướng đông, nước mắt vẫn nhỏ giọt, rơi trên tay Lưu Trọng Thiên, sau đó lẩm bẩm nói “Có lẽ là số mệnh, Phất Lăng, con trai chúng ta, có thể là Đại Hán thiên tử trong tương lai, Hán Chiêu Đế của Đại Hán.”

“Nàng nói gì cơ, Thất Thất?” Lưu Trọng Thiên nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt cô, ngữ khí Uy Thất Thất kiên định nói.

“Đại Hán thiên tử đời kế tiếp tên là Lưu Phát Lăng!”

“Biết đâu là trùng tên, có lẽ vậy...”

Lưu Trọng Thiên tràn đầy nhớ mong, trông về phương xa, hân nhẹ nhàng ôm Uy Thất Thất thật chặt vào trong lòng “Phát Lăng sẽ không xa cách chúng ta quá lâu đâu.”

Trên dưới tập đoàn Uy Thị hỗn loạn một phen, ông cụ Uy không xong rồi, đến tận khi ông trút hơi thở cuối cùng, vẫn không ngừng đưa tay ra, gọi tên cháu gái, bao năm nay, cháu gái mất tăm mất tích, rốt cuộc ông cụ kiệt sức, ngã bệnh, ôm nỗi tiếc nuối vĩnh biệt nhân thế.

Bà Uy phấn khích ôm con gái ngồi trong phòng khách, chờ luật sư tuyên bố di chúc, không tìm thấy Uy Thất Thất, di chúc đương nhiên phải để lại cho người thân trực hệ nhất, chính là ông Uy, cha ruột của Uy Thất Thất, người đàn ông đó, gần như đã bị bà Uy mê hoặc rồi, tài sản giao cho ông ta, chẳng khác nào ẹ con bà Uy.

Tính toán đầu vào đầy cả rồi, sau khi ông cụ Uy trút hơi thở cuối cùng, bà Uy như mở cờ trong bụng, không mấy may đau lòng chút nào.

Luật sư đẩy cửa phòng ra, tâm trạng nào nề bước vào, bà Uy lập tức ngẩng đầu lên, cũng chẳng thêm giả bộ bi thương gì hết “Di chúc, tuyên đọc di chúc của ông cụ đi!”

Luật sư thở dài “Uy Thất Thất vẫn chưa tìm được, có khi cũng lành ít dữ nhiều rồi, ông cụ thật đáng thương!”

“Còn phải nói à, nhất định là chết rồi!” Ánh mắt bà Uy nhìn chằm chằm vào di chúc trong tay luật sư, thiếu chút nữa tiến lên giành lấy tự mình xem.

“Mẹ! Con đói bụng...” Cô gái kia không biết điều lắc lắc cánh tay bà Uy, dường như chẳng hề quan tâm đến bản di chúc kia, giống như một đứa trẻ bại não điển hình.

“Chỉ biết ăn thôi, con là heo sao? Cố chịu một chút, chờ tuyên đọc di chúc, đến lúc ấy, con muốn ăn cái gì cũng được, còn hiện tại, ngậm miệng!” Bà Uy véo con gái, cô gái ầm ỨC bĩu môi, không dám lên tiếng nữa.

Luật sư mở di chúc ra “Nhận sự ủy thác của chủ tịch tập đoàn Uy Thị, Uy Tề Phong, đặc biệt tuyên đọc di chúc sau khi ông cụ qua đời.”

Luật sư liếc nhìn ông Uy, bà Uy, rồi cô gái đang đói bụng kia, hắng giọng một cái “Điều thứ nhất, sau khi Uy Tề Phong mất, tất cả động sản bất động sản, tiền tài đều cho cháu gái Uy Thất Thất thừa kế!”

Bà Uy thiếu chút nữa bật cười “Chuyện này chúng tôi biết, tiếp theo là, Uy Thất Thất không có đây, tài sản sẽ giao cho cha con bé!”

Luật sư lắc đầu “Rất tiếc, điều thứ hai, nếu như người thừa kế Uy Thất Thất không thể thừa kế khối tài sản đó, sẽ để cho. . .”

“Ai thừa kế?” Bà Uy vội vàng hỏi.

“Con cái Uy Thất Thất thừa kế!” Luật sư nói tiếp.

“Nói cũng như không, Uy Thất Thất đã chẳng tìm được, con cái đâu ra!” Bà Uy rốt cuộc không nhịn được phá lên cười, chẳng lẽ xuyên không đến thời đại chiến tranh loạn lạc sinh con sao? Xấu như vậy, đàn ông nào chịu chạm vào người chứ, biết đâu lúc này chán đời quyền sinh rồi cũng nên.

Luật sư ngăn bà ta lại “Không để tôi đọc hết sao, bà Uy!”

“Được, nhanh lên!” Bà Uy phấn khích ngậm miệng lại!

“Nếu như Uy Thất Thất và con cái cô ấy không thể thừa kế, tất cả động sản bất động sản, cùng với tiền tài đều quyền cho tổ chức từ thiện!”

Một câu tổ chức từ thiện kia, ba người ngồi trên ghế đều trợn tròn mắt, sao có thể chứ, ông cụ, lại đem tất cả tài sản cho bên ngoài....

Bà Uy thét chói tai giật lấy di chúc, xem từng câu từng chữ, lập tức trợn tròn mắt “Vì sao? Vì sao?”

Luật sư mỉm cười “Đây chính là chỗ inh của Uy lão tiên sinh, ngài ấy định dùng bản di chúc này để bảo vệ cháu gái, chỉ cần cháu gái ngài ấy xảy ra chuyện bất trắc gì, đừng ai nghĩ đến việc được hưởng phần tài sản này, đáng tiếc, ngoài ý muốn, nếu Uy Thất Thất còn ở đây, cô bé thiện lương như vậy, có thể trích ra một khoản trong tay, đủ cho ông bà sống cả đời!”

Bà Uy trợn trừng mắt, sao lại có bản di chúc như vậy, ông già này cũng độc ác quá, chỉ cần Uy Thất Thất xảy ra chuyện, đừng ai hòng có ý đồ, xem ra ông ta đã tính được ăn cả ngã về không.

Hiện tại Uy Thất Thất bị bà đưa đi xa rồi, nên chẳng được hưởng gì hết, một món tiền cũng không có, nếu như Uy Thất Thất còn đây, chỉ ít có thể đòi nó chia ột phần.

Bà Uy giờ mới biết mình đã tính sai, tay bà không ngừng run rẩy “Chờ chút, Uy Thất Thất chưa chết, tôi đi tìm nó về!”

“Vậy bà đi tìm đi! Nếu trong ba năm Uy Thất Thất còn sống, di chúc vẫn còn hiệu lực, nếu không sẽ hiến tặng!” Luật sư nhắc nhở.

Bà Uy lo lắng siết hai tay, lẩm bẩm “Tôi thử xem, tôi nhất định phải tìm được nó về!”

Thôn “Hạ Giáng Đầu” nổi tiếng Thái Lan, bà lão Thảo Quỷ nay đã già nua đang chơi đùa với những con sâu bọ gớm ghiếc kia, bà Uy đứng phía sau bà lão, đau khổ van xin.

“Cho Uy Thất Thất trở về đi, bà đưa nó đến nơi nào rồi!”

Bà lão Thảo Quỷ coi thường nhổ ngậm nước miếng, vài giọt nước miếng bắn lên quần áo bà Uy, bà Uy không khỏi nhú mày, chán ghét nhìn bà lão này.

Bà lão Thảo Quỷ chậm rãi rộng rạc nói “Đưa đến Đại Hán rồi, nhưng không thể quay về được, trước đây tôi đã từng nói với bà rồi, cần phải thận trọng.”

Bà Uy chẳng ngại bà lão kia dơ bẩn, liền túm lấy bà ta “Bà biết không? Nó là thần tài đấy, mau mau lôi về cho tôi, bằng không tôi sẽ giết bà!”

“Giết tôi cũng vậy thôi, đưa đi rồi, không quay về được.” Bà lão Thảo Quỷ lộ ra hàm răng ó vàng, khinh thường nói.

“Lôi về cho tôi, lôi về đây!” Bà Uy điên rồi, bóp cổ bà lão Thảo Quỷ, đôi mắt lòng sông sọc, tài sản kếp xù của bà, cứ như hóa thành một cơn gió bay đi mất, hiện tại chỉ có Uy Thất Thất mới có thể thu cơn gió về, đã tống đi được thì cũng có thể kéo về.

Bà Uy càng nghĩ càng tức, sao có thể tống đi rồi không về được, tay bà dùng sức mỗi lúc một lớn, nỗi đau khi mất đi tiền bạc dường như đã hóa thành đợt sóng trào, bà lão Thảo Quỷ giãy dụa, sắc mặt tái mét, bà vỗ lấy bộ dụng cụ bên cạnh, cầm một con sâu lên.

Bà Uy hận bà lão Thảo Quỷ này, nhận đủ của bà một trăm vạn, vậy mà lại cự tuyệt mình dễ dàng như vậy, phải bóp chết ả lừa đảo này, bà vận hết sức, cả người bà lão Thảo Quỷ dần dần mềm oặt.

Song bà Uy cảm giác trên cổ nhói đau, có thứ gì cắn bà một phát, bà đau đớn khó chịu lui về phía sau một bước, trừng lớn mắt nhìn.

Tiếp đó bà lão Thảo Quỷ ngã xuống, không đứng dậy nữa, bà Uy thoáng sờ qua cổ bà lão Thảo Quỷ, tắt thở rồi, chết rồi? Bà sợ hãi, lúc này mới tỉnh táo trở lại, lão đảo tháo chạy khỏi phòng bà lão Thảo Quỷ.

Bà Uy không thể tìm Uy Thất Thất về, chán nản quay về nước, bà lôi kéo ông Uy đi khắp nơi cáo trạng, trình bày chi tiết, hy vọng có thể lấy được chút ít tài sản, nhưng di chúc là di chúc, vốn có hiệu lực pháp luật tuyệt đối, không lâu sau tài sản của Uy Thị bị đóng băng, chỉ chờ đến hạn, sẽ quỳn cho tổ chức từ thiện.

Bà Uy mắc một căn bệnh lạ, không thể nhìn ánh mặt trời, chỉ cần thấy ánh nắng liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy lạ thường, dường như có vô số sâu bọ đang cắn bà, bà vẫn thường xuyên xuất hiện ảo giác, trông thấy con sâu to bự không ngừng ngo ngoáy trước mặt, khiến bà chẳng còn hứng thú ăn cơm nữa, thường xuyên trông thấy đồ ăn trên bàn cũng biến thành sâu độc.

Bà Uy suốt ngày trốn trong phòng, tính cách trở nên hết sức quái dị; dần dần tóc tai bắt đầu rụng, bộ dáng cực kỳ khủng bố.

Ông Uy mời hết tất cả bác sĩ giỏi giang, các vị chuyên gia cũng khám qua rồi, nhưng không có hiệu quả, bà Uy càng ngày càng tiêu tụy hơn, cuối cùng rốt cuộc nằm bẹp trên giường không dậy nổi, biến thành một ả điên đáng sợ.

Có lẽ đây chính là báo ứng, nhẫn tâm sử dụng cổ độc với người khác, cuối cùng bị cổ độc hại lại.

Tây Vực Đại Hán, Uy Thất Thất ngồi trong phòng, có chút bức bối bất an, trong lòng như có linh cảm, đồng thời một cơn quặn đau xé lòng khiến cô thấy khó thở.

“Thất Thất, nàng làm sao vậy?” Lưu Trọng Thiên ôm cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, hầu như cả ngày nay, Uy Thất Thất đều thấp thỏm lo âu, hình như có chuyện gì đó khiến cô không thể bình tĩnh nổi.

“Ta nhớ ông nội, nhớ ông nội vô cùng, không biết vì sao? Ngày hôm qua ta mơ thấy ông nội, ông nói với ta, ông muốn bảo vệ ta mãi mãi...” Thất Thất khẽ khốc thút thít “Ta rất sợ hãi, ta lo cho ông nội, Trọng Thiên, ta không sao bình tĩnh được, có phải ông nội đã xảy ra chuyện gì không...”

Lưu Trọng Thiên khẽ hôn lên mái tóc cô “Ta thật hy vọng có phép thuật đưa nàng trở về, nhưng ta lại ích kỷ sợ để nàng quay về, Thất Thất, đừng lo, ta sẽ thay ông nội yêu thương nàng hết lòng, để cả đời này nàng sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

“Trọng Thiên! Nếu ở Đại Hán không có chàng, thì mọi niềm hy vọng của Thất Thất cũng không còn!” Uy Thất Thất vui mừng vùi đầu vào trong lòng Lưu Trọng Thiên, chỗ dựa này khiến cô tĩnh tâm lại, những giọt nước mắt hạnh phúc cứ lăn dài trên má.

“Thất Thất, ta muốn tặng nàng một món quà.” Lưu Trọng Thiên khẽ vuốt ve hai má cô, thương tiếc vô hạn nói.

“Quà gì vậy?”

“Nàng chờ chút!” Lưu Trọng Thiên bước tới cửa, hẩn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa mở ra, Uy Thất Thất ngẩng đầu vô tình liếc nhìn qua, nhưng ánh nhìn đó, khiến cô ngạc nhiên mừng rỡ nhảy dựng lên “Phất Lăng...”

Trong sân phía ngoài cửa, Giai Giai nắm tay Phất Lăng đứng đó, sao có thể chứ, chẳng phải Đại Hán thiên tử... Uy Thất Thất phấn khởi chạy ra ngoài, ôm Giai Giai và Phất Lăng, mọi nỗi ưu sầu trong đáy mắt đều bay biến, ngập tràn hạnh phúc.

“Vì sao? Chàng làm thế nào vậy!”

“Ha ha, Hoàng thượng có một nhược điểm chí mạng, nhược điểm ấy chính là Lưu Trọng Thiên đã từng thiếu chút nữa trở thành Hoàng thượng, ta viết một lá thư cho hẩn, nội dung bức thư đó là rất cảm tạ hẩn đã thay hai ta chăm sóc Phất Lăng, Tây Vực dù sao cũng gian khổ, tương lai nhờ hẩn phong cho con trai chúng ta làm Vương gia, như vậy có thể cùng tiểu hoàng đế tương lai dốc sức vì Đại Hán!”

“Không hiểu lắm! Nói mỗi vậy mà con chúng ta được trở về sao?” Uy Thất Thất nhìn Lưu Trọng Thiên, trong hồ lô của hẩn bán thần được gì thế.

“Đại Hán thiên tử canh cánh trong lòng nhất là bổn vương, lại không nỡ giết bổn vương, hẩn sợ con trai bổn vương tương lai sẽ là Lưu Trọng Thiên thứ hai, tiếp tục phân tranh với hoàng tử của hẩn, vì thế sau khi đọc thư xong, chắc chắn cảm thấy không thoải mái, liền lên đưa Phất Lăng quay về Tây Vực, trong lòng Đại Hán thiên tử luôn có sự mâu thuẫn và bất an, cho nên chúng ta cần phải rời khỏi Tây Vực, mai danh ẩn tích.”

“Đi đâu?”

“Một nơi tuyệt đẹp nhất, Thất Thất!”

Lưu Trọng Thiên bước tới trước mặt Uy Thất Thất, giang tay ôm ba mẹ con vào trong lòng, hân muốn cả gia đình được nếm trải cuộc sống thần tiên thực sự.

Thái cục đông ly hạ

Du nhiên kiến nam sơn (*)

(*) 2 câu thơ trích trong bài thơ Ẩm tửu (Uống rượu_kỳ 5) của Đào Tiềm (365-427) một trong những nhà thơ lớn của TQ. Ông yêu thích sự tự do, tìm thú vui ở sách, ở rượu, ở ruộng đồng & làm văn để tiêu khiển, nổi tiếng với các bài thơ tả cảnh điền viên.

Dịch thơ: bản dịch của Đặng Thế Kiệt

Cúc vàng hái dưới rào đồng

Núi nam thanh thảo đứng trông thỏa lòng

“Bất kể đi đến nơi nào, chàng vẫn là nô lệ của ta!” Uy Thất Thất cười duyên dáng, nụ cười ấy, cũng khiến Lưu Trọng Thiên cam tâm tình nguyện rồi.

“Cả đời là nô lệ của nàng!” Lưu Trọng Thiên tạm buông hai con ra, hôn lướt một cái lên má Thất Thất, ánh mắt Thất Thất thẹn thùng nhìn Lưu Trọng Thiên, có niềm hạnh phúc nào sánh bằng khi có nam nhân anh tuấn giỏi giang như vậy ở bên cạnh mình, xuyên không hai ngàn năm, tình duyên ấy có lẽ trong vận mệnh đã định sẵn rồi.

“Ta cả đời này... Cũng là nô lệ của chàng!”

Năm 86 trước công nguyên, Đại Hán thiên tử truyền ngôi cho hoàng tử Lưu Phát Lăng, xưng là Hán Chiêu Đế! Nhưng suốt cả cuộc đời Đại Hán thiên tử luôn ấp ủ một tâm sự, trước lúc lâm chung muốn gặp lại Lưu Trọng Thiên và Uy Thất Thất một lần, cũng định đón cả nhà Lưu Trọng Thiên về Trường An, nhưng sau khi Hoàng thượng phái người đi Tây Vực, lại tay không trở về, đến cả bóng người cũng không trông thấy, Đại Hán thiên tử siết chặt nắm tay, hai mắt trợn trừng, buồn bực mà chết.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-gianh-hong-nhan-dai-han-nu-tuong-quan-dau-tri-cung-tam-vuong-gia>